Ponson du Terrail

Rocambole

DRAMELE PARISULUI

≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈

Seria a IV-a

CAVALERII NOPȚII

≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈≈

3. TESTAMENTUL LUI GRAIN-DE-SEL

Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”

SERIA A IV-A
CAVALERII NOPŢII

Episodul 3

TESTAMENTUL LUI GRAIN-DE-SEL
(Le testament de Grain-de-Sel)

	Versiune electronică: **V2.0**

TESTAMENTUL LUI GRAIN-DE-SEL
(Le testament de Grain-de-Sel)

Capitolul I

Călătorul care trece fluviul Loire, la Orléans, îndreptându-se spre sud, întâlneşte la nici două leghe depărtare un ţinut nisipos, arid şi acoperit de brazi. Este Sologne.

Sologne este o regiune nesănătoasă, cu miasmele frigurilor, monotonă, dar al cărui aspect general este de o melancolie şi de o poezie incontestabile.

Din când în când, de pe marginea drumului, se zăresc turnurile roşii ale vreunui mic castel de cărămizi, pierdut în mijlocul pădurii.

Uneori, dimineaţa, la răsăritul soarelui, se aude răsunând o fanfară şi se vede trecând câte o căprioară urmărită cu înverşunare de câinii de vânătoare din Poitou.

La nord e Orléans, oraş puţin cam monoton, poate, dar care pentru acel ce locuieşte într-însul, e cel mai bun oraş din lume.

La est se află Vierzon, capitala minerilor, oraş care nu doarme nici ziua, nici noaptea.

La vest este Chambord, frumoasa locuinţă, palatul înconjurat de mari păduri; puţin mai departe este Blois, oraş cuceritor, care îşi aminteşte încă de oaspeţii săi iluştri

Apoi, la sud, se află Berri, cântat de George Sand; Berri, ţara legendelor şi a pădurilor stufoase.

Între Motte-Beuvron şi Nouan, ţinutul este cu totul acoperit de păduri; în mijlocul acestora, aproape la cinci kilometri depărtare de calea ferată, se află o locuinţă care datează din secolul trecut, şi care, ca toate construcţiile din acel ţinut, e zidită din cărămizi roşii.

E un castel?

S-ar putea spune aceasta văzând cele două turnuri hexagonale ce se află la faţada sudică şi sutele de arbori bătrâni care formau de jur împrejur un parc imens.

Totuşi, în ţinut, în loc de a numi castel această clădire, locuitorii o numesc Martinière.

Martinière aparţinea înainte de revoluţia din 1889 unui anume Martin. De aici i-a venit numele de Martinière.

Domnul Martin murise la începutul imperiului şi pământul său din Sologne fusese cumpărat de un anume Bernard.

Acest Bernard se îmbogăţise din comerţul cu pânză şi lână. Plin de prostie şi vanitate, el pusese să se scrie în litere de aur pe poarta parcului său *Castelul Martinière*. Dar în ţinut, locuitorii continuară să numească acea clădire *Martinière*.

Domnul Bernard, care-şi căsătorise unicul fiu cu o femeie neplăcută, înaltă şi slabă, vroia să treacă drept un mare senior. El interzisese vânătoarea în pădurile sale, era nemilos cu braconierii şi căuta să se împrietenească cu vecinii săi.

Braconierii fură băgaţi în închisoare, dar vecinii îi închiseră uşa.

De altfel, *senioria* lui fu de scurtă durată, căci sosi Restauraţia.

Domnul Bernard dădu două falimente şi se ruină. În aplauzele vecinilor, pe care luxul grotesc al acestui bătrân comis-voiajor îi întristase adesea.

Baronul Passe-Croix, un gentilom, care revenea din emigrare, socru al generalului marchiz de Morfontaine, cumpărase în fine Martinière şi locuise într-însa până la moartea lui, apoi o lăsase fiului său, acel baron de Passe-Croix care trebuia să fie în cele din urmă unul din ucigaşii contelui Main-Hardye mai întâi, şi la urmă al nenorocitei Daniela de Morfontaine.

În 184…, în luna noiembrie, baronul se afla încă la Martinière, supunându-se modei engleze, care cerea să se petreacă la ţară şi o parte a iernii.

Domnul de Passe-Croix era atunci un om de aproape 42 de ani.

Baroneasa, soţia sa, atinsese vârsta de 36 de ani.

Doi copii fuseseră fructul căsătoriei lor: un băiat care trebuia să termine şcoala din Saint-Cyr în anul următor, şi o fată de 16 ani, frumoasă aşa cum fusese mama ei, şi care se numea Flavia.

Deci, în luna octombrie, anul 184…, într-o seară, oaspeţii din Martinière auziră, de la o depărtare de un sfert de leghe de locuinţa lor, răsunând cu putere o goarnă.

În acel moment în salon se aflau trei persoane: domnul şi doamna de Passe-Croix şi fata lor.

Doamna de Passe-Croix, care stătea la o masă şi broda, îşi întrerupea din când în când lucrul spre a arunca pe furiş o privire fiicei sale.

Baronul, trântit în fotoliul său, lângă foc, îşi citea ziarul.

Cât despre Flavia, aşezată în faţa tatălui ei, stătea cu ochii

plecaţi şi părea a fi prada unei adânci meditaţii. Sunetul trompetei îi făcu să tresară.

— Oh! oh! zise domnul de Passe-Croix, Victor să se întoarcă deja?

— Asta e foarte puţin probabil, răspunse baroana.

— Victor a plecat astăzi de dimineaţă la Rigoles, unde trebuie să vâneze opt zile, zise Flavia.

— Cu toate acestea, reluă domnul de Passe-Croix, nu mă înşel; e sunetul trompetei sale. Numai el suflă aşa de tare în trompetă prin împrejurimi.

Doamna de Passe-Croix se sculă şi se duse să deschidă fereastra. Apoi ea se uită afară.

Începuse să se înnopteze, marea alee a Martinièrei era deşartă şi goarna nu se mai auzea.

— Te-ai înşelat, domnule, zise baroana, nu mai aud nimic. Au fost fără îndoială domnii de Cardassol.

— Se poate, zise baronul, aceşti gentilomi sunt braconieri la fel ca ţăranii. Interzicând vânătoarea la dânşii, ei nu se sinchisesc deloc, şi trec mereu pe pământul nostru.

Persoanele la care domnul de Passe-Croix făcea aluzie şi care sunt chemate să joace un rol în povestirea noastră, merită ca, în câteva cuvinte să le facem portretul.

Domnii Brule de Cardassol erau nişte mici proprietari de păduri, de o nobleţe mediocră, cu nişte venituri la fel, trăgând tot mereu dracul de coadă, de rea credinţă în tranzacţii, jurând că ei nu datorau nimic nici unui creditor ce nu avea înscris de la dânşii; dar din contră, reclamând ceea ce nu li se datora, când ei puteau surprinde buna credinţă a unui tribunal.

În Sologne, unde nobleţea e bine văzută şi respectată, de obicei se spunea: „De rea credinţă ca un Cardassol”.

Aceşti gentilomi, în număr de cinci, îşi permiteau luxul de a avea un maestru de vânătoare, care cumula şi funcţiile de vizitiu, valet de fermă şi grădinar. Cum pădurea lor era mică, ei vânau pe pământurile altora.

Iarna, ei se duceau în oraşul vecin şi plimbau prin saloanele subprefecturii nişte femei destul de urâte, cu care se căsătoriseră nu se ştie unde.

Domnul de Passe-Croix şi familia Cardassol nu erau în relaţii strânse. Îşi făceau o vizită la 1 ianuarie şi îşi anunţau unii altora căsătoriile şi naşterile.

Victor de Passe-Croix, tânărul saint-cyrien şi ultimul din

familia Cardassol, care se numea Octav, se cunoscuseră la şcoală: dar nu se împrieteniseră, pentru motivul că Victor era franc şi Octav de Cardassol era prefăcut, egoist, mincinos şi foarte zgârcit.

La colegiu, Victor şi Octav se bătuseră cu pumnii, la şcoala preparatoare, unde se regăsiră, se bătură cu floreta având buton. Cardassol fu rănit. Mai încolo vom vedea că el nu va ierta asta.

Aceştia erau cei mai apropiaţi vecini ai domnului de Passe-Croix.

Baronul îşi reluă lectura. Doamna de Passe-Croix, după ce închise fereastra continuă să brodeze, iar Flavia continuă să viseze.

După câteva minute se auzi din nou răsunând fanfara.

— Oh! oh! zise baronul, nu mă înşel deloc de astă dată, e fanfara lui Victor.

Doamna de Passe-Croix se duse din nou la fereastră, îşi lipi fruntea de geam şi căută să străbată cu privirea întunericul ce creştea tot mereu.

Sunetul goarnei se apropia şi în curând baroneasa văzu apărând la peron un cavaler urmat de vreo doisprezece câini pe care un valet îi conducea.

— Ah! este Victor! zise ea.

— E ciudat! murmură Flavia, care devenise palidă.

— Victor e cam iute, zise la rândul său baronul; mă prind că s-a certat la Rigoles.

— În orice caz, răspunse baroneasa, îmi închipui că nu i s-a întâmplat nimic, căci iată-l s-a întors.

Din fericire, salonul nu era luminat decât de flacăra focului din sobă, căci altfel doamna de Passe-Croix ar fi observat tulburarea şi paloarea fiicei sale.

Baroneasa reluă după o scurtă tăcere.

— Şi cu cine s-ar fi putut certa Victor la Rigoles?

— Familia Montalet are mulţi invitaţi.

— Asta e adevărat.

Şi printre invitaţi, mulţi tineri din Paris.

— Ah! zise baroneasa cu indiferenţă.

— Dar cine mi-a vorbit de un ofiţer de marină?... Mi se pare că însuşi Victor... Mi-a spus chiar numele acestui ofiţer, dar l-am uitat.

Baronul nu termină aceste cuvinte, când uşa se deschise şi Victor intră.

Victor era un băiat înalt şi frumos, de 20 de ani, căruia costumul de vânătoare îi stătea mult mai bine decât uniforma din Saint-Cyr.

— Cu cine te-ai certat? întrebă baronul sculându-se.

— Cu nimeni. Bună seara, tată, bună seara mamă, bună seara mica mea Flavia.

Tânărul îmbrăţişă pe rând cele trei persoane din salon. Apoi se trânti într-un fotoliu.

— Uf! zise el, sunt foarte obosit şi mi-e o foame teribilă.

— Dar, dragul meu, zise baronul, îmi vei explica de ce te întorci aşa de repede de la Rigoles?

— Desigur, tată.

— Ai plecat azi de dimineaţă?

— Da.

— Şi te întorci după opt ore?

— Mister! răspunse tânărul râzând.

— Tatăl tău a zis, spuse baroneasa, că te-ai certat cu cineva…

— Ah! e nostim!

— Atunci, ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic, mamă; am făcut un pariu astăzi la prânz, asta-i.

— Şi ce pariu?

— Că Fanchette, căţeaua mea, atacă singură un porc mistreţ.

— Şi?

— Şi am venit să o iau pe Fanchette de la Martinière şi socotesc să plec astă-seară după cină.

— Cum, nu te vei culca aici?

— Nu, mamă.

— Dar sunt cinci leghe de aici până la Rigoles!

— Voi face drumul într-o oră.

— Dar trebuie să treci prin păduri!… îndrăzni să spună Flavia.

— Aş! zise tânărul râzând, vrei să îmi vorbeşti de hoţi şi de braconieri?

— Hoţi nu ştiu dacă sunt, dar braconieri…

— Adesea şi unii şi alţii sunt la fel, spuse Victor râzând. Dovadă sunt vecinii noştri Cardassol, care mi-au furat toamna trecută un câine. Dar linişteşte-te, Flavia, nu mă tem de nimeni; nici de hoţi, nici de braconieri.

— Te-ai întors singur, Victor?

— Nu, Anton a venit cu mine. Dar mâncăm o dată?

— Îndată, fiul meu.

— Mor de foame, repetă Victor.

Baroneasa se sculă.

— Mă duc să o zoresc pe bucătăreasă, zise dânsa.

— Şi eu, spuse domnul de Passe-Croix, urc niţel în odaia mea şi mă întorc; până atunci stai de vorbă cu sora ta.

Flavia tresări din nou, dar ea nu îndrăzni să se scoale şi să plece din salon.

Când uşa se închise, Victor îşi apropie scaunul de sora sa.

— Surioară, zise dânsul, ştii de ce m-am întors?

— Dar ne-ai spus-o, răspunse ea, pentru a o lua pe Fanchette.

— Nu, nu pentru asta, zise cu gravitate Victor. Vocea lui îşi pierduse deodată veselia pe care o avusese cu puţin înainte.

Flavia deveni palidă şi murmură:

— De ce, atunci?

— Spre a te vedea.

— Oh! ciudată idee! murmură Flavia, a cărei tulburare era fără margini.

— Surioară, zise cu tristeţe Victor, sunt, crede-mă cel mai bun prieten al tău pe această lume şi faci foarte rău să nu te încrezi în mine.

— Dar frate…

— Ascultă, dar, continuă Victor. M-am dus la Rigoles azi de dimineaţă cu gândul de a petrece acolo opt zile şi m-am întors astă-seară pentru tine, pentru fericirea ta.

Flavia îşi ascunse capul în mâini.

— Trebuie să-ţi vorbesc astă-seară, continuă tânărul, după masă îmi vei da braţul şi vom face o plimbare prin parc. Vreau să ştiu totul… Vreau! zise Victor cu un ton plin de autoritate.

— Fie! murmură tânăra fată.

În acest moment baroneasa se întoarse.

— Veniţi, copiii mei, zise ea, masa e gata.

— Ah! cu atât mai bine, zise Victor redevenind vesel.

Spre a putea pricepe mai bine întrevederea pe care Victor de Passe-Croix o ceruse surorii sale, trebuie să ne întoarcem câteva ore şi să ne deplasăm la Rigoles.

Castelul care purta acest nume era situat la o depărtare de cinci ore de Martinière şi aparţinea domnilor de Montalet; familia de Montalet era compusă din nişte gentilomi care veneau să stea la Sologne în fiecare an în preajma sărbătorii Sf. Hubert. Iarna ei locuiau la Paris şi se vedeau deseori cu

familia Passe-Croix.

Domnul de Montalet, tatăl, era un fost ofiţer din garda regală.

El era un om de 65 sau 66 de ani, foarte vesel, voinic însă, foarte bun vânător şi având o avere considerabilă. Cei doi copii ai săi, Amaury şi Raoul, aveau, cel mare 28 ani şi al doilea, 23 ani.

Raoul de Montalet şi Victor de Passe-Croix fuseseră colegi la liceul Bonaparte şi se iubeau ca doi fraţi.

Domnul de Montalet, tatăl, era văduv de mai mulţi ani; la Rigoles nu se afla altă femeie decât doamna Gertrude, care cumula toate funcţiile.

Totuşi, la aceste patru persoane care erau oaspeţi obişnuiţi la Rigoles, trebuie să adăugăm un al cincilea, care, de la sosirea familiei Montalet, se afla împreună cu dânşii.

Acest personaj era un om de aproape 30 ani, care se numea Albert Morel.

Cu tot numele său vulgar, domnul Morel era un gentilom desăvârşit: bogat, cavaler, vânător distins. El se duelase cu multă bravură de două ori şi lansase în lume o dansatoare, devenită mai apoi celebră.

Domnul Albert Morel cumpărase, cu doi ani înainte, o moşie mare în Poitou, alături de aceea pe care o poseda familia Montalet. Raporturile de vânătoare stabiliră între noii vecini o oarecare intimitate. Ei se revăzuseră la Paris şi domnii de Montalet îl prezentase pe domnul Albert Morel baronesei de Passe-Croix, care primea joia.

Domnul Albert, cu toată reputaţia sa de bărbat elegant, cu toată averea sa considerabilă, pe care ştia să o cheltuiască cu multă nobleţe, şi în pofida rarei distincţii a spiritului său, era un personaj foarte misterios. Nu se ştia de unde venea şi nici nu avea vreun prieten mai vechi.

După unii el era din insula Mauritius; după alţii numele său nu era decât un pseudonim; iar alţii, mai îndrăzneţi, pretindeau chiar că el era despărţit de femeia sa, dar, fără îndoială, nici unul din aceste zvonuri nu ajunseseră până la Montalet, căci domnul Albert Morel trăia la Rigoles de două luni în cea mai mare intimitate.

Cu toate acestea, de câteva zile, el nu era singurul oaspete, căci Raoul, fiul cel mic, îi scrisese amicului său Victor de Passe-Croix următoarea scrisoare:

„Vom avea anul acesta o sărbătoare de Saint-Hubert despre care se va vorbi mult, şi contăm pe tine, dragă Victor.

Suntem deja zece, cu tine vom deveni unsprezece. Adu şi câinii tăi. Vrem să avem 60 de câini şi să atacăm un mistreţ monstruos pe care paznicii l-au descoperit aseară.

Vei fi aşteptat la prânz.

Al tău Raoul.”

La primirea acestei scrisori, Victor îşi trimisese câinii şi picherul său la Rigoles.

Apoi el plecase luni de dimineaţă.

Capitolul II

Victor era călare pe un frumos cal negru, iute ca fulgerul, cu numele Neptun şi care făcea într-o oră cei 16-17 kilometri care despărţeau Martinière de Rigoles.

Victor plecase cum se făcuse ziuă, adică pe la orele 6 şi jumătate şi ajunsese la vreo trei sferturi de leghe de locuinţa familiei Montalet, când auzi răsunând în apropiere două focuri de puşcă.

— Bun! îşi zise tânărul om, cunosc această puşcă. Este puşca lui Octav de Cardassol.

Abia terminase această reflecţie, când Victor văzu tufişul agitându-se şi se pomeni faţă în faţă cu inamicul său de şcoală.

Octav de Cardassol ţinea de urechi un iepure pe care-l împuşcase şi pe care se pregătea să-l bage în sacul său, când îl zări pe Victor călare, care, foarte liniştit, se oprise în mijlocul drumului.

Cardassol, puţin cam încurcat, voi să intre din nou în tufiş, dar Victor îl strigă:

— Hei, Octav!

Cu toată ura care exista între dânşii, Octav de Cardassol şi Victor de Passe-Croix păstraseră din şcoală obiceiul de a se tutui.

La acest strigăt. Octav se opri.

— Bună ziua, zise el.

— Vasăzică practici braconajul pe moşiile familiei Montalet?

Cardassol făcu o strâmbătură.

— Acest iepure este al meu, zise el.

— Aş!

— Câinii mei îl gonesc de două ore.

— Unde sunt câinii tăi?

— Prin pădure… I-am pierdut mai adineauri.

Şi Cardassol începu să strige:

— Ramoneau! Ramoneau!

Dar Victor se apropiase de Octav şi întinzând mâna îi luase iepurele zicând:

— E foarte frumos!

— Ramoneau! continuă să strige Octav.

— O să răguşeşti în zadar, îi spuse Victor râzând. Câinii tăi sunt departe, dacă sunt cu tine… căci acest iepure nu e acela pe care îl goneau ei.

— Ah! crezi?

— Drace! zise tânărul om aruncând iepurele la pământ; un iepure care a fost alergat două ore e mai înţepenit. Ăsta se vede că a fost surprins şi împuşcat pe loc.

— Ei bine, la urma urmelor ce dovedeşte asta? întrebă Cardassol mai arogant.

— Că braconezi pe moşiile familiei Montalet.

— Am voie.

— Ah!

Şi Victor se uită la fostul său coleg de şcoală cu un aer de dispreţ.

— Sunt prea bine crescut, zise el, spre a te contrazice.

Şi dădu pinteni calului său.

Dar la rândul său Octav de Cardassol îl reţinu.

— Victor! zise el.

Victor se opri.

— Ce vrei?

— Să-ţi dau un sfat bun.

— N-am nevoie.

— Cine ştie! răspunse Cardassol cu şiretenie.

— Referitor la vânătoare?

— Poate…

— Ei bine! Vorbeşte… Sunt curios să ştiu se sfaturi poţi să-mi dai.

— Te duci la Rigoles?

— Da.

— Vei sta mult acolo?

— Opt zile.

— Faci rău.

— De ce?

— Fiindcă în acest timp se va bracona pe moşia Martinière.

— Tu vei bracona? zise Victor cu insolenţă.

— Oh! eu, răspunse Cardassol, trag nădejde că am voie să vânez.

— De la cine?

— De la tine.

Victor începu să râdă..

— Glumeşti, dragul meu Octav, zise el.

— Nu. Ascultă, dar, dacă îţi dau o înştiinţare importantă?

— Relativ la ce?

— Relativ la lucruri care ţin de onoarea ta, scumpul meu Victor.

La rândul său Victor tresări.

— Oh! oh! zise el.

— Dacă te scot pe tine şi pe ai tăi dintr-o încurcătură, îmi vei da voie să vânez la tine?

— Dragul meu, răspunse Victor, cum nu văd nici un pericol pentru onoarea mea, te-aş ruga...

— Când nenorocirile au sosit, zise Cardassol, totdeauna omul se căieşte că n-a ascultat sfaturile cele bune.

Aceste ultime cuvinte îl exasperară pe Victor.

— Să vedem, zise el, te vei explica sau nu?

— Asta depinde.

— Cum?

— Am încredere în tine. Dacă sfatul pe care ţi-l voi da îţi va părea bun, mă vei lăsa să vânez la tine?

— Da.

— Pe cuvântul tău de onoare?

— Îţi jur.

— Eu şi fraţii mei?

— Drace! e cam mult, cinci braconieri de speţa voastră, zise cu dispreţ Victor.

— Sfatul meu valorează... vei vedea.

— Ei bine, vorbeşte.

— Ai face bine să nu stai opt zile la Rigoles.

— De ce?

— Fiindcă la Martinière n-ai câine de pază.

— Şi ce-i cu asta?

— Tatăl tău şi servitorii lui dorm greu.

Victor tresări.

— Sunt oameni care noaptea sar gardul parcului.

— Ce vrei să spui?

— Nu spre a vă lua iepuri, continuă Cardassol cu un surâs răutăcios. Adio, te sfătuiesc să veghezi.

— Stai! îl strigă Victor.

Dar Cardassol dispăru în pădure.

— Vei vedea că sfatul meu nu e scump, îi strigă el.

Victor de Passe-Croix stătu un moment nemişcat în mijlocul drumului, ca şi cum s-ar fi rupt ceva într-însul. Cu mâna pe frunte el repetă de mai multe ori:

— Ce-a vrut să spună?

Deodată îi veni un gând.

Acest gând trebuie să fi fost teribil, căci o sudoare îngheţată îi umezi tâmplele, pe când faţa lui pălea şi o mişcare uşoară îi agita buzele.

Apoi el dădu pinteni calului, care porni în galop spre Rigoles.

Pe drum, Victor nu îndrăzni să se gândească la nimic, aşa de mult îl înspăimântă gândul ce îi trecuse prin minte.

După o jumătate de oră, el sosi la locuinţa familiei Montalet.

Castelul Rigoles era o construcţie de pe vremea lui Ludovic al XIII-lea, din cărămizi roşii ca cea mai mare parte a locuinţelor din Sologne.

Două mari alei, una la nord şi alta la sud, făcute prin pădure, permiteau zărirea castelului de la o mare distanţă.

Când Victor de Passe-Croix sosi, oaspeţii castelului tocmai erau gata să se aşeze la masă.

Montalet tatăl şi fiii avea în jurul lor vreo zece persoane îmbrăcate în costume de vânătoare.

Un „ura” vesel primi sosirea tânărului saint-cyrien:

— Ah! iată-l pe Victor, strigă tânărul Montalet; de astă dată suntem cu toţii.

— Bună ziua, Victor.

— Bună ziua, domnilor, răspunse tânărul salutând la dreapta şi la stânga.

Albert Morel, care stătea la celălalt capăt al mesei, se sculă şi veni să strângă mâna lui Victor.

Dar acesta nu avusese niciodată mare simpatie pentru oaspetele din Montalet. El îi arăta o mare indiferenţă şi primi cu multă răceală dovezile lui de prietenie.

— Vom prânzi în galop, domnilor, zise stăpânul casei.

— De ce aşa repede? întrebă Victor.

— Fiindcă trebuie să mergem la o depărtare de o leghe de

aici şi fiindcă mistreţul zărit e mare şi va trebui să-l urmărim patru sau cinci ore cel puţin.

— Oho! oho!

— Şi pentru că, adăugă Amaury de Montalet, ţinem să prânzim devreme astăzi. În ziua de Saint-Hubert.

— Ei bine, fie! zise Victor.

Şi se aşeză la masă între amicul său Raoul şi un om de aproape 36 ani, care îi era necunoscut.

Acest personaj, care avea o figură deschisă, ochii albaştri şi mari, nasul şi gura foarte aristocratice, îi plăcu lui Victor imediat.

— Cine e acest domn? îl întrebă el pe şoptite pe Raoul.

— E un prieten al fratelui meu, ofiţer de marină, domnul Roger de Bellecombe.

Pe când Victor şi Raoul schimbau aceste cuvinte, Roger de Bellecombe, ofiţerul de marină, îl privea pe Albert Morel cu multă stăruinţă.

Capitolul III

Victor şi Raoul vorbiră un moment împreună: apoi, acesta din urmă, schimbă câteva cuvinte cu vecinul său din dreapta, ofiţerul de marină. Victor intră cu ei în vorbă.

— Domnule, îi zise ofiţerul în şoaptă, scuză-mă, dar am sosit abia ieri, şi nu cunosc de aici decât pe stăpânii casei.

Victor se înclină.

— Ai putea să-mi spui numele domnului care se află în faţa noastră?

— E un parizian, răspunse Victor, domnul Albert Morel.

— Aha!

Această exclamaţie fu pronunţată cu o intonaţie ciudată, ceea ce îl surprinse pe Victor.

— Acest nume vă miră? îl întrebă el pe ofiţerul de marină.

— Da şi nu.

— Cum asta?

— Da, fiindcă acest domn seamănă perfect de bine cu o persoană pe care am cunoscut-o în colonii.

— Adevărat?!

— Nu, dacă sunt cumva victima unei confuzii, căci atunci acest domn are dreptul de a se numi oricum va vrea.

— Dar, zise Victor, l-aţi văzut azi dimineaţă pentru prima

oară?

— Da, domnule.

— Totuşi, aţi sosit de aseară, îmi spuneaţi.

— El se culcase. L-am văzut intrând aici adineauri şi se pare că este foarte bun prieten cu stăpânul casei.

— Sunt vecini de moşie.

— Aici?

— Nu, în Poitou.

— E ciudat, repetă ofiţerul de marină, seamănă foarte mult cu un om pe care l-am cunoscut. Cu toate acestea a ridicat asupra mea o privire cu totul indiferentă şi numele meu, când a fost pronunţat în faţa lui, n-a produs pe chipul său nici o impresie. În fine, el se numeşte Albert Morel.

— Domnule, zise Victor, sunteţi marinar, prin urmare aţi călătorit mult?

— Am făcut de două ori ocolul lumii.

— Prin urmare aţi putut aprecia adevărul zicătoarei care spune că fiecare om are un destin.

— Am auzit vorbindu-se de asta, domnule, dar n-am putut încă să constat personal.

— Atunci pricep uimirea dumneavoastră crezând în a-l recunoaşte pe Morel...

— Pe un om pe care l-am văzut bătându-se în duel.

— În ce ţară?

— În Brazilia, la Rio.

— Când?

— Oh! au trecut zece ani.

Victor nu îndrăzni să mai stăruie şi să-l întrebe pe ofiţer amănuntele acestei aventuri.

De altfel lumea începuse să se scoale de la masă şi cel mai mare dintre Montalet, Amaury, luând trompeta sa, dădu semnalul de încălecare.

— Pe cai! domnilor! pe cai! acesta fu cuvântul de ordine care îi conduse pe vânători în curte.

Pe ultima treaptă a peronului, un servitor curăţa o pereche de cizme.

Acela care le purtase făcuse fără îndoială un drum lung, căci cizmele erau pline de un noroi galben.

Când Victor coborî scara peronului şi văzu acele cizme, tresări.

— Iată, se gândi el, un noroi pe care nu l-am văzut în altă parte, decât la Martinière.

— Haide, Victor, încalecă, zise domnul Montalet tatăl.

Victor de Passe-Croix nu mai stătu pe gânduri şi încălecă.

După cum anunţaseră stăpânii casei, locul de întâlnire pentru vânătoare era puţin cam departe şi trebuia să meargă mai mult de o oră.

Fie că întâmplarea îi aduse unul lângă altul, fie că o simpatie ascunsă îi atrăgea, ofiţerul de marină şi Victor se găsiră cu caii alături în rândul din urmă.

— Fiindcă suntem unul lângă altul, spuse marinarul, să vorbim din nou.

— Foarte bine, zise Victor, căci sunt curios să ştiu istoria domnului Albert Morel.

— Dar, domnule, nu e deloc sigur că domnul Albert Morel ar fi domnul pe care l-am cunoscut.

— Ei bine, ce are a face cu asta! zise Victor.

Marinarul se uită la dânsul melancolic.

— Eşti tânăr, domnule, zise el.

— Am 19 ani.

— Şi ai cunoscut foarte puţin viaţa.

— Oh! zise Victor atins în vanitatea lui, cine ştie?

Marinarul surâse.

— Ştii, zise el, dacă domnul Albert Morel ar fi omul de care vorbesc, ai avea pentru dânsul un mare dispreţ, mai ales după ce îţi voi povesti istoria lui.

— Fie, zise Victor, a cărui curiozitate creştea.

Marinarul şi viitorul sublocotenent rămaseră şi mai în urmă.

— Cât va dura să străbatem distanţa ce ne desparte de locul de întâlnire? întrebă marinarul.

— Cel puţin o oră.

— Istoria e cam lungă şi trebuie mai mult decât o oră spre a o povesti.

— Ei bine, spune-mi o parte.

— Şi restul?

— Vei face ca în romanele care se publică prin ziare: „Sfârşitul în numărul de mâine”.

— Bine.

— Această povestire este foarte importantă şi ea are un rol însemnat pentru a nu o publica toată, aproape textual.

— Domnule, zise marinarul, îmi vei da voie să dau un titlu povestirii mele şi să o despart la nevoie în capitole?

— Cum vrei.

— Să o numim dar: „*Un duel transatlantic*”.

Iată povestirea marinarului:

«Într-o seară de aprilie anul 184... un tânăr urcă încet strada Taitbout, şi se aşeză afară la o masă la Café de Paris.

Cu toate că era în luna aprilie, căldura se instalase mult mai timpuriu în acel an.

Era multă lume la Café de Paris, şi noul venit, după ce se aşeză la masă, observă că ocupase singura masă ce mai era liberă.

Şoseaua era plină de trăsuri ce se duceau şi veneau de la pădure. Trotuarele erau pline de pietoni.

Tânărul scoase o ţigară şi se pregătea să ceară chelnerului un chibrit, când alţi doi tineri, îmbrăcaţi cu redingote încheiate până sus, aşa că se cunoştea că sunt militari, se apropiară, se uitară în dreapta şi în stânga, şi negăsind nici o masă liberă se aşezară fără multe complimente la masa personajului pe care l-am descris mai sus.

Ar fi fost corect din partea acestor domni să-l salute pe acest tânăr şi să-i ceară voie să stea la masa lui.

Ei, însă, nu făcură asta.

Tânărul, pe care îl vom numi Raymond de Luz, nu clipi şi stătu liniştit. Numai când sosi chelnerul aducând o tavă şi vru să pună pe masă cele două pahare de malaga comandate de acei doi, Raymond de Luz cu multă mândrie zise:

„— Ia paharele astea de aici!”

Cei doi ofiţeri tresăriră şi unul din ei privindu-l în faţă îi spuse:

„— Domnule, mă numesc Charles de Valserres, şi-ţi voi tăia urechile mâine dimineaţă dacă nu te scoli imediat de la masă şi pleci.”

„— Domnule, răspunse Raymond de Luz, nu sunt ofiţer, şi dacă ai poftă să îmi tai urechile, sunt la ordinele dumitale.”

Şi îi întinse cartea de vizită.

Acela care îşi dăduse numele de Charles de Valserres luă acea carte de vizită şi-şi aruncă ochi pe dânsa. Apoi îi dădu cartea lui de vizită, adăugând:

„— Vei primi martorii mei, mâine dimineaţă.”

„— E în zadar, domnule.”

„— De ce?”

„— Vino cu ei mâine în Bois, la ora 17, în dosul pavilionului de Madrid, şi voi fi şi eu acolo cu ai mei.”

„— Fie!... Armele?”

„— Da, zise Raymond de Luz cu un surâs dispreţuitor, fiindcă ai de gând să îmi tai urechile, îmi închipui că ne vom bate cu sabia.”

„— Domnule, sabia este o armă ofiţerească; iar dumneata nu eşti ofiţer. Ne vom bate cu pistolul.”

Raymond de Luz se înclină.

Apoi, cum în acel moment două persoane care stăteau la o masă vecină se sculau să plece, Charles de Valserres şi amicul său luară loc acolo, lăsându-l pe Raymond de Luz singur la masa lui.

Acesta din urmă îşi băuse cafeaua foarte liniştit, îşi termină ţigara, se sculă şi plecă nepăsător, apucând pe strada Choiseul. Ajungând la capătul acestei străzi, el se opri spre a suna la o poartă deasupra căreia se afla numărul 3.

El venea des la această casă, căci portarul îl salută şi-i zise:

„— Domnul baron tocmai s-a întors.”

„— Cu atât mai bine! răspunse Raymond.”

Şi urcă încet o scară frumoasă.

Un negru veni să-i deschidă.

„— Bună ziua, Neptunio, zise el, stăpânul tău e acasă?”

„— Sigur că este, îi răspunse o voce tânără şi sonoră.”

Draperia care masca uşa se dădu la o parte şi un om tânăr care avea încă pălăria pe cap apăru şi întinse mâna vizitatorului său.

„— Bună ziua, scumpe amice, tocmai acum m-am întors.”

Omul la care venise Raymond era înalt şi frumos, de vreo 25 de ani, cu barbă neagră şi ochii albaştri.

El avea talia subţire, un picior mic, nişte mâini de femeie, şi în toată persoana lui era ceva care trăda pe omul din colonii.

Îl luă pe vizitatorul său de mână şi-l introduse într-un salonaş de fumat foarte elegant mobilat.

„— Bună ziua, dragă Raymond, repetă el împingându-l într-un fotoliu, nu te aşteptam astă seară şi nu credeam să te văd decât mâine, căci eram hotărât să nu mă duc la club şi să mă culc devreme.”

„— Ah!”

„— Ştii că am jucat toată noaptea trecută?”

„— Vai! răspunse Raymond surâzând, şi vaporul care trebuie să îmi aducă venitul peste cinci zile trebuie să se ţină bine, căci dacă va naufragia voi fi momentan ruinat.”

„— Dar parcă eu am fost mai norocos?”

„— Nu zic da, dar n-am venit la tine spre a socoti pierderile noastre.”

„— Atunci pentru ce?”

„— Spre a te ruga să te ţii de hotărârea ta şi să te culci devreme.”

„— Bine. Şi pe urmă?”

„— Fiindcă mâine te vei scula foarte de dimineaţă.”

„— Asta înseamnă că vom face o plimbare la Bois.”

„— Tocmai.”

Prietenul lui Raymond îşi încruntă sprâncenele.»

. . . .

Când marinarul ajunse aici cu povestirea sa, Victor de Passe-Croix îi spuse:

— Mă prind că domnul din strada Choiseul şi acela căruia i-ai servit de martor nu e decât una şi aceeaşi persoană.

— Se poate. Dar ai răbdare.

Şi marinarul continuă.

Capitolul IV

«Tânărul care locuia în strada Choiseul şi la care Raymond de Luz se dusese era un creol din insula Bourbon, numit Felix de Nancery.

Raymond de Luz era de asemenea creol şi cei doi tineri se cunoşteau din copilărie.

Ei veniseră la Paris împreună la vârsta de şase ani în cea mai mare intimitate.

Raymond de Luz era fiul celui mai bogat plantator din insula Bourbon.

Felix de Nancery era de asemenea bogat, dar mult mai puţin decât amicul său, faţă de care era mai mare cu doi ani.

Felix de Nancery studiase dreptul şi se consacră profesiunii de avocat, în ţara sa.

Raymond venise în Franţa numai spre a-şi termina educaţia.

Amândoi, de altfel, prelungiseră deja cu doi ani şederea lor în Franţa. Parisul are atâtea farmece pentru tineretul elegant şi bogat.

Raymond avea o soră mai mică, fructul celei de-a doua căsătorii a tatălui său, pe care el o destina ca soţie amicului

său Felix.

Domnişoara Blanche de Luz avea atunci 19 ani şi Raymond de multă vreme, în scrisorile sale, pregătise această căsătorie, care trebuia să fie celebrată cu consimţământul celor două familii, îndată după sosirea celor doi tineri creoli.

De Nancery cunoştea perfect de bine situaţia averii familiei de Luz.

Domnul Laurent de Luz, tatăl lui Raymond, era un gentilom de origine bretonă, care, sosind în insula Bourbon cu 30 de ani înainte, cu epoleţi de locotenent de marină şi sabia lui drept orice avere, şi care zăpăcise inima domnişoarei Raymond, cea mai bogată fată din colonie. Văduv după câţiva ani, gentilomul breton se căsătorise din nou la Bourbon cu o tânără, aproape fără avere, şi care îl făcuse tatăl acelei fete pe care Raymond o destină amicului său Felix de Nancery. Raymond se angajase să o înzestreze pe sora lui.

Aceste amănunte sunt necesare spre a putea pricepe ceea ce se petrecu a doua zi.

„— Cum! zise Felix privindu-şi amicul, pe când acesta îşi aprindea o ţigară, ai avut o ceartă?”

„— Da.”

„— Cu cine?”

„— Cu un ofiţer.”

Şi Raymond îi povesti scena pe care am descris-o.

„— Dar, zise Felix, asta e absurd! e o ceartă de cafenea.”

„— De acord. Dar ce e de făcut?”

„— Să aranjăm lucrurile.”

„— Eşti nebun, zise Raymond. Unde ai văzut să se aranjeze asemenea afaceri?”

Felix dădu din umeri.

„— S-a făcut alegerea armelor?”

„— Da.”

„— Şi ce ai ales?”

„— Pistolul.”

De Nancery respiră.

„— Ah! zise el, cu atât mai bine, eşti o forţă.”

„— Mă măguleşti, zise Raymond, surâzând.”

„— Şi dacă tragi primul îl vei culca la pământ pe adversarul tău ca pe o păpuşă. Unde te baţi?”

„— La pădure, la Bois, în spatele pavilionului de Madrid, mâine dimineaţă la ora şapte.”

„— Ai şi al doilea martor?”

„— M-am gândit la baronul Renaud, ştii, acela pe care la club îl numim Singleton.”

„— Drace! zise de Nancery râzând, îi vei face un mare serviciu.”

„— Crezi?”

„— Arde de dorinţa de a servi ca martor cuiva. Cum e foarte scund, îşi închipuie că asta îl va înălţa...”

Raymond surâse.

„— Ei bine, vrei să te însărcinezi a-i vorbi?”

„— Nu, îi voi scrie. Fii liniştit, va fi punctual.”

Domnul de Nancery luă condeiul şi scrise:

„Domnule baron,

Amicul nostru comun, Raymond de Luz, se bate mâine dimineaţă, la ora şapte, şi contează pe dumneata şi pe mine.

Întâlnirea e la dânsul acasă, str. Taitbout 29, la orele cinci şi jumătate.

Al dumitale,

Felix de Nancery.”

Tânărul creol puse scrisoarea în plic şi scrise adresa domnului baron Renaud, str. Caumartin 11, şi o dădu lui Neptunio cu ordinul de a o duce imediat.

Neptunio plecă, cei doi tineri mai vorbiră o oră, apoi Raymond strânse mâna lui Felix, zicându-i:

„— Mă duc să mă culc devreme. Fii punctual mâine.”

„— Fii sigur. Pe mâine, amicul meu.”

Domnul de Nancery, după ce îl conduse pe Raymond până la scară, intră în casă, se dezbrăcă şi ce culcă. Dar, după câtva timp se deşteptă, pradă a unui vis urât.

În somn el asistase la evenimentele de a doua zi.

Raymond căzuse lovit de un glonte în frunte.

Tânărul îşi şterse fruntea de sudoare şi se sculă.

„— E ciudat, îşi spuse el, cu atât mai straniu cu cât, în visul meu, Raymond a tras cel dintâi. Raymond trage cu pistolul cu mare precizie. Am auzit spunându-se că se visează contrariul a ceea ce se va întâmpla. Deci, Raymond îl va ucide pe domnul de Valserres. Să adormim.”

Domnul Nancery încercă să adoarmă, dar somnul nu se prindea de dânsul.

El avea mereu înaintea ochilor această scenă ciudată a visului său, şi deodată un gând straniu îi veni în minte.

„Dacă Raymond va fi ucis, îşi spuse el, sora lui îl va moşteni şi va deveni cea mai bogată fată din colonie. Şi sora lui este femeia pe care trebuie să o iau de soţie.”

Acest gând îl zăpăci pe Nancery. El îl respinse la început cu energie, dar îi reveni, şi sfârşi prin a se obişnui cu el, aşa că peste o oră examina cu răceală situaţia nouă pe care i-ar produce-o moartea lui Raymond, dacă nenorocitul ar fi căzut a doua zi.

Blanche de Luz, care trebuia să aibă o zestre mică, va deveni bogată; şi cum îi va putea fi refuzată lui Felix de Nancery, cel care l-a primit în braţele sale pe fratele însângerat şi muribund?

„Oh! murmură el, sunt gânduri care te fac criminal.”

În zadar încercă să adoarmă; ziua îl apucă sucindu-se în patul său, scuturat de friguri.

Când sună ora 5 Felix de Nancery îl chemă pe Neptunio şi se îmbrăcă... Apoi se duse pe jos la Raymond, care locuia, după cum am spus, în strada Taitbout, numărul 29.

Când sosi, Raymond dormea încă foarte liniştit.»

. . . .

«Felix de Nancery era acolo de câteva minute, când sosi şi baronul Renaud.

El îi găsi pe Raymond făcându-şi toaleta şi pe Nancery fumând o ţigară.

După cum prevăzuse acesta din urmă, tânărul baron Renaud primise numaidecât invitaţia de a figura ca martor într-un duel.

În ajun, de Nancery era vesel; dar acum el nu mai râdea, era palid, trist şi îşi ţinea ochii în jos.

„— Dragul meu! îi zise Raymond râzând, eşti un martor trist.”

De Nancery tresări.

„— De ce? întrebă el.”

„— Eşti abătut!”

„— Ce glumă!”

„— Şi eşti foarte palid.”

De Nancery se privi într-o oglindă şi recunoscu că era palid.

„— Ştii şi tu, urmă Raymond, că nu e plăcut lucru să mergi să te baţi asistat de un om care te îngroapă mai dinainte?”

„— Eşti nebun! murmură de Nancery şi interpretezi în mod ciudat afecţiunea ce o am pentru tine.”

Baronul interveni.

„— Haide! zise el, totul va decurge de minune, veţi vedea, şi acest ofiţer se va pocăi.”

Raymond se uită la pendulă şi spuse:

„— Haideţi, domnilor, se apropie ora.”

De Nancery stătea pe scaun şi nu se mişca.

„— Felix, zise Raymond, am să-ţi spun cava. Ne dai voie, dragă baroane?”

„— Cum să nu.”

Raymond îl luă pe amicul său de braţ şi-l duse în odaia vecină, care era cabinetul său de lucru. În mijlocul odăii se afla o masă încărcată cu hârtii, şi printre acestea un pachet înfăşurat în hârtie cenuşie, al cărui conţinut părea că este un plic voluminos.

„— Amicul meu, zise Raymond cu vocea pe jumătate, trebuie să se prevadă totul.”

Încă o dată Nancery tresări.

„— Ce vrei să spui?”

„— Dumnezeul meu! Faţa ta îmi confirmă cuvintele mele.”

„— Nu pricep totuşi.”

„— Pot să fiu ucis.”

„— Eşti nebun.”

„— Sper că asta nu va fi. Dar în fine un om care se bate trebuie să admită şi această supoziţie.”

„— Ei bine!”

Raymond luă pachetul de pe masă.

„— Iată testamentul meu, spuse el.”

„— Ce glumă.”

„— Şi te fac executorul meu testamentar, adăugă Raymond, şi las averea mea prezentă şi viitoare, surorii mele, domnişoara Blanche de Luz.”

Felix de Nancery întinse tremurând mâna spre testament.

Apoi îşi desfăcu redingota şi-l puse în buzunar, adăugând:

„— Sper că ţi-l voi înapoia peste o oră.”

„— Şi eu sper asta, zise Raymond surâzând. Ah! uitam ceva.”

„— Ce mai e?”

„— Ştii că mai mult ca de obicei stăruiesc pe lângă sora mea şi tatăl meu pentru proiectele noastre?”

„— Raymond...”

„— De n-aş mai fi pe lume, cine o va apăra?”

„— Dar vei fi, murmură de Nancery, a cărui voce tremura, şi

vom fi fericiţi, vei vedea.”

„— Ne-am înţeles acum, vino amice.”

Ei trecură în odaia unde baronul Renaud îi aştepta.

„— Domnilor, zise el, trăsura mea e jos şi acolo am spade şi pistoale!”

„— Le am şi pe ale mele, răspunse Raymond, care scoase dintr-un sertar o cutie de marochin albastru.”

El deschise această cutie şi se uită la pistoalele ce erau foarte frumoase.

„— Nu doresc, adăugă el, adversarului meu să tragă al doilea, mai ales dacă sorţii decid să se facă uz de armele mele. Haideţi, domnilor, la drum!”

Cei trei tineri coborâră şi găsiră la uşă trăsura baronului.

Felix de Nancery îl luă atunci pe baron la o parte şi-i spuse:

„— Amicul meu, sunt primul martor, nu-i aşa?”

„— Fără îndoială. De ce această întrebare?”

„— Fiindcă asta îmi dă dreptul de a conduce totul pe teren, şi cred că am puţin mai multă experienţă decât dumneata în aceste afaceri.”

„— Da, domnule, răspunse baronul. Voi fi fericit de a învăţa de la dumneata.”

Ei se urcară în trăsură şi după douăzeci de minute se aflau în pădure la locul indicat.

Tânărul ofiţer Charles de Valserres se şi afla acolo, cu cei doi martori ai săi, din care unul era acela care îl însoţea în ajun la Café de Paris.»

. . . .

— Domnule, zise Victor întrerupând povestirea ofiţerului de marină, cred că ghicesc deznodământul acestei întâlniri.

— Oh! vei vedea, răspunse marinarul, e un fapt nemaiauzit în analele crimelor.

Şi marinarul continuă povestirea sa, dând pinteni calului său, căci rămăseseră cu mult în urma celorlalţi.

Capitolul V

«Cei doi martori ai lui Charles de Valserres, ofiţeri de husari, erau foarte bine, sub toate raporturile.

Unul din ei, acela care în ajun se aflase la Café de Paris, se adresă lui Felix de Nancery, spunându-i:

„— Domnule, e adevărat că în aparenţă domnul Raymond de Luz este provocatorul, dar în realitate noi am motivat provocarea lui printr-o impoliteţe care, dă-mi voie să o constat, a fost rezultatul unui prânz îmbelşugat şi a unei lipse de atenţie. În această stare de lucruri, e drept ca domnul de Luz să aibă alegerea armelor.”

De Nancery se înclină.

„— Am propus pistolul, dar dacă domnul de Luz preferă o altă armă, suntem la dispoziţia sa.”

„— Deloc, domnule.”

„— Deci vreţi pistolul?”

„— Da, domnule.”

De Nancery, care se depărtase câţiva paşi cu martorul domnului de Valserres, pe când Raymond de Luz şi baronul se plimbau convorbind, aruncă o piesă de cinci franci în aer, zicând:

„— Să vedem care din adversari se va servi de pistoalele sale.”

„— Faţa! zise martorul.”

Piesa căzu cu pajura în sus.

„— Bine, zise martorul, domnul Raymond de Luz se va servi de armele sale.”

„— Să vedem acum, reluă Felix de Nancery, celelalte condiţii ale luptei.”

„— Fie, domnule.”

Şi martorul păru că aşteaptă.

„— Domnule, reluă de Nancery, domnul Raymond de Luz e creol ca şi mine, ceea ce înseamnă că nu e un burghez din Paris care nu ştie să tragă cu pistolul.”

„— Apoi, domnule.”

„— Domnul de Valserres este ofiţer?”

„— Ca mine, domnule.”

„— Trage bine cu pistolul?”

„— Destul de bine.”

„— Atunci văd că şansele pot fi egale.”

„— Asta e şi părerea mea.”

„— Deci îi vom aşeza la treizeci de paşi, dându-le posibilitatea de a înainta fiecare cinci paşi.”

„— Foarte bine.”

„— Şi de a trage foc după voie: un singur foc ajunge?”

„— Da, domnule. Motivul certei este aşa de neînsemnat.”

De Nancery se duse la trăsura baronului Renaud şi lua

pistoalele lui Raymond, care continua să vorbească cu acesta din urmă.

În acest timp martorul lui Valserres se apropiase de amicul său.

„— E ciudat! zise el.”

„— Ce? întrebă tânărul ofiţer.”

„— Închipuieşte-ţi că martorul adversarului tău, acela cu care am vorbit, este de o paloare de moarte, tremură când vorbeşte şi evită să se uite în faţă.”

„— Ei bine? ce conchizi?”

„— Oh! eu, nimic.”

„— Iată o concluzie ciudată.”

„— Ba nu.”

„— Atunci explică-te!”

„— Iată: s-ar spune că se bate dânsul, aşa e de emoţionat.”

„— Asta înseamnă că e rudă sau amic intim cu adversarul meu.”

„— Eu atribui emoţia lui unui alt sentiment.”

„— Care?”

„— Cine ştie? Poate doreşte să-l vadă ucis pe amicul său.”

De Valserres dădu din umeri şi spuse râzând celui de-al doilea martor al său:

„— Credeam că Octav Brunot s-a trezit; dar observ că e tot beat!”

De Nancery reveni cu pistoalele lui Raymond şi prezentând cutia deschisă:

„— Alegeţi, domnilor, zise el domnului de Valserres care-l privea.”

De Valserres luă unul din pistoale pe care îl dădu martorului său spre a-l încărca.

De Nancery avea două gloanţe în mână. El îi întinse unul martorului lui Valserres şi păru că introduce celălalt glonţ pe gura pistolului destinat lui Raymond.

Această sinistră operaţie terminată, cei doi adversari fură aşezaţi la distanţa fixată.

„— Grăbeşte-te să tragi, zise primul martor lui Valserres.”

„— De ce?”

„— Fiindcă domnul de Raymond de Luz trage cu pistolul ca un creol şi dacă nu îl nimereşti, te nimereşte el.”

„— Aş! întotdeauna trag mai bine după ce am auzit glonţul şuierând.”

De Nancery dădu semnalul. Raymond înaintă doi paşi, ochi

şi trase. De Valserres rămase în picioare.
Inima lui Nancery bătea cu putere.
De Valserres făcu doi paşi la rândul său, îl ochi pe adversar şi trase.
Deodată Raymond de Luz căzu la pământ fără să scoată un ţipăt.
Nenorocitul tânăr fusese lovit în frunte şi moartea fusese instantanee.
Atunci se auzi un ţipăt de disperare extremă.
Felix de Nancery se aruncase peste corpul nenorocitului său amic, îl îmbrăţişă şi îl sărută.
De Valserres, emoţionat, îl arătă martorului său.
„— Vezi, zise el.”
Martorul, pe care îl numise Octav Brunot, dădu din umeri, ceea ce însemna:
„— Nu pricep nimic.”
Lucrurile se petrecuseră după toate regulile şi lupta fusese loială, cel puţin în ceea ce-l privea pe Valserres. El se apropie de martorii adversarului, le exprimă părerea lui de rău, apoi tinerii se salutară şi, pe când se ridica corpul tânărului creol în trăsura baronului Renaud, de Valserres şi martorii săi se depărtară.
Aceştia veniseră într-o modestă birjă pe care o lăsaseră la intrarea în pădure. Cu toate acestea, înainte de a părăsi locul de luptă, acela din martorii lui Velserres care se numea Octav Brunot examinase cu minuţiozitate frunzişul, în direcţia în care trebuia să o urmeze glonţul lui Raymond de Luz.
„— Dar ce faci acolo? întrebă de Valserres.”
„— Îţi voi spune mâine, răspunse Octav Brunot.”
Şi îi urmă pe amicii săi.
Pe drum, Octav Brunot stătu tot timpul gânditor.
„— Dar ce ai? întrebă de Valserres, s-ar spune că tu eşti acela care ai un omor pe conştiinţă.”
„— Spune-mi, Charles, zise deodată Octav Brunot, care nu răspunse la întrebarea amicului său.”
„— Ce?”
„— Ai auzit şuierând glonţul adversarului tău.”
„— Ah!”
„— Cred că sărmanul băiat trăgea foarte rău, căci n-am auzit glonţul şuierând.”
„— Cred.”
„— Şi ai conchis?”

„— Da, zise cu răceală Octav Brunot, am conchis că sărmanul băiat trăgea foarte rău cu pistolul.”»

. . . .

«A doua zi Octav Brunot se duse puţin mai târziu la dejunul sublocotenenţilor şi al locotenenţilor. Aceşti domni, al căror regiment era încazarmat pe cheiul D’Orsay, luau masa într-o cafenea de pe strada Bellechasse şi prânzeau la ora cinci.

La 5 şi jumătate, Octav Brunot nu apăruse încă.

Când sosi, ofiţerii erau gata să se scoale de la masă. Ei puneau această întârziere pe socoteala vreunei aventuri galante când observară că Octav e palid ca un mort.

„— Amice, îi spuse de Valserres, de astă dată ne vei da o explicaţie. Îmi închipui?”

„— Relativ la ce?”

„— La această schimbare care s-a produs în tine de la deplorabilul meu duel de ieri. Declar că e foarte greu să ai pe conştiinţă moartea unui om pe care nu-l urăşti, dar tu nu ai dreptul să te întristezi mai mult decât mine.”

„— Nu e vorba de asta.”

„— Dar de ce?”

Octav Brunot ezită un moment şi îi privi pe rând pe toţi camarazii săi, care erau în număr de zece.

„— La urma urmei, zise el, nu văd aici decât camarazi şi prieteni…”

„— Desigur, răspunse un tânăr subofiţer din şcoala de la Saint-Cyr.”

„— Şi sunt convins, domnilor, continuă Octav Brunot, că nu veţi ezita de a vă da cuvântul de onoare că nimeni nu va afla ce vă voi spune.”

Toţi ofiţerii ridicară mâna.

„— Îmi juraţi că veţi fi discreţi?”

„— Da.”

Fizionomia şi accentul locotenentului Brunot aveau ceva straniu şi misterios care stârni curiozitatea tuturor.

„— Haide! te ascultăm, zise de Valserres rezemându-şi coatele pe masă.”

Brunot reluă:

„— Ca să puteţi pricepe ceea ce vă voi spune, domnilor, e necesar să vă povestesc o anecdotă din copilăria mea.”

„— Să auzim!”

„— Sunt breton, ştiţi. În ţara mea sunt câmpii necultivate

pe care trebuie să le străbaţi când mergi de la un sat la altul. Aveam zece ani când s-a comis un asasinat la o depărtare de o jumătate de leghe de casa tatălui meu. Un bătrân din satul meu fusese pe câmpie lovit de unsprezece lovituri de cuţit. Nişte ciobani aduseră cadavrul. Se înştiinţă familia şi copiii alergară la casa unde fusese depus corpul. A fost o scenă disperată; dar cel care se arătă mai devotat era fiul cel mai mare al victimei. Asistasem la această scenă şi am fost adânc impresionat. Fiul cel mai mare al victimei se numea Parnic. „Sărmanii oameni! — spunea mama seara la masă — sunt disperaţi... mai ales sărmanul Parnic!” „Oh! acesta, zisei eu deodată, nu e deloc dezolat!” Am fost privit cu uimire. V-am spus, aveam atunci zece ani. „Şi de ce? mă întrebă tata.” „Fiindcă el e asasinul”, răspunsei. Mama scoase un ţipăt; tata pretinse că eram nebun. După două luni, Parnic fu recunoscut culpabil de paricid şi executat în piaţa publică din Saint-Malo.”

„— Dar, întreabă sublocotenentul, cum ai ghicit?”

„— Nu ştiu... din instinct... o voce internă îmi strigase că acest om, care era aşa de disperat, era singurul şi adevăratul culpabil.”

„— Ştii, zise de Valserres, că Octav ar fi fost un bun judecător de instrucţie?”

„— Poate.”

„— Dar unde vrei să ajungi?”

„— Ascultaţi. Mai iată o anecdotă care va sprijini ceea ce vă spusei. După 10 sau 15 ani, mă aflam la Marsilia, unde regimentul meu se îmbarca pentru Africa. M-am întâlnit într-o cafenea cu un tânăr, un băiat foarte frumos, care era prietenul unui amic al meu. Lucru ciudat! am simţit imediat pentru acest om o aversiune inexplicabilă, şi, seara, nu m-am putut opri de a spune amicului nostru, comun: „Iată un băiat care va sfârşi rău.”

„— Şi ai ghicit!”

„— Anul următor el şi-a asasinat unchiul, un bogat bancher, pe care trebuia să-l moştenească, şi fu condamnat la muncă silnică.”

„— Iată, într-adevăr — întrerupse Charles de Valserres — o a doua istorie tot aşa de stranie ca şi cea dintâi. Şi amintirea acestor două istorii te face aşa de trist astăzi?”

„— Nu.”

„— Ce e atunci?”

„— E temerea, aş îndrăzni chiar să spun convingerea, că

am fost ieri complicii involuntari ai unei crime teribile.”

„— Mă rog.”

„— Al unui asasinat!”… adăugă Octav Brunot cu un accent energic.

Toţi protestară, dar el urmă:

„— Domnilor, am cuvântul dumneavoastră de onoare şi deci pot vorbi.”

„— Ei bine, strigară toţi în cor, poftim.”

Octav Brunot îl privi pe amicul său Charles de Valserres.

„— Vrei să ştii gândul meu?”

„— Da, vorbeşte.”

„— Nu tu l-ai ucis ieri pe Raymond de Luz, ci el a murit asasinat de amicul său Felix de Nancery.”

Aceste cuvinte, se înţelege, produseră o adâncă emoţie printre tinerii ofiţeri.

„— Domnilor, zise locotenentul Brunot, pe onoarea mea de soldat şi de breton, vă jur că ceea ce v-am spus este convingerea mea şi că această convingere se bazează pe fapte materiale.”

„— Pe cuvântul meu de onoare, murmură Charles de Valserres, cred că sărmanul meu Octav a înnebunit.”

El întrebă pe amicii săi cu privirea. Aceştia păreau că împărtăşesc aceeaşi părere.

Locotenentul Octav Brunot pricepu ceea ce se petrecea în sufletul camarazilor săi.

„— Domnilor, zise el, mi-aţi făgăduit să mă ascultaţi.”

„— Da, dar…”

„— Dar vă spun lucruri lipsite de raţiune?”

„— Da.”

„— Ce înseamnă asta? Ascultaţi-mă.”

„— Haide! zise Valserres suspinând.”

„— Domnilor, urmă locotenentul, ieri de dimineaţă când am sosit pe teren, Felix de Nancery, martorul lui Raymond de Luz, mi-a vorbit. Ei bine! închipuiţi-vă că am avut pentru dânsul acelaşi sentiment de repulsie pe care de două ori în viaţa mea l-am simţit la vederea unor oameni pe care îi consideram ea sceleraţi.”

„— Şi pe asta îţi bazezi părerea ta?” întrebă un ofiţer.

„— Aşteaptă…”

„— În orice caz, observă de Valserres, admiţând că de Nancery ar fi un asasin…”

„— Este!” zise locotenentul cu putere.

„— Fie! dar n-a tras el asupra amicului său, ci eu.”

„— Da, dar tu aveai un glonţ în pistolul tău, iar Raymond de Luz a tras cu pistolul încărcat numai cu pulbere.”

„— Oho!”

Ofiţerii se priviră şi pricepură că Octav Brunot nu era nebun.

„— Dar cum va dovedi dânsul ceea ce spune?”

„— Domnilor, continuă el, de Valserres e aici şi vă poate confirma că n-a auzit şuierând nici un glonţ.”

„— Poate că nu ştie să tragă cu pistolul?”

„— Nu, din contră. M-am dus după informaţii. Raymond de Luz a tras cu pistolul încărcat numai cu pulbere.”

„— Da, dar să tragi în ţintă sau în vreo păpuşă nu e totuna cu a trage asupra unui om. Poate i-a tremurat mâna...”

„— Asta e inadmisibil.”

„— De ce?”

„— Fiindcă Raymond de Luz se măi bătuse de trei ori în duel cu pistolul şi întotdeauna îl rănise pe adversarul său.”

„— Toate astea nu sunt o dovadă.”

„— Aşteptaţi. Convingerea mea era aşa de puternică încât m-am dus azi dimineaţă la Bois şi, punându-mă în locul de unde a tras Raymond de Luz, am privit drept în faţa mea.”

„— În ce scop?”

„— În faţa mea se afla o perdea de arbori şi frunze, încât nici nu se vedea prin ele. Dacă pistolul lui Raymond de Luz ar fi avut glonţ, acela n-ar fi putut trece prin acea perdea fără să găurească o frunză sau să rupă o cracă. Ei bine, domnilor, vă voi conduce la pădure, veţi examina şi dumneavoastră şi-i dau solda mea pe o lună aceluia care va găsi vreo urmă de glonte.”

Aceste cuvinte din urmă începeau să îi convingă puţin pe ofiţeri.

El continuă:

„— În fine, domnilor, pistoalele au fost încărcate cu plute, incombustibile. Am găsit trei: două la trei paşi de locul unde Raymond de Luz a căzut, a treia la un metru aproape de locul ocupat de Valserres. Dacă ar fi fost un glonte în pistolul lui Raymond de Luz, aş fi găsit şi cea de a patra plută.”

„— Bine, admit toate astea, spuse de Valserres, le admit fiindcă vrei tu, dar dacă-i aşa, ce interes avea de Nancery să-şi ucidă amicul?”

„— Ah! iată unde vreau să ajung, domnilor, căci de ieri eu

eram aşa de convins, încât mi-am pierdut tot timpul alergând în dreapta şi în stânga după informaţii.”

„— Şi ai mai obţinut şi altele?”

„— Desigur.”

„— Domnilor, zise de Valserres, cred că visez.”

Brunot continuă:

„— Ieri dimineaţă am aflat că de Luz şi de Nancery erau creoli. M-am dus la un tânăr ofiţer din regimentul 15 de linie pe care îl ştiu că e creol din Bourbon. L-am întrebat dacă cunoaşte la Bourbon familia de Luz şi am aflat de la dânsul că Raymond de Luz, despre a cărui moarte nu ştia nimic, era cel mai bogat din insulă şi că de Nancery trebuia să se însoare cu unica soră a amicului său.”

De astă dată nimeni nu se mai îndoi.

„— Dar acest om este un monstru, strigă de Valserres.”

„— Din nenorocire, domnilor, răspunse Octav Brunot, crima lui e una din acelea ce nu se pot dovedi în justiţie. De altfel, e deja departe.”

„— Ce vrei să zici?”

„— Astăzi de dimineaţă Raymond de Luz a fost înmormântat. După două ore, de Nancery a plecat din Paris. Mâine el se îmbarcă la Havre pe o navă care merge la Bourbon”.»

. . . .

Ofiţerul ajunsese aici cu povestirea sa când se dădu semnalul de vânătoare.

Capitolul VI

De aproape o oră, Victor de Passe-Croix şi dânsul călăreau prin pădure şi se apropiaseră puţin câte puţin de mica trupă a vânătorilor.

— Domnule, zise ofiţerul de marină surâzând, nu mai putem să vorbim, trebuie să vânăm. Astă seară, după masă, îţi voi povesti continuarea acestei istorii.

— Dar, domnule, zise Victor, nu mă vei refuza să îmi spui un lucru?

— Care?

— Omul căruia i-ai servit ca martor în colonii era de Nancery?

— Da, domnule.

— Şi, după dumneata, acest om şi Albert Morel sunt una şi aceeaşi persoană?

— Da, domnule.

Victor şi ofiţerul de marină sosiră într-un luminiş numit Croix-du-Bois-Fourchu — unde vânătorii se aflau întruniţi.

În mijlocul lor, Albert Morel suna din trompetă. Ofiţerul de marină se aşeză lângă dânsul; Albert Morel nici nu clipi şi continuă să sune cu toată puterea plămânilor săi. Apoi se opri şi, întorcându-se spre ofiţerul de marină, îi ceru să-şi aprindă ţigara.

— Ce liniştit e! se gândi Victor de Passe-Croix, desigur că marinarul se înşeală.

Şi, cum vânătorii se repeziră în pădure, plecă şi dânsul, hotărât să aştepte seara spre a afla continuarea povestirii.

. . . .

Vânătoarea dură cinci ore şi jumătate.

La apusul soarelui animalul fu împresurat şi Victor de Passe-Croix se repezi în galop, crezând că va ajunge cel dintâi, dar un alt vânător i-o luase înainte.

Era Albert Morel.

— Domnule, îi spuse Victor, credeam că am cel mai bun cal, dar văd că al dumitale îl întrece.

Albert Morel surâse.

— Te înşeli, domnule, calul meu nu face cât al dumitale, dar am luat-o pe drumul cel mai scurt şi de aceea am ajuns înainte.

Tonul lui Albert Morel era de o mare politeţe. Aproape în acelaşi moment Raoul de Montalet sosi şi trăgând un foc, ucise mistreţul.

— Domnilor, zise atunci Albert Morel, vreţi ţigări?

Victor luă o ţigară, se înclină şi se aşeză cu calul lângă Roger de Bellecombe, spunându-i:

— Nu uita că îmi trebuie continuarea povestirii.

«După aproape doi ani de la evenimentele al căror teatru fusese Parisul, fregata de război *Licorne* acostă la Saint-Denis, portul principal din Bourbon, şi din ea debarcă un batalion de infanterie de marină, care trebuia să aibă grijă de garnizoana din acea insulă.

Şeful batalionului se numea Octav Brunot.

Acesta era acelaşi ofiţer pe care l-am cunoscut locotenent la Paris şi care servise drept martor lui Valserres în duelul nenorocit cu Raymond de Luz.

O campanie în Africa făcuse din locotenentul de husari un şef de batalion.

Fregata Licorne abia îşi lăsase pasagerii ei pe ţărm şi o delegaţie a principalilor plantatori din insulă veni înaintea noului batalion.

Coloniile oricât de departe de Franţa ar fi, iubesc tot ceea ce vine de la patria-mumă şi sosirea unei nave este un subiect de mare bucurie.

Printre aceşti deputaţi se afla cel mai bogat plantator din colonie, domnul Felix de Nancery.

De Nancery, se spunea la Bourbon, avusese un ciudat şi trist noroc.

El fusese amicul intim, aproape fratele unui tânăr creol, Raymond de Luz, cu care se dusese să-şi termine studiile la Paris.

Raymond de Luz murise ucis în duel, în urma unei certe prosteşti.

De Nancery, amicul său, fusese martorul lui, îi primise ultimul suspin şi adusese acasă corpul lui îmbălsămat.

Această purtare plină de devotament merita o recompensă şi de aceea el se căsători cu domnişoara Blanche de Luz, sora şi unica moştenitoare a sărmanului Raymond.

Octav Brunot şi Felix de Nancery se recunoscură imediat.

Întâlnirea fu rece şi dintr-o parte şi din alta.

Cu toate acestea, de Nancery era departe de a bănui ceea ce credea şeful de batalion despre dânsul. Deputăţia plantatorilor fu invitată să prânzească pe bordul vasului Licorne.»

— Ah! se întrerupse ofiţerul, uitasem să-ţi spun că eram aspirant de prima clasă pe fregata franceză.

«Întâmplarea mă pusese alături de comandantul Octav Brunot, cu care, de altfel, mă împrietenisem pe drum.

Comandantul îl, privea pe de Nancery cu o încăpăţânare care m-a uimit.

„— Îl cunoşti pe acest domn? îl întrebai eu.”

„— Da şi nu.”

„— Cum asta?”

„— L-am văzut la Paris, dar nu îl cunosc, adăugă comandantul.”

Acest răspuns mă intrigase foarte mult şi pe când ne plimbam pe punte fumându-ne ţigările, îi spusei:

„— Comandante, ai dat adineauri, trebuie să recunoşti şi dumneata, un răspuns ciudat.”

„— Referitor la acest Nancery?”

„— Da.”

„— Ah!... găseşti?”

„— Găsesc accentul dumitale plin de un mare dispreţ când vorbeşti de dânsul, comandante.”

Acesta nu răspunse, dar surâsul lui întări cuvintele mele.

Apoi deodată el mă întrebă:

„— Ai venit de mai multe ori în aceste locuri?”

„— Am făcut de trei ori până acum călătoria în Oceanul Indian.”

„— Atunci spune-mi ceva.”

„— Despre ce?”

„— E adevărat că aici e ţara narcoticelor?”

„— Da. Şi chiar am în cabina mea nişte pudră neagră, care, luată într-o doză oarecare, provoacă o beţie teribilă.”

„— Ah!”

„— O beţie de două ore în timpul căreia somnul este aşa de adânc încât orice zgomot nu te poate deştepta.”

Comandantul îşi încruntă sprâncenele şi păru că are o idee stranie.

În acest timp se puneau pe punte mesele pentru punch, iar creolii, marinarii şi soldaţii se plimbau în sus şi în jos fumând.

„— Aş da mult, zise comandantul, pentru ca acest de Nancery să poată lua din această pudră.”

„— Ciudată idee!”

„— În vino veritas! Cunoşti acest proverb?”

„— Fără îndoială.”

„— Ei bine, aş vrea ca acest om să facă mărturisiri.”

„— Dar...”

„— Şi să-l forţez să îmi spună...”

„— Dar, comandante, pudra mea nu te face să vorbeşti, ci să dormi!”

„— Cu atât mai bine!”

„— Atunci nu mai pricep...”

„— Am planul meu. Unde e pudra?”

„— Jos, în cabină.”

„— Ei bine, dă-mi niţică.”

„— Dar...”

„— Astfel vei şti de ce-l dispreţuiesc pe acest domn de Nancery.”

Curiozitatea mă uimise.

Coborâi în cabină, luai din cufărul meu o cutie microscopică în care se afla o pudră negricioasă. Aveam această pudră de la un marinar chinez.

„— Domnul meu, îmi spuse atunci comandantul Brunot, cât trebuie din această pudră spre a provoca beţia de care vorbeai?”

Şi comandantul examina cu curiozitate acea pudră neagră.

„— Cât iei în două degete.”

„— Această pudră poate produce moartea?”

„— Nu.”

„— Atunci dă-mi toată cutia.”

După aceea ne aşezarăm la masă şi comandantul luă loc lângă de Nancery.

Comandantul, asemenea unui prestidigitator, nu ştiu cum, dar a pus în paharul lui de Nancery din acea pudră cu o mare îndemânare.»

Capitolul VII

«După ce de Nancery bău, el intră în vorbă cu dânsul.

Şi vorbiră despre lucruri diverse, de relaţiile insulei cu patria-mamă, de Paris, unde de Nancery petrecuse cei mai frumoşi ani ai săi şi pe care nu-l părăsise decât în urma unei mari nenorociri — moartea celui mai bun prieten al său.

Comandantul Brunot nici nu clipi, când fu vorba de domnul Raymond de Luz.

El păru că uitase toate amănuntele duelului cu Charles de Valserres.

După o oră, limba lui de Nancery se îngreună şi începură să apară simptomele acelei beţii teribile produse de praful cel negru.

După un sfert de oră capul îi căzu pe piept şi ochii i se închiseră; el îşi întinse braţele pe masă şi adormi.

Atunci eu şi comandantul Brunot ne uitarăm în jurul nostru.

Cea mai mare parte din plantatorii coloniei se urcară în luntre spre a se întoarce pe uscat.

Numai trei mai rămăseseră cu căpitanul şi vorbeau cu dânsul.

„— Doarme, îmi spuse comandantul, să aşteptăm.”

Într-adevăr, de Nancery sforăia cu zgomot.

„— Până când va dormi astfel?” adăugă comandantul.

„— Aproape o oră. Somnul produs de acest praf negru nu e lung.”

„— Ei bine, atunci să ne plimbăm niţel.”

Aprinserăm câte o ţigară şi ne plimbarăm pe punte. După trei sferturi de oră căpitanul şi plantatorii coborâră în cabină, iar comandantul şi cu mine ne duserăm lângă de Nancery.

Beţia şi somnul lui fuseseră mai scurte decât prevăzusem.

El avea ochii deschişi şi-i plimba în jurul său cu o privire speriată.

Comandantul se apropie de domnul de Nancery, care îi spuse:

„— Iată-te.”

„— Dar nu te-am părăsit deloc, răspunse comandantul Brunot.”

„— Am adormit, nu-i aşa?”

„— Da, din cauza băuturii.”

„— Am dormit multă vreme?”

„— Nu ştiu cât, dar ne-ai spus nişte lucruri teribile în somn.”

De Nancery tresări.

„— Cum!... Am vorbit?”

„— Tot timpul, şi...”

„— Şi! întrebă el neliniştit.”

„— Ne-ai povestit duelul cumnatului dumitale, Raymond de Luz, cu amicul meu Charles de Valserres.”

De Nancery deveni foarte palid.

„— Glumeţule! îi zise comandantul, bătându-l pe umeri, ai escamotat un glonţ.”

La aceste cuvinte de Nancery deveni vânăt şi scoase un ţipăt, apoi, repede ca fulgerul, îşi scoase mănuşa şi o azvârli în faţa comandantului.

„— Ah! zise acesta pălind la rândul său, nu puteai să mărturiseşti mai bine crima dumitale.”

Şi luându-i mănuşa strigă:

„— Te voi ucide. Pe mâine.”»

. . . .

«A doua zi de Nancery şi comandantul Brunot se bătură cu

spada.

Eram unul din martorii comandantului.

Lupta fu lungă, teribilă, înverşunată, dar soarta a fost nedreaptă, căci comandantul a fost rănit mortal şi căzu.

Numai înainte de a muri el a mai avut timpul să relateze tot ceea ce ţi-am povestit şi de Nancery, dezonorat, a fost silit să părăsească insula Bourbon.»

Soarele apunea când ofiţerul de marină terminase povestirea sa şi tot atunci sosiră şi la castelul Rigoles.

Tânărul ascultase gânditor sfârşitul acestei povestiri.

— Ştii, domnule, zise el, că dacă Albert Morel ar fi una şi aceeaşi persoană cu de Nancery, ai putea să-l împuşti ca pe o fiară sălbatică.

Marinarul surâse cu dispreţ.

— Aş, reluă el, şi ce-i cu asta? Noi nu suntem nici răzbunătorii comandantului Brunot, nici ai lui Raymond de Luz. Şi apoi cine ştie dacă nu sunt jucăria unei iluzii sau a uneia din acele asemănări înşelătoare…

— Se poate, murmură Victor.

Primul valet pe care Victor îl întâlni în curte şi care veni să-i ia calul fu acela care de dimineaţă ştergea cizmele la scară.

Sunt unele momente în viaţa unui om când totul este pentru dânsul presentiment şi revelaţie. Vederea acestui valet îi aminti lui Victor că observase noroiul galben ce acoperea cizmele şi că făcuse chiar remarca că un asemenea noroi nu se găseşte decât la Martinière.

Atunci Victor îl întrebă pe valet.

— Ale cui erau cizmele pe care le curăţai, ale lui Raoul sau ale lui Amaury?

— Nu, domnule, răspunse valetul. Erau ale domnului Morel.

Victor tresări în acest moment, ca şi cum s-ar fi curentat.

În acelaşi timp o altă amintire îl cuprinse. El îşi aminti de întâlnirea sa cu Octav de Cardassol.

Octav îi spusese surâzând:

„Pe când tu vânezi la alţii, se vânează la tine, şi acel vânat poate să fie onoarea ta.”

Victor de Passe-Croix păru atunci că ghiceşte totul.

El se duse la ofiţerul de marină spunându-i:

— Suntem prieteni, nu-i aşa?

— Oh! suntem deja prieteni buni, răspunse marinarul cu cordialitate.

— Amiciţia dă naştere la destăinuiri, aşa se spune.

— Asta e şi părerea mea.

— Vrei să fii confidentul meu?

— Desigur.

— Ei bine, ascultă.

Şi Victor luă cu familiaritate braţul ofiţerului de marină.

— Ascult, zise acesta.

Victor îl duse în parc, departe de castel.

Apoi îi zise cu o tristeţe, care îl uimi pe ofiţer.

— Comandantul Brunot credea în acel instinct care ne face să ghicim un răufăcător?

— Da.

— Ei bine, şi eu cred în presimţiri care ne anunţă o nenorocire probabilă.

— Ce vrei să spui?

— Astăzi de dimineaţă venind aici am întâlnit o pasăre de rău augur.

— Adevărat?

— Şi această pasăre m-a anunţat că un pericol pluteşte deasupra casei mele. La început am râs de această prezicere.

— Şi ai făcut bine. Îmi închipui.

— Nu, zise cu gravitate Victor.

Marinarul îl privi pe tânărul său amic şi-l găsi foarte mişcat.

— Să vedem, zise el, explică-te.

— De zece minute, spuse Victor de Passe-Croix, un glas de care nu pot să-mi dau seama, un glas secret, dar imperios, îmi spune să mă întorc astă-seară la Martinière.

— Ce nebunie!

— Poate, dar mă voi întoarce. Şi pentru asta, cum îţi spuneam, am nevoie de un confident.

— Sunt gata să fiu.

— Vânătorii vor sosi în curând.

— E probabil.

— Când vor sosi, eu voi fi plecat.

— Dar…

— Domnule, zise Victor cu hotărâre, dacă sunt glasuri secrete, presentimente misterioase, sunt şi simpatii subite contra cărora în zadar cauţi că lupţi. Noi ne cunoaştem abia de câteva ore şi deja mi se pare că eşti cel mai vechi prieten al meu.

— Poate ai dreptate.

Şi marinarul îi luă mâna lui Victor şi o strânse cu căldură.

— Îmi vei face un jurământ!

— Care?

— De a explica absenţa mea aşa cum te voi ruga eu?

— Da, jur!…

— Atunci, ascultă!

— Să vedem.

— Noi am făcut un pariu.

— Un pariu de vânătoare?

— Da.

— Că o căţea, ce o am, şi care se numeşte Fanchette, atacă singură un mistreţ şi-l aleargă timp de trei ore.

— Bun.

— Am pariat pe douăzeci şi cinci de napoleoni şi m-am dus să o aduc pe Fanchette. Nu voi fi aşteptat la masă, dar mă voi întoarce la noapte.

— Toate astea sunt foarte ciudate, zise marinarul, dar voi face precum doreşti. Voi da această explicaţie, dar voi fi crezut?

— Da.

— Eşti sigur?

— Da, căci trec în ochii familiei Montalet drept un aventurier, un zăpăcit, cum se spune.

— Şi te vei întoarce la noapte?

— E probabil. Dar, zise Victor, uitam partea esenţială.

— Ah!

— Nu mă duc la Martinière să iau acea căţea.

— Dar unde?

— La unul din arendaşii noştri, la trei leghe de Martinière, la Bas-Coin. Nu uita asta, adăugă Victor cu un accent straniu, asta e foarte important.

— Ah! domnule, murmură marinarul, mă uimeşti de câteva minute.

— Presentimente.

— Da, presentimente sau nu, contează pe mine. Sunt al dumitale.

La rândul său, Victor îi luă mâna ofiţerului şi i-o strânse cu căldură.

Apoi ei se întoarseră spre castel şi, cum se apropiau de un valet, Victor ridică vocea şi zise:

— Da, domnule, ţin pariul de douăzeci şi cinci de napoleoni că o căţea ca a mea va vână mistreţul ca pe un iepure.

— La aceste cuvinte valetul ridică capul.

— Pariez pe douăzeci şi cinci de napoleoni, reluă Victor.

— Da, domnule!

Atunci Victor îl chemă pe valet.

— Martine! aşa te cheamă...

— Da, domnule, zise valetul apropiindu-se.

— Cunoşti calul meu?

— Neptun? calul cel negru?

— Da. Du-te şi-i dă niţel ovăz, pune şaua pe el şi adu-l încoace.

Valetul plecă alergând. După zece minute i se aduse calul.

Neptun stătuse în grajd de dimineaţă, aşa că avusese timp să se odihnească, deoarece Victor încălecase la vânătoare un cal al familiei Montalet.

— Adio, zise tânărul încălecând şi întinzând mâna ofiţerului de marină. La revedere, numai bine.

— La noapte?

— Da, afară de cazul când presimţirile mele vor deveni prea serioase, adăugă Victor.

Şi porni în galop, spunând valetului:

— Să nu uiţi să-i spui domnului Raoul că m-am dus la Bas-Coin să aduc un câine.

Când Victor ajunse la un sfert de leghe de Martinière, auzi răsunând un foc de puşcă. Tânărul se opri şi-şi zise:

„E noapte, e focul de puşcă al unui braconier, a fost tras la cel mult o sută de metri de aici. De obicei braconierul de profesie, ţăranul, n-are un calibru mare; el preferă o puşcă mai mică, căci bate mai departe, face mai puţin zgomot şi consumă mai puţină iarbă. Focul ce-l auzii e dintr-o puşcă de calibru mare. Trebuie să fie unul din Cardassol, probabil Octav.”

Raţionamentul lui Victor era foarte drept şi, în loc să-şi continue calea, porni spre locul de unde auzise detunătura, spunându-şi:

„Afară de cazul când vei fi o umbră, o fantomă sau dracul, te voi găsi.”

În curând ajunse într-un luminiş unde zări un om.

Victor avea ochii buni, ochi de vânător.

— Octav! strigă el.

Victor îl recunoscu pe Octav de Cardassol.

— Poţi să te arăţi, căci nu-ţi caut ceartă astă seară.

Cardassol se sculă.

— Nu ţi-am dat voie să vânezi la mine?

— Chiar noaptea?

La aceste cuvinte, Cardassol se apropie de Victor.

— Eşti amabil astăzi, Victor!

— Găseşti?

— Da.

— Amabil, se poate; dar sunt foarte curios.

— Ah!

— Te-am întâlnit azi dimineaţă pe moşia Montalet?

— Da.

— Şi te găsesc astă seară la mine.

— Ei şi?

— Sunt curios să ştiu ce ai făcut toată ziua.

— Am ucis trei iepuri.

— Numai?

— Da, zise Cardassol cu neruşinare.

— Bine, zise Victor, cred că nu vezi bine, căci nu zăreşti acolo jos o căprioară ucisă acum de curând.

— Ai ochi buni, Victor.

— Da.

— Şi spre a şti ce am împuşcat astăzi te-ai abătut din drumul tău?

Victor tresări:

— Fără îndoială, răspunse el.

— Numai pentru asta?

— Da.

Victor îl minţea pe Octav şi se minţea şi pe el însuşi.

— Haide, reluă Cardassol, fii sincer; te-a intrigat ceea ce ţi-am spus azi dimineaţă?

— Poate, murmură Victor.

— Ai vrea amănunte?

— Dacă ai.

— Mă laşi să iau căprioara? zise Octav de Cardassol.

— Da.

— Atunci te voi satisface.

Şi Octav de Cardassol se rezemă cu mâna de şaua calului lui Victor de Passe-Croix.

Capitolul VIII

Octav de Cardassol avea un aer batjocoritor, care produse asupra lui Victor o senzaţie ciudată.

— Ce vrei să-mi spui? întrebă dânsul.

— Oh! nimic, dacă nu vrei să ştii nimic.

— Vorbeşte.

— E foarte greu, scumpul meu amic.

— De ce?

— Tu eşti foarte susceptibil.

— Asta depinde...

— Şi voi fi nevoit să-ţi pun întrebări.

— Mie?

— Sigur. Asta vă fi mijlocul cel mai nimerit ca să afli unele lucruri.

— Vorbeşte, adăugă Victor foarte curios.

— Ce vârstă are mama ta?

Victor tresări din nou.

— Ce-ţi pasă?

— Vezi, amicul meu, nu e chip să mă lămuresc cu tine, te superi la primul cuvânt.

— E adevărat, am greşit.

— Recunoşti?

— Da, mama are 37 de ani.

— Ştii că e încă foarte frumoasă?

— Să trecem mai departe, zise Victor, care simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

— Şi sora ta ce vârstă are?

— 17 ani.

— Hm! Cine ştie?

Victor apucă cu bruscheţe braţul lui Octav de Cardassol.

— Ia seama, dacă mergi prea departe, eşti un om mort. Am pistoalele la şa.

Octav de Cardassol nu răspunse la această brutală întrerupere şi continuă liniştit.

— Mai e vreo femeie la castel afară de mama şi sora ta?

— Nu.

— Nici o prietenă, nici o invitată?

— Nu.

— Nici o servitoare tânără şi drăguţă?

— Nu.

— Atunci, zise Octav de Cardassol, ascultă bine ce am să-ţi spun şi caută să tragi foloase.

Victor era palid, o sudoare rece ca gheaţa îi curgea pe frunte şi era prada unui spasm.

În acest moment poate tânărul ar fi dat totul pe lume numai

să nu-l fi chestionat pe Octav.
Acesta reluă:
— În fiecare noapte la ora 10 un om trece grilajul parcului.
Inima lui Victor încetă să mai bată.
— Un om, zici tu, l-ai văzut?
Cardassol răspunse cu răceală:
— Da, l-am văzut.
— Şi... acest om?
— Soseşte călare.
— Şi?...
— Lasă calul legat de un arbore.
— Şi de unde vine?
Surâsul răutăcios al lui Cardassol reapăru:
— Fii liniştit, el vine mai mult de la vest decât de la est, de la amicii tăi iar nu de la mine.
— Apoi? întrebă Victor.
Cardassol urmă:
— După ce trece grilajul, cavalerul se îndreaptă spre un pavilion pe care îl cunoaşte bine.
— Da.
— El bate de două ori în mod discret şi uşa se deschide.
— Oh! asta nu e adevărat, strigă Victor, pavilionul nu e locuit.
Octav de Cardassol dădu din umeri.
— Aici greşeşti, dar ai şi dreptate în acelaşi timp.
— Ce vrei să spui?
— Greşeşti fiindcă am văzut cu ochii mei uşa deschizându-se şi închizându-se după ce intra cavalerul.
— Juri?
— Jur. Ai dreptate, pentru că uneori persoana care trebuie să deschidă uşa pavilionului e în întârziere, şi atunci...
— Şi... atunci?
— Ea soseşte în grabă pe o alee, care duce de la castel la pavilion.
— Apoi?
— Apoi, nu mai ştiu nimic.
— Dar, în fine, această persoană care vine de la castel, cine e?
— O femeie.
— Destul! zise Victor cu bruscheţe.
Şi luând mâna pe care Cardassol o pusese pe şaua calului, o strânse cu putere şi zise:

— Ascultă.
— Vorbeşte.
— Dacă ceea ce ai spus nu e adevărat, poţi să te consideri dinainte un om mort.
— În acest caz n-am nici o grijă.
— Şi dacă spui un cuvânt…
— Până acum n-am spus la nimeni, nimic.
— Nici chiar fraţilor tăi?
— Nu.
— Ei bine, îmi vei jura pe onoarea pe care o mai ai, dacă mai poate avea onoare un Cardassol.
— Victor, replică Octav batjocoritor, eşti un prost şi un ingrat. Îţi fac un serviciu, şi tu mă insulţi.
Aceste cuvinte erau aşa de drepte, încât îl atinseră drept în inimă pe tânăr.
— E adevărat, iartă-mă! dar jură-mi că vei tăcea!
— Până în ziua în care mă vei da în judecată pentru braconaj.
Şi ridică mâna.
— Jur, zise el.
Apoi, cum Victor tăcea, de Cardassol luă căprioara şi plecă zicând:
— Adio, Victor, sau, la revedere.
Şi se depărtă.

. . . .

Victor de Passe-Croix rămase un moment nemişcat sub povara unei emoţii aşa de violente şi stătu pe gânduri dacă trebuie să-şi ia unul din pistoalele sale şi să-şi zboare creierii.
Dar acest prim impuls, datorat durerii şi disperării, fu urmat de o hotărâre mai calmă şi mai raţională.
— Nu, nu, îşi spuse el, e nevoie de mine la Martinière, e nevoie de mine mai mult decât oricând; şi dacă onoarea noastră e în pericol, o voi salva.
Atunci Victor dădu pinteni lui Neptun şi îşi reluă drumul spre Martinière.
El nu mai avea decât un sfert de leghe de drum şi galopul lui Neptun era aproape fantastic. În acest timp Victor îşi putu stăpâni emoţia şi deveni în aparenţă liniştit, cum l-am văzut intrând în salonul unde se aflau tatăl, mama şi sora lui.
Vă amintiţi cele câteva cuvinte pe care le şoptise la urechea surorii sale, dându-i braţul spre a coborî în salon, şi

tulburarea de care ea fusese cuprinsă.

În cursul mesei, Victor se arătă foarte vesel; el povesti diferite episoade de vânătoare din cursul zilei, vorbi de ofiţerul de marină, care îi plăcea foarte mult, şi povesti chiar că îl întâlnise pe Octav de Cardassol vânând un iepure pe moşia lor.

Dar nu spuse nici un cuvânt despre convorbirea ce a avut-o cu dânsul.

După masă, bătrânul Passe-Croix, conform obiceiului său, stătu la masă şi fumă, bând în acelaşi timp groguri.

Baroneasa urcă în salon şi începu să cânte la pian.

Victor spuse surorii sale:

— E foarte cald aici! Vrei să ne plimbăm niţel, Flavia?

— Bucuroasă, zise tânăra fată.

Ei coborâră în parc, tăcuţi amândoi şi începură să se plimbe pe alee fără să schimbe nici un cuvânt.

Victor îşi aprinse o ţigară; Flavia mergea cu capul aplecat şi mâna ei tremura sub braţul fratelui său.

— Vino pe aici, zise, în fine, tânărul.

El o duse spre pavilionul despre care îi vorbise Octav de Cardassol.

Acest pavilion era o frumoasă construcţie din cărămidă roşie, ca toate din Sologne, unde, ziua pe căldură, doamna şi domnişoara Passe-Croix se duceau să brodeze. Un adevărat masiv de verdeaţă se afla la intrarea pavilionului.

La uşa pavilionului se afla o bancă.

— Să stăm aici, zise Victor.

— Bine, murmură Flavia.

Tăcerea se lăsă din nou pentru câteva secunde. Flavia tremura ca o frunză. Victor nu îndrăznea să vorbească.

În fine, tânărul făcu o sforţare şi spuse cu bruscheţe:

— Ai cheia pavilionului?

Flavia tresări.

— Nu, zise ea.

— Unde e cheia?

— În casă.

— Trebuie să ştii unde este?

— Desigur. Dar… pentru ce?…

— Aşa.

Victor îşi muşcă buzele şi pricepu că pusese rău chestiunea.

Flavia tăcu din nou.

— Surioară, reluă Victor, ştii că ai 17 ani?

— Împliniţi, frate.

— Nu te gândeşti la măritiş?

— Oh! ciudată idee!

— Fie, dar răspunde!

— O tânără fată, bine crescută, aşteaptă ca alţii să se gândească pentru dânsa.

— E acelaşi lucru.

— Ah!...

— Şi m-am gândit eu.

— Tu?

Flavia simţea că inima îi încetează să bată.

— Ce ai zice despre amicul meu Raoul de Montalet?

Flavia deveni palidă şi murmură:

— Dar, nu ştiu, nu m-am gândit niciodată.

— Iată! zise Victor, şi eu credeam că-l iubeşti!

— Eu?

Accentul Flaviei fu atât de sincer, încât Victor renunţă la orice diplomaţie.

El luă mâna surorii sale spunându-i:

— Tu eşti ceea ce iubesc mai mult pe lume şi nu vreau să ai secrete faţă de mine. De aceea răspunde-mi, spune-mi adevărul.

— Dar... Victor, nu ştiu.

— Ştiu eu.

Tânărul o privi pe sora sa drept în ochi, dar aceasta îşi plecă privirea.

— Tu iubeşti pe cineva, zise el.

Ea îşi înăbuşi un ţipăt.

— Un om care vine aici... în fiecare seară... în fiecare noapte.

— Oh!

— El vine călare, lasă calul afară din parc şi îl primeşti în acest pavilion.

Flavia îşi ascunse capul în mâini.

— Oh! Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! murmură ea.

— Cine e acest om?

Şi Victor strânse mai tare mâna surorii sale.

— Vreau să ştiu, zise el.

Este Raoul de Montalet?

— Nu, zise Flavia.

— Este Amaury?

— Nu.

— Oh! răspunse Victor, trebuie să ştiu totuşi cine este acest om.

Flavia se aruncă la gâtul lui şi începu să-l sărute.

— Îţi voi spune, murmură ea, căci e prea multă vreme de când sufăr.

— Scumpă surioară, zise el, strângând-o pe sora lui, în braţe.

Capitolul IX

Flavia continuă să-l sărute pe fratele ei ca într-un delir.

— Haide, zise Victor cu blândeţe, vorbeşte, spune-mi totul.

— Ah! zise ea, de-ai şti cât îl iubesc, dragă Victor.

— Şi el?

Flavia tresări…

— Oh! da. Cred.

Victor nu mai îndrăznea să întrebe numele acestui om.

— Unde l-ai întâlnit pentru prima oară?

— Ah! de-ai şti…

— Vreau să ştiu totul.

— E un roman, suspină tânăra fată.

— Ei bine, povesteşte-mi-l.

Ea recapătă îndrăzneală, văzând blândeţea cu care îi vorbea fratele ei.

— La Paris, la mătuşa noastră Morfontaine, iarna trecută.

— Da, ştiu că ai stat câteva zile la dânsa.

— Da, mama şi tata veniseră aici, spre a face plantaţiuni. Era în luna martie.

— Ei bine?

— Ştii că mătuşa era adesea singură. Unchiul nostru, marchizul de Morfontaine, stătea foarte puţin acasă, de la căsătoria verişoarei noastre Victoria cu domnul de Pierrefeu.

— Ştiu asta.

— Mătuşa mea era deci adesea singură, mă lua cu dânsa peste tot. Într-o zi eram la pădure, într-o caleaşca nouă, trasă de doi cai cumpăraţi în ajun cu douăzeci şi două mii de franci.

— Ah! zise Victor, mi se pare că ştiu istoria, caii s-au speriat de cascadă…

— Da, se ambalară, vizitiul fu trântit jos de pe capră, continuă Flavia, şi timp de cinci minute am fost duse, eu şi mătuşa, către o moarte sigură, căci caii alergau drept spre

lac, dacă nu ne venea un ajutor nesperat.

— Un cavaler, care sări jos de pe calul său.

— Da.

— Şi care se aruncă înaintea cailor, fu târât puţin şi apoi îi stăpâni.

— Era dânsul! murmură Flavia cu entuziasm.

— Ah! zise Victor gânditor, dar cum l-ai revăzut?

Flavia continuă:

— El fugi de mulţumirile mătuşii noastre şi, când vizitiul luă din nou loc pe capră, el sări pe cal, ne salută şi plecă în galop. Mătuşa mea nu l-a revăzut niciodată.

— Dar... tu?

— Eu, răspunse Flavia a cărei voce începu din nou să tremure, după două zile, deschizând fereastra ce da spre strada Vanneau, am văzut un călăreţ ce mergea spre parc, care ridica mereu capul şi căuta pe cineva cu privirea. Era dânsul! Mă salută şi trecu; dar din această privire pe care am schimbat-o, am priceput că ne iubeam.

— Sărmană Flavia! murmură Victor.

O lacrimă alunecă din ochii fetei.

— Şi... de atunci?

— Ah! de atunci, suspină fata, l-am revăzut de multe ori, aproape în toate zilele...

— Dar unde?...

— Mai întâi, după câteva zile, a fost la un bal.

— La cine?

— La Montalet.

Victor tresări.

— Ştii, reluă Flavia, că doamna Lamarens, sora domnului Montalet, face onorurile salonului fratelui său, în cursul iernii?

— Da.

— El îşi făcu loc prin lume, zărindu-mă şi a dansat cu mine toată noaptea.

— Apoi?

— Într-o seară, continuă Flavia de Passe-Croix, era pe la începutul lunii mai, m-am dus la biserica Saint-Thomas d’Aquin cu bona mea. Am aşteptat o oră, apoi două; Julieta nu se întoarse. Atunci, pentru prima dată în viaţa mea am îndrăznit să ies singură din biserică, dar ştii că prin foburgul Saint-Germain străzile sunt pustii. Cu toate acestea, abia făcusem o sută de paşi şi un om îmi ieşi în cale.

— Era dânsul, nu-i aşa?

— Da… El îndrăzni să mă salute şi să-mi vorbească… Privirea lui mă tulbură; vocea lui produse asupra mea o senzaţie stranie, eram ca fascinată.

— Apoi? apoi? zise Victor cu nerăbdare.

— Apoi, l-am mai văzut, la Paris, şi la urmă aici…

Victor o privi pe sora lui şi privirea lui avu o teribilă elocinţă.

Flavia tresări din tălpi până în creştet, şi toată pudoarea ei, tot sângele ei aristocratic se revoltă deodată; apoi, luând la rândul ei braţul fratelui său, îi zise:

— Ah! Victor! Victor! ai putut crede un singur moment că eram nedemnă să-ţi întind fruntea spre a mi-o săruta?

Victor o strânse din nou pe sora sa în braţe şi îi zise cu gravitate:

— Ei bine! fiindcă îl iubeşti pe acest om şi te iubeşte şi dânsul, îl vei lua de soţ!

— Doamne! zise ea, dar nu ştii?

— Ce?

— Nu l-ai auzit pe tata spunând că o fată nobilă…

— Ei bine?

— Nu trebuie să se mărite decât cu un gentilom?

— E adevărat. Şi dânsul?..

— Nu e nobil.

— Ah! zise Victor. Şi pentru asta el ezită a-ţi cere mâna?

— Da.

— Linişteşte-te, fiindcă îl iubeşti, va trebui ca tata…

— Nu ştii totul încă.

— Vorbeşte…

— E nobil, dar nu-şi poate purta numele.

La aceste cuvinte fruntea lui Victor se acoperi de sudoare.

— Ce vrei să spui? zise el.

— Motive politice l-au silit toată viaţa să poarte un nume vulgar. Dar are un unchi care poartă adevăratul său nume şi pe care îl va moşteni; şi, la moartea acestui unchi…

— Sărmana mea Flavia! o întrerupse Victor, tu crezi în probitatea oamenilor?

— Da, zise ea.

— În amorul lui?

Ea îşi duse mâna la inimă şi murmură cu exaltare:

— El mă iubeşte!

— Ei bine, spune-mi numele pe care-l poartă acum.

— Se numeşte Albert Morel.

Victor se aştepta la acest nume, dar totuşi se înspăimântă.

— El?

— Îl cunoşti? zise Flavia cu bucurie.

— Drace!

— Ah! e adevărat, vii de la familia Montalet.

— Am vânat cu dânsul toată ziua…

— Ei bine, zise ea, nu-i aşa că e nobil şi frumos?

— E foarte frumos, răspunse Victor.

— Oh! continuă ea, n-ai decât să-l priveşti şi capeţi convingerea că numele de Albert Morel nu poate fi al său…

Victor tăcu.

— Frate, reluă tânăra fată cu un ton mângâietor, luându-l de gât, îmi promiţi sprijinul tău pe lângă tata?

Această întrebare era prea directă, pentru ca Victor să nu răspundă.

Totuşi el ezită un moment, apoi zise:

— Când trebuie să-l vezi?

— Astă seară.

— La ce oră?

— Peste o oră sau două.

— Unde?

— Aici.

— Bine!

— Îmi promiţi, aşadar?

— Aş vrea să fiu convins că acest om va face totul pentru fericirea ta.

— Eu nu mă îndoiesc.

— Şi eu… eu… Lucrurile, adăugă Victor întrerupându-se brusc, nu pot merge înainte tot ca până acum.

— Ce vrei să spui?

— Nobil sau nu, trebuie ca acest domn Albert Morel să te ia de soţie.

— Dar… ţi-am spus.

— Şi asta peste opt zile, tocmai timpul necesar pentru publicaţii.

— Înaintea morţii unchiului, înainte de a-şi fi reluat numele?

Victor dădu din umeri.

— Mai întâi de toate să facă asta.

— Dar nu va vrea.

— Va vrea, zise Victor cu autoritate.

Îi dădu o sărutare pe frunte, şi reluară drumul castelului.

Capitolul X

O oră după aceea, Victor de Passe-Croix încalecă şi se prefăcu că pleacă la Rigoles.

Flavia se îndreptă atunci spre pavilionul parcului şi, pe când deschidea uşa, auzi semnalul convenit între ea şi Albert Morel.

Octav de Cardassol nu exagerase deloc adevărul şi totul se petrecea aşa cum spusese dânsul.

Un călăreţ se apropia de grilajul parcului şi îşi lega calul de un pom.

Era Albert Morel.

Oaspetele familiei Montalet stătu câteva momente lângă calul său înainte de a se îndrepta spre o spărtură a grilajului.

El trase cu urechea spre a se asigura că nici un zgomot nu se auzea pe lângă dânsul.

Nu auzi nimic. Noaptea era liniştită.

„Nu îmi place lumina lunii. Nopţile luminoase nu sunt pe gustul meu!, murmură el. Din fericire există o alee întunecoasă în parc. Voi merge pe ea până la pavilion.”

La extremitatea parcului se afla pavilionul, ale cărui perdele erau trase, dar se putea vedea totuşi foarte slab, e drept, lumina unei lămpi.

Albert Morel mergea şi nu păşise încă pe treapta pavilionului când uşa se deschise. Flavia era în parc, cu inima palpitând.

— Ah! iată-te, dragul meu, zise ea.

— Sunt în întârziere, iubita mea Flavia?

Şi Albert Morel intră în pavilion şi duse la buze frumoasa mână a Flaviei.

— Da, amicul meu, eşti în întârziere cu o oră.

— Adevărat.

— Şi această oră a trecut atât de greu…

— Scumpă Flavia!

— Ah, reluă ea, am să-ţi dau noutăţi bune.

Albert Morel tresări şi o privi cu surprindere.

— Oh! da, scumpul meu Albert, noutăţi bune, continuă ea.

El luă cele două mâini ale fetei şi privind-o cu dragoste spuse:

— Să vedem, te ascult!

— Fratele meu e cu noi…

— Fratele tău?

Şi Albert Morel păli.

— Da, fratele meu, exclamă Flavia, scumpul meu Victor… Dar îl cunoşti, după cum şi el te cunoaşte.

— Adevărat.

— N-ai vânat cu dânsul toată ziua?

— Adevărat.

— Ei bine, te găseşte drăguţ şi bun, dragă Albert, şi pentru noi…

— Dar i-ai spus totul! exclamă Albert Morel cu necaz.

— A trebuit, răspunse tânăra fată.

— Cum!

— Victor ştia totul.

— Glumeşti!

— Nu, îţi jur.

— Dar e cu neputinţă.

— A venit aici, astă seară.

— Aici? La Martinière?

— Da.

— Ah! zise Albert Morel, căruia seara, la masă, la castelul Rigoles, i se spusese că Victor se dusese la Bas-Coin să aducă un câine de vânătoare.

De aceea el se grăbi să-i pună domnişoarei de Passe-Croix această întrebare, în aparenţă cu totul străină de convorbirea lor:

— N-aveţi o fermă numită Bas-Coin?

— Da. De ce?

— E aproape de aici?

— Nu. Sunt trei leghe până la Bas-Coin. Această fermă e în direcţia castelului Rigoles.

— Atunci, răspunse Albert Morel, pricep. Fratele tău trebuie să fi ştiut tot. Dar…

— Ei bine, reluă Flavia, bucură-te.

— De ce?

— Fiindcă ora fericirii noastre se apropie.

— Cum?

— Victor are asupra tatălui meu o mare influenţă.

— Ah!

— Şi tatăl meu îi cedează întotdeauna.

— Crezi?

— Cât despre mama, asta mă priveşte. Ea va face tot ceea ce voi vrea.

Albert Morel era foarte palid.

Flavia continuă cu o bucurie copilărească:

— Victor vrea să ne căsătorim îndată.

— Dar, scumpă Flavia, strigă Albert Morel, ştii că asta e cu neputinţă.

— Cu neputinţă?

Şi Flavia se sculă vrând să se depărteze de omul pe care-l iubea.

— Fără îndoială, răspunse Albert Morel, uiţi… unchiul meu…

— Unchiul tău nu va muri, zise Flavia, căci îl vom îngriji împreună. N-avem nevoie nici de averea lui, fiindcă eşti bogat şi sunt şi eu, nici de numele său, fiindcă tata va consimţi să mă numesc: doamna Albert Morel.

— Dar tatăl tău nu va consimţi niciodată, repetă Albert cu vocea schimbată.

— Ba da, fiindcă vrea Victor! zise ea plină de încredere.

Albert Morel dădu din cap.

— Fratele tău s-a întors deci la Martinière? întrebă el deodată.

— Da.

— Şi e tot aici?

— Nu.

— Unde e?…

— S-a întors la Rigoles.

Albert Morel respiră.

— Ei bine, zise el, îl voi vedea mâine dimineaţă la Rigoles şi vom vorbi.

— Ah! de-ai şti, iubitul meu, cum Victor va face din tatăl meu tot ce va vrea!

— Crezi?

— Sunt sigură.

„Drace! drace! se gândea Albert Morel, lucrurile se încurcă în mod ciudat, graţie acestui tânăr îndrăzneţ. Dar de unde dracu a putut să afle?… Secretul meu e deci cunoscut de cineva din împrejurimi?”

Flavia luă tulburarea iubitului ei drept bucurie. Ea petrecu lângă dânsul o oră, făcând planuri de viitor, planuri de fericire. Ea îl iubea atât de mult!

Albert Morel reuşise să se stăpânească complet, îşi regăsise surâsul şi privirea lui fermecătoare care mergea drept în sufletul Flaviei. El fu mai pasionat ca de obicei, şi când se sculă să plece, plânse de fericire, iar Flavia îi şterse lacrimile cu sărutări.

. . . .

Era aproape ora două dimineaţa când Albert Morel părăsi pavilionul.

Luna tot mai strălucea pe cer.

Albert Morel mergând prin parc îşi adresa acest ciudat monolog:

„Încep să cred că nu mai e bine pentru mine nici la Rigoles, nici la Martinière. Dacă aş fi stăpân pe mine, aş pleca în noaptea asta la Paris: dar sunt sclavul lor, al altora, şi nu ştiu cum vor primi veştile pe care le voi duce în curând."

Albert Morel ajunsese la extremitatea aleii şi se pregătea să freacă grilajul parcului, când un om apăru în faţa lui.

El făcu un pas înapoi, dar acel om întinse un pistol, în acelaşi timp o voce pe care o recunoscu îi zise:

— Dacă te dai înapoi, te împuşc.

Albert Morel n-avea altă armă decât o cravaşă.

El pricepu că partida nu era egală şi că era mai bine să primească explicaţia ce părea că i se va cere.

El se opri nemişcat, cu braţele încrucişate.

Omul cu pistolul, care nu era altul decât Victor, apropiindu-se atunci de Albert Morel, îi puse mâna pe umeri şi îi spuse:

— Ştii, domnule, că aici eşti la mine?

— Ştiu.

— Că e noapte şi că ai pătruns în curtea mea.

— Ştiu, domnule.

— Că, după lege, am dreptul să te ucid?

Albert Morel surâse:

— Nu sunt hoţ, zise el.

— Nu, zise Victor, dar ai venit să o vezi pe sora mea.

— Mărturisesc.

— Sora mea te iubeşte.

— Da, domnule.

— O iubeşti?

— Din tot sufletul meu.

Privirea lui Victor părea că vrea să citească până în sufletul lui Albert Morel.

— Spui adevărul? zise dânsul.

— Îţi jur.

Victor reluă:

— Ei bine, domnule, în acest caz trebuie să ne grăbim.

Albert Morel tresări din nou.

— Căci, continuă Victor, trebuie să pricepi că o fată de bună condiţie, cum e sora mea, nu poate să continue să primească noaptea, într-un pavilion izolat, un om care nu e nici fratele ei, nici soţul ei

— Totuşi, domnule…

— Am dreptul, îl întrerupse Victor cu mândrie, să întreb. Flavia este o copilă care nu pricepe greutatea evenimentelor vieţii, care găseşte foarte natural ca un om să-i făgăduiască a o lua de soţie şi apoi să amâne executarea acestei făgăduieli sub nu ştiu ce pretext.

— Nu e vorba de pretexte, răspunse Albert, ci de necesităţi imperioase.

— Şi, aceste necesităţi?…

— M-au împiedicat până acum să mă prezint tatălui dumitale.

— Domnule, zise în mod brusc Victor, nu te numeşti Albert Morel.

Acesta din urmă tresări şi răspunse:

— De unde ştii?

— Din ceea ce i-ai spus surorii mele.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Sper că aşa este. Crezi că sunt încântat să o văd pe sora mea numindu-se doamna Albert Morel?

Tonul mândru al lui Victor nu-i plăcea deloc lui Albert; dar Victor era înarmat, era la dânsul şi avea calitatea de a vorbi astfel seducătorului surorii sale.

— Domnule, zise el, ascultă: te vei întoarce la Rigoles cu mine.

— Fie, domnule.

— Nu va ştii nimeni ceea ce s-a petrecut între noi.

— Fără îndoială.

— Vom vâna mâine toată ziua şi te vei întoarce cu mine.

— Aici? întrebă Albert cu spaimă.

— Da.

— Ce să fac?

— Să ceri tatălui meu mâna surorii mele.

— Dar, domnule, nu crezi că mai întâi…

— Mai întâi, domnule, zise cu răceală Victor, îţi vei spune adevăratul nume, locul naşterii şi relaţiile dumitale de familie; şi dacă relaţiile pe care mi le vei da nu îmi convin… în loc să-ţi dau mâna surorii mele, îţi zbor creierii.

Lui Albert Morel i se făcu într-adevăr frică.

Capitolul XI

Sângele rece, tonul plin de ameninţare cu care se exprimase Victor produseră asupra lui Albert Morel o adâncă impresie.

„Iată un om, îşi spusese dânsul, cu care trebuie să mă ţin bine şi care nu face ameninţări zadarnice.”

Totuşi el îşi păstră tot calmul.

— Domnule, zise el, cred că sunt demn de a intra în familia dumitale şi de a obţine mâna surorii dumitale.

— Cu atât mai bine pentru dumneata, domnule, răspunse Victor.

— Şi acum, continuă Albert Morel, să ne întoarcem la Rigoles.

— Bucuros, domnule.

Albert Morel trecuse grilajul parcului.

— Să nu iei calul meu, din greşeală, domnule, îi zise Victor.

— Mă rog?

Dar Victor n-avu nevoie să răspundă la întrebarea puţin cam uimită a viitorului său cumnat. Albert Morel văzu că erau doi cai acolo unde el nu lăsase decât unul.

Într-adevăr, Victor plecase de la Martinière călare pe Neptun şi însoţit de un valet ce ducea căţeaua de vânătoare.

Când sosi la marginea aleii, Victor se opri deodată, spunând valetului:

— Sunt un uituc, mi-am uitat punga în salon. Mergi înainte, căci te voi ajunge.

Şi Victor se prefăcu că se întoarce, dar el se afundă în parc legând calul lângă cel al lui Albert Morel.

Acolo, ascuns, cu pistolul în mână, aşteptase ca Albert Morel să iasă din pavilionul unde îl primea Flavia.

— Văd, zise acesta din urmă, că eşti un om precaut.

— Domnule, răspunse Victor încălecând, nu îmi place zgomotul şi fac tot ceea ce pot spre a evita o explozie.

— Fii liniştit, domnule, răspunse Albert Morel, nu va fi nici o explozie.

Şi încalecă la rândul său pe cal. Timp de câteva momente ei călăriră tăcuţi unul lângă altul. Victor luă cel dintâi cuvântul.

— Domnule, zise el, cred că de aici până la Rigoles avem tot timpul să vorbim.

— Să fie după voia dumitale.

— Şi îţi voi cere o explicaţie lungă şi categorică.

— Sunt la ordinele dumitale!

— Mai întâi de toate, ce vârstă ai?

— 32 de ani.

— Adică cu 15 ani mai mult decât sora mea. Dar nu-i nimic. Unde eşti născut?

Albert Morel nici nu clipi.

— La Paris, răspunse dânsul.

— Şi eşti gentilom?

— Da, domnule.

— Sora mea mi-a spus că nişte grave împrejurări te silesc să-ţi ascunzi adevăratul nume. E adevărat?

— Da.

— Care sunt aceste motive?

— Motive politice.

— Aş dori să le cunosc.

— Domnule, zise cu răceală Albert Morel, privindu-l pe Victor drept în faţă, îmi permiţi să amân această explicaţie?

— De ce?

— Fiindcă aş vrea să ţi-o dau în faţa tatălui dumitale.

— Dar, domnule, adăugă Victor cu mânie…

— Domnule, răspunse Albert cu răceală, mi-ai făgăduit să îmi zbori creierii dacă explicaţiile mele nu-ţi vor conveni.

— Oh! de asta poţi fi sigur.

— Vezi că nu sunt deloc emoţionat. Pe mâine, domnule.

Şi Albert Morel, dând pinteni calului său, o luă înainte.

Victor ar fi vrut să-l ajungă din urmă şi să-i dea o lovitură de cravaşa peste obraz, dar se stăpâni şi făcu următoarea reflecţie:

„Iată un om cu care m-am purtat urât, şi asta numai fiindcă seamănă, mi s-a spus, cu un mizerabil, un anume Felix de Nancery. Ei bine, se poate ca acest om şi de Nancery să nu aibă nimic comun, şi ca el să fie cel mai bun şi mai stimat dintre oameni, a cărui singură crimă e că o iubeşte pe sora mea.”

Acest raţionament foarte înţelept îl ţinu pe loc pe Victor şi îi permise lui Albert să se depărteze.

„Să aşteptăm până mâine”, îşi zise Victor.

Două glasuri se ridicau într-însul, două glasuri diferite, care vorbeau în sens invers cu o egală energie…

Una spunea:

,,Aş vrea ca de Nancery, asasinul, şi acest om să fie aceeaşi persoană, căci am visat tot mereu ca Flavia să se mărite cu amicul meu Raoul de Montalet.”

Cealaltă voce spunea:

„Nebun ce eşti! Nu ştii că Flavia îl iubeşte pe acest om la nebunie şi că poate muri din cauza acestui amor?”

Şi Victor căzu într-o adâncă reverie, lăsând calul să meargă la pas.

Capitolul XII

Pe când Victor mergea la pas, Albert Morel galopa. Luna dispăruse când el ajunse la Rigoles. Albert Morel n-avea la Rigoles decât un singur confident al absenţelor sale nocturne; acesta era valetul său.

— Tu eşti Martin? întrebă Albert Morel.

— Da, domnule.

Şi Martin luă calul de hăţuri, aşteptând, conform obiceiului, ca stăpânul său să descalece.

Dar Albert Morel rămase tot călare.

— Ce mai e nou?

— Nimic, domnule.

— S-a observat absenţa mea?

— Nu, totuşi domnul va face bine să ia oarecare precauţii la intrare.

— De ce?

— Domnul Amaury de Montalet s-a sculat deja.

— Aha!

— Vizitează grajdurile.

— Bine.

— Domnul ar face bine să intre prin grădină şi, de va fi întâlnit, să spună că a avut durere de cap şi s-a plimbat prin grădină o bună parte a nopţii.

Pe când valetul vorbea, Albert Morel scoase din buzunar un carnet şi un creion.

Apoi, rupând o foaie, scrise două linii în caractere hieroglifice.

— Te vei duce la cărbunar, îi zise el lui Martin.

— Îndată?

— Da. Şi îmi vei aduce un răspuns. Trebuie neapărat să-l văd pe cărbunar, înainte de a pleca la vânătoare.

Din felul în care Albert Morel pronunţă cuvântul de „cărbunar” se vedea că nu era vorba de un meşteşugar de rând.

El descălecă şi valetul, la rândul lui, încălecă pe acelaşi cal.

Când Albert Morel ajunse la mica scară ce ducea la odaia lui, se întâlni faţă în faţă cu Amaury de Montalet.

— Te-ai sculat deja? îi zise acesta.

— Da, dragul meu.

— Aşa de dimineaţă ‘?

— Adică nu m-am culcat deloc.

— De ce?

— Am avut toată noaptea o nevralgie teribilă.

Amaury observă costumul lui Albert Morel.

— Şi spre a te vindeca de nevralgie ai îmbrăcat costumul de călărie?

— Întocmai, fiindcă am călărit o oră prin pădure.

— Ah!

— Acum mă duc să-mi schimb costumul şi să fac o baie. La ce oră vânăm?

— La zece.

— Bine, voi dormi puţin după baie.

— Ia spune, Morel, zise Amaury, în momentul când el vroia să pună piciorul pe scară.

— Ce?

— Ştii că eşti foarte ascuns?

— Eu?

— Drace!

— Ce vrei să spui?

Amaury începu să râdă.

— Haide, fii sincer cu un prieten!… e brună!

— Cine?

— Ea.

Albert Morel nici nu clipi.

— Drace, continuă Amaury, nu poţi să ai nevralgie în toate nopţile. Cine e acea fetiţă de ţăran ce te face să alergi astfel?

Albert Morel respiră.

— E brună, zise el. Să nu spui la nimeni, te rog. Eşti satisfăcut?

— Da. Atâta vroiam să ştiu. Caută să dormi vreo trei ore.

— La revedere, dragul meu.

Albert Morel se duse în odaia lui, se culcă, dar nu dormi.

Aştepta cu nerăbdare întoarcerea valetului său. Acesta se

întoarse exact peste o oră. El avea un bilet scris tot cu hieroglife şi a cărui traducere era:

„Ştiu că veţi vâna în pădurea Rolland. Te vei rătăci de vânători şi îl vei găsi pe cărbunar în stânga fermei numită Brulerie.
Fii acolo pe la amiază.”

Albert Morel suspină.
„Sunt totuşi sclavul acestor oameni”, murmură el.
În acest timp, Victor ajunsese la Rigoles când soarele răsărise bine. În momentul când el descăleca, îl văzu pe Amaury salutându-l cu mâna de pe peron.
— Aha! aha! zise acesta, iată-te, în fine.
— Ce, credeai că nu mai vin?
— Nu.
— De ce?
— De, zise Amaury, fiindcă nu trebuie niciodată să contezi pe nebuni.
— Aş!
— Şi tu eşti niţel cam nebun.
— Eu?
— Drace! Ai făcut cu maniacul nostru o prinsoare care dovedeşte aceasta.
— Ba deloc.
— Vei face să-ţi fie sfâşiat câinele de vânătoare.
Cu toate gravele sale preocupări, Victor îşi regăsi toată îndrăzneala celor 20 de ani ai săi.
— Mai pariez încă pe douăzeci şi cinci de poli, zise el.
— Atunci eşti de două ori nebun.
— Fie.
— Şi sunt prea cavaler spre a vrea să-ţi fur banii.
— Adică dai înapoi?
— Eu să dau înapoi?
— Atunci?
— Nu, şi fiindcă mă desfizi…
— Ţii pariul?
— Da…
— Câinele mi-a sosit?
— De mult. Doarme. Trebuie să-i dăm de mâncare ca celorlalţi câini?
— Nu, Fanchette nu vânează bine decât când i-e foame.

Dar, adăugă Victor, avem câinele; de unde însă vom lua mistreţul?...

— La un sfert de leghe de aici se află un mistreţ despre care ştiu de la începutul toamnei.

— Unde e?

— La Puiseaux.

— Într-o zi l-am atacat şi ne-a spintecat trei câini, apoi a trecut Loara înotând. A revenit a doua zi. După puţin timp l-am atacat din nou şi ne-a tras aceeaşi păcăleală, aşa că am renunţat la acel mistreţ.

— Fanchette se va duce să-i muşte urechile.

— Şi va fi sfâşiată, sărmana căţea.

— Ai dreptul să doreşti asta, deoarece ai pariat.

Amaury surâse.

În acel moment o fereastră se deschise deasupra peronului.

Era ofiţerul de marină, care se deşteptase.

— Bună ziua, îi zise Victor salutându-l cu mâna.

— Ah! iată-te reîntors.

— Da, cu câinele meu. Ţii pariul?

— Da. Aşteaptă ca să cobor şi eu.

Marinarul pricepuse că Victor avea fără îndoială nevoie să-l vadă.

Victor, într-adevăr, se gândea mult mai puţin la pariul său cu mistreţul decât la un moment de convorbire cu marinarul.

Acesta coborî, strânse mâna lui Amaury şi a lui Victor şi spuse acestuia din urmă:

— Să-l lăsăm pe Amaury să se ocupe de gravele lui îndeletniciri de gazdă, şi noi să mergem să fumăm câte o ţigară în parc.

— Haide! zise Victor.

El îl luă pe marinar de braţ şi-l duse în locul cel mai solitar din parc.

Tânărul devenise grav, trist, aproape solemn.

Ofiţerul de marină pricepuse că noaptea care trecuse fusese pentru Victor bogată în evenimente.

Victor aruncă o privire în jurul său spre a se asigura că erau singuri.

— Te-ai dus la Martinière? întrebă marinarul.

— Da, domnule.

— Spune-mi „prietene”.

Victor îi luă mâna.

— Da, zise el, ştiu, eşti deja amicul meu.

— Fii sigur.

— Şi dumitale vreau să mă încredinţez cu trupul şi cu sufletul.

— Cum spui aceste cuvinte?

— Fiindcă am trecut prin multe emoţii în cursul nopţii ce a trecut.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Ştii, acest om…

Marinarul tresări.

— Albert Morel! zise el.

— Da.

— Ei bine, el este iubit de o femeie, de o fată tânără fără experienţă, de o copilă care i-a dat sufletul ei întreg.

— Dumnezeule!

— Şi această fată…

Victor se opri cu sudoarea pe frunte..

— Continuă, murmură marinarul.

— Este sora mea!

Şi cum marinarul îşi plecă capul, Victor reluă:

— Pricepi, dragă prietene, că trebuie ca acest om să nu fie Felix de Nancery, a cărui poveste teribilă mi-ai spus-o căci…

— Căci Felix de Nancery este însurat, adăugă marinarul.

Victor era palid ca un mort.

— Şi totuşi, dacă ar fi dânsul…

— Ar trebui să-l împuşti, zise marinarul.

— Şi dacă sora mea va muri?

Marinarul îşi plecă din nou capul şi tăcu.

Atunci Victor îi povesti tot ceea ce aflase în cursul nopţii: cum sora sa Flavia îl întâlnise pe Albert Morel, cum acesta îndrăznea în fiecare seară să intre în parcul Martinière şi cum s-a întâlnit cu dânsul.

Marinarul îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi când Victor termină, zise:

— Şi ce vrei să faci?

— Nu ştiu.

— Oh! zise marinarul, e cu neputinţă ca doi oameni să semene aşa de bine.

— Dumnezeul meu! Taci!

Deodată marinarul se lovi pe frunte.

— Ah! ce amintire! strigă el.

— Ce?

— Ţi-am povestit că Felix de Nancery îl ucisese pe

comandantul Brunot?

— Da.

— Dar ţi-am spus, de asemenea, că înainte de a cădea, comandantul îl atinsese pe adversarul său în partea dreaptă a pieptului?

— E adevărat?

— Cicatricea unei lovituri de spadă nu dispare niciodată. Dacă Albert Morel nu e altul decât Felix de Nancery, trebuie să aibă pe sânul drept urma unei lovituri de spadă.

— Oh! zise Victor, dacă va trebui, îl dezbrac cu forţa.

— E cu putinţă ca doi oameni să semene perfect, dar e cu neputinţă ca ei să aibă o rană identică. Dacă Albert Morel şi Felix de Nancery sunt una şi aceeaşi persoană…

— Mâine la această oră îl voi ucide, îl întrerupse Victor.

— Numai că, răspunse marinarul, greul e să constatăm dacă rana există.

— Îţi spun că-l voi dezbrăca cu forţa.

— Eşti copil.

— De ce?

— Fiindcă Albert Morel n-are nimic comun cu de Nancery…

— Ei bine!

— Îl vei ofensa de moarte, căci înainte de a-l dezbrăca, va trebui să-i povesteşti istoria lui Felix de Nancery.

— E adevărat.

— Şi vezi consecinţele: dacă Albert Morel e un gentilom, peste 15 zile va fi bărbatul surorii dumitale.

— Desigur că da.

— Crezi că-ţi va ierta vreodată că l-ai luat drept un mizerabil şi un asasin?

— Dar ce trebuie să fac atunci?

— Iată, cicatricea va fi proba materială a culpabilităţii; dar ne trebuie o probă morală înainte de a face această cercetare.

— Nu te pricep îndeajuns.

— Ascultă: la prânz voi vorbi despre Bourbon, despre colonii, despre Raymond de Luz şi despre comandantul Brunot.

— Bun.

— Spionează-l, priveşte-l, observă-i gesturile, în fine totul. Dacă se tulbură, îl vei putea atunci târî în vreun colţ al pădurii şi acolo, în timpul vânătorii, să-l somezi să-ţi arate pieptul.

— Ai dreptate, zise Victor.

Ora prânzului întrerupse convorbirea marinarului şi a lui

Victor de Passe-Croix.

— Haide, zise acesta din urmă, dovada e pe aproape.

Şi ei se întoarseră la castel.

Când intrară în sufragerie, toţi oaspeţii erau deja la masă.

Un singur loc era gol.

Era acela al lui Albert Morel.

— Unde e dar amicul nostru? întrebă Montalet tatăl.

— E încă în pat, răspunse Raoul.

Amaury adăugă:

— L-am întâlnit astăzi de dimineaţă, când se făcea ziuă, în grădină, suferind de o teribilă nevralgie. El s-a plimbat toată noaptea prin grădină. S-a culcat şi mi-a spus să nu-l aşteptăm la masă.

— Sărmanul Morel, zise bătrânul Montalet, este un băiat vesel şi regret că vom fi azi lipsiţi de dânsul.

— Aş! îl cunosc, zise Amaury, se va scula pe la unsprezece, se va urca pe cal şi ne va ajunge.

— Ştie unde vânăm?

— Da, zise Raoul de Montalet.

Apoi Amaury, privindu-l pe amicul său Victor, zise:

— Ştiţi, domnilor, pariul amicului meu?

— Da! da!, răspunseră toţi, să trăiască căţeaua Fanchette!

— Am văzut-o adineauri, e drăguţă.

— Ei bine, domnilor, credeam că Victor se va mulţumi cu un porc mistreţ tânăr.

— E şi aşa mult, răspunse Raoul de Montalet.

— Dar Victor este ambiţios.

— Mă prind, zise Montalet tatăl, că vrea un mistreţ bătrân!

— Tocmai. Atunci am schimbat programul zilei. Trebuia să vânăm în pădurea Rolland, dar vom merge la Puiseaux să atacăm un mistreţ bătrân.

— Şi pe care l-am supranumit, zise Raoul, *domnul Pithiviers*.

Acest nume îi făcu pe toţi să râdă.

— Atunci va trebui să-l înştiinţăm pe Albert Morel, zise Montalet tatăl.

— E zadarnic, răspunse Raoul.

— De ce?

— Deoarece câinele lui Victor va fi sfâşiat fără ca domnul Pithiviers să aibă nevoie să iasă din culcuş. Asta înseamnă că apoi ne vom duce să vânăm în pădurea Rolland.

— Asta vom vedea în curând, amice Raoul, zise Victor.

— Ai mulţi bani la tine, Victor?

— Am cincizeci de napoleoni, deci voi dubla pariul, răspunse tânărul.

— Pe cai, domnilor! zise Amaury.

— Pariurile sunt deschise, adăugă Victor.

El pronunţă aceste cuvinte cu atâta siguranţă, încât nimeni nu îndrăzni să spună nici un cuvânt.

Ei se urcară pe cai. Mica trupă a vânătorilor porni spre Puiseaux, urmată de un catâr care avea pe spatele său, într-un coş, pe Fanchette.

Capitolul XIII

Victor de Passe-Croix avea douăzeci de ani, adică vârsta la care impresiile sunt vii şi schimbătoare.

Cu o oră înainte, eroul nostru n-avea decât o singură preocupare, şi anume de a şti dacă Albert Morel era unul şi acelaşi personaj cu Felix de Nancery.

Dar Albert Morel nu venise la prânz şi plecaseră fără dânsul; şi, o dată pe drum, Victor redeveni omul aventuros, care nu se mai gândea decât să câştige pariul său.

În ochii tuturor, Victor trecea drept zvăpăiat.

Nu se vânează un mistreţ cu un câine, după cum nu poţi pleca la vânătoare de elefanţi sau de rinoceri cu un pistol de salon.

Cu toate acestea Victor pariase, cu îndrăzneala şi încrederea naturală a vârstei sale, şi mergea în fruntea vânătorilor.

Puiseaux, unde era locul de întâlnire, era o vale sălbatică, situată la o jumătate de leghe de castelul Rigoles. Câteva stânci risipite ici şi colo dădeau acestei văi un aspect aproape sinistru.

În fundul acestei văi, care era situată în mijlocul pădurii, îşi avea culcuşul mistreţul ce fusese supranumit domnul Pithiviers.

— Sărmană Fanchette! zise Raoul de Montalet, în curând ai să mori.

— Nu te grăbi să-i pronunţi discursul funebru, dragul meu, răspunse Victor.

La gura văii se afla mistreţul.

— Haide, Fanchette, la lucru, strigă Victor, care începu să sune din goarnă.

Fanchette începu să latre şi se repezi spre mistreţ.

Ajungând lângă animal, ea se opri.

Dar Victor urmase căţeaua şi se afla la doi paşi de dânsa, încurajând-o cu glasul.

Această voce cunoscută făcu din căţea o eroină şi ea se repezi asupra mistreţului iscând un zgomot infernal.

Mistreţul, puţin cam surprins, nici nu se sculase la început, dar Fanchette se repezi la dânsul şi-l muşcă de urechea stângă.

— Bravo! Bravo! strigară mai multe voci.

Mistreţul dădu o lovitură teribilă de rât, care rostogoli un trunchi de arbore, dar nu atinse căţeaua.

Mistreţul zăpăcit se repezea la dânsa, dar Fanchette se dădea la o parte, muşcându-l mereu de ureche.

Victor era mereu lângă dânsa sunând din goarnă.

— Ah! dar asta e foarte serios! zise Montalet tatăl.

— Bravo! Bravo! strigau toţi în cor.

Fanchette era un adevărat demon.

În fine, mistreţul cu ochii înroşiţi, cu spume la gură, nebun de durere şi de mânie, o rupse la fugă.

Peste o oră era ceva foarte curios în această cursă prin vale.

Căţeaua îl urma şi făcea un zgomot infernal.

— Ei bine, Amaury, zise Victor care călărea alături de dânsul, ce mai zici?

— Cred că pariul e pierdut pentru mine.

— Te predai?

— Da, şi iată proba.

Vorbind astfel, Amaury de Montalet puse carabina la ochi. Mistreţul zăpăcit cu totul de căţea o luase la goană înainte.

Amaury trase un foc şi mistreţul căzu la pământ.

Atunci Victor sună din goarnă oprirea.

— Cât vrei pentru căţea? zise Raoul de Montalet.

— Cât îmi dai?

— 25 de napoleoni. Victor începu să râdă.

— Ea nu e de vânzare. O căţea ca asta preţuieşte pentru mine cât un cal de cursă. Vedeţi, domnilor, că ea mă face să câştig pariuri.

Victor descălecase şi luase în braţe căţeaua, mângâind-o.

— Iată cei douăzeci şi cinci de napoleoni, zise Amaury de Montalet. Pune-o pe Fanchette pe catâr şi să mergem în pădurea Rolland.

Marinarul se apropie de Victor şi îi şopti la ureche:

— Gândeşte-te că-l vom găsi pe Albert Morel în pădurea Rolland.

— Ai dreptate, răspunse Victor, care se grăbi să încalece.

După două ore, pădurea Rolland răsuna de zgomotul făcut de cornurile vânătorilor.

Dar Victor nu se mai ocupa de vânătoare; el se grăbea la Albert Morel. Marinarul şi dânsul umblau prin pădure, nu pentru vânătoare, ci spre a-l întâlni pe acest om care semăna cu Felix de Nancery.

În fine, pe înserate, pe când soarele apunea la orizont, Victor, care era însoţit tot de ofiţerul de marină, se întâlni faţă în faţă cu Albert Morel.

Acesta îi salută pe amândoi cu o graţie perfectă.

— Ei bine, domnule, îi zise el lui Victor, ai câştigat pariul?

— Da, domnule.

— Primeşte felicitările mele.

— Îţi mulţumesc.

Albert Morel se înclină.

— Spune, domnule, zise Victor, ai primi dacă aş îndrăzni să-ţi fac o propunere?

— Sunt gata să ascult, domnule.

— Ce ai zice dacă am face un popas sub aceşti stejari?

— Cu plăcere, şi aşa e cald astăzi.

Şi Albert Morel, după ce descălecă, îşi legă calul de pom.

Marinarul şi Victor îl imitară.

Apoi ei se aşezară pe iarbă lângă Albert Morel.

— Într-adevăr, spuse marinarul, te temi aşa de mult de căldură?

— Foarte mult, domnule.

— N-ai trăit niciodată în ţările calde?

— Niciodată.

— N-ai trecut niciodată peste Ecuator?

— Nu.

Albert Morel adăugă surâzând:

— Crezi că am făcut ca dumneata ocolul lumii?

— De două ori, domnule.

— Ah!

— Şi nu mi-a fost niciodată aşa de cald ca într-o zi pe insula Bourbon.

— Se spune totuşi despre clima acelei insule că e temperată.

— Da, la marginea mării.
— Ai mers deci în interiorul insulei.
— Da.
— Atunci e altceva.
— Am făcut în interiorul insulei o ciudată călătorie.
— Povesteşte-ne asta, domnule, zise liniştit Albert Morel.
— Trebuie să vă spun că era vorba de un duel.
— Aaa!
— Între un ofiţer francez, comandantul Brunot şi un locuitor al insulei Bourbon.

Marinarul pronunţă rar aceste cuvinte apăsând pe numele Brunot şi privindu-l pe Albert Morel drept în faţă.

Acesta nici nu clipi.

— Relativ la ce a fost acest duel?
— Oh! e o istorie întreagă.
— E lungă?
— Nu.
— S-o auzim, atunci.
— Era sau mai este încă în insula Bourbon un creol, anume Felix de Nancery.
— Ei bine?
— Acest creol s-a căsătorit, acum şapte ani, cu o fată bogată, domnişoara de Luz, sora unui tânăr, care a fost ucis într-un duel la Paris de un ofiţer de husari.

Albert Morel asculta cu multă atenţie şi nici nu clipea.

— Închipuieşte-ţi că unul din martorii ofiţerului de husari, devenit şef de batalion de infanterie de marină, a fost trimis la Bourbon pe o fregată la bordul căreia eram şi eu.
— Pricep, zise Albert Morel, acest de Nancery s-a bătut cu comandantul.
— Da.
— Spre a-l răzbuna pe nenorocitul frate al soţiei sale?
— Te înşeli, domnule.
— Dar?
— Acest Felix de Nancery, termină marinarul privindu-l pe Albert Morel în faţă, era un asasin mizerabil.

În acest moment Albert Morel nu mai putu fi stăpân pe sine.

El păli şi se sculă repede.

Ochii lui Victor erau fixaţi asupra lui ca lama unei spade.

Capitolul XIV

Înainte de a povesti mai departe, să spunem ceea ce s-a petrecut între Albert Morel şi acest personaj misterios pe care l-am desemnat sub numele de CĂRBUNAR.

Albert Morel nu se gândise deloc să doarmă după ce primise biletul pe care i l-a adus valetul său.

Nici un motiv serios nu-l împiedicase să asiste la prânzul vânătorilor şi să plece cu dânşii spre a fi martor la isprăvile câinelui lui Victor.

Dar Albert Morel avea cu totul alte lucruri de făcut decât să meargă la vânătoare.

Cărbunarul îl aştepta.

După ce vânătorii plecară, el se sculă, se îmbrăcă şi după cum prezisese unul din Montalet, pe la ora unsprezece coborî în sufragerie.

Când sosea vremea vânătoarei, castelul Rigoles devenea o adevărată republică.

Fiecare trăia liber, pe placul său.

Albert Morel ordonă să i se servească prânzul, ca şi cum ar fi fost la dânsul acasă, apoi ceru un cal, căci al său era obosit, şi plecă anunţând că se duce după vânători.

Pe la amiază, cotind drumul, el ajunse însă în pădurea Rolland, la cuptorul părăsit, unde i se dăduse întâlnire.

Un om îl aştepta acolo.

Acest om se urcase pe zidul cuptorului şi, la prima vedere, credeai că e un cărbunar.

Dar privind mai de aproape, s-ar fi putut vedea că rufăria ce o avea sub costumul lui de muncitor era curată, şi că mâinile sale erau albe şi aristocratice.

Ceva mai mult, acest om fuma o ţigară de foi ce costa jumătate din salariul pe o zi al unui sărman cărbunar.

În fine, acest om era tânăr şi frumos, era alb la faţă, avea o mustaţă neagră şi o atitudine cu totul distinsă.

Văzându-l pe Albert Morel, acest om nu se sculă. El rămase liniştit tot pe zid.

Albert Morel, din contra, coborî de pe cal şi se apropie, cu pălăria în mână, într-o atitudine respectuoasă, care nu intra în obiceiurile sale.

Într-adevăr, toţi acei care îl cunoşteau pe Albert Morel îl considerau un om foarte bine crescut, dar foarte mândru.

El era un gentilom, ca maniere.

— Bună ziua, domnule Morel, spuse falsul cărbunar. Eşti punctual, recunosc.

— Domnul viconte ştie bine, zise Albert Morel, că ordinele sale sunt întotdeauna executate cu punctualitate.

— Haide, nu te servi de acest cuvânt vulgar de ORDINE. Mă mulţumesc să exprim dorinţe, dragul meu...

— Domnul viconte este prea bun...

— Vrei o ţigară? zise falsul cărbunar.

Şi scoase un carnet de piele din buzunar.

Albert Morel ezită.

— Haide ia! Căci avem mult de vorbit, dacă trebuie să cred cele scrise în biletul dumitale.

— Într-adevăr.

Albert Morel luă o ţigară, o aprinse, dar rămase tot în picioare.

— Haide, stai jos pe această buturugă.

Albert Morel se aşeză.

— Acum te ascult.

Atunci Albert Morel vorbi astfel:

— Totul a mers de minune, domnule, domnişoara Flavia de Passe-Croix mă iubea din ce în ce mai mult.

— Ştiu asta.

— Ea primise fără rezervă mica fabulă a unchiului de la care aştept numele şi moştenirea.

— Şi asta ştiu.

— După opt zile aş fi putut să o răpesc.

— Ei bine?

— S-a întâmplat o catastrofă.

— Aş!

— Ştiam că domnişoara de Passe-Croix are un frate.

— Da, care iese anul acesta din Saint-Cyr.

— Tocmai.

— Ei bine, acest frate...

— Acest frate era la Rigoles, ieri dimineaţă, la familia Montalet..

— Ştiu că e prieten cu dânşii.

— Se află de asemenea la Rigoles un ofiţer de marină al cărui nume îl ştii, fără îndoială, domnul de Fromentin.

— Bine. Pe urmă?

— Acest ofiţer şi Victor de Passe-Croix au vorbit mult timp ieri împreună.

Amândoi mă priveau cu încăpăţânare.

Falsul cărbunar surâse.

— Asta te miră, zise el, că domnul de Fromentin, care a fost martorul comandantului Brunot, te-a privit? Semeni perfect cu Felix de Nancery.

Un nor trecu pe fruntea lui Albert Morel.

— Ei bine! reluă falsul cărbunar, asta numeşti dumneata o catastrofă?

— Oh! nu!

— Explică-te atunci…

— Aseară m-am dus ca de obicei la Martinière.

— Bun.

— Şi după ce m-am despărţit de domnişoara de Passe-Croix…

— Te-ai găsit faţă în faţă cu fratele ei, Victor?

— Da.

— Ceea ce te-a mirat şi te-a speriat puţin.

— Cum, ştii asta?

— Presupun, cel puţin.

Albert Morel îşi plecă fruntea.

— Şi Victor de Passe-Croix te-a somat să te căsătoreşti cu sora lui?

— Aproape…

— Poate că ţi-a cerut informaţii asupra poziţiei dumitale şi asupra familiei?

— Da, domnule viconte, şi pricepi…

— Pricep că-i va fi greu domnului Albert Morel să-l satisfacă pe domnul Victor de Passe-Croix, răspunse batjocoritor falsul cărbunar.

— De aceea m-am grăbit să vă scriu.

— Ai făcut foarte bine.

— Căci nu ştiu, într-adevăr…

— Ce i-ai spus?

— Că astă seară îi voi satisface curiozitatea.

— Aha!

— Căci, adăugă Albert Morel, astă seară vrea să mă vadă la Martinière.

— Ce să faci acolo?

— Să-i explic tatălui său, baronului de Passe-Croix, intenţiile mele.

— Merge repede tânărul!

Apoi privindu-l pe Albert Morel:

— Domnule, îi zise el schimbându-şi deodată tonul şi

atitudinea, ştii cum a aflat adevărul Victor de Passe-Croix?
— Nu.
— Ieri dimineaţă, pe când se ducea la Rigoles, s-a întâlnit cu un vecin care i-a spus că în fiecare noapte un om pătrunde în parcul Martinière.
— Şi… acest vecin…
— Eu îl pusesem în drumul lui Victor.
— Dumneata, domnule viconte?
— Eu, domnule.
Albert Morel îl privi pe falsul cărbunar cu uimire.
Acesta din urmă reluă:
— Nu te mira; domnul Fromentin, ofiţerul de marină, îi va fi povestit lui Victor de Passe-Croix istoria creolului Felix de Nancery.
— Desigur.
— Trebuie chiar azi să fac în aşa fel ca Victor de Passe-Croix să afle că Felix de Nancery şi Albert Morel e una şi aceeaşi persoană.
— Dar, domnule, atunci totul e pierdut.
— Din contră, totul e salvat.
— Nu mai pricep.
— E zadarnic. Fă aşa cum îţi spun, căci se gândesc alţii pentru dumneata.
Albert Morel se înclină.
— Ascultă, urmă falsul cărbunar, Victor de Passe-Croix e tânăr, dar e circumspect şi incapabil de a se juca prosteşte cu onoarea surorii sale. Când va afla cine eşti, se va gândi să te ucidă fără zgomot.
Albert Morel făcu o strâmbătură.
— El va propune un duel şi, după câte mi-ai spus, e probabil că de Fromentin va fi martorul său.
— Cred şi eu, domnule.
— Dacă va fi aşa, le vei da întâlnire în valea Fourchu.
— Bine.
— Şi le vei spune că vei fi acolo astă seară.
— La ce oră?
— După cină. Pe cer e lună plină. Vă puteţi bate cu spada.
Albert Morel crezu că pricepe.
— Ah! zise el, ghicesc acum scopul dumitale.
— Nu cred.
— Vrei să-l ucid pe Victor de Passe-Croix.
— Eşti un prost, domnule Morel, zise cu răceală vicontele.

— Atunci…

— Atunci e zadarnic să pricepi. Spune-i numai lui Victor de Passe-Croix că vei fi în valea Fourchu la ora nouă, cu martori, spade şi pistoale.

— Bine, domnule viconte, mă voi supune.

— Du-te, zise cărbunarul.

Şi cu un gest, misteriosul personaj îl făcu pe Albert Morel să priceapă că audienţa lui s-a terminat.

Morel salută adânc, încălecă şi se îndepărtă.

Capitolul XV

Atunci acest personaj misterios, care se iscălea în epistole *Cărbunar*, şi pe care Albert Morel îl numea viconte, se sculă la rândul său şi o porni pe o cărare înfundându-se în pădure.

Această cărare, pe care cărbunarul o urmă timp de trei sferturi de oră, conducea la un fel de colibă, care trebuie să fi fost locuită de nişte adevăraţi cărbunari, dar care atunci părea a fi părăsită, dacă nu s-ar fi văzut fumul ieşind pe coş.

Vicontele se duse drept la uşă şi bătu.

O voce dinăuntru întrebă:

— Ce vrei?

— Să vorbesc despre ploaie şi despre timp frumos.

Uşa tot nu se deschise.

— Îţi plac nopţile întunecoase? îl întrebă vocea dinăuntru.

— Nu, răspunse vicontele, prefer lumina lunii.

Atunci uşa se deschise.

În colibă se aflau trei tineri aşezaţi lângă foc. Toţi trei fumau ţigări bune, dar toţi trei erau îmbrăcaţi în costume de cărbunari.

— Ei bine? zise unul din ei.

— Mina a explodat.

— Aha! aha!

— Victor ştie totul.

— L-a ucis pe Albert Morel?

— Nu, dar astă-seară ar putea să facă asta, fără intervenţia noastră.

Şi vicontele povesti tovarăşilor săi tot ce vorbise cu Albert Morel.

Apoi el adăugă:

— Acum, domnilor, nu mai e nici un moment de pierdut.

— Trăsura de poştă e gata de trei zile, zise unul dintre tineri.

— Foarte bine.

— Unde trebuie să o conducem?

— În valea Fourchu.

— Eu sunt vizitiul, adăugă un al doilea, şi vă pot garanta că niciodată caii nu vor merge aşa de iute.

— Şi eu, domnilor, reluă vicontele, vă sfătuiesc să nu vă uitaţi pistoalele. Tânărul va rezista cât va putea.

Albert Morel, despărţindu-se de pretinsul cărbunar, se îndreptase spre pădurea Rolland şi se întâlnise cu vânătorii.

După două ore l-am văzut regăsindu-se faţă în faţă cu Victor de Passe-Croix şi cu ofiţerul de marină. Acesta din urmă i-a povestit istoria comandantului Brunot şi a tui Felix de Nancery.

La acel epitet de asasin cu care marinarul însoţi numele de Nancery, fie că nu s-a mai putut stăpâni, fie că s-a supus ordinelor misterioase ale acelui personaj care se numea cărbunarul, Albert Morel se ridicase palid.

Privirea lui Victor era fixată asupra lui.

— Dar ce ai, domnule, zise marinarul.

— Eu?… Nimic…

— L-ai cunoscut pe comandantul Brunot?

— Nu.

— Sau pe Felix de Nancery?

— Nu.

Tulburarea lui Albert Morel creştea din ce în ce mai mult.

— Scumpe domn, zise Victor la rândul său, domnul de Fromentin nu-ţi povesteşte istoria comandantului Brunot şi a lui Felix de Nancery fără motive…

— Nu văd ce motive poate avea.

Şi vocea lui Albert Morel începuse să tremure.

— Aceasta este fiindcă se pare că semeni foarte mult.

— Cu cine?

— Cu Felix de Nancery,

— Ah! găsiţi…

— Şi, zise domnul de Fromentin, care nu se mai îndoia nici un moment, de-aş putea să văd partea dreaptă a pieptului dumitale…

Albert Morel întrebă cu mândrie:

— Mă rog?

Marinarul urmă cu linişte

— Să văd partea dreaptă, a pieptului dumitale şi să constat că n-ai cicatricea unei lovituri de spadă, pe care a primit-o domnul de Nancery.

— Domnule!

— Află că Victor de Passe-Croix, adăugă marinarul, mi-a spus totul.

— Şi anume ce?

— Ştiu că sora lui te iubeşte şi, cum semeni foarte mult cu acest asasin care se numeşte Felix de Nancery…

— Dar, domnule.

— Nu ne poţi refuza singura dovadă pe care ţi-o cerem spre a vedea că nu eşti tu acel mizerabil.

Victor tăcuse.

— Haide, domnule, fă-mi plăcerea de a te executa.

— Cum? întrebă Albert Morel.

— Dezbracă-ţi haina.

— Ca pentru un duel, nu-i aşa?

— Da.

— Şi apoi?

— Apoi să-ţi desfaci cămaşa.

Albert Morel nici nu se mişcă şi răspunse:

— Dar eşti nebun, domnule, cum poţi presupune un singur moment că mă voi înjosi până la asemenea glume. Permiteţi-mi să mă duc după vânători, afară de cazul în care domnul de Fromentin vrea să-şi continue povestea.

— O cunoşti tot aşa de bine ca şi dânsul, strigă Victor.

Şi tânărul, furios, îi dădu o lovitură de cravaşa drept peste faţă.

Acesta îşi înăbuşi un ţipăt sălbatic, se dădu înapoi cu un pas şi ridică asupra lui Victor o privire furioasă.

— Acum îmi trebuie tot sângele dumitale, zise el.

— Şi mie îmi este sete de al dumitale, răspunse Victor.

— Domnilor! zise la rândul său marinarul, după cele ce s-au petrecut aici, e zadarnic de a mai intra în explicaţii lungi.

— Asta e şi părerea mea, zise Victor, şi cu toate că simt un dezgust de a mă bate cu Felix de Nancery, asasinul…

— Domnule!

— Voi face această onoare omului care a încercat să dezonoreze casa tatălui meu.

— Oh! domnule, ia seama! murmură cu furie Albert Morel.

— Sunt la ordinele dumitale, domnule…
— Ei bine, astă-seară, după cină.
— Fie.
— Ne vom bate la lumina lunii.
— Da.
— În valea Fourchu.
— Da.
— Adu-l pe domnul spre a-ţi servi ca martor; şi eu voi aduce unul.
Şi cum marinarul şi Victor se priveau, Albert Morel adăugă:
— Martorul nu face parte din invitaţii castelului de Rigoles, şi e zadarnic ca vreunul din aceşti domni să ştie afacerile noastre.
Victor consimţi printr-un semn.
Atunci Albert Morel se urcă pe cal şi, adresându-se lui Victor, zise:
— Domnule, care e arma dumitale?
— Spada, dacă vrei.
— Fie.
— Dificultatea va fi, adăugă marinarul, de a ne procura spada la Rigoles.
— Nu vă îngrijiţi, le voi aduce eu. Pe diseară, domnilor.
Albert Morel, redevenind cu totul stăpân pe dânsul, îl salută pe Victor şi pe marinar şi se îndepărtă.
Victor şi domnul de Fromentin se priviră.
— Acum te mai îndoieşti? zise el.
— Vai!
Şi pronunţând această exclamaţie, Victor se gândea la sora lui.
— Sărmană Flavia! murmură el, e în stare să moară.
O lacrimă pică din ochii lui.
— Curaj! îi zise marinarul, trebuie mai întâi să-l ucizi pe acest om, şi apoi ne vom gândi să o vindecăm pe sora dumitale de acest amor fatal.

Capitolul XVI

Seara, la castelul Rigoles, masa fu veselă ca de obicei.
Ziua de vânătoare fusese splendidă. Se împuşcaseră trei mistreţi, în afară de cel gonit de Fanchette.
Albert Morel, Victor şi ofiţerul de marină parcă se vorbiseră

spre a părea cu totul veseli.

Nimeni, în timpul mesei, văzându-i mâncând cu poftă şi râzând din toată inima, n-ar fi putut bănui că există între dânşii prăpastia săpată de o lovitură de cravaşa.

— Domnilor, zise Victor la sfârşitul mesei, am durerea de a vă părăsi astă-seară.

— Cum! pleci? zise Raoul de Montalet.

— Da, am făgăduit mamei că mă întorc astă seară la Martinière, dar voi reveni.

— Când?

— În curând. Mâine poate.

— Victor, zise Amaury de Montalet, îşi petrece toată ziua şi toată noaptea călare.

— Cum dormi, Victor? întrebă Raoul.

— Dorm călare, răspunse Victor.

— Domnilor, zise la rândul său, puţin mai târziu, Albert Morel, pot acum, graţie consolărilor filozofice ale havanei, să vă dau, fără teamă, o lovitură teribilă.

— Oh! ce exordiu!

— Domnul Victor de Passe-Croix nu e singurul care va părăsi această casă ospitalieră şi drăguţă.

— Ce spui, Morel? zise Montalet tatăl.

— Şi eu o voi părăsi.

— Dumneata?

— Plec astă seară urcându-mă în tren la prima staţie.

— Şi unde te duci?

— La Paris.

— Dar nu ne-ai spus nimic despre asta azi dimineaţă?

— Nu, dar am primit o scrisoare care mă cheamă la Paris. Eu însă nu vă voi spune Adio, ci La revedere!

— Te vei întoarce?

— Probabil, peste trei sau patru zile.

Albert Morel se uită la ceasornic.

— Este ora opt şi jumătate, zise el, abia am timpul să încalec şi să merg la gară. Vă las caii şi valetul meu aici.

— Bine.

Albert Morel îşi luă rămas bun de la toţi şi, după zece minute, plecă.

Un sfert de oră mai târziu, Victor pleca la rândul său, pe când domnul Fromentin, ofiţerul de marină, pleca pe jos pe un alt drum, cu ţigara în gură, spre a-l aştepta pe eroul nostru la intrarea văii Fourchu.

Domnul de Fromentin luase drumul cel mai scurt, pe când Victor, din contra, făcuse un ocol destul de mare, aşa că la sosirea lui îl găsi pe marinar acolo.

— Să ne grăbim, zise marinarul, trebuie să sosim cei dintâi. Ai face bine dacă ai descăleca şi ţi-ai lăsa calul aici.

— Chiar la asta mă gândeam.

Şi Victor descălecă, dar îşi luă pistoalele din şa şi le puse la brâu.

— Cu un om ca Felix de Nancery, zise el, orice precauţie e bună.

— S-a însărcinat să aducă spade?

— Da.

— Atunci poţi fi sigur că se pricepe la acele arme.

— Oh! puţin îmi pasă de asta.

— Mânuieşti bine spada?

— La şcoală trec drept unul dintre cei mai tari.

— Felix de Nancery o mânuieşte foarte bine.

— Fii sigur, zise Victor cu mândrie, îl voi ucide.

— Trebuie, zise simplu marinarul.

Ei sosiră, vorbind astfel, la intrarea văii.

Luna strălucea pe cer şi la lumina ei, Victor şi martorul său zăriră doi oameni stând unul lângă altul, la picioarele unui arbore.

Aceşti doi oameni se ridicară la sosirea lor.

Unul era Albert Morel.

Celălalt era un necunoscut cu obrazul plin de negreală de cărbuni.

— Domnule, zise Victor cu mândrie, adresându-se lui Albert Morel şi arătându-i cu degetul pe omul care îl însoţea, acesta e martorul dumitale?

— Da, domnule.

— Un cărbunar?

— Iei ca martor pe oricine găseşti, domnule, zise cărbunarul pe un ton batjocoritor.

Apoi el înaintă spre domnul de Fromentin.

— Iartă-mă, domnule, îi zise el, nu eşti domnul de Fromentin, locotenent de marină?

Marinarul tresări la sunetul acelei voci şi căută să recunoască acea faţă murdărită de cărbuni.

— Mă cunoşti, domnule? zise dânsul.

— Îţi aminteşti de noaptea de 13 martie?

Marinarul îşi înăbuşi un ţipăt.

— Ce vrei de la mine? zise el foarte neliniştit.

— Vei şti în curând.

Şi omul plin de cărbune pe faţă îl duse pe marinar mai încolo, ca şi cum ar fi vrut să fixeze amândoi condiţiile duelului.

Marinarul părea metamorfozat de accentul acestei voci, care îi amintea data misterioasă de 13 martie. Acest om care era curajos, părea că e cuprins de un fel de spaimă superstiţioasă.

— Deci, îi zise cărbunarul, îţi aminteşti de noaptea de 13 martie?

— Da, zise domnul de Fromentin plecându-şi capul.

— Prin urmare, eşti gata de a te ţine de jurământ?

— Da.

— Gândeşte-te că ai jurat să te supui aceluia care îţi va aminti această dată?

— Mă voi supune.

— Atunci, ascultă…

Şi necunoscutul se aplecă la urechea marinarului, care tresări şi avu un gest de spaimă.

— Dar e cu neputinţă! zise el.

— Ai făcut un jurământ.

— Nu pot trăda amiciţia şi încrederea acestui tânăr, totuşi.

— Nu i se va întâmpla nici un rău.

— Îmi juri?

— Jur.

Marinarul îşi plecă fruntea şi nu zise nici un cuvânt.

În timpul acestei scurte convorbiri, Victor stătuse la câţiva paşi de Albert Morel, mut şi nemişcat.

Eroul nostru crezuse la început că martorul său şi cărbunarul fixau condiţiile duelului. Totuşi el se miră nevăzând nici spade, nici pistoale.

Şi când martorii se întoarseră, el îi spuse lui Albert Morel:

— Mi se pare, domnule, că te-ai obligat să aduci arme?

— Da, domnule, răspunse Albert Morel înclinându-se.

— Unde sunt?

Martorul lui Albert Morel se însărcină cu acest răspuns.

— Linişteşte-te, domnule, zise el, pe un ton care dezminţea profesiunea lui de cărbunar, spadele vor sosi.

— Cine le va aduce?

— Valetul meu, răspunse cărbunarul.

Victor, surprins, făcu un pas înapoi şi îl privi pe acest om cu

neîncredere.

— Cine eşti? întrebă el.

— Martorul domnului.

— Dar…

— Puţin contează restul.

Şi necunoscutul duse două degete la gură şi fluieră cu putere.

— Domnule! zise Victor, care fu cuprins de neîncredere.

— Chem oamenii mei.

— Oamenii dumitale?

Şi instinctiv Victor puse mâna pe pistoale.

Aproape în acelaşi timp doi oameni ieşiră dintr-un tufiş care se afla în spatele lui Victor, pe când un al treilea se aşeză lângă Albert Morel.

Aceşti oameni, ca şi cel dintâi, aveau faţa înnegrită de cărbuni. La vederea lor, Victor ghici o trădare; dar incapabil de a presupune că martorul său, de Fromentin, ar fi putut fi complice cu aceşti oameni, îi întinse repede unul din pistoale, zicând:

— Domnule, am căzut într-o cursă, să ne apărăm.

Marinarul luă pistolul şi, aşa cum se înţelesese cu omul care îi amintise data de 13 martie, veni şi se aşeză lângă cărbunar.

Dar acesta din urmă, schimbându-şi atitudinea, înainta spre Victor.

— Domnule, îi zise, te înşeli, nu suntem asasini.

— Se poate, răspunse cu mândrie Victor, dar în orice caz, prezenţa dumitale aici e incalificabilă.

— Sunt martorul domnului Albert Morel.

— Bine… dar aceşti oameni?

— Aceşti oameni mi se supun.

— Şi ce le vei comanda?

— Vei vedea.

Cărbunarul făcu atunci un semn şi cei trei oameni se apropiară de Victor.

Acesta îşi ridică pistolul.

— Îl ucid pe cel dintâi care va mai face un pas, zise el cu răceală.

Dar cărbunarul nu ţinu cont de această ameninţare şi înainta.

Victor făcu o mişcare, se opri o secundă, ca şi cum ar fi fost lovit în piept, apoi porni înainte.

— Foc! domnule, foc! strigă Victor furios întorcându-se spre

Fromentin.
Marinarul trase de trăgaci, dar pistolul nu luă foc.
Acesta fusese semnalul.
Cei patru oameni şi Albert Morel se repeziră la Victor.
În mai puţin de un minut, tânărul fu luat, răsturnat şi ţinut de gât spre a nu striga.
Ofiţerul de marină stătea la o parte, nemişcat şi tăcut.
Ei îi legară o batistă la ochi lui Victor, şi cu altă batistă i se înfundă gura.
Din acest moment tânărul nu mai văzu nimic şi nu mai putu articula nici un cuvânt, nici scoate vreun ţipăt; el se simţi dus prin pădure.
În fine, acei care îl duceau, îl trântiră într-o trăsură.
După aceea doi oameni se aşezară lângă dânsul, unul la stânga şi altul la dreapta lui.
— Dă bice cailor! zise o voce.
Lângă trăsură, cărbunarul stătea de vorbă cu Albert Morel.
— Ei bine! zicea acesta din urmă, ce trebuie să facem acum?
— Te vei duce la familia Cardassol.
— Aha!
— Şi vei sta ascuns acolo.
— Pot să ies seara?
— Da.
— Şi să mă duc la Martinière?
— Da, mâine, ca de obicei.
— Şi ce voi spune?
— Te voi vedea până atunci.
— Unde?
— La familia Cardassol.
Albert Morel se înclină.
— Şi-ţi voi da instrucţiuni în această privinţă.
Personajul misterios pe care Albert Morel îl salutase dimineaţă cu titlul de viconte, şi care iscălea scrisorile cu numele de cărbunar, însoţi aceste cuvinte cu un gest destul de semnificativ pentru ca Albert Morel să plece.
Apoi, pe când acesta din urmă se depărta, el se apropie de trăsură şi, adresându-se unuia din cei care se aflau lângă Victor, îi spuse:
— Cunoaşteţi instrucţiunile mele?
— Da.
— Atunci drum bun!

Apoi cărbunarul se întoarse şi îl zări pe ofiţerul de marină care, stând melancolic pe marginea unui şanţ, asista ca un spectator mut la răpirea amicului său Victor de Passe-Croix.

— Ah! iată-te, domnule, zise cărbunarul salutându-l cu mâna.

— Da, domnule.

— Nu-i aşa că suntem nişte adevăraţi bandiţi în ochii dumitale?

— Domnule, răspunse marinarul gânditor, trebuie să-mi amintesc situaţia dumitale în lume, numele onorabil pe care-l porţi, reputaţia de gentilom de care te-ai bucurat întotdeauna, spre a nu-mi închipui în acest moment…

Şi cum Fromentin ezită, cărbunarul termină râzând:

— Că sunt afiliat la o bandă de hoţi, a căror căpetenie este Albert Morel?

— Ah! nu ştii poate, reluă marinarul, cine este Albert Morel?

— Da, ştiu.

— Ştii?…

— E un asasin, pe adevăratul său nume, Felix de Nancery.

— Şi unui astfel de om îi dai sprijinul dumitale?

— Poate.

— Şi îl favorizezi spre a dezonora o familie cinstită?

— Domnule, îl întrerupse cărbunarul, îl cunoşti bine pe Victor de Passe-Croix?

— E un caracter excelent, un băiat bun, domnule.

— Îl cunoşti pe baronul de Passe-Croix, tatăl său?

— Nu.

— Şi dacă ţi-aş spune că el e un mizerabil?

— Domnule!…

— Mai rău decât Albert Morel!

— Oh! e cu neputinţă.

— Totuşi e adevărat; Albert Morel, dominat de un gând lacom, a făcut ca un om să fie ucis.

— Şi… baronul?

— Baronul a făcut ceva mai rău.

Marinarul tresări.

— El a asasinat o femeie şi a despuiat un sărman copil de averea sa.

— Domnule! Domnule! zise marinarul luând braţul cărbunarului şi strângându-l cu putere, eşti sigur de ceea ce spui?

— Pe onoarea numelui pe care îl port.

De Fromentin îşi plecă din nou capul şi tăcu un moment: apoi reluă:

— Dar, în fine, domnule, fiul nu e vinovat de crima tatălui său.

— Ţi-am făgăduit că nu i se va întâmpla nimic rău şi mă voi ţine de cuvânt.

Vorbind astfel, marinarul şi cărbunarul ajunseră la locul unde Victor de Passe-Croix îşi legase calul. Cărbunarul îl dezlegă şi îi dădu drumul.

— Ce faci? îl întrebă marinarul puţin cam uimit.

— Trimit calul la Martinière! Fii sigur că va ajunge acolo.

— Dar gândeşte-te că văzând calul sosind singur…

— Vor fi neliniştiţi la castel?

— Da.

— Asta vreau şi eu, răspunse cu răceală cărbunarul.

Şi rupând o ramură dintr-un pom, dădu o lovitură calului, care porni în galop spre Martinière.

Capitolul XVII

În acest timp trăsura de poştă mergea cu mare iuţeală. Timp de câteva momente, Victor de Passe-Croix fu ca şi zăpăcit.

Scena de violenţă, a cărei victimă era, fusese condusă cu atâta iuţeală, aşa de repede şi de solid fusese legat, încât şi un om mai în vârstă decât dânsul şi-ar fi pierdut capul în primele momente.

Dar, în fine, realiză exact situaţia şi, trecând de la prostraţie la violenţă, încercă să rupă legăturile.

Atunci unul din cei doi oameni care stăteau lângă dânsul, punându-i o mână pe umăr, îi spuse:

— În loc de a te zbate aşa, domnule, ai face mai bine să mă asculţi.

Această voce era tânără şi avea ceva simpatic într-însa. Victor tăcu un moment sub farmecul acelei voci. Necunoscutul reluă:

— Eşti aici legat şi fără arme, între doi oameni înarmaţi. Dacă reuşeşti să rupi legăturile, vei da de o moarte sigură. Eşti curajos, domnule, şi n-ai nevoie să dai vreo dovadă de curajul dumitale. Prin urmare stai liniştit, căci îţi voi scoate batista din gură.

Şi vorbind astfel necunoscutul îi scoase batista care îl împiedica pe Victor să vorbească.

— Ah! mizerabililor! murmură acesta îndată ce putu să vorbească.

— Domnule, răspunse vocea simpatică, faci foarte rău dacă foloseşti libertatea pe care ţi-o dăm spre a ne insulta.

— Să vă insult! murmură Victor cu dezgust.

— Da, desigur.

— M-aţi atras într-o cursă.

— E adevărat.

— Deci sunteţi nişte…

— Nu termina, domnule. E zadarnic. Noi ne supunem unei necesităţi teribile: asta-i tot. Dar n-avem intenţia nici de a te fura, nici de a te asasina… în afară de cazul când vei opune o rezistenţă nebună.

— Oh! răspunse Victor cu mândrie, sunt prea brav spre a-mi risca viaţa cu nişte bandiţi ca voi.

Acela din cei doi necunoscuţi care vorbea, dădea din umeri, fără ca vocea lui să arate vreo iritare.

— Domnule, zise el, dacă ne dai cuvântul dumitale de onoare că nu vei mai opune rezistenţă…

— Ei bine?

— Te voi dezlega, căci nu îmi place ca nişte oameni bine crescuţi ca noi… să te maltratăm în zadar.

— Ah! răspunse batjocoritor, Victor.

— Observă însă, continuă necunoscutul, că liber pe mişcările dumitale, totuşi vei fi în puterea noastră.

— Ei bine! fie! zise Victor, vă dau cuvântul meu de onoare că nu voi încerca să scap.

— Şi că nu vei scoate batista cu care ţi-am legat ochii?

— Se pare că nu trebuie să ştiu unde mă conduceţi?

— Nu.

— Fie. Jur că nu voi încerca să îmi dezleg ochii.

— Bine.

Atunci necunoscutul, înarmat fără îndoială cu un pumnal, tăie frânghia cu care erau legate mâinile şi picioarele lui Victor.

Trăsura mergea cu iuţeală.

— Domnule, reluă tânărul adresându-se aceluia dintre cei doi gardieni, care îi vorbise până atunci, nu trebuie să ştiu unde mă conduceţi, dar poate vei putea să răspunzi la vreuna din întrebările mele.

— Asta depinde, domnule.

— Sunt prizonierul dumneavoastră pentru multă vreme?

— Nu ştiu.

— Cum?

— Captivitatea dumitale nu depinde nici de dumneata, nici de mine.

— Dar de cine?

— Nu-ţi pot spune.

Aceste cuvinte îl puseră pe Victor pe gânduri, care nu se putu opri să-şi aducă aminte de sora lui.

— Domnule, zise el, văd că sunt în mâinile domnului Albert Morel.

— Te înşeli.

— Mă rog? răspunse Victor uimit.

— Domnul Albert Morel n-are şi nu va avea niciodată onoarea de a fi amicul nostru.

La aceste din urmă cuvinte, Victor se linişti ca şi cum ar fi scăpat de o mare greutate.

— Ah! zise el, nu sunteţi amicii lui?

— Nu.

— Atunci, poate ştiţi că e un… mizerabil!

— Da.

— Şi… totuşi… se pare că-l serviţi.

— Ne servim pe noi…

— Dar nu ştiţi, întrebă el, că acest om cu care trebuia să mă bat îmi datora tot sângele lui?

— Ştim.

— Şi m-aţi împiedicat…

— Da, v-am răpit ca să nu-l ucideţi.

— Dar, domnilor…

Vocea mândrului tânăr devenise rugătoare…

— Domnule, zise necunoscutul, în locul unde te vom conduce există cerneală şi toc.

— Şi?

— Şi îi vei putea scrie domnului baron, tatăl dumitale.

Victor simţi că îi îngheaţă tot sângele în vine. Cuvintele pe care le auzea îi arătau că aceşti oameni posedau secretul urii sale pentru Albert Morel.

— Dar pentru ce să-i scriu? întrebă el.

— Doar, zise necunoscutul, îl vei putea preveni pe tatăl dumitale de pericolul prin care trece.

— Destul, domnule, zise cu bruscheţe Victor.

Şi păru că vrea să păstreze tăcerea.

Trăsura mai merse aproape o oră.

În acest timp, Victor stătu tăcut, întrebându-se ce interes puteau să aibă aceşti oameni pentru a împiedica duelul său cu Albert Morel, fiindcă Albert Morel era în ochii lor unul din cei din urmă mizerabili, în fine, trăsura se opri.

— Am sosit, zise unul din cei doi necunoscuţi, acela care nu vorbise încă.

— Domnule, reluă celălalt, adresându-se lui Victor, îmi vei da mâna şi te vei lăsa condus.

— Bine, zise tânărul coborând din trăsură.

— Şi, adăugă necunoscutul, nu uita că ai jurat să nu-ţi ridici batista de la ochi.

— Mai jur încă o dată.

— Bine.

Victor se lăsă condus şi simţi sub paşii săi un nisip moale; ghici că trecea printr-o curte.

Apoi i se spuse:

— Ai în faţa dumitale o scară.

Şi el urcă o scară ce avea vreo zece trepte.

La capătul acestei scări, Victor pricepu că trecea printr-o sală; după care auzi zgomotul unei uşi ce se deschidea.

Trecu pragul acestei uşi care se închise în urma lui. Atunci vocea simpatică îi spuse:

— Te vom conduce, domnule, într-un loc unde vei sta numai un moment singur. Jură că nu vei căuta să fugi.

— Aveţi cuvântul meu, răspunse cu mândrie Victor.

— Iată o a doua scară de urcat, reluă vocea simpatică; dă-mi, te rog, mâna.

Victor urcă vreo treizeci de trepte; după care auzi o altă uşă, deschizându-se, apoi se simţi învăluit de o atmosferă mai caldă, pe când o lumină părea că străbate prin legătura lui de la ochi.

— Când vei auzi uşa închizându-se, îi zise vocea, vei putea scoate legătura de la ochi.

— Şi apoi? întrebă Victor de Passe-Croix.

— Apoi vei aştepta o vizită.

— O vizită?

— Da… La revedere…

Victor auzi paşii îndepărtându-se, apoi zgomotul uşii care se închidea.

Atunci el îşi scoase legătura de la ochi.

Oricine ajunge la 20 de ani, desigur a citit şi multe romane. Victor ştia pe dinafară toată literatura contemporană; cu tot misterul ce-l înconjura, nu se putu opri să nu scoată un strigăt de uimire când văzu în jurul său.

— Unde sunt? se întrebă el cu un fel de uimire.

Se afla într-o odăiţă care, după mobilierul cochet, nu putea fi altceva decât budoarul unei femeie tinere.

Era luxos şi simplu în acelaşi timp, elegant şi discret, o lumină slabă învăluia mobilele roz, scaunele capitonate cu mătase, o pendulă Ludovic XV şi un admirabil portret de femeie, care atrase îndată privirile tânărului.

Acest portret reprezenta o fată de 19-20 ani, blondă, cu ochi albaştri şi cu un păr bogat ce cădea în bucle pe umerii ei.

— Asta, murmură Victor, este zeiţa casei?

— Poate, răspunse o voce.

În acelaşi timp Victor văzu o femeie apărând înaintea lui.

Se vedea că era aceeaşi din portretul pe care tânărul îşi fixase privirea cu toată curiozitatea.

Capitolul XVIII

Victor rămase un moment înmărmurit.

Femeia care îi apărea era frumoasă ca o eroină de roman, atât de frumoasă încât ar fi înnebunit orice pictor sau sculptor.

Ea intră, îl salută pe tânărul om cu un gest de regină şi se aşeză lângă masa pe care Victor îşi rezemase o mână.

Victor avea 20 de ani, inima şi imaginaţia entuziaste.

Vederea acestei minunate creaturi produse asupra lui o impresie aşa de vie şi de stranie, încât uită totul în acest moment, chiar pe scumpa sa soră Flavia, pentru onoarea căreia încercase să susţină o luptă inegală.

Necunoscuta părea că se bucură un moment de efectele acestei fascinaţii, apoi zise surâzând:

— Eu, domnule, îţi voi dicta scrisoarea pe care va trebui să o scrii tatălui dumitale, domnul baron de Passe-Croix.

— Dumneata!? murmură Victor din ce în ce mai mirat şi dominat de farmecul acelui surâs.

— Da, răspunse ea, eu.

Tânărul căpătă îndată îndrăzneală.

— Îi cunoşti deci pe aceşti oameni? o întrebă el.

Ea făcu un semn afirmativ din cap.

Şi cum el continua să o privească, ea adăugă:

— Ei mi se supun ca nişte sclavi.

— Oho!

Această exclamaţie a lui Victor a ieşit aşa de elocventă, încât o atinse pe tânăra femeie.

— Mă prind, zise ea, că ai despre dânşii o părere deplorabilă.

— Sunt nişte bandiţi!

— Poţi să te înşeli.

— Nişte laşi!

— Oho! cât despre asta nu, şi fiecare din ei ţi-ar oferi satisfacţia pe care ai cere-o, dacă...

— Dacă? întrebă Victor.

— Dacă le-aş permite.

De astă dată Victor de Passe-Croix o privi pe necunoscută cu oarecare surprindere.

— Şi de ce nu le-ai permite?

Ea îl privi surâzând.

— Fiindcă, zise ea, nu vreau să mori..

— Nu eu, ci ei ar...

Ea îl întrerupse cu un gest.

— Dacă te-ar ucide, zise ea, aş fi disperată.

— Adevărat! Eşti prea bună, zise el cu amărăciune.

— Şi dacă s-ar întâmpla o nenorocire unuia din ei, continuă ea, aş fi nemângâiată.

Un nor trecu pe fruntea lui Victor şi simţi o senzaţie stranie, ca un sentiment de gelozie.

„De ce această femeie se interesează de aceşti oameni?”

Victor avea 20 ani, el nu iubise niciodată... şi acea necunoscută era aşa de frumoasă, încât pentru prima oară în viaţă, inima îi tresărea.

— Ah! zise el. Îi iubeşti pe aceşti oameni?

— Da, răspunse ea..

— Pe toţi patru?

La rândul ei tresări; poate că avea un sentiment în adâncul inimii sale, dar acest secret nu urcă pe buzele ei.

— Sunt prietenii mei! zise ea.

Şi cum Victor stătea tăcut şi cu fruntea întunecată, ea reluă:

— Ei bine, domnule, vrei să-i scrii tatălui dumitale?

Şi îi arătă pe masă tot ceea ce trebuia pentru scris. Victor scoase un suspin; apoi se aşeză, luă tocul şi o privi pe

necunoscută.

— Ce trebuie să scriu? zise el.

— Pricepi, domnule, răspunse ea, că nu te pot autoriza să-l ţii pe tatăl dumitale la curent cu ceea ce s-a petrecut astă-seară.

— Aha!

— E zadarnic să ştie că ai fost răpit.

— Dar… totuşi…

— De altfel nu acesta e scopul scrisorii.

— Ce vrei să spui, doamnă?

— E de ajuns ca domnul baron să ştie că domnişoara Flavia, sora dumitale, îl iubeşte pe domnul Albert Morel, că acest Albert Morel e un mizerabil.

— Dar, cum să-i explic absenţa mea?

— Aşteaptă şi vei vedea.

— Aştept, zise Victor.

Necunoscuta dictă:

„Scumpul meu tată,

O călătorie de câteva zile, pe care nu o prevăzusem şi al cărei scop nu-l voi putea explica decât la întoarcerea mea, mă sileşte să mă îndepărtez de Martinière. Scrisoarea mea îţi va sosi prin nişte mâini sigure şi te va pune în gardă.

Trecem printr-un mare pericol, scumpul meu tată.

Nebunatica de Flavia s-a amorezat de un om fără credinţă, fără lege, fără onoare şi fără nume, care se află în gazdă la familia Montalet, şi care se numeşte Albert Morel.

Închipuieşte-ţi că acest mizerabil a avut îndrăzneala de a veni de mai multe ori noaptea, până în parcul Martinière, unde Flavia îl aştepta.

Pentru motive pe care nu ţi le pot explica într-o scrisoare, Albert Morel este nedemn de a intra într-o familie.

Te sfătuiesc să vorbeşti cu Flavia şi să o faci să raţioneze.

Poate că mama ar face bine să plece cu ea la Paris. Va căuta să o distreze şi va uita.

Dar, orice s-ar întâmpla, această căsătorie nu poate avea loc.

Adio, dragă tată, sau mai bine la revedere, pe curând. Nu căuta să afli unde sunt, căci e zadarnic.

Fiul tău devotat,

Victor.”

După ce scrise şi iscăli această scrisoare, Victor se uită la tânăra femeie cu surprindere.

Fără îndoială ea ghici ce se petrecea într-însul.

— Vrei, îi zise ea, să-ţi spun tot ceea ce gândeşti? Te întrebi de ce ţi se permite să-i scrii domnului baron de Passe-Croix, tatăl dumitale, când nu ţi s-a permis să te baţi cu Albert Morel?

— E adevărat, murmură Victor.

Aceste cuvinte fură însoţite de o privire întrebătoare.

Un surâs enigmatic lunecă pe buzele tinerei femei.

— Din nenorocire, zise ea, nu pot să-ţi răspund.

— Ah doamnă! doamnă! zise el, ştii că e vorba de liniştea tatălui meu, de onoarea întregii mele familii?

Tânăra femeie plecă privirea şi tăcu.

— N-ai vrut să-mi spui, reluă Victor, cine sunt aceşti mizerabili… aceşti oameni, vreau să spun, adăugă dânsul, sub privirea severă a necunoscutei.

— Nu pot, domnule, răspunse ea, mai târziu vei şti totul.

Vocea tinerei femei era calmă, simpatică şi totuşi plină de autoritate.

Urmă un moment de tăcere.

Apoi ea se ridică.

— Domnule, zise ea, de purtarea dumitale aici depinde soarta acestei scrisori.

— Ce vrei să spui, doamnă? întrebă Victor neliniştit.

— Ascultă-mă: eşti prizonierul meu. Dacă până mâine nu vei căuta să evadezi, ceea ce nu te sfătuiesc să faci, căci e cu neputinţă, dacă stai liniştit şi nu cauţi să pătrunzi misterul ce te înconjoară…

— Ei bine?

— Această scrisoare va pleca când se va face ziuă.

— Şi dacă nu te voi asculta? întrebă Victor.

— Scrisoarea nu va pleca. La revedere, domnule.

Şi tânăra femeie, care pusese mâna pe scrisoarea lui Victor, ridică o draperie şi dispăru, lăsându-l pe tânăr în culmea uimirii.

Capitolul XIX

Pe când Victor se afla prizonierul frumoasei necunoscute căreia i se supuneau oamenii cu obrazul înnegrit, un ţăran

urma pe jos o cărare mică ce duce la Martinière prin pădure.

Se făcea ziuă când acest om ajunse la grilajul parcului şi atunci el putu zări pe unul din grădinari.

— Amice! îl strigă ţăranul.

Grădinarul întoarse capul şi văzând un om, se îndreptă spre dânsul.

Ţăranul era cu totul necunoscut grădinarului. Acesta din urmă îl privi cu curiozitate.

— Ce vrei? zise el.

Ţăranul arătă cu degetul casa ce se vedea printre arbori.

— Acesta e castelul Martinière?

— Da.

— Domnul baron e acasă?

— Iată, zise grădinarul, tocmai s-a sculat.

Într-adevăr, una din ferestrele castelului se deschidea şi baronul venise la fereastră să fumeze o ţigară.

— Ce vrei cu dânsul? îl întrebă grădinarul.

— Iată o scrisoare pentru dânsul, zise ţăranul.

— De la cine?

— De la domnul Victor.

— Ah! răspunse grădinarul luând scrisoarea, aştepţi desigur răspunsul? Ia atunci pe cărarea cea mare şi vei ajunge la castel.

— Nu e nevoie, zise ţăranul. N-are răspuns. Bună ziua, amice.

El plecă tot pe drumul pe care venise.

Grădinarul puţin cam mirat se îndreptă spre castel.

Domnul baron de Passe-Croix, care nu plecase de la fereastră, îl zărise pe ţăran, apoi îl văzu pe grădinar îndreptându-se spre castel cu o scrisoare în mână.

— Antoine! îl strigă el, ce e?

Grădinarul îşi scoase pălăria.

— E o scrisoare de la domnul Victor, zise el.

— Aşteaptă, spuse baronul, cobor îndată în parc.

Şi într-adevăr, domnul de Passe-Croix coborî.

— Cine a adus această scrisoare? întrebă el.

— Un ţăran pe care nu-l cunosc.

— Fără îndoială un om de la Rigoles, se gândi baronul vrând să desfacă plicul, după ce recunoscuse scrisul lui Victor, când atenţia lui fu atrasă de galopul unui cal.

— Oh! oh! zise el, numai Neptun galopează astfel…

Neptun, calul lui Victor, călărit de un om necunoscut

baronului, venea pe aleea cea mare a castelului.

Acest fapt îi păru aşa de extraordinar baronului de Passe-Croix, încât uită să deschidă scrisoarea fiului său şi se duse drept la călăreţ, care la trei paşi de dânsul oprise calul.

Acest călăreţ nu era altul decât un pădurar pe care grădinarul îl recunoscu.

— De unde vii şi cine ţi-a dat acest cal? întrebă grădinarul care era tot aşa de uimit ca şi stăpânul său.

— Nu ştiu, răspunse pădurarul descălecând şi salutându-l pe baronul de Passe-Croix, ce i s-a putut întâmpla domnului Victor, pe care îl cunosc, dar...

— Cum! strigă baronul, nu ţi-a dat el calul?

— Nu, domnule.

— Atunci cine?

— Am găsit calul în pădure, se încurcase într-un tufiş de unde nu mai putea să iasă.

Baronul de Passe-Croix se înfioră. Ce se întâmplase cu fiul său?

Numai atunci se gândi să rupă plicul scrisorii pe care tânărul necunoscut îl adusese.

Primele două rânduri îl liniştiră şi respiră. Victor vorbea de o călătorie şi, fără îndoială, s-a dus să ia trenul de la staţia cea mai apropiată de Rigoles. Acolo va fi dat calul său vreunui servitor spre a-l aduce la Rigoles, sau Martinière, dar pe drum Neptun va fi scăpat din mâna acelui valet. Această ipoteză era aşa de admirabilă, încât baronul de Passe-Croix, convins că nu i se întâmplase nimic fiului său, continuă să citească scrisoarea.

Dar deodată o sudoare ca gheaţa începu să-i curgă pe frunte şi o paloare cadaverică îi acoperi faţa.

Grădinarul şi pădurarul îl văzură făcând un pas înapoi şi clătinându-se.

— Desigur, murmură grădinarul, i s-a întâmplat o nenorocire domnului Victor.

Aceste cuvinte fură auzite de baron şi avură efect asupra lui. El spuse grădinarului:

— Te înşeli, nu i s-a întâmplat nimic domnului Victor. Du-l pe pădurar la bucătărie să mănânce şi bagă calul în grajd.

În acelaşi timp baronul scoase punga şi îi dădu 10 franci pădurarului.

Apoi se îndepărtă, urcă cântând scările personalului şi intră în odaia lui.

Acolo, stând la o masă, cu capul în mâini, cu ochii aţintiţi pe scrisoarea fiului său, pe care o citi şi o reciti de mai multe ori, baronul de Passe-Croix păru că se întreabă dacă nu e jucăria unui vis oribil…

Pe când baronul de Passe-Croix stătea ca trăsnit de revelaţiile ce le conţinea scrisoarea fiului său, la etajul de sus Flavia, fiica lui, era prada unei mari îngrijorări.

Tânăra fată nu dormise toată noaptea.

Stând la fereastra deschisă, ea trăsese cu urechea la cel mai mic zgomot şi nu auzise nimic. Flavia îl aşteptase pe Albert Morel ca de obicei.

El plecase în ajun spunându-i: „Pe mâine”

Şi Flavia avea încredere într-însul.

În prima jumătate a nopţii, Flavia căzuse pradă unei speranţe ciudate.

Ea crezuse că Albert Morel va sosi împreună cu Victor şi se vor duce drept la baron să-i ceară mâna.

Victor, scumpul ei Victor, acest frate pe care îl iubea aşa de mult, nu-i făgăduise el că-l va proteja pe Albert Morel şi că-l va prezenta chiar el baronului?

Nu-i dăduse el cuvântul că Albert Morel va fi soţul ei?

Până la miezul nopţii ea avusese încredere în fratele ei şi în iubitul ei.

Dar apoi pricepuse că Albert Morel nu se mai putea prezenta baronului.

Atunci spiritul ei neliniştit începu să facă tot soiul de supoziţii.

Ea îl ştia pe Victor că este irascibil. Un moment se temu ca el să nu fi avut cu Albert Morel o explicaţie, care să degenereze în ceartă. Atunci sărmana fată disperată crezu că-i vede pe fratele şi pe iubitul ei cu armele în mână.

Uneori mai liniştită, ea îşi spunea că fără îndoială Albert Morel şi Victor se văzuseră, se înţeleseseră să vină împreună la Martinière a doua zi dimineaţa.

Dar această supoziţie era cea în care Flavia credea mai puţin.

Sărmana fată petrecuse deci toată noaptea aşteptându-l.

De mai multe ori ea coborâse în parc şi alergase până la locul unde Albert Morel venea de obicei.

De mai multe ori se oprise la pavilionul unde îl primea în fiecare noapte.

Albert Morel nu venise.

Flavia tot aşteptând văzuse că se făcuse ziuă.

În fine, ea auzise vocea grădinarului schimbând câteva cuvinte cu tatăl său şi aflase că acesta primise o scrisoare de la Victor.

Atunci inima Flaviei începu să bată cu putere.

Scrisoarea lui Victor îi va explica, desigur, multe lucruri.

Un moment ea avu ideea de a coborî în parc şi de a se duce la tatăl ei.

Dar deodată, la acest gând se înroşi şi tremură. Cum va îndrăzni să înfrunte privirea tatălui ei, când va şti că de o lună îl vedea în fiecare seară pe Albert Morel?

Şi Flavia, tremurând, nu îndrăznea să iasă din odaia ei, unde cu un fel de spaimă, aştepta vreun misterios eveniment.

Deodată auzi un pas răsunând pe coridorul ce conducea la odaia ei.

„E tatăl meu!” se gândi Flavia.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! murmură ea.

Baronul intră şi aruncă o privire rapidă în jurul său.

El zări patul fetei neatins şi cele două lumânări din candelabre care cu siguranţă arseseră toată noaptea.

Paloarea şi agitaţia baronului erau aşa de mari încât Flavia, cu toată tulburarea ei, le observă.

Baronul închise uşa şi se aşeză lângă fata lui.

Apoi, după ce o privi un moment în tăcere, îi zise:

— Flavia, astăzi trebuie să te pregăteşti de plecare.

Flavia îl privi cu uimire pe tatăl ei.

— Am vorbit cu mama ta, continuă baronul, şi am hotărât ca mâine dimineaţă să plecaţi.

— Să plecăm? murmură fata.

— Da, copilul meu.

— Dar… tată…

— Veţi merge în Poitou, la marchizul de Morfontaine.

— Dar… zise tânăra fată, de ce această plecare, tată?

— Trebuie.

— Totuşi, ieri…

Baronul de Passe-Croix, care se reţinuse până atunci, nu se mai putu stăpâni şi strigă:

— Ieri nu ştiam că eşti amorezată de un mizerabil aventurier, de un om pe care fratele tău îl va ucide, dacă nu voi face eu acest lucru.

Flavia scoase un ţipăt teribil.

— Oh! zise ea, nu e adevărat!

— Fata mea, zise baronul cu hotărâre, atâta timp cât voi trăi nu te vei căsători cu Albert Morel!

Flavia scoase un ultim ţipăt, un ţipăt de disperare şi leşină.

Capitolul XX

Trecură mai multe ore.

Leşinând, Flavia de Passe-Croix căzuse pe parchet ca o masă inertă.

La zgomotul căderii sale, baroneasa alergă.

Ea îi dădu săruri să respire, şi, în curând, fata îşi reveni în fire.

Atunci baronul de Passe-Croix o lăsă cu mama ei. Baroneasa era o femeie sfântă, care nu fusese amestecată în nici una din infamiile soţului ei. Ea nici nu le cunoştea.

După ce o luă pe fiica ei în braţe şi o strânse la piept obţinu de la dânsa mărturisiri complete.

— Oh! mamă! mamă! murmură Flavia plângând, dacă ai şti cât îl iubesc!

— Dar, copila mea, răspunse mama, nu ştii atunci ce a scris Victor?

— Dar Victor mi-a făgăduit!

— Victor ne-a scris că acest om este un mizerabil.

— Oh! nu e adevărat!

— Dumnezeul meu, îl cunoşti bine?

— Ah! Mamă, dacă l-ai fi văzut.

— Dar, în fine, Victor e fratele tău, el te iubeşte.

— Victor se înşeală.

— Nu se exprimă astfel cineva pe socoteala unui om fără să aibă dovezi depline.

Dar cu toată logica mamei sale, Flavia plângea în hohote.

— Ascultă, copila mea iubită, îi zise baroneasa, vom pleca la Paris.

— Dar, a pleca înseamnă a-l condamna.

— Nu! Ascultă!

Şi baroneasa o acoperi de sărutări pe fiica ei.

— Ascultă, reluă ea, vom pleca mâine la Paris, vom putea lua despre acest om informaţii precise, exacte… şi dacă Victor s-a înşelat…

Flavia simţi că inima îi bate cu putere.

— Ei bine!… atunci te vei căsători cu dânsul.

Această făgăduială îi linişti puţin disperarea Flaviei.

Ea avea aşa de mare încredere în dragostea acestui om, credea aşa de mult într-însul, încât auzind-o pe mama ei vorbind astfel, se văzu deja într-un viitor apropiat soţia lui Albert Morel.

— Fie, murmură ea, te voi asculta, mama.

După aceea tânăra fată se ocupă cu pregătirile de plecare.

Cu o oră înainte, gândul unei plecări o înspăimânta, şi acum acest gând îi surâdea: ea ar fi voit să fie deja la Paris.

Când rămase singură, Flavia, puţin mai liniştită, nu mai avu decât un singur gând: să-l înştiinţeze pe Albert Morel despre plecarea ei.

Dar cum? în cine să se încreadă? Care servitor de la Martinière ar fi fost aşa de discret, aşa de devotat încât să ducă o scrisoare a ei la Rigoles?

Pe când sărmana fată îşi frământa creierul spre a găsi un mijloc ca să-l anunţe pe Albert Morel, se petrecu la Martinière un eveniment în aparenţă fără importanţă şi care, totuşi, trebuia să aibă consecinţe teribile.

În ajun, înainte de a pleca din Rigoles spre a se duce în valea Fourchu, unde spera să-l întâlnească pe Albert Morel şi să se bată cu dânsul, Victor anunţându-şi plecarea rugase familia Montalet să trimită a doua zi la Martinière câinele său Fanchette.

Tocmai valetul lui Albert Morel, din întâmplare, fusese însărcinat cu această misiune.

Flavia era la fereastră când sosi valetul cu câinele.

Împinsă de un presentiment inexplicabil şi în acelaşi timp poate dominată de dorinţa de a şti ce se întâmplase cu Victor, Flavia coborî şi asistă la sosirea acestui om. Ea nu ştia că era valetul lui Albert Morel şi totuşi ceva îi spunea că îi va aduce veşti de la dânsul.

Cu toate acestea, valetul nu-i spuse nici un cuvânt, dar o privi aşa de semnificativ, încât Flavia ghici că are ceva să-i spună.

Baronul şi un servitor de la Martinière, care o luaseră pe Fanchette, făceau cu neputinţă orice comunicare între dânsa şi servitor.

Totuşi acesta profită de un moment şi îi şopti repede la ureche:

— Nu mă pierde din vedere când mă voi îndepărta. Apoi

încălecă şi porni.

Flavia urcase pe peron şi avea ochii aţintiţi asupra valetului.

Acesta când ajunse la un colţ al aleii, lăsă să-i cadă ceva alb la piciorul unui arbore.

Apoi, sigur că domnişoara de Passe-Croix îl văzuse, îşi continuă drumul, ieşind din parc şi îndreptându-se spre Rigoles.

Flavia ghici că era o scrisoare şi inima ei bătu cu putere. Un moment emoţia ei fu aşa de puternică, încât stătu ca paralizată şi nu îndrăzni să se mişte din loc.

Baronul de Passe-Croix nu mai era lângă dânsa, dar era tot în parc dând ordin grădinarilor.

Cu toate acestea, cum se îndepărtă mai mult de alee şi se apropie de pavilion, Flavia îndrăzni să se scoale şi să se apropie de locul unde valetul lăsase să cadă scrisoarea.

Acolo, ea luă plicul, care era destul de voluminos, şi îl ascunse în sân.

Apoi intră în castel şi se închise în odaia ei.

Acolo, după ce închise uşa, îndrăzni să desfacă plicul pe care se afla scris un singur cuvânt:

„Aminteşte-ţi!”

Acest cuvânt era scris de mâna lui Albert.

Plicul conţinea două scrisori: una pe care Flavia o recunoscu a fi a fratelui ei Victor, şi cealaltă era de la Albert Morel.

Desigur, Flavia, mult mai grăbită de a avea ştiri despre iubitul ei decât despre fratele său, luă scrisoarea lui Albert Morel şi o citi mai întâi. Această scrisoare era astfel concepută:

„Iubita mea Flavia, îmi spuneai ieri că pot conta pe fratele tău; scrisoarea pe care ţi-a trimit îţi va dovedi contrariul.

Victor e devotat trup şi suflet amicului său Raoul de Montalet, care te iubeşte, şi a jurat că vei fi soţia lui.

Victor a inventat nu ştiu ce ţesătură de calomnii cu ajutorul cărora speră să mă piardă pentru totdeauna în ochii tatălui tău.

Nu mai îndrăznesc să vin la Martinière şi totuşi trebuie să te văd.

Caută să dispari astă-seară, înainte de apusul soarelui. Mă vei găsi la marginea parcului, lângă coliba părăsită a pădurarului. Acolo îţi voi spune ceea ce nu îndrăznesc să scriu.

Albert al tău pentru toată viaţa”

Această scrisoare o mişcă pe Flavia mai mult decât emoţiile din noaptea trecută şi din cursul dimineţii.

Dar, care era deci această scrisoare a lui Victor pe care i-o trimitea Albert Morel?

Era un simplu bilet cu următorul conţinut:

„Scumpe amice,

Dumnezeu şi amicul tău Victor ajutându-te, te vei căsători cu Flavia.

Îi rezerv lui Morel o păcăleală cum numai eu ştiu să fac.

Fii liniştit, şi nu avea nici o grijă.

Victor.”

La citirea acestui bilet, Flavia simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

Ea încercă un fel de ură pentru acest frate care se părea că o trădează.

„Oh! asta e o infamie!” murmură ea.

Nu mai avu nici o îndoială că era în ochii tatălui ei victima unor odioase calomnii ale lui Victor.

„Nu, nu, se gândi ea, nu mă voi lăsa ca să fiu astfel sacrificată, voi rezista.”

Erau orele trei după-amiază.

Soarele părăsea orizontul pe la ora cinci.

Momentul întâlnirii date de Albert Morel se apropia, dar Flavia ieşi din odaia ei şi coborî în salon.

Doamna de Passe-Croix se afla acolo şi făcea muzică.

— Mamă, îi zise Flavia, mă duc să mă plimb prin parc. Sunt aşa de tristă încât am nevoie să fiu singură.

— Sărmană copilă, murmură baroneasa sărutând-o pe frunte.

Şi cum tatăl ei era tot în parc, Flavia o luă într-o direcţie opusă lui şi se duse la locul indicat de Albert Morel.

Capitolul XXI

Albert Morel era la locul de întâlnire.

El venise călare şi-şi legase calul de un pom. Apoi se aşezase pe iarbă cu tot frigul din noiembrie.

Când sosi Flavia, Albert Morel ştiuse să dea fizionomiei sale

o expresie de mare tristeţe.

El se sculă, alergă spre tânăra fată. Îi luă mâinile şi se arătă aşa de mişcat încât nu putu la început să pronunţe nici un cuvânt.

— Doamne, zise ea speriată, ce palid eşti, Albert!

El încercă să surâdă, dar o lacrimă străluci în ochii lui.

— Am venit să-ţi spun adio, Flavia, murmură dânsul.

— Adio? răspunse ea.

— Da, iubita mea!

— Dar eşti nebun, Albert!

El clătină din cap.

— Oh! nu! zise el, plec la Paris peste o oră.

— Dar şi eu plec, răspunse ea; plecăm mâine, mama şi cu mine.

— Mâine, voi părăsi Parisul, şi mă voi îmbarca în Havre peste două zile.

— Oh! răspunse ea, nu poţi…

Emoţia ei fu aşa de mare încât se clătină şi se lăsă să cadă în braţele lui Albert Morel.

El o aşeză lângă dânsul, ţinându-i mâinile.

— Iubita mea, zise el, ai curaj şi ascultă-mă.

— Oh! Albert! Albert! zise ea, nu-i aşa că nu o să pleci?

— Trebuie.

— Dar pentru ce?

— Trebuie să ne despărţim, pentru totdeauna.

— Ah! strigă ea cu disperare, ştii bine că asta e cu neputinţă.

— Scumpa mea, nu ştii deci că e o prăpastie între noi?

— Da, voinţa tatălui meu. Dar mama este pentru noi… cât despre Victor…

— Victor e un trădător! zise el cu energie.

— Oh! răspunse Flavia, e cu neputinţă?

— Victor i-a jurat lui Raoul de Montalet că vei fi soţia lui.

— Niciodată, zise ea.

— Victor posedă secretul meu…

— Ce secret?

El o strânse la pieptul lui.

— Ei bine, zise el, îţi voi destăinui totul, Flavia, iubita mea. Se află între noi o prăpastie şi mai teribilă decât voinţa tatălui tău…

— Ce?

— Sângele!

Flavia se sculă speriată.

— Oh! eşti nebun! zise ea.

— Nu, iubita mea… vai! nu.

— Dar, explică-te!

— Ascultă, reluă el. Tatăl tău n-avea un frate mai mare?

— Da.

— Care a fost ucis în duel pe timpul Restauraţiei?

— Da, de un ofiţer de husari.

— Ei bine. Cunoşti numele acestui ofiţer?

— De Montmorelle.

— Era tatăl meu, zise Albert Morel cu un gest tragic.

Flavia scoase un ţipăt disperat şi se lăsă să cadă în braţele seducătorului ei. Acesta reluă:

— Vezi bine că trebuie să ne despărţim…

— Oh! niciodată!

— Nu poţi fi soţia mea.

Dar ea răspunse înlănţuindu-şi braţele de gâtul lui:

— Obstacolul îndoieşte amorul meu. Sunt soţia ta în faţa lui Dumnezeu, voi fi şi în faţa oamenilor.

— Dumnezeul meu! Dumnezeul meu! murmură Albert Morel, care juca această comedie cu un rar talent.

Deodată păru că el cedează irezistibilei disperări:

— Vrei să fugim? zise el.

— Să fugim?

Şi ea repetă acest cuvânt cu spaimă.

— Să fugim… sau să nu ne mai revedem! zise el.

— Ah!

Şi, pentru a doua oară ea căzu în braţele lui.

„Haide, se gândi Albert Morel, partida e câştigată”.

Şi luând-o în braţele sale, pe jumătate leşinată, o duse la calul său.

După două minute răpitorul galopa spre acea casă misterioasă, unde Victor de Passe-Croix era prizonierul frumoasei necunoscute.

Capitolul XXII

Victor de Passe-Croix stătu mult timp nemişcat sub povara unei tulburări inexprimabile.

Cine era această femeie a cărei frumuseţe îl impresionase aşa de viu? Cum se afla dânsa în această casă sau, mai bine

zis, de ce comanda dânsa acestor oameni care serveau drept complici lui Albert Morel?

Acestea erau întrebările, dar la ele nu putea răspunde, însă la oameni ca Victor, toropeala morală e de scurtă durată. Deşi avea doar 20 de ani, eroul nostru poseda acea maturitate a spiritului care-ţi permite să fi înţelept în faţa misterelor întâmplării.

Victor se aşeză în fotoliul pe care-l ocupase necunoscuta şi acolo, cu ochii fixaţi pe draperia ce se lăsase în urma ei, începu să cugete.

Sub farmecul privirii şi al vorbelor tinerei femei, Victor fascinat, a putut crede pe moment tot ceea ce i se spusese şi a îndurat ascendentul misterios al unei situaţii romantice. Dar după ce frumoasa necunoscută a plecat, el a trebuit în mod forţat să revină la partea pozitivă a lucrurilor şi să le judece dacă nu cu sânge rece, cel puţin cu logică.

Victor nu întârzie în a-şi face următorul raţionament:

„Nu ştiu unde sunt, dar ştiu sigur că Albert Morel m-a făcut să cad într-o cursă. Deci, oamenii care m-au legat, m-au răpit şi m-au adus aici sunt complicii săi şi, prin urmare, această femeie căreia ei par a i se supune valorează tot ca şi dânşii. Care e scopul lor? De a mă împiedica să o văd pe sora mea şi să-i deschid ochii asupra acestui mizerabil? Şi totuşi, dacă e astfel, de ce această femeie mi-a dictat scrisoarea aceea către tatăl meu?”

Erau în toate acestea nişte contraziceri aşa de flagrante, încât, spiritul cel mai pătrunzător s-ar fi zăpăcit.

„Această scrisoare ce mi s-a dictat, se gândi el, nu va ajunge niciodată la tatăl meu. E un mijloc de a mă ţine liniştit şi de a obţine de la mine hotărârea de a nu încerca să fug. Aceşti oameni sunt nişte mizerabili această femeie e o aventurieră, cu toată privirea ei fermecătoare.”

Cugetările acestea aduseră în spiritul lui Victor o concluzie cu totul logică.

„Trebuie cu orice preţ să fug şi să o salvez pe soră-mea.”

Apoi tânărul se sculă:

„Să vedem mai întâi unde sunt”, îşi zise el uitându-se în jurul său.

Odaia unde fusese condus era, după cum am spus, un budoar cochet, mobilat cu gust, destul de spaţios şi care trebuia să fie luminat de două ferestre.

Victor se duse la prima fereastră şi voi să o deschidă, dar

ea era solid închisă, şi după geamuri erau nişte perdele masive ce nu permiteau să se vadă afară.

A doua fereastră era de asemenea bine închisă.

Atunci Victor ridică draperia pe unde ieşise tânăra femeie. După această draperie era o uşă. Victor încercă să o deschidă, dar şi ea era închisă.

— Sunt prizonier, îşi zise el, prizonier şi fără arme, prin urmare nu pot întrebuinţa forţa. Trebuie să uzez de şiretenie, dacă vreau să ies de aici.

Atunci eroul nostru aşteptă ca întâmplarea să-i vină într-ajutor.

El se culcă pe un divan aflat lângă sobă şi luă atitudinea unui om care vrea să doarmă.

Apoi, după ce se uită la ceasornic, care arăta ora două dimineaţa, stinse lumânarea.

Victor spera că necunoscuta sau vreunul din acei oameni va veni. El însă se înşelă: noaptea trecu şi nu se auzi nici un zgomot.

Tânărul nu închisese ochii, el ascultase să audă vreun zgomot în tot cursul nopţii; apoi se sculase şi se duse la cămin să vadă ceasornicul la lumina focului.

Era ora opt şi totuşi nici o rază de lumină nu pătrundea în întunericul ce domnea în această odaie.

Victor se duse să se culce din nou pe divan, dar pe când vroia să se aşeze simţi între perne un corp tare, şi mâna sa întâlni un obiect care-l făcu să tresare de bucurie.

Acest obiect nu era altceva decât un pumnal, care alunecase din buzunarul lui pe divan.

Victor uitase acest pumnal, pe care-l purta totdeauna asupra lui şi care nu servea la altceva decât să taie vânatul ce nu era bine împuşcat.

Atunci tânărul luă o hotărâre ciudată:

— Nu se poate, îşi zise el, să fiu lăsat să mor de foame; desigur că va veni cineva pe aici, şi atunci nenorocire aceluia care îmi va aduce de mâncare.

Dar n-a venit un bărbat, ci o femeie, frumoasa necunoscută.

Ea era îmbrăcată într-un neglijeu elegant. Lui Victor îi păru şi mai frumoasă decât în ajun; şi, sub farmecul surâsului ei melancolic, tânărul simţi că îi dispare hotărârea. Ea se apropie de dânsul şi îi spuse:

— Pentru că ai fost cuminte, e drept să-ţi dau o ştire bună.

Scrisoarea dumitale a plecat la Martinière.

— Ah! zise Victor aruncând asupra ei o privire plină de admiraţie.

Ea puse lumânarea ce o avea în mână pe masă şi urmă:

— De mult timp s-a făcut ziuă, dar eşti condamnat să trăieşti provizoriu departe de lumina soarelui, de aceea ţi-am adus această lumânare.

Vorbind astfel necunoscuta surâdea şi surâsul ei produse asupra lui Victor o adevărată fascinaţie.

,,Nu, nu, îşi spuse el, revenind asupra primei sale păreri, această femeie nu poate fi o aventurieră.”

Necunoscută reluă:

— Nu pot prevedea încă, domnule, cât timp va dura captivitatea dumitale. Tot ceea ce pot să-ţi făgăduiesc e că vei fi tratat cu multă atenţie.

Şi cum Victor deschise gura spre a-i vorbi:

— Nu mă întrerupe, zise ea, ora când aş putea să-ţi răspund n-a sosit încă. Ţi se va aduce să mănânci. Vrei cărţi, hârtie, condei? Eşti muzician? îţi voi trimite un pian, dacă doreşti.

Victor asculta, fermecat de această voce armonioasă şi melancolică.

— Mulţumesc, spuse el, aş prefera să ştiu, doamnă…

— Tăcere, zise ea punându-i un deget pe gură. La revedere, domnule.

Şi tot ca şi în ajun, ea dispăru fără ca Victor, fascinat, să se fi gândit a face un gest sau un pas spre a o reţine.

Dacă în faţa frumoasei necunoscute, Victor simţea că-i dispar toate gândurile rele, aceste gânduri reveneau în spiritul său îndată ce ea dispărea.

Victor citise multe romane, de la epopeea romantică pe care Homer, o numeşte Odiseea, şi în care e vorba de sirene, până la scrierile autorilor noştri moderni, care au descris atâtea farmece corupte.

„Acest surâs îngeresc, îşi spuse el din nou, când tânăra femeie dispăru, ascunde desigur sufletul unui demon. Această fiinţă e vândută cu trupul şi sufletul acestor oameni… În loc să o iubesc, ar trebui să o urăsc.”

Victor se apropie din nou de fereastră. O lumină slabă a zilei trecea printre perdele; dar oricât privi el, nu putu să vadă nimic de afară.

Se gândi să spargă geamul, dar ar fi fost o nebunie.

Victor de Passe-Croix, cu toată tinereţea sa, era înzestrat cu

o oarecare doză de răbdare.

„Să aşteptăm!” îşi zise el.

Şi se culcă din nou pe divan.

Trecu astfel o oră. Atunci, cheia se întoarse în uşă, dar de astă dată nu mai intră frumoasa necunoscută. Era unul din oamenii mâzgăliţi pe faţă, şi Victor îl recunoscu îndată pe acela care părea că exercită asupra tovarăşilor săi o autoritate misterioasă.

Acest om îl salută pe Victor cu multă delicateţe.

— Domnule, îi zise el, eşti vânător şi ca atare trebuie să te scoli tare de dimineaţă dacă ţi se face foame devreme. La ce oră vrei să ţi se servească dejunul?

Victor răspunse cu o voce blândă:

— Când vei voi, domnule.

Omul cu faţa înnegrită se înclină şi făcând un pas înapoi adăugă:

— Atunci voi da ordine în consecinţă, domnule.

— Domnule, reluă Victor, n-ai de gând să te hotărăşti a-mi răspunde?

— Relativ la ce?

— Asupra straniei violări, a cărei victimă sunt, răspunse Victor.

Omul cu faţa înnegrită, acelaşi care îşi iscălea scrisorile sale cu cuvântul cărbunar, îl privi fix pe tânăr.

— Ai auzit vorbindu-se, domnule, zise el, de o veche lege penală uzitată în antichitate şi care se numeşte talion?

— Da, domnule, dar nu cred că ea poate să mi se aplice mie.

— Cine ştie?

— Eu n-am sechestrat niciodată pe nimeni, şi m-am purtat întotdeauna cavalereşte cu semenii mei.

Un râs enigmatic flutură pe buzele necunoscutului, care adăugă:

— Adesea greşelile părinţilor cad asupra fiilor.

Victor tresări, fiind prada unor emoţii de nedescris.

— Domnule! Domnule! zise el, ce îndrăzneşti să spui?

— Mă voi explica mai târziu, la revedere.

Şi cărbunarul plecă tot pe unde venise, înainte ca Victor să se gândească a-l reţine.

Acesta din urmă, nemişcat, cu sudoarea pe frunte, stătu în picioare, în mijlocul odăii, părându-i-se că aude încă această frază sinistră: „Adesea greşelile părinţilor cad asupra copiilor!”

— Dar, strigă el în fine, tatăl meu a comis o greşeală gravă?

Şi atunci tânărul cu fruntea în mâini, căută să-şi aducă aminte.

Tatăl său trecea în lume drept un om posac şi ciudat, dar avea reputaţia unui gentilom. Mama lui era o sfântă. Deci ce a vrut să spună acest om?

Mintea lui Victor se pierdea în supoziţii stranii. Dar, după cum se îndoise de cuvintele frumoasei necunoscute, de asemenea nu puse nici un crezământ în cuvintele cărbunarului.

„Minciuni! Toate astea sunt minciuni!” îşi spuse el.

Câteva minute după plecarea acelui necunoscut, uşa se redeschise şi Victor văzu apărând o măsuţă pe care o împingea un servitor.

Masa era încărcată cu mâncăruri reci şi o sticlă de vin. Servitorul îmbrăcat cu o livrea neagră, avea o mască pe obraz.

El duse masa lângă sobă, salută fără să spună nici un cuvânt şi vru să se retragă, dar Victor îl opri cu un gest.

— Spune, amice, zise el, la ce oră îmi vei aduce masa de seară.

— La ce oră doriţi?

Ei bine, cât mai târziu, vreau să dorm puţin.

— La ora opt.

— Fie.

Valetul plecă. Victor se aşeză la masă şi nu se putu opri de a surâde văzând cuţitul ce i se adusese, care era mic şi flexibil spre a nu putea servi la altceva decât la mâncare.

„Cuţitul meu e mai bun ca ăsta”, zise el, care din acel moment avea un plan hotărât.

El mâncă cu multă poftă, apoi se culcă şi, fără voia lui, adormi.

Fie că vinul ce-l băuse era prea tare, fie că a cedat unei mari oboseli, Victor dormi adânc timp de mai multe ore şi nu se deşteptă decât când se deschise din nou uşa. Erau orele 8 seara, şi valetul mascat aducea din nou masa.

— Iată masa, zise valetul vrând să se retragă.

— Amicul meu, îi zise Victor, focul se stinge; vezi de foc, niţel, te rog.

Lacheul se aplecă spre cămin şi se apucă să scormonească în foc, apoi se puse în genunchi şi începu să sufle în foc.

Dar, deodată, Victor se repezi asupra lui, îl cuprinse cu

mâinile de gât şi îl strânse aşa de tare încât nenorocitul valet nu scoase nici un ţipăt.

În acelaşi timp îi puse pe piept vârful pumnalului, zicându-i:

— Dacă strigi sau faci vreo mişcare, eşti un om mort.

Valetul era credincios, fără îndoială, dar credinţa lui fu mai slabă decât frica de moarte.

Victor, de altfel, îi pusese un genunchi pe piept şi ameninţându-l cu pumnalul îi zise:

— Acum vei vorbi sau vei muri, nu te sfătuiesc să chemi în ajutor.

Faţa valetului era acoperită cu o mască. Victor i-o smulse, dar acest om îi era necunoscut.

— Unde sunt? întrebă Victor pe un ton poruncitor.

— Într-o casă pierdută în mijlocul pădurii, răspunse valetul.

— Cum se numeşte? Vorbeşte! N-am timp de pierdut.

— Rousselière.

Victor îşi încruntă sprâncenele, şi o mulţime de gânduri îi trecură prin minte. Rousselière era o căsuţă de ţară ce aparţinea familiei Cardassol.

— Şi cine sunt oamenii care mă ţin închis aici? continuă Victor, gata a înfige pumnalul dacă valetul ar fi refuzat să vorbească.

— Nu ştiu numele lor. E unul care se numeşte vicontele. Asta e tot ceea ce ştiu.

Vârful pumnalului îl înţepă puţin la gât.

— Minţi! zise Victor.

— Pe Dumnezeul meu! murmură valetul îngrozit de frica morţii, îţi jur, domnule, că spun adevărul. Sunt din Bleaus, eram fără slujbă, aceşti domni m-au găsit în piaţa Martroi: mi-au oferit o leafă bună şi i-am urmat.

— Ei bine, reluă Victor, trebuie să alegi: sau mori îndată, sau mă faci să ies de aici.

— Dar, domnule, dacă nu mă ucizi, mă vor ucide ei poate.

Vocea speriată a valetului mişcă inima lui Victor.

— Ascultă, zise el, e un mijloc prin care o să aranjăm totul. Tu îmi vei arăta drumul spre a ieşi de aici, apoi te voi lega de mâini şi de picioare. Dar, nu uita, că dacă minţi şi îmi vei indica un drum greşit, te voi regăsi mai curând sau mai târziu şi atunci ne vom regla socotelile. Dacă, din contră, scap şi reuşesc să mă întorc la Martinière, poţi să vii acolo oricând şi-ţi voi da o mie de franci.

— Dar, domnule, răspunse valetul, nu-ţi va fi uşor să ieşi

din casă, chiar dacă îţi indic calea. Eşti aici la etajul întâi. Doamna e într-o odaie pe aceeaşi sală cu dumneata. Domnii sunt jos. Vei fi auzit când vei coborî scara şi… afară de cazul când vei sări pe fereastra din antecameră, care e la o înălţime de opt picioare de pământ…

— Voi sări. Dă-mi cheia care deschide această uşă.

Lacheul îi dădu cheia. Atunci Victor luă batista şi-l legă la gură, apoi picioarele şi mâinile i le legă cu sforile de la perdele şi-i zise:

— Stai aici, lungit lângă foc. Aceşti domni, nu vor bănui o trădare din partea ta.

Victor deschise uşa, apoi ieşi afară în vârful picioarelor.

Antecamera de care vorbise lacheul era o odăiţă mică despărţită de coridor printr-o uşă. Această uşă era închisă, în schimb, o fereastră era deschisă şi lăsa ca să pătrundă lumina nehotărâtă a unei nopţi de iarnă.

Eroul nostru se aplecă pe fereastră şi privi afară.

În faţa lui se afla o grădină cu arbori mari, după care se vedea un gard viu.

Victor îşi luă pumnalul în dinţi, se urcă pe fereastră şi sări cu precizia şi uşurinţa unui om care a făcut multă vreme gimnastică, pe acel sol nisipos, care nu făcu nici un zgomot.

Victor nu se răni, cu toate că sărise de la o înălţime de opt picioare.

Mai întâi, nemişcat şi nehotărât, neştiind ce să facă, Victor se uită la casa, care îi servise de închisoare timp de 24 de ore. Un moment avu gândul îndrăzneţ de a reintra pe uşă, cu pumnalul în mână, şi de a cere explicaţii acelor oameni, care îl trataseră astfel. Dar prudenţa triumfă asupra mâniei.

„Să ne întoarcem la Martinière, îşi zise el, voi reveni aici cu ajutoare.”

Şi se repezi în fugă spre arborii cei mari ce se aflau pe lângă gard.

Aici, agil ca o căprioară el sări gardul, străbătu o câmpie şi lăsă la o distanţă destul de mare acea casă.

El nu se opri decât când ajunse la o pădure de brazi.

Dacă fraţii Cardassol aveau puţine scrupule spre a vâna pe moşiile altora, Victor, din contră, respectă bunul altuia şi nu venise niciodată cu puşca la umăr prin jurul casei numită Rousselière.

Locul îi era cu totul necunoscut şi tot ce ştia era că Rousselière se află la o distanţă de două leghe de locuinţa

familiei Cardassol.

Cu mare greutate el se orientă şi găsi, în fine, o cărare pe care o apucă fără să ştie dacă ea îl aduce la Rigoles sau la Martinière.

Puţin îi păsa, de altfel, vroia numai să găsească un prieten care să-l însoţească.

Tânărul mergea cu un pas repede şi nu se oprea decât spre a se odihni puţin şi mergând se gândea la o răzbunare teribilă.

— Dacă mă duc la Rigoles, îşi spunea el, Amaury şi Raoul nu vor refuza să mă primească; dacă ajung la Martinière, voi lua oamenii noştri bine înarmaţi.

Deodată o imagine îl fulgeră. El îşi aduse aminte de purtarea stranie a ofiţerului de marină, amicul său de o zi, care îi povestise sinistra istorie a lui Albert Morel şi care deodată păru că se supune acelor oameni care îl împresuraseră pe dânsul, pe terenul de luptă.

— Ah! îşi zise el, acesta va vorbi, îmi închipui... şi dacă refuză să-mi dea vreo explicaţie, nu va refuza să se bată cu mine, căci îl voi pălmui în faţa tuturor.

După o oră de mers, Victor ajunse la un râuleţ. Acolo recunoscu locul. Se afla pe moşia domnului de Monblau, un castelan din partea locului, la aproape trei leghe de Martinière şi la două leghe de Rigoles.

„Haide la Rigoles, îşi spune el. Mă voi strădui ca tatăl meu să nu afle de această aventură.”

Victor porni voiniceşte la drum şi pe la miezul nopţii ajunse la locuinţa domnilor Montalet.

O lumină strălucea la catul al doilea.

— Raoul nu s-a culcat încă, zise Victor. Lui îi voi spune totul.

El străbătu parcul, intră în castel printr-o uşă dosnică. Toată lumea se culcase, fără îndoială, în afară de Raoul de Montalet, căci Victor străbătu sala, urcă în vârful picioarelor până la catul al doilea şi nu întâlni pe nimeni.

Tânărul cunoştea perfect castelul. El ajunse fără lumină până la uşa lui Raoul şi bătu.

— Intră, răspunse tânărul Montalet, care tocmai voia să se culce.

Victor intră. Raoul scoase o exclamaţie de surprindere.

— Cum? strigă el, eşti tu? sau umbra ta?

— Sunt eu, răspunse Victor. Dar înainte de a-ţi explica de ce sosesc la această oră, lasă-mă să-ţi pun o întrebare.

— Spune.

— Domnul de Fromentin e tot aici?

— Da. Acum a ieşit din odaia asta. Cred că s-a dus să se culce.

— Ei bine! Mă duc să-i vorbesc. La revedere…

Şi Victor lăsându-l pe Raoul de Montalet uimit se duse să bată la uşa ofiţerului de marină.

— Mai întâi trebuie, îşi zise eroul nostru, să smulg secretul domnului de Fromentin. Apoi Raoul va şti totul.

Capitolul XXIII

Domnul de Fromentin stătea la o masă şi scria.

— Intră, zise el auzind bătându-se în uşă, fără să-şi întoarcă capul, crezând că e vreun servitor.

Victor intră încet, cu privirea sălbatică. La doi paşi de fotoliul domnului de Fromentin, el se opri.

…Domnul de Fromentin nemaiauzind nici un zgomot îşi întoarse capul şi scoase un ţipăt.

— Dumneata! zise el văzându-l pe tânăr în picioare cu braţele încrucişate pe piept.

Victor mai făcu un pas şi-l privi fix.

— Domnule, zise el, e miezul nopţii. Asta înseamnă că n-avem nici timpul, nici posibilitatea de a juca un act de melodramă.

Domnul de Fromentin răspunse cu o voce gravă, tristă şi plină de simplicitate:

— Sunt la ordinele dumitale, domnule. Dacă vrei o explicaţie, ţi-o voi da îndată. Dacă te îndoieşti de simpatia mea de mai înainte şi-ţi trebuie o reparaţie, — el insistă asupra acestui cuvânt —, deşteaptă-i pe fraţii Montalet, vom lua armele şi vom coborî în parc.

De Fromentin, am mai spus-o, exercitase asupra lui Victor un fel de simpatie fascinantă. Cu toată purtarea inexplicabilă pe care o avusese faţă de Albert Morel şi a cărbunarilor, această simpatie Victor o mai simţea încă. El fu deci stăpânit de această voce plină de tristeţe, de această privire plină de sinceritate.

— Domnule, răspunse Victor, vom avea timp să ne batem. Aştept explicaţia dumitale.

Prin ochii lui Fromentin trecu un fulger, de bucurie şi zise:

— Domnule, ce ai fi făcut în locul meu, dacă ai fi fost legat

prin jurământ?

— Un jurământ?

— Îl dispreţuiesc pe Albert Morel, urmă de Fromentin, şi-ţi jur pe onoarea mea că nu cunoşteam relaţiile sale cu oamenii al căror prizonier ai fost. Nu ştiu dacă îi cunoşti acum, nu ştiu cum ai scăpat de la dânşii, dar pot jura că ei sunt nişte oameni cinstiţi…

— Ah! răspunse Victor cu un gest de indignare.

— Domnule, reluă de Fromentin, ascultă-mă până la capăt: un jurământ teribil mă leagă de aceşti oameni. Iată ceea ce jurasem: „În ziua în care veţi avea nevoie de mine, voi fi sclavul dumitale.” Acum ascultă-mă: aceşti oameni mi-au garantat viaţa dumitale şi mi-au făgăduit că nu ţi se va întâmpla nimic rău. A trebuit să-mi amintesc de jurământul meu şi să te părăsesc…

Pe când ofiţerul de marină vorbea, Victor se aşezase pe un fotoliu.

— Dar, domnule, zise el, jurământul de care vorbeşti…

Marinarul îl întrerupse:

— Aşteaptă, zise el, vei şti totul, numai ascultă-mă.

— Fie!

Şi Victor încrucişându-şi braţele pe piept aşteptă.

Marinarul reluă:

— Povestea pe care o voi face datează de la 13 martie trecut, a doua zi după sosirea mea la Paris.

Petrecusem doi ani în mările Sudului, debarcasem la Brest la 28 februarie, şi după o şedere de o săptămână în sânul familiei mele, care locuieşte la Morbiham, plecasem la Paris, spre a stărui să fiu avansat.

Un sărman marinar, care a petrecut luni întregi în mijlocul mării, seamănă foarte mult cu un copil în penitenţă, şi care, după ce-şi recapătă libertatea, are o sete de plăceri până la delir.

Pentru acei care nu trăiesc în Paris, balul operei se bucură de un mare prestigiu. Mă duceam deci la balul operei, nepăsător ca un om care doreşte să se distreze şi care nu crede că-şi va angaja nici fericirea, nici libertatea, nici averea. Mă plimbam prin bal de vreo oră, când mă întâlnii cu un tânăr marinar pe care îl cunoscusem ca aspirant pe Orenoque.

Era un tânăr pe care o purtare strălucită îl făcuse repede ofiţer. Se numea Alexandre Reny.

Ne luarăm la braţ şi făcurăm vreo câteva tururi, căutând o

aventură care nu se mai prezenta.
După o oră, Alexandre îmi propuse să mergem să mâncăm şi să ne delectăm bând un vin bun.
Acceptai propunerea sa.
Am prânzit. Alexandre se îmbătă, ceea ce se poate ierta la 22 de ani.
El se sculă de la masă clătinându-se şi îmi propuse să ne reîntoarcem la bal. Ar fi trebuit să-l refuz, dar avui slăbiciunea de a primi.
Pe scara cea mare se afla o femeie acoperită de un domino.
Amicul meu trecu prin faţa ei şi îi aruncă privirea fermecătoare şi insolentă a omului puţin cam cherchelit.
Doamna părea că nici nu observase şi-şi văzu liniştită de drum.
— Drace! îmi zise Alexandre Reny, trebuie să o cuceresc... Adio, te voi regăsi.
Şi iuţindu-şi pasul ajunse la uşa foaierului în aşa chip ca dominoul să fie silit să treacă pe lângă dânsul.
Când femeia mascată ajunse la acea uşă, Alexandre întinse mâna spre dânsa şi îi spuse fraza banală ce se repetă de mii de ori în cursul unui bal la operă: *„Vrei, draga mea, să mănânci pateu şi stridii?”* Dominoul îl dădu la o parte şi trecu ridicându-şi capul cu mândrie.
Alexandre atunci o urmări.
Dominoul traversă foaierul, privind în dreapta şi în stânga şi părând a căuta pe cineva; apoi negăsind, fără îndoială, persoana ce o căuta, se refugie într-o lojă închizând uşa.
În urmărisem pe Alexandre de departe, l-am văzut sosind în uşa lojii şi lovind.
Uşa se deschise şi Alexandre intră.
În acest moment am fost cuprins de o presimţire sinistră şi grăbii pasul. Aproape îndată auzii un strigăt de femeie, apoi zgomotul unei lovituri de palme.
Când sosii, îl găsii pe Alexandre beat de furie, dar redus la neputinţă căci doi oameni îl înhăţaseră de mâini şi-l ţineau nemişcat. Iată ceea ce se petrecuse:
Două persoane, doi tineri, se aflau în acea lojă când pătrunse dominoul. Aceste două persoane aşteptau fără îndoială pe încă cineva căci, atunci când Alexandre bătu la uşă, i se deschise.
Deodată, femeia întorcându-se, scoase un ţipăt, de spaimă recunoscând pe cel care se legase de dânsa la intrarea în

foaier.

În loc de a se scuza şi de a se retrage, văzând că femeia nu era singură, Alexandre căruia vinul îi dădea îndrăzneală intră şi făcu doi paşi spre domino.

— Domnule, îi zise cu politeţe unul din cei doi tineri, cred că te înşeli!

Acest accent curtenitor nu-l descurajă pe amicul meu. El mai făcu un pas. Atunci, acela care i se adresase îl luă de braţ şi îi zise cu furie:

— Îţi repet că te înşeli, domnule, şi te rog să ieşi de aici.

Beat cum era, Alexandre se crezu insultat, şi răspunse prin acea palmă al cărei răsunet îl auzisem.

Cei doi tineri se repeziră atunci la dânsul, îl apucară de mâini, şi acela care fusese lovit îi spuse:

„— Îmi trebuie tot sângele dumitale. Să ieşim de aici."

În momentul când el pronunţa aceste cuvinte, sosii şi eu.

După faţă sau, mai bine zis, după uniformă, acei domni pricepură că eram amicul lui Alexandre. Două cuvinte de explicaţie fură de ajuns.

„— Domnule, îmi zise unul dintre tineri, iată cartea mea de vizită, sunt vicontele de..."

Aici ofiţerul de marină se întrerupse.

— Permite-mi, barem pentru un moment, să nu-ţi spun numele acestor domni.

— Continuă, zise Victor, care fără voia lui era impresionat de această povestire.

Ofiţerul reluă:

„— Sunt vicontele de C... îmi zise el dându-mi cartea sa de vizită. Peste o oră, amicul meu şi cu mine vom fi în pădurea Boulogne, în spatele castelului de pe lac."

„— Vom fi şi noi, răspunsei la rândul meu, dându-i cartea mea de vizită."

Vicontele adăugă:

„— Sunt insultatul, am dreptul să aleg armele şi voi alege pistolul."

El oferi braţul său acelui domino, care tremura de spaimă, şi îi spuse cu cel mai mare respect:

„— Poftim, doamnă."

După ce ei plecară câteşitrei, deoarece amicul vicontelui îi urmase, îl privii pe Alexandre. El era palid şi prezenţa mea îl trezise.

„— Iată, îi spusei eu, un om care te va ucide, dacă nu-l ucizi

tu pe dânsul. Tragi bine cu pistolul?”

„— Foarte rău, îmi răspunse dânsul, dar ce-mi pasă?”

Am ieşit afară din bal. Suna ora 4. Descinsesem la un hotel de pe strada Helder. Alexandre mă urmă acolo. Ne-am închis în odaia mea şi i-am dat un pistol de salon să tragă cu dânsul.

După cinci minute căpătasem convingerea că sărmanul meu amic nu ştia să tragă; nu era în stare să nimerească un om nici la zece paşi distanţă. După o oră am sosit la pădurea Boulogne.

Vicontele de C… şi amicul său, baronul de N…, se aflau deja acolo.

Vicontele părea că e grăbit să sfârşească o dată, adică să-l ucidă mai repede pe omul care îndrăznise să îi dea o palmă.

Baronul de N… şi eu, traserăm pistoalele la sorţi. S-a hotărât ca fiecare din adversari să tragă câte două focuri şi că ei se vor aşeza la o distanţă de treizeci de paşi înaintând unul spre celălalt.

La semnalul dat, amândoi înaintară.

Alexandre mergea cu un pas repede, iar vicontele încet.

Alexandre trase cel dintâi, glonţul său trecu cu mult deasupra capului vicontelui.

„— Prea sus, îi strigă acesta, care continua să înainteze.”

Alexandre trase din nou, şi pentru a doua oară nu-l atinse pe adversarul său.

Atunci acesta întinse mâna şi apăsând pe trăgaci, zise:

„— Îţi voi lua nasturele de la epolet.”

Într-adevăr glonţul plecă, nasturele de la epolet se desprinse de pe umărul amicului meu. Atunci vicontele se opri.

„— Să facem o tranzacţie domnilor, zise el.”

„— Dar trage după cum e dreptul dumitale, strigă Alexandre nepăsător.”

Trecură zece secunde, care avură pentru mine durata unui secol. Îl văzui în gândul meu pe nenorocitul de Alexandre mort.

„— Domnule, răspunse cu răceală vicontele, viaţa dumitale e în mâinile mele şi am dreptul să te ucid!”

„— Uzează de acest drept, căci poţi fi sigur că nu-ţi voi cere graţierea”, răspunse cu mândrie tânărul.

Vicontele se întoarse spre mine şi îmi spuse:

„— Numai două vorbe, domnule.”

Ceea ce se petrecea era nemaiauzit şi cu totul în afară de

regulile duelului; dar era vorba de viaţa unui om şi nici eu, nici domnul de N. nu băgarăm de seamă asta.

Mă apropiai de viconte. El lăsă în jos braţul în care ţinea pistolul.

„— Domnule, îmi spuse el, am primit o palmă, o iert şi nu cer nici o scuză; dar te cred un gentilom, şi sunt convins că, dacă amicul dumitale ar fi avut tot sângele său rece, ar fi procedat cu totul altfel.”

„— Îţi jur, domnule, răspunsei eu.”

„— În schimbul vieţii sale, care tot îmi aparţine încă, vă cer un jurământ, continuă repede vicontele. Femeia pe care amicul dumitale o urmărea, este una din cele mai nobile şi cele mai nenorocite fiinţe de pe lume, o nenorocită al cărei protector m-am făcut. Eram la balul Operei pentru un motiv serios pe care nu vi-l pot spune. Să vă fie de ajuns a şti că această femeie are dreptul la respectul cel mai mare.”

Mă înclinai.

„— Şi cereţi, în schimb, să păstrăm tăcerea, răspunsei eu.”

„— Mai mult decât atâta, voi cere de la dumneavoastră un jurământ solemn. Se poate întâmpla, mi-a venit o vagă presimţire, ca să fiţi în calea noastră, într-o zi când voi împlini vreun act de misterioasă reparaţie. Ei bine! juraţi-mi că în acea zi, dacă vă amintesc data de 13 martie nu vă veţi opune nici unuia din planurile mele.”

„— Îţi jur pe onoarea epoleţilor şi gradului meu! răspunsei eu.”

Vicontele îşi aruncă pistolul, se duse drept spre Alexandre care aşteptase liniştit moartea şi îi întinse mâna.

Alexandre îi luă mâna, o strânse şi făcu acelaşi jurământ…

— Şi iată de ce domnule, termină ofiţerul de marină, ieri, sclav al cuvântului dat, a trebuit să te părăsesc. E adevărat că vicontele îmi jurase la ureche că nu ţi se va întâmpla nici un rău.

Victor ascultase povestea domnului de Fromentin cu cea mai mare linişte, fără să-l întrerupă nici o singură dată; dar stătuse tot timpul cu sprâncenele încruntate.

— Domnule, zise el în fine, pricep că îi respectaţi pe aceşti oameni, dar care unul, în ochii dumitale, poartă titlul de viconte; dar, cred, că nu te gândeşti să te pui în calea planurilor mele.

De Fromentin lăsă capul în jos şi tăcu.

— Domnule, urmă el, nu te întreb de numele lor, căci voi şti să-i constrâng ca să mi-l spună. La revedere!

Şi Victor se sculă, îl salută cu răceală pe Fromentin şi se duse să bată din nou la uşa lui Raoul.

Cel mai tânăr din familia Montalet era încă sub impresia uimirii pe care o simţise la brusca apariţie a lui Victor şi faţă de tonul straniu cu care el îl întrebase dacă de Fromentin se afla tot la Rigoles.

— Ah! zise el amicului său, ce ai? Ce ţi s-a întâmplat?

— Am fost ultragiat, răspunse Victor. Am fost legat şi răpit ca un criminal. Vreau să mă răzbun.

Raoul, în culmea uimirii, îl privea pe Victor.

Acesta continuă:

— Tu eşti amicul meu, spada ta e şi a mea, după cum a mea îţi aparţine. Vei veni cu mine.

— Unde.

— La Rousselière. Pe drum îţi voi spune totul. Îl vom lua şi pe Bertrand, maestrul tău de vânătoare. Desigur că trei oameni ca noi facem cât patru bandiţi.

— Dar explică-te, zise Raoul a cărui uimire creştea din ce în ce mai mult.

— N-am timp, vino.

— Cel puţin să-l înştiinţăm pe tata şi pe fratele meu.

— Nu, zise Victor, asta nu e nevoie! e eu neputinţă!

Şi strângând braţul lui Raoul, îi şopti la ureche:

— Nu e vorba numai de mine, ci şi de onoarea surorii mele.

Acest cuvânt închise gura lui Raoul de Montalet. El se sculă, îşi luă pălăria, cuţitul de vânătoare şi puşca.

— Haide, zise el, du-mă oriunde vrei.

Cei doi tineri coborâră la grajd şi puseră ei singuri şeile pe cai.

Raoul sculă un valet şi îi spuse:

— Scoală-l pe Bertrand şi să vină încoace.

Oamenii din castelul de la Rigoles erau obişnuiţi cu expediţiile nocturne. De mai multe ori ei îl văzuseră pe Victor sosind în mijlocul nopţii, deşteptând pe toată lumea şi spunându-le că a văzut un cerb şi să meargă ca să-l vâneze.

Bertrand sosi şi întrebă:

— Ce câine să luăm, pe Bellaude sau pe Ramoneau?

— Nici pe Bellaude, nici pe Ramoneau, răspunse, dar poţi să-ţi iei carabina, după ce o vei încărca cu două gloanţe.

Bertrand făcu un gest de uimire; dar văzând fizionomia

serioasă a stăpânului său, pricepu că nu era momentul să-l chestioneze.

După cinci minute Victor, Raoul şi Bertrand erau călări.

Raoul se aplecă atunci spre Victor:

— Unde mergem?

— La Rousselière.

Şi ei puseră pintenii în pântecele cailor.

Capitolul XXIV

Cei trei cavaleri merseră câtva timp în galop fără să schimbe nici un cuvânt. Numai când ajunseră în pădure Victor se apropie de Raoul şi îi spuse:

— Trebuie ca acum să ştii totul.

Bertrand se afla la o distanţă respectabilă de cei doi tineri şi nu putea să audă convorbirea lor.

Atunci Victor îi povesti mai întâi amicului său Raoul legătura sa subită cu domnul de Fromentin şi istoria lui Felix de Nancery, apoi dragostea surorii sale pentru acest mizerabil, apoi provocarea sa şi evenimentele ciudate care fuseseră consecinţa lor.

Raoul ascultă uimit; apoi, când Victor îşi termină povestirea, el spuse:

— Dar ştii, amicul meu, că ai aerul să fi avut un vis urât şi că eşti încă sub impresia unei halucinaţii?

— E adevărat, murmură Victor, căci toate astea sunt foarte stranii; dar peste o oră vei vedea că n-am visat.

Şi porni calul cu un fel de furie.

În mai puţin de o oră ei ajunseră la gardul acelei case. Rousselière, drept vorbind, nu era o moşie, era o simplă casă.

Fermierii lui Cardassol cultivau pământul şi acea casă era un fel de locuinţă de vânătoare, rar locuită de aceşti gentilomi, al căror castel se afla la o leghe mai departe.

Această izolare explică până la un oarecare punct cum misterioşii amici ai lui Albert Morel se putuseră stabili la Rousselière fără să atragă atenţia nimănui.

La gard, Raoul de Montalet se opri şi îi zise lui Victor:

— Amicul meu, înainte de a merge mai departe ar fi bine să ne înţelegem.

— Ce vrei să spui?

— Ce vom face la Rousselière, reluă Raoul, le vom cere

acestor oameni explicaţii pentru purtarea lor faţă de tine, nu e aşa?

— Desigur.

— Dar, după cele ce mi-ai povestit, e foarte puţin probabil că aceşti oameni să te satisfacă. Deci va trebui să-i forţăm?

— Da, desigur.

— Adică să asediem casa, şi apoi să ne aruncăm asupra lor cu carabinele şi cu cuţitele.

— Vei ezita, amice? întrebă Victor.

— Eu? răspunse Raoul surâzând, nu sunt amicul tău? Dar voiam numai să ne facem un mic plan de luptă, iată totul. Acum trebuie să-l prevenim şi pe Bertrand.

Acela care răspundea la acest nume era un om de aproape 40 de ani, mic, cu o putere herculeană şi cu mare curaj.

Bertrand ataca un mistreţ cu tot atâta sânge rece ca şi cum ar fi fost o căprioară.

El trăgea foarte bine şi niciodată vânatul ochit de dânsul nu scăpa.

— Bertrand, îi spuse Raoul, vezi, mergem la Rousselière.

— Dar nu e locuită iarna această casă, domnule, zise el.

— Te înşeli, se află acum în acea casă o intrigantă şi patru bandiţi pe care trebuie să-i exterminăm.

— Bine!

— Îţi convine? Asta e vânatul din noaptea aceasta, amicul meu Bertrand.

— Domnul Raoul, răspunse Bertrand, ştie bine că îi sunt devotat cu trupul şi cu sufletul. Dacă trebuie să-i exterminăm, îi vom extermina.

— Bine, să mergem atunci.

Cei trei călăreţi porniră mai departe şi, în curând, ajunseră la uşa principală.

Nici o lumină nu se vedea prin perdele, nici un câine nu latră şi nu se auzi nici un zgomot.

— E ciudat, zise Victor, ei trebuie totuşi să fi observat fuga mea, şi bătu cu patul carabinei în uşă.

— Se pare, observă Bertrand, că oamenii pe care trebuie să-i atacam au călătorit în noaptea asta. Vedeţi toate aceste urme, domnule Raoul?

Într-adevăr, se vedeau prin noroi urme care dovedeau că mai mulţi călăreţi staţionaseră în faţa acelei case.

Raoul de Montalet descălecă, dădu calul său lui Bertrand şi bătu la uşă cum bătuse şi Victor. Nimeni nu răspunse.

— Ai dracului, au murit, zise Victor, bătând mai tare.

Aceeaşi tăcere.

— Bertrand, zise atunci Raoul, dă cu umărul în această uşă şi sparge-o.

Bertrand descălecă la rândul său şi, punând umărul în uşă, o deschise rupând-o în bucăţi.

Atunci câteştrei se aflară în faţa unui coridor tăcut, întunecos, şi care putea să ascundă inamicii invizibili, în întunecimile sale.

— Din fericire, zise Bertrand, am o torţă în buzunar. Nu înaintaţi, domnilor, şi înarmaţi-vă carabinele.

Victor şi Raoul îşi luară cuţitul în dinţi, îşi încărcară carabinele lor, pe când Bertrand aprinse torţa.

— Acum, zise el, puteţi că mă urmaţi, domnilor.

Şi cu cuţitul într-o mână şi torţa în cealaltă mergea cel dintâi.

Trei uşi dădeau în coridor. Toate trei erau închise.

Cu o lovitură de picior, Bertrand deschise pe cea dintâi şi intrară într-o mică sufragerie.

Sufrageria era goală, dar se afla încă în mijlocul ei masa încărcată cu mâncăruri.

— Aceşti domni, zise Victor, au mâncat târziu, căci mâncărurile sunt încă calde.

Şi deschise o a doua uşă care dădea într-o odaie, de asemenea goală.

— Mă tem că ei au plecat, murmură Raoul de Montalet.

Atunci cei doi tineri şi Bertrand străbătură acea casă tăcută şi deşirată; ei vizitară fiecare odaie, scotociră podul şi pivniţa.

Misterioşii amici ai domnului Albert Morel şi femeia şi mai misterioasă încă, ce părea că îi comandă dispăruseră.

Dar, deodată, pe când ei pătrundeau într-un fel de budoar, care fără îndoială servea necunoscutei, Victor scoase un ţipăt şi se opri pe loc înmărmurit.

Un obiect pe care Victor l-a recunoscut la prima vedere se afla pe jos; era un fişiu de mătase bleu pe care sora lui îl purta de obicei în parcul Martinière, când ieşea seara:

Cum se afla acest fişiu acolo?... Flavia fusese deci pe la Rousselière?

Victor simţi că îi îngheaţă sângele în vine.

— Dumnezeul meu! murmură el clătinându-se, Dumnezeul meu! Ce s-a întâmplat? Ce s-a petrecut aici după plecarea mea?

Raoul şi Bertrand se priveau uimiţi.

— La Martinière! strigă în fine Victor, care fu cuprins de o energie sălbatică după ce fusese un moment prada unei prostaţii; să mergem la Martinière.

Şi el coborî în fugă şi încălecă pe cal.

— Da!? aşteaptă, îi zise Raoul, dacă sora ta a fost aici, ceea ce mă îndoiesc, e aproape sigur că ea nu s-a întors la Martinière. Aceşti oameni au răpit-o, desigur.

— Taci!

— Şi, zise Raoul, cel mai simplu lucru ar fi să-i urmărim. Desigur că îi vom prinde.

Aceste cuvinte ale lui Raoul îl liniştiră pe Victor.

— Ai dreptate, zise el, dar cum să-i urmărim, caii lor nu vor fi lăsat pe tot parcursul urme!

— Ah! nu te îngriji de asta, domnule Victor, răspunse Bertrand; dacă e o iapă printre caii lor, îţi făgăduiesc că-i vom prinde.

Apoi Bertrand intră în grajd.

Paiele proaspete ce se aflau aruncate pe jos, fânul de iesle, totul atesta o plecare grăbită şi neprevăzută.

Fuseseră acolo cel puţin cinci cai, şi doi din ei se culcaseră.

Bertrand băgă calul său în grajd.

Calul său era un armăsar, care fusese premiat la ultimul concurs agricol din Romorantin.

Bertrand îl plimbă prin grajd şi îl lăsă ca să miroasă.

Deodată calul începu să necheze.

— Ah! zise Bertrand, putem să-i urmărim, şi numai dacă ar avea aripi, nu i-am prinde de pe urmă.

Bertrand încălecă şi dădu drumul frâului lui Petit-Gris. Aşa se numea armăsarul.

Calul aspiră cu zgomot aerul, păru că ezită un moment asupra direcţiei ce o avea de urmat, apoi deodată se repezi nechezând înspre direcţia căii ferate din Vierzous, care se afla la o depărtare de aproape cincisprezece kilometri la vest de Rousselière.

Raoul şi Victor îl urmau pe Bertrand.

Timp de douăzeci şi cinci de minute fu o cursă nebună.

Petit-Gris sărea peste şanţuri şi necheza mereu.

— Ura! strigă Bertrand. Bravo, Petit-Gris!

Şi armăsarul mărea din ce în ce galopul său aproape fantastic.

Deodată se auzi un şuierat în depărtare, apoi o lumină

roşiatică se zări la orizont, lăsând după ea o dungă de fum.

Era trenul care trecea.

— Blestem! strigă Victor, poate au luat trenul care se opreşte la staţia Nouan.

— Nu, domnule, răspunse Bertrand, care se opri un moment, asta nu-i cu putinţă.

— De ce?

— Fiindcă trenul care trece este un expres, care nu opreşte la Nouan. Trenul de persoane a trecut înainte de miezul nopţii şi celălalt nu va sosi la Nouan decât la ora şapte.

Raoul se uită la ceasornic, erau orele cinci dimineaţa şi la orizont începuse să se lumineze de ziuă.

Victor calculă că în cazul în care s-ar fi observat imediat fuga lui, era cu neputinţă, admiţând că ei s-au gândit să ia trenul, să ajungă la gară la timp.

Petit-Gris îşi continua fuga şi galopa cu atâta furie, încât Victor şi Raoul, deşi călăreau nişte cai foarte buni, abia puteau să se ţină de dânsul.

Pe măsură ce armăsarul se apropia de staţia Nouan, nechezatul său devenea mai des şi mai accentuat.

— În fine, domnilor, strigă deodată Bertrand, iată-ne ajunşi.

Şi se repezi în gară.

Dar cum intrase în curte, el se opri, deoarece zărise cinci cai legaţi unul de altul şi lângă dânsul un servitor în livrea.

— I-am prins, strigă Victor, descălecând de pe cal şi intrând în gară, unde fără îndoială credea că fugarii aşteptau trecerea trenului.

Dar staţia era goală şi şeful de gară îi spuse lui Victor:

— Ai sosit prea târziu, domnule, trenul a plecat.

— Cum! strigă Victor, scoţând un ţipăt de mânie, dar trenul care a trecut nu opreşte aici!?

— Mă iartă, domnule, răspunse şeful de gară, de trei zile expresul de dimineaţă se opreşte aici spre a lua apă.

— Şi ia şi călători?

— Da, domnule, adineauri au plecat trei domni şi o doamnă.

Victor scoase un ţipăt.

— Ştii numele lor?

— Nu.

— Cum erau?

— Tineri câteştrei. Unul din ei era decorat.

— Şi femeia?

— Înaltă, blondă şi cu părul bogat.

La acest portret, Victor o recunoscu pe frumoasa şi misterioasa necunoscută de la Rousselière.

— Ea era singură? zise el.

— Cu aceşti trei domni. A sosit tot ca şi dânşii, călare. Victor ieşi din gară şi alergă la lacheul care ţinea caii.

El îl recunoscu pe acelaşi servitor care intrase mascat în odaia unde el fusese prizonier timp de douăzeci şi patru de ore.

— Ah! mizerabile! zise el smulgându-l de pe şa, căci servitorul tocmai încălecase şi se pregătea să plece, de astă dată îmi vei spune totul sau de nu, te înjunghii.

Valetul, care căzuse de pe cal, se sculase înspăimântat.

— Domnule, nu pricep de ce acum nu v-aş spune tot ce ştiu. Nu mi s-a recomandat să păstrez secretul şi sunt plătit.

Înainte de a asculta povestirea servitorului, să spunem ceea ce se petrecuse la Rousselière, după fuga lui Victor la Passe-Croix.

Capitolul XXV

Câteva momente înainte de intrarea lacheului mascat în odaia care servea de închisoare lui Victor de Passe-Croix, cărbunarul şi cei trei tovarăşi ai săi se aflau adunaţi în sufragerie de la Rousselière.

Unul din ei spunea:

— Scumpul meu viconte, de opt zile ţi-am îndeplinit toate voinţele şi ne-am supus, fără să-ţi cerem nici o explicaţie.

— Şi vă mulţumesc, milord, răspunse acela căruia i se dădea acest titlu de viconte.

— Noi nu te-am întrebat, zise un al treilea, fiindcă era hotărârea pe care ne-o impusesem, în statutul asociaţiei noastre, de a ne numi un şef pentru fiecare afacere şi de a ne lăsa conduşi de dânsul.

— Totuşi, reluă englezul, care nu era altul decât lordul Blakstone, aş dori să ştiu…

— Vei şti totul, milord, reluă vicontele de Chenevières. Acum când îl avem pe tânărul şi turbulentul Victor, şi când el nu ne poate scăpa, nu văd nici un inconvenient în a vă dezvălui planurile mele.

— Haide, zise baronul Gontran de Neubourg, te ascultăm, viconte.

— Domnilor, zise vicontele de Chenevières, fiţi liniştiţi, nu îl voi lăsa pe acest mizerabil de Albert Morel să meargă mai departe.

— Totuşi, observă baronul de Neubourg, el a înaintat deja prea mult.

— Da, dar astă-seară, triumful lui va deveni înfrângere.

— Cum!? zise lordul Blakstone, îl aştepţi astă-seară?

— Cu domnişoara Flavia de Passe-Croix, care trebuie să fi fost răpită în acest moment.

Cei trei Cavaleri ai Nopţii se priviră cu un fel de uimire.

— Eşti nebun, viconte? răspunse marchizul.

— Se hotărâse de altfel aceasta, observă baronul.

Vicontele de Chenevières surâse şi, cu un gest, impuse tăcerea amicilor săi.

— Ascultaţi, domnilor, zise el, a venit momentul, cred, de a vă pune la curent cu situaţia pe care am condus-o cu atâta răbdare şi atâta îndemânare.

— Să vedem! rostiră în cor cei trei amici ai vicontelui.

Vicontele de Chenevières reluă:

— Care e scopul nostru? Voiam să-l pedepsim pe acest hoţ şi asasin care se numeşte baronul de Passe-Croix, nu-i aşa?

— Da.

— Să-l lovim în afecţiunile lui de familie şi să-l constrângem să restituie fiicei victimelor sale averea de care a despuiat-o.

— Da.

— Pentru asta era necesar să-l facem pe Albert Morel iubit de Flavia de Passe-Croix.

— Totuşi, scumpul meu amic, zise baronul de Neubourg.

— Vei spune, baroane, că prevăzusem totul, chiar şi faptul de a apăra onoarea acestei fete, care la urma urmelor nu e responsabilă de actele tatălui său, zise Chenevières. Oricât de onorabil ar fi scopul nostru, oricât de interesantă ar putea fi cauza pe care o servim, mărturisesc că aş fi ezitat de a arunca înaintea domnişoarei de Passe-Croix pe un mizerabil ca Albert Morel; dar întâmplarea a făcut aceasta. L-am găsit pe Albert Morel în saloanele familiei Montalet făcându-i domnişoarei de Passe-Croix curte, la care fata părea a fi indiferentă. Ştiam trecutul acestui om, puteam să îl iau de gât şi să îl dau afară, dar am preferat să fac dintr-însul un instrument. Nu trebuia să-l pedepsim pe baron? În ziua în care domnişoara de

Passe-Croix va afla tot adevărul, va fi vindecată de amorul ei; dar până atunci trebuie ca baronul, tatăl ei, să restituie toate bunurile furate. Albert Morel va fi aici peste câteva momente; atunci…

Vicontele de Chenevières fu brusc întrerupt de apariţia tinerei femei blonde, care intră grăbita în sufragerie.

Daniela, căci dânsa era, părea foarte agitată.

— Veniţi, zise ea. Veniţi!

Cei patru tineri uimiţi se sculară.

— Ce e? întrebă vicontele.

Dar deja tânăra fată se repezise în coridor urcând scara şi strigând:

— Tânărul a fugit.

Cavalerii Nopţii scoaseră un ţipăt de mânie şi o urmară pe Daniela spre a nu se opri decât în pragul odăii, care cu un moment înainte servea de închisoare lui Victor de Passe-Croix.

Uşa era deschisă, pe parchet se afla servitorul pe jumătate înăbuşit de batista ce-i era înfundată în gură. Cei trei tineri se priviră înmărmuriţi. Victor fugise, dar pe unde? Fereastra antecamerei era deschisă.

— A sărit în grădină şi, dacă nu-l prindem, totul e pierdut, zise vicontele de Chenevières.

Baronul de Neubourg îl dezlegase pe servitor.

Acesta rotea în jurul său nişte ochi speriaţi şi rătăciţi şi făcea aşa de bine pe speriatul, încât Cavalerii Nopţii se lăsară păcăliţi.

— Cum s-a întâmplat? îl întrebă baronul de Neubourg.

— El avea un cuţit… mi l-a pus la gât… M-ar fi ucis, murmură servitorul.

— Domnilor, strigă vicontele, puţin ne pasă acum să ştim cum a scăpat prizonierul nostru. Esenţialul e dacă îl putem găsi din nou, dacă e cu putinţă să-l prindem.

— De când eşti legat?

— Oh! răspunse valetul, de mai mult de o oră.

— Vasăzică a fugit de o oră?

— Da.

Vicontele de Chenevières bătu din picior de necaz.

— Atunci, zise el, e în zadar să alergăm după dânsul. Ttrebuie să fie desigur la Rigoles.

— Dar atunci ce vom face? întrebă lordul Blakstone.

— Un singur lucru, domnilor.

Şi vicontele îşi frângea mâinile de necaz.

— Vom încăleca pe cai, zise el, şi vom ajunge la prima staţie de cale ferată.

— Totul e pierdut pentru moment, termină vicontele. Nu ne mai rămâne decât să dispărem. La Paris vom relua opera noastră.

În acest moment se auzi afară galopul unui cal. Vicontele se repezi pe scară.

— Este Albert Morel, zise el.

Într-adevăr, răpitorul sosea aducând-o şi pe Flavia, tremurândă şi palidă.

Vicontele se duse singur să deschidă uşa. Văzându-l apărând în prag, Flavia făcu un gest de spaimă. Cine era acest om?

Vicontele de Chenevières se îndreptă spre dânsa şi o salută respectuos.

— Domnişoară, zise el, am onoarea de a fi un amic al familiei dumitale, şi e o mare fericire că mă aflu aici spre a te scăpa.

În acelaşi timp vicontele făcu un semn poruncitor lui Albert Morel. Acest semn era foarte elocvent şi însemna: „Eşti un sclav, trebuie să te supui şi să nu te miri de nimic”.

Albert Morel îşi plecă capul, şi vicontele de Chenevières reluă:

— Domnişoară, era să-ţi pierzi fericirea vieţii întregi urmându-l pe acest om.

Mai întâi, mută de surprindere, tânăra fată îl privi pe viconte, întrebându-se cine putea fi şi ce legături comune putea să aibă cu Albert Morel.

Dar ea tresări şi întorcându-se spre acesta din urmă zise:

— Cine e acest om şi ce vrea cu noi?

Albert Morel continua să tacă.

— Domnişoară, răspunse vicontele, sunt un amic pe care ţi-l trimite întâmplarea. Priveşte-l pe acest om. El e nedemn de amorul dumitale!...

Flavia scoase un ţipăt şi se lipi de Albert Morel.

— Dar acest om te insultă! strigă ea.

Vicontele adăugă adresându-se răpitorului:

— Spune domnişoarei că eşti însurat.

În loc de a protesta, în loc de a se indigna, Albert Morel continua să stea cu capul plecat.

Atunci Flavia începu să tremure; apoi, deodată, pricepând tăcerea acestui om, ea scoase un fel de geamăt, întinse

braţele, se clătină şi căzu pe spate.

Domnişoara de Passe-Croix leşinase!

Vicontele se aplecă asupra ei şi chemă un ajutor. Amicii lui alergară şi cu dânşii veni şi Daniela.

— Nu e nimic, zise vicontele, ea nu e decât leşinată şi acest leşin ne foloseşte.

— Ce vrei să spui? zise baronul de Neubourg.

— Fără îndoială, reluă vicontele. Acum când Victor ne-a scăpat, e zadarnic să-i răpim sora. Trebuie din contră să o ducem la tatăl ei şi, cum e leşinată, o vom transporta mai bine.

— Cum asta?

— N-avem o trăsură gata de plecare?

— Da.

— Ei bine, ajutaţi-mă.

Transportară pe tânăra fată la trăsură şi o culcară cu precauţie.

După asta, vicontele adăugă:

— Acum, domnilor, şi dumneata domnişoară, zise el, adresându-se Danielei, urcaţi-vă pe cai şi plecaţi… abia aveţi timpul!… căci peste o oră Victor de Passe-Croix şi amicii săi Montalet vor fi aici.

În acelaşi timp el făcu un semn lui Albert Morel şi îi zise:

— Urcă-te pe capră, vei servi drept vizitiu.

Şi vicontele de Chenevières luă loc în trăsură lângă tânăra fată leşinată. După un sfert de oră casa de la Rousselière era deşartă, şi după două ore Victor, Raoul de Montalet şi Bertrand soseau la staţie, în momentul în care trenul se depărta.

. . . .

L-am văzut pe Victor aruncându-l de pe calul său pe servitorul Cavalerilor Nopţii şi spunându-i:

— Vei vorbi, sau te voi ucide!

Lacheul răspunse:

— Acum când ei au plecat, îţi voi spune totul.

Şi, într-adevăr, el îi povesti lui Victor ceea ce se petrecuse la Rousselière din momentul în care se descoperise evadarea lui, adică sosirea lui Albert Morel şi a Flaviei şi leşinul tinerei fete care fusese transportată într-o trăsură.

Lacheul nu ştia ceea ce se petrecuse între vicontele de Chenevières, Flavia de Passe-Croix şi Albert Morel. El nu

auzise nimic, dar îl văzuse pe viconte luând loc în trăsură, iar pe Albert Morel urcându-se pe capră.

Şi cum Victor, îngrijorat, îl întreba ce direcţie o luase această trăsură, lacheul spuse:

— Veţi găsi desigur urmele roţilor pe drumul care e la nord de Rousselière.

Victor nu voi să asculte nimic mai mult. Convins că sora lui era răpită, el se urcă pe cal, strigând camarazilor săi:

— Am făcut acest drum fără folos, să ne întoarcem.

Victor şi Raoul se repeziră din nou înspre Rousselière. Ei făcură în douăzeci şi cinci de minute drumul de la Rousselière la gară şi se întoarseră tot în atâta timp.

Când ajunseră la Rousselière, apăruseră şi primele raze de soare.

Atunci îi fu uşor lui Victor să observe urmele lăsate de roţi, care intraseră adânc în nisip. Aceste urme, după cum spunea lacheul, mergeau prin pădure. Însă acest drum era la o jumătate de kilometru depărtare de Martinière.

— Asta ar fi o îndrăzneală prea mare! Aceşti mizerabili au curajul să treacă pe la Martinière.

Cei doi tineri şi Bertrand porniră pe acest drum. Victor sfâşiase cu pintenii pântecele calului său şi murmura cu disperare:

— Sunt cu două ore înaintea noastră; nu-i vom ajunge niciodată.

— Răbdare! răspunse Raoul de Montalet, pe acest drum ei nu ajung la nici o staţie de cale ferată şi cel mult peste trei ore îi vom ajunge.

Când ei ajunseră la drumul care duce la Martinière, Victor se opri.

El observase că trăsura stătuse un moment în acest loc. Se cunoşteau urmele cailor pe pământ şi roţile intraseră mai adânc.

— La dreapta, la marginea unei cărări, la o jumătate de kilometru depărtare se vedea castelul Martinière.

Victor avu o inspiraţie. În loc să continue calea după urmele trăsurii, care se vedea că îşi continuase drumul, el porni pe cărarea ce ducea la Martinière.

— Tata şi mama trebuie să fie nebuni de durere, îşi zise el, căci e cu neputinţă ca ei să nu fi observat deja... Am să pierd un sfert de oră, dar voi câştiga acest timp, căci voi găsi un cal odihnit la Martinière.

După câteva minute, Victor şi Raoul soseau în faţa castelului.

Un servitor alergă. El avea faţa consternată.

— Ah! domnule Victor, zise el, ce nenorocire!

— Ştiu! ştiu, zise tânărul repezindu-se pe scară, unde e tata?

— E cu doamna baroneasă, lângă domnişoara Flavia.

Victor scoase un ţipăt.

— Flavia! zise el. Flavia este aici?

— Da, domnule.

Victor se ţinu de rampa scării ca să nu cadă.

— Dar de ce nenorocire vorbeşti tu, dobitocule? întrebă el.

— De nenorocirea întâmplată domnişoarei Flavia.

— Care?

— Ea a înnebunit! termină servitorul.

Raoul de Montalet, care urca scara după amicul său, îl primi pe acesta în braţele sale pe jumătate mort.

S-ar fi zis că Victor fusese trăsnit!

Capitolul XXVI

După opt zile de la evenimentele pe care le povestim, o cabrioletă elegantă se oprea în mijlocul străzii Michodière.

Un tânăr, care mâna el singur caii, coborî şi trecu poarta lângă care se afla o scară largă cu balustradă de fier, aşa cum se mai vede încă la unele case vechi din acest cartier.

Acest tânăr, a cărui înfăţişare arăta că face parte din lumea cea mai bună, nu îl întrebă nimic pe portar, urca repede la catul întâi şi se opri în faţa unei uşi pe care era o firmă de aramă cu aceste cuvinte:

„Cabinet de afaceri. Întoarce butonul!”

Vizitatorul se supuse acelei invitaţii, împinse uşa şi pătrunse într-o odăiţă ce avea un grilaj care masca pe jumătate un birou, o casă de bani şi un impiegat.

Tânărul se apropie de ghişeu, şi, întinzând cartea sa de vizită, îi spuse impiegatului, care era un băiat între 15 şi 16 ani:

— Întreabă-l pe stăpânul dumitale dacă vrea să mă primească?

Impiegatul aruncă o privire pe acea carte de vizită, salută fără să spună nici un cuvânt, împinse o uşă ce se afla în

spatele lui şi dispăru.

După două minute, o uşă care se afla în dreapta grilajului se deschise, şi un om în halat, cu faţa zbârlită, având la ochi nişte ochelari albaştri, apăru în prag.

— Binevoiţi a intra, domnule viconte, zise el tânărului vizitator, care intră într-o a doua odaie, aceeaşi în care baronul Gontran de Neubourg avusese prima sa întrevedere cu omul cu ochelarii albaştri.

Cititorii noştri au recunoscut deja, fără îndoială, casa şi cabinetul de afaceri al acestui straniu personaj, care altădată se numise Rocambole.

Vicontele de Chenevières, căci dânsul era, luă loc pe un fotoliu pe care Rocambole îl poftise, pe când acesta rămăsese în picioare rezemat de sobă.

— Domnule viconte, zise Rocambole, ştiu ce ai să îmi spui!

— Ah!

— Ştiu zi cu zi şi oră cu oră tot ceea ce aţi făcut în Sologne. Ingenioasele dumitale combinaţii n-au reuşit, nu eşti azi mai înaintat decât acum o lună şi după ce ai crezut că te poţi lipsi de serviciile mele, observi că îţi sunt aproape indispensabil. E adevărat?

— Da, răspunse simplu vicontele de Chenevières.

— Vrei, reluă omul cu ochelari albaştri, să-ţi rezum situaţia?

— Fie, vorbeşte.

— Domnişoara de Passe-Croix e nebună, dar nebunia ei nu e decât momentană. Întristările din amor se vindecă şi raţiunea revine. Baronul de Passe-Croix continuă să se bucure de bunurile câştigate prin crimă şi fiul său, reintrat în şcoala din Saint-Cyr, după ce a căutat în zadar pe misterioşii săi răpitori, va sfârşi prin a uita această aventură. Adică totul trebuie reînceput.

Vicontele de Chenevières îşi plecă capul.

— Cred că ai dreptate, zise el.

Omul cu ochelari albaştri lăsă să-i fluture pe buze un surâs batjocoritor.

— Am avut deja onoarea de a spune domnului baron de Neubourg, zise el, că nişte oameni din lumea mare, ca dumneavoastră, domnilor, nu sunteţi în stare să împliniţi o asemenea afacere.

— Ei bine, vrei să ne ajuţi din nou, întrebă vicontele de Chenevières.

— Bucuros, dar cu o condiţie, domnule viconte.

— Care?

— Cu condiţia că-mi vei lăsa depline puteri.

— Fie.

— Şi nu mă veţi chestiona niciodată.

— Fie.

— Oh! fii sigur, continuă acel ciudat personaj, dacă va fi astfel, totul va merge de minune.

— Crezi?

— Înainte de o lună, marchizul de Morfontaine, vicontele de la Morlière şi baronul de Passe-Croix îşi vor zbura creierii.

Vicontele nu se putu opri de a nu tresări şi îl privi pe acest om care vorbea aşa liniştit de această întreită moarte, ca şi cum ar fi fost vorba de lucrul cel mai natural din lume.

— Ah! drace! zise omul cu ochelari albaştri, nu trebuie să uiţi că, atunci când aveam un nume adevărat, mă numeam Rocambole.

El surâse din nou şi adăugă:

— Poţi să te duci la amicii dumitale, domnule viconte, şi să le repeţi ceea ce am avut onoarea să-ţi spun.

— Când o să te revăd? întrebă vicontele.

— Voi avea onoarea de a-ţi trimite chiar astă-seară o notă.

Vicontele se sculă.

— Ah! un moment, zise Rocambole, trebuie să-ţi fac o recomandare.

— Să vedem.

— Se poate să te întâlneşti cu Paul de la Morlière.

— Da.

— El te va provoca.

— E cu neputinţă altfel. Trebuie să mă bat?

— Îi vei cere un termen de trei zile.

— Şi… după acele trei zile?

— Până atunci vom vedea.

— Bine, la revedere.

Şi vicontele îşi luă pălăria, îl salută pe Rocambole şi plecă.

Vicontele de Chenevières se urcă în cabrioletă şi porni pe bulevard, spunându-şi:

— Acest om are dreptate, numai un vechi scelerat ca dânsul poate lupta cu trei mizerabili pe care îi urmărim în zadar. Dacă el nu ne călăuzeşte, dacă nu ne schiţează un program, nu vom ajunge niciodată la ţinta noastră.

Vicontele de Chenevières se întoarse acasă şi găsi o scrisoare, care îl făcu să tresară.

El recunoscuse scrisul Danielei.
Aceasta îi spunea:

„Domnule viconte. Am absolută nevoie să te văd chiar astăzi. Dacă vrei să mă aştepţi la orele opt seara şi să-i întrunim pe amicii dumneavoastră.
A dumitale,
Daniela”

— Asta e ciudat, murmură vicontele. Daniela ne-a părăsit ieri pentru şapte sau opt zile şi trebuia s-aştepte ca noi să avem nevoie de dânsa… Ce s-a petrecut deci de aseară?

Capitolul XXVII

În ajunul zilei în care vicontele de Chenevières se prezenta în strada Michodière, la omul cu ochelari albaştri, o femeie tânără se urcă într-o trăsură de piaţă pe bulevard şi spuse birjarului:
— Condu-mă în strada Vieux-Colombier şi mână repede.
Înfăţişarea tinerei femei arăta că era bogată, surâsul ei făgăduia un bacşiş generos, de aceea birjarul dădu bice cailor şi, în douăzeci şi cinci de minute, făcu drumul.
La intrarea străzii, acea femeie coborî, dădu cinci franci birjarului şi se îndreptă spre o portiţă care dădea pe o alee umedă şi întunecoasă.
O femeie bătrână, care era portăreasa casei, scoase capul pe fereastră:
— Ah! Dumnezeule! zise ea, dumneata eşti, domnişoară Daniela?
— Da, mamă Louise, sunt eu, răspunse tânăra fată.
— Cât de mult e de când n-ai mai fost pe aici, domnişoară, reluă portăreasa cu o voce plină de afecţiune. Dacă ai şti cu ce nerăbdare te aşteaptă sărmanul domn Grain-de-Sel…
— Şi eu sunt nerăbdătoare, zise Daniela, urcând cu uşurinţă scara. Ce mai face tătucu?
Tătucu era numele pe care tânăra fată îl dădea lui Grain-de-Sel.
— Bine, domnişoară, afară de reumatismul care îl face să sufere în zilele ploioase.
— Şi ochii?

— Ştii că de la accident suferă de ei. Totuşi, doctorul care vine în fiecare dimineaţă, spune că asta va trece.

Daniela, pe când portăreasa vorbea, ajunsese deja la capătul scării. Ea ajunse la al treilea cat şi se opri în faţa unei uşi la care se afla un clopoţel.

Pe uşă era bătută o carte de vizită litografiată, pe care se aflau scrise aceste cuvinte:

„GRAIN-DE-SEL
căpitan în retragere”

Cheia era în broască, pe dinafară; totuşi Daniela sună.

— Intră, zise o voce bărbătească şi sonoră din interior.

Daniela deschise uşa şi se afla în pragul unui mic apartament compus din trei odăi.

Prima, pe care fata după ce închise uşa în urma ei, o străbătu fără să se oprească, era o sufragerie mobilată cu mobile de nuc.

Era curat şi modest.

La dreapta şi la stânga unui bufet plin eu vase comune se deschideau două uşi. Una era aceea a odăii pe care o ocupase mult timp Daniela; cealaltă dădea în odaia căpitanului Grain-de-Sel.

Daniela trecu pragul acestei din urmă odăi, apoi se auziră două strigăte de bucurie, zgomotul unui sărutat, şi aceste cuvinte:

— În fine! în fine!

Desigur, acei care odinioară trăiseră în castelul de Bellombre, pe timpul bătrânului general Morfontaine, şi care îl cunoscuseră pe Grain-de-Sel, îndrăzneţul cavaler, s-ar fi oprit înmărmuriţi la vederea acestui personaj de gâtul căruia Daniela se agăţase cu o dragoste filială.

Închipuiţi-vă un om de aproape treizeci şi şapte de ani, cu piciorul drept amputat, cu ochii arşi de explozia unei bombe, cu buza superioară acoperită de o mustaţă neagră.

Grain-de-Sel stătea într-un fotoliu, lângă foc, când Daniela intrase spunând:

— Ah! Tătucule, unde eşti?

. . . .

Să ne fie permise cu privire la Grain-de-Sel câteva linii de istorie retrospectivă.

După ce o regăsise pe Daniela, Grain-de-Sel stătuse în serviciu.

Războiul Crimeii îl găsise locotenent într-un regiment de vânători pedeştri.

Grain-de-Sel o încredinţă pe Daniela unei sărmane femei bătrâne, soră a defunctei sale mame, şi care se măritase cu un zidar venit la Paris în 1748. Apoi el urmă drapelul batalionului său, se duse în Crimeea, se bătu ca un leu la Alma şi Inkermann, şi se pregătea să ia parte la asaltul turnului Malakof, când i se întâmplă accidentul său, după cum spunea portăreasa de pe strada Vieux-Colombier.

Într-o noapte Grain-de-Sel se afla în tranşee. El se aventură după mine cu nişte soldaţi de geniu şi un ofiţer de artilerie, amicul său. Ruşii minau în sens invers.

La un moment dat sapele celor două armate se întâlniră. Ruşii dădură foc şi Grain-de-Sel fu răsturnat la pământ cu ochii arşi şi cu piciorul sfărâmat. După şase luni tânărul ofiţer se întorcea în Franţa, invalid, aproape orb, decorat cu Legiunea de onoare şi căpitan în retragere.

Cu pensia lui, cu cele două decoraţii — el căpătase şi ordinul Medjidie — în campaniile sale, Grain-de-Sel avea 1200 lire rentă şi Daniela nu-l avea decât pe dânsul pe această lume.

Ah! desigur tânărul şi valorosul ofiţer îşi făcuse un alt vis plecând spre Sevastopol: el se vedea la întoarcere, ofiţer superior, purtând fruntea sus, încrezător în forţa sa, şi capabil de a întreprinde acea luptă, pe care o visa, cu spoliatorii Danielei.

Puţină iarbă de puşcă răsturnase toate aceste frumoase speranţe, şi din aceasta cauză sărmanul Grain-de-Sel îi lăsase pe Cavalerii Nopţii să împlinească o misiune pe care odinioară n-ar fi vrut să o încredinţeze nimănui. Aici era tot misterul acestei inacţiuni.

Daniela îl acoperea de sărutări pe acela care îi servise de tată.

Grain-de-Sel luase în mâinile sale micile mâini ale tinerei fete şi le sărută murmurând:

— Aceste cincisprezece zile pe care le-ai petrecut departe de mine mi s-au părut cincisprezece secole.

— Dragă tătucule, răspunse Daniela mângâindu-l, o iubeşti deci niţel pe Daniela ta?

— Dacă te iubesc! strigă Grain-de-Sel.

Şi sărmanul Grain-de-Sel aţintea ochii lui arşi asupra Danielei pe care n-o zărea decât printr-un nor.

— Dar, reluă el, spune-mi ce s-a petrecut? Ora reparaţiei a venit?

— Nu încă, răspunse Daniela, care socotea că e zadarnic să-i povestească lui Grain-de-Sel înfrângerea suferită de Cavalerii Nopţii; dar ea se apropie.

— Scumpă copilă! murmură soldatul, dacă aş putea vedea şi merge, nu i-aş lăsa pe dânşii să îi răzbune pe mama şi pe tatăl tău şi să-ţi redea averea. Dacă ţi-aş spune că uneori sunt gelos?

— Gelos? întrebă Daniela cu naivitate.

— Da, gelos pe aceşti oameni care sunt tineri, frumoşi, titraţi şi care te iubesc câteşipatru.

Daniela tresări. Dacă Grain-de-Sel ar fi avut ochii lui de altădată, ar fi putut-o vedea pe tânăra fată înroşindu-se.

Cu toate acestea ea replică surâzând:

— Dar tocmai pentru asta, tătucule, nu trebuie să fii gelos.

— Da, dar cine îmi spune, reluă Grain-de-Sel, că nici unul din cei patru nu-ţi face inima să-ţi bată mai tare?

Daniela îşi aplecă pentru moment capul şi îşi înăbuşi un suspin.

— Nu ştiu, zise ea, în fine.

Grain-de-Sel suspină de asemenea, şi luă mâinile fetei într-ale sale.

— Spune-mi care e? întrebă el.

Dar ea îşi retrase mâinile cu un fel de spaimă.

— Nu, nu, zise ea, nu ştiu nici eu, nu vreau să ştiu… Nu mă întreba, tătucule, asta e un secret.

Grain-de-Sel nu o contrazise niciodată pe Daniela.

— Haide, zise el, să nu mai vorbim de asta, fiindcă nu-ţi place, dar să vorbim despre moştenirea ta. Crezi că ei ţi-o vor putea da?

— Da, sunt sigură.

Grain-de-Sel suspină din nou.

— Dar ce ai, tătucule? întrebă tânăra fată.

— Nimic.

— Mă înşeli…

Grain-de-Sel făcu o bruscă mişcare în fotoliul său.

— La urma urmelor, zise el, la dracu prefăcătoria. Îmi place să vorbesc cu inima deschisă, dragă Daniela.

— Vorbeşte, tătucule.

— Închipuieşte-ţi că acea explozie mi-a zdrobit toate speranţele, luându-mi un picior şi orbindu-mă pe trei sferturi.

Altfel, m-aş fi întors poate şef de batalion şi atunci eu singur aş fi făcut totul în locul acestor patru frumoşi domni.

— Te cred, tătucule.

— Ştii, urmă Grain-de-Sel, că vei avea trei sau patru sute de mii de livre venit în ziua când ţi se va reda moştenirea ta?

— Oh! răspunse Daniela cu nepăsare, ce îmi pasă! într-adevăr ceea ce vreau, e să-i răzbun pe tata şi pe mama.

— Da, fără îndoială, reluă Grain-de-Sel, dar patru sute de mii de livre permit multe lucruri, şi aveam pentru tine...

— Ce, tătucule?

— Vroiam să te mărit.

— Cu cine? întrebă ea surâzând.

Daniela tresări din nou.

— Cu un băiat tot ca şi tine, dezmoştenit, tot ca şi tine fără familie şi, care, tot ca şi tine, are dreptul la e familie şi la o moştenire.

— Nu mi-ai vorbit niciodată de asta, observă fata cu surprindere.

— E adevărat. De altfel era zadarnic, căci eu nu mai puteam să fac nimic.

— Dar cine e acest tânăr? Unde l-ai cunoscut?

— L-am văzut într-o noapte, la Sevastopol, pe când aveam un armistiţiu de şase ore spre a ne îngropa morţii.

— Şi te-ai gândit să mă măriţi eu dânsul?

— Da, copila mea.

Daniela începu să râdă.

— Dar ai momente de nebunie, tătucule? zise ea sărindu-i de gât.

— Nu, copila mea, răspunse Grain-de-Sel cu o voce gravă. Nu ştii oare că omul are uneori presimţiri inexplicabile şi că are în fundul inimii sale revelaţii misterioase de viitor?

— Uneori, da.

— Ei bine, în acea noapte, era cu douăzeci şi patru de ore înainte de explozie, în acea noapte, zic am avut un vis de viitor. În cursul celor câteva ore pe care le-am petrecut cu acest tânăr, am crezut că el va fi acela pe care îl vei iubi într-o zi. Nu surâde, copila mea. destinul are uneori nişte voinţe ciudate. Cine ştie?

Grain-de-Sel vorbea cu un ton convins sau, altfel spus, inspirat.

El luă mâna Danielei într-ale sale.

— Să vedem! zise el, ai timp să mă asculţi? Vreau să-ţi

povestesc această istorie.

— Cum! răspunse Daniela, dar nu te mai părăsesc tătucule. Iată-mă întoarsă, nu mai plec, rămân la Paris şi ştii că odaia mea e acolo, lângă a ta.

— Bine! strigă invalidul, şi se sculă bucuros, sprijinindu-se în bastonul său şi se duse să deschidă o fereastră ce dădea spre curte. Apoi aplecându-se în afară strigă:

— Mamă Antonia!

Aceasta urcă imediat.

— Ne vei pune masa, zise Grain-de-Sel. Domnişoara Daniela rămâne aici.

Mama Antonia era conducătoarea menajului căpitanului.

Apoi Grain-de-Sel se întoarse la fotoliul său.

— Acum, iată, ascultă această istorie.

«Era după primul asalt dat turnului Malakof.

Un armistiţiu fusese învoit între cele două armate spre a se îngropa morţii.

Comandam un detaşament de vânători pedeştri, compus din aproape cincizeci de oameni.

Câmpul de luptă, luminat de razele lunii, era oribil.

Ruşii şi francezii culcaţi grămadă unul peste altul, unii cu faţa liniştită, alţii cu ochii deschişi şi ficşi, dormeau, ultimul somn pe un pământ udat de sânge.

Soldaţii noştri şi cei ai armatei inamice, se luaseră la întrecere spre a ridica cadavrele. În faţa morţii nu mai era ură, mânie, nici raţiune; adesea un rus lua un francez, mort pe spate, după cum, alături de dânsul, un francez îngropa un rus.

Cu toate acestea, am observat un tânăr, un simplu soldat de artilerie rusească, care părea că ridică de preferinţă cadavrele soldaţilor noştri.

Adesea el se apleca asupra lor. Îi examina cu atenţie, ca şi cum ar fi avut speranţa de a găsi unul încă în viaţă.

Deodată el scoase un ţipăt de bucurie: găsise un sergent de zuavi care mai respira încă.

„— Oh! ce fericire!” zise el în limba franceză, pe când trei din oamenii mei îl luau pe acel zuav şi îl duceau la ambulanţă.

„— Deci, eşti fericit îi spusei apropiindu-mă de dânsul, de a fi regăsit un francez în viaţă?”

El mă privi cu oarecare neîncredere la început, apoi se vede că i-a plăcut faţa mea căci îmi şopti repede:

„— Sunt născut la Paris!”

Am scăpat un gest de uimire. Un surâs apăru pe buzele lui.

„— Linişteşte-te, îmi spuse el, nu sunt un dezertor francez, după cum ai putea crede. Sunt supus rus…”

Se apropiase cu totul de mine, aşa că nimeni nu ne putea auzi.

„— Domnule ofiţer, reluă el, ai aerul de a fi bun şi sincer. Cine eşti? Poate ai fi amicul meu, dacă mi-ai cunoaşte istoria.”

„— Sunt deja, răspunsei eu, căci ai o figură drăguţă şi nobilă.”

Era într-adevăr un tânăr de 22 ani, înalt, cu statură distinsă, şi de o frumuseţe pe care şi o femeie i-ar fi invidiat-o. El avea ochii albaştri şi părul negru, faţa albă şi nişte mâini şi picioare de copil.

„— Îţi mulţumesc pentru simpatia dumitale, reluă el, dar ea e încă exagerată, căci nu ştii cine sunt şi cât sunt de nenorocit.”

El pronunţă aceste din urmă cuvinte cu atâta tristeţe, încât nu mă putui opri de a nu-i lua braţul, şi de a-l târî destul de departe pentru ca discuţia noastră să nu fie tulburată de nimeni.

Ne aşezarăm pe o bucată de zid, pe care tunul îl dărâmase pe jumătate.

„— Domnule, îmi zise el atunci, voi fi poate ucis mâine. De asemenea, poate că azi este singurul armistiţiu care va fi între cele două armate, şi niciodată nu voi mai avea ocazia de a vorbi unui francez. Şi cu toate acestea ceva îmi spune că fac rău de a nu mă încredinţa dumitale.”

Vocea sa era dulce şi tristă şi exercita asupra mea un fel de fascinaţie.

„— Vorbeşte, domnule, îi spusei eu, şi dacă pot să-ţi fiu folositor la ceva…”

„— Cine ştie? reluă el. Ah! de-aş putea vreodată să vin la Paris, eu… căci, ştii că sunt născut francez, cu toate că port un nume rusesc, cu toate că un act de naştere fals m-a făcut să mă nasc rus şi că sunt soldat al împăratului tuturor Rusiilor, obligat de a trage focuri contra acelora pe care îi ştiu că sunt compatrioţii şi fraţii mei?”

Şi cum îmi înăbuşeam o exclamaţie de surprindere, el reluă:

„— Nu-ţi fie frică, n-am ucis încă pe nimeni. Până acum, am tras tot cu focuri oarbe.”

„— Dar, în fine, domnule, ştii că îmi spui lucruri ciudate?”

„— Ele sunt adevărate.”

„— Astfel, eşti născut la Paris?”

„— La 16 aprilie 1334.”

„— Şi părinţii dumitale erau francezi?”

„— Tatăl meu era colonel. Mama aparţinea unei familii din centrul Franţei.”

„— Dar atunci…”

El mă privi fix.

„— Numele dumitale, domnule?” mă întrebă el după un moment de tăcere.

„— Sunt un ofiţer fără avere, răspunsei eu, mă numesc Grain-de-Sel. N-am nici familie, dar, fii liniştit, domnule, sunt un om de inimă şi…”

El mă întrerupse.

„— Dacă nu te-aş fi socotit astfel de la început, îmi spuse el, nu ţi-aş fi făcut aceste destăinuiri. Acum vrei să-mi faci un jurământ?”

„— Da.”

„— Că vei arde aceste hârtii, dacă vei vedea într-o zi că nu îmi poţi fi folositor?”

El scoase din tunică un sul de hârtii pe care mi le întinse.

„— Am scris aceste pagini, îmi spuse el, cu speranţa că ele vor cădea într-o zi sau alta în mâinile unui francez. Le vei citi în cortul dumitale. Poate ne vom vedea într-o zi.”

Luai manuscrisul, apoi petrecurăm restul nopţii vorbind.

El îmi vorbi mult de Paris, unde avea toate amintirile sale de copil.

„— Ah! îmi zise el cu lacrimile în ochi, dacă aş putea să mă întorc la Paris, şi să trăiesc acolo, să respir aerul francez, să aud frumoasa noastră limbă, să văd trecând pe bulevarde acest drapel tricolor la umbra căruia m-am născut!…”

La ziuă, un foc de tun anunţă sfârşitul armistiţiului. Ne-am despărţit, dar am luat acest manuscris în care se afla istoria lui.

„— Şi, zise Daniela, unde e acel manuscris.”

Grain-de-Sel se sculă, se duse şi deschise un sertar şi scoase de acolo un pachet de hârtii.

„— Iată, zise el. Citeşte-mi-l… Istoria lui Vladimir va fi şi mai mişcătoare trecând prin buzele tale.”

Se făcuse noapte, tânăra fată aprinse lumânările dintr-un candelabru şi se aşeză la masă sprijinindu-şi capul în mâini.

Apoi, ea citi cu vocea pe jumătate paginile următoare, care aveau ca titlu: *Istoria unui mort*.

Capitolul XXVIII

ISTORIA UNUI MORT SCRISA DE EL ÎNSUŞI
Sevastopol, în timpul asediului

Manuscrisul începea astfel:

Înainte de a ajunge la acest mort de care vorbesc, să îmi fie permis de a vă povesti o istorie puţin cam lungă din secolul trecut. Această istorie este aceea a averii imense, căreia îi datorez toate nenorocirile din viaţa mea.

Într-o seară de toamnă din anul 17.... un tânăr de 15-l6 ani mergea, cu fruntea aplecată, cu ochii visători, pe un drum mare ce trecea din când în când printr-o vastă pădure din Nivernais.

Frumuseţea sa palidă şi mândră impresiona în mod viu. Părul lui blond, ochii lui albaştri, mâinile sale albe şi în fine, totul părea că anunţă într-însul pe omul de rasă. Cu toate acestea, după costumul lui, fără nici o broderie, şi fără spadă, puteai să te înşeli: el nu era gentilom.

El mergea încet şi se oprea din când în când, spre a arunca o privire lungă asupra unui castel care se afla pe cealaltă parte a drumului.

Atunci el suspină adânc şi murmură:

— E acolo.

Cine era acest tânăr? Într-o seară, cu doisprezece ani înainte, un ţăran din Niveranis, locuind în satul Donzy, stătea cu femeia lui lângă foc, când cineva bătu în uşă.

Ţăranul se duse şi deschise şi se află faţă în faţă cu un soldat rănit, zdrobit de oboseală, purtând în braţe un copil de aproape patru ani, ale cărui bucle blonde acopereau pe jumătate cele două braţe ale tatălui său, căci era copilul soldatului, copilul unei femei iubite şi moartă în primăvara vieţii.

Soldatul, deja la o vârstă coaptă, fusese rănit aşa de grav, încât şefii lui îi acordaseră un concediu nelimitat, şi pornise la drum spre locul lui natal, un orăşel în Bourbounais, unde spera să se vindece. El plecase luând cu dânsul singura comoară, singura sa iubire pe această lume, acest copil conceput în timpul unui armistiţiu, născut între două lupte, şi căruia un

drapel ciuruit de gloanţe îi servise ca scutece, şi care trebuia să fie soldat tot ca şi dânsul când va deveni adolescent.

Vai, soldatul se bizuise prea mult pe forţele sale, el nu avea să ajungă în orăşelul său, şi alt destin îl aştepta pe acest copil, pe care moartea trebuia să-l constrângă a-l părăsi.

Soldatul rănit şi sărmanul copil, ale cărui mânuşite erau îngheţate de frig, îi mişcară pe ţăranii la uşa cărora el bătuse. Aceşti ţărani nu aveau nici un copil şi întinseră braţele aceluia pe care i-l prezentă soldatul.

După două zile soldatul muri în urma rănilor sale, recomandându-l pe micul René celor doi ţărani şi lăsându-le o mie de galbeni, mica lui avere, destinată să poată face educaţia copilului.

René îşi petrecuse deci copilăria la Donzy, crescut de ţăranca care îi servise de mamă, şi al cărei soţ murise în anul următor după moartea tatălui lui René.

Preotul satului îl învăţă pe copil tot ceea ce ştia. Pierre Hubert, acesta era numele ţăranului care i-a lăsat toată averea lui nerezervând soţiei sale decât uzufructul.

Această mică avere şi această cultură, într-o epocă în care ştiinţa era aşa de rară încât cea mai mare parte din gentilomi nu ştiau să-şi scrie nici numele decât cu vârful spadei lor, îi permiseră deci lui René de a trăi puţin mai bine decât un ţăran şi de a fi numit la Donzy domnul René, după cum îl numeau pe monseniorul marchiz de Valmoraud, care era seniorul satului.

René avea o inimă de aur. O ambiţie secretă şi încă inexplicabilă îl domina, un vis îi umplea sufletul, o umbră apăruse în inima lui. El avea instincte de gentilom, iubire de glorie şi era fără nume. Când se îmbrăca în hainele lui visa hainele de gentilom.

Când mergea pe cărările înverzite sub arborii mari din pădure, el se gândea suspinând la acei frumoşi seniori ce-i întâlnea uneori călare pe drum.

Şi când el visa astfel, arunca o privire tristă asupra existenţei lui monotone şi fără nici o rază de lumină asupra acestui viitor fără nici un orizont care îi era destinat, şi o surdă mânie clocotea într-însul.

— Am cu toate acestea sufletului unui gentilom, murmură el.

Şi poate printre aceste dorinţe secrete se mai afla şi una din acele cauze misterioase, unul din acele nimicuri

inexplicabile, care decid viaţa unui om şi-i pun în inimă viermele ambiţiei.

Într-o seară, o seară de toamnă asemenea cu aceea în care l-am văzut mergând prin pădure, într-o seară în momentul când lucrătorii părăseau munca câmpului, la ora în care mii de glasuri ale naturii se urcă spre cer ca un dulce imn al amorului şi al rugăciunii, pe când el stătea pe marginea unui drum, doi cavaleri trecuseră pe acolo repede şi veseli, ca şi fericirea care trece repede.

Unul era un frumos gentilom abia de 30 de ani, cu mustaţă neagră, cu privirea cuceritoare, având surâsul pe buze.

Celălalt, era o femeie, o amazoană blondă, călare pe un cal alb. Ea râdea ascultându-l pe acel cavaler şi René devenise visător văzând-o surâzând; el simţi că e gelos, o găsi frumoasă şi graţioasă, strălucitoare în splendorile celor douăzeci de ani ai ei, încât suspină de necaz:

— Ah! de ce nu sunt un gentilom!

Din acea zi René trăia singuratic şi trist: stătea visător pe marginea râului sau în pădure şi privea mereu în inima lui în care, se săpase o imagine. În acea seară eroul nostru urmă mult timp drumul prin pădure la extremitatea căruia se vedea castelul.

Deodată un zgomot depărtat se auzi în pădure, acel al unei fanfare puternice sunată de mai multe cornuri şi chemând câinii ce se aflau încă la o aşa de mare distanţă încât lătratul lor semăna cu murmurul mării. René tresări.

Pentru orice om crescut departe de oraşe, în câmpii, în păduri, armoniile puţin cam sălbatice ale unei trompete de vânătoare au un mare farmec.

În centrul Franţei, mai ales în Bretania, acest nobil sentiment al vânătorii există tot aşa de bine în popor ca şi printre gentilomi şi inima lucrătorului bate cu putere când aude în mijlocul pădurii fanfara.

Astfel René trase cu urechea, uitând reveria, spre a se identifica prin auz cu diversele momente ale vânătorii, ceea ce e uşor pentru un om obişnuit cu vânătoarea.

Tânărul deci asculta.

Câinii erau departe, vânătorii şi mai departe încă, dar se părea că ei vin spre René, şi el care cunoştea la perfecţie pădurea, căci venea într-însa aproape în toate zilele, se repezi alergând şi strigând:

„Vânătoarea va ajunge în pădurea Fourchu… Mă duc să văd

şi eu atacul.”

Şi René, care era uşor ca o căprioară şi ar fi urmat fără multă greutate un cal în galop, se repezi printre arbori fără să-i pese de crăcile care-i biciuiau faţa.

După o cursă de douăzeci de minute el se opri şi trase cu urechea, lungindu-se la pământ spre a auzi mai bine. Fanfarele erau încă departe, dar câinii erau foarte aproape încât René murmură:

„E vânătoarea contelui! Se vânează un cerb.”

Acela pe care René îl numea conte era proprietarul castelului, ce se vedea la marginea drumului.

Din momentul în care tânărul avu certitudinea că ogarii alergau un cerb, el îşi făcu următorul raţionament, pe care un vânător care cunoaşte pădurea, l-ar fi găsit plin de înţelepciune:

„Cerbul va face mai întâi ocoluri şi apoi va porni în linie dreaptă în Valea Fourchu. Dar acolo se află o baltă în care animalul se va arunca.”

Un surâs însoţi aceste cuvinte ale lui René, care ştia ce soartă nenorocită îl aşteaptă pe imprudentul animal care se aruncă în apă.

Şi René începu din nou să fugă, spre a ajunge cel dintâi la atac, doritor, ca orice ţăran din Niveranis sau din Morvau de a asista la acest spectacol plin de emoţii pe care îl reprezenta un atac la vânătoare.

Câinii se apropiau cu înflăcărare; la oarecare distanţă o trompetă, aceea a unui picher fără îndoială, suna cu putere.

René se aşeză la o parte pe unde vânătoarea trebuia să treacă cu siguranţă, şi aşteptă cu inima palpitând şi cu fruntea plină de sudoare.

Aşteptarea fu pentru dânsul de scurtă durată; în curând cerbul apăru.

El sosea în galop cu capul sus, cu aerul maiestuos cu toată extrema lui oboseală.

El trecu la zece paşi de René, care îi strigă „bravo” aşa era de superbă cursa lui, apoi veniră câinii lângă dânsul, care lătrau în cor, aşa că s-ar fi zis că toţi acei dintâi câini aveau un singur glas.

Inima lui René bătea cu putere în pieptul său şi el se întreba din nou de ce nu era gentilom şi de ce nu era în acest moment călare pe un cal frumos.

Şi pe când vroia să se repeadă după câini, auzi galopul unui

cal.

Deodată el văzu trecând un cal şi scoase un ţipăt înăbuşit.

Pe cal se afla amazoana pe care o zărise într-o seară, în timp de o secundă; era frumoasa castelană pe care el o visase de atâtea ori, femeia din acel frumos castel, pe care el îl contempla de atâtea ori.

Era, în fine, femeia pentru amorul căreia René ar fi voit să fie gentilom.

Ea trecu repede, în urmărirea cerbului şi fu cea dintâi dintre vânători la o mare depărtare înaintea lor; trecu fără să-l vadă pe René, a cărui inimă încetase de a bate, aşa de teribilă era emoţia lui, şi în curând dispăru din ochii lui, după cum dispăruseră pe rând cerbul şi câinii.

Atunci René îşi găsi prezenţa sa de spirit şi se repezi după dânsa atras de o putere invincibilă.

Valea Fourchu şi balta nu erau departe. Cerbul se aruncase cu curaj în apă spre a scăpa de urmăritorii lui, dar câinii îl imitaseră şi când animalul ieşi din baltă, picioarele lui pline de noroi refuzară să-l ducă mai departe. René, care sosea în acest moment pe ţărmul opus, văzu animalul rezemându-se de trunchiul unui arbore.

Se ştie că cerbul la lătratul clinilor devine teribil, teribil pentru câini şi mai ales pentru cavalerul imprudent care se repede la dânsul fără altă armă decât cuţitul de vânătoare.

Amazoana nu avea nici un cuţit, în mână nu ţinea decât cravaşa.

Cerbul, înfuriat peste măsură, spintecă doi sau trei câini şi veni spre cal.

Amazoana scoase un ţipăt.

Dar deja René se repezise în apă şi cu bastonul într-o mână şi cu cuţitul în cealaltă, înainta spre cerb cu acel sânge rece şi acel curaj care sunt apanajul tinereţii crescute în aerul pădurilor şi obişnuite cu pericolele naturii.

Cerbul nu o ajunsese încă pe amazoană şi tânărul îi dădu o lovitură teribilă de baston, zăpăcindu-l pe jumătate şi apoi apucându-l de coarne îi înfipse cuţitul în piept.

Lupta între animalul care se zbătea în ultimele convulsii ale agoniei şi între omul zdrobit de oboseală, fu de scurtă durată şi avu ca unic martor pe amazoană, cuprinsă de emoţie.

René se sculă şi aruncă asupra femeii o privire de triumf. Ea atunci se uită la acel tânăr cu curiozitate şi entuziasm în acelaşi timp.

În acel moment soseau pe teatrul de luptă cavalerii care, văzând cerbul mort şi pe acel tânăr cu cuţitul încă în mână scoaseră o exclamaţie de surprindere.

Unul dintre ei, acelaşi gentilom pe care René îl văzuse lângă amazoană, înaintă spre dânsul cu sprâncenele încruntate şi cravaşa ridicată.

— Ce, zise el, ţi-ai permis să loveşti animalul după care alerg eu?

René, palid de mânie, se dădu cu un pas înapoi.

— Acest tânăr m-a salvat! strigă amazoana, ridicând mâna spre a proteja pe salvatorul ei.

— Salvat, doamnă? întrebă acel gentilom plin de curiozitate, şi cum?

Vânătorii îl înconjurară pe René care, palid, nemişcat, îşi încrucişase braţele pe piept şi plimba o privire mândră în jurul său.

— Da, reluă amazoana. În loc de a-l ameninţa pe acest tânăr, mulţumeşte-i, domnule conte, căci fără dânsul eram pierdută... deoarece cerbul mi-ar fi spintecat calul.

Şi atunci tânăra femeie, cu acea elocinţă simplă, naivă, pe care o inspiră recunoştinţa, povesti ceea ce se petrecuse, imprudenţa ei, curajul şi devotamentul tânărului, şi atunci contele, întinzând mâna lui René, îi spuse;

— Eşti un brav! Mulţumesc şi iartă-mă!

René o salută pe amazoană şi vru să se retragă.

— Numele dumitale? întrebă contele, căci acest gentilom nu era altcineva decât bărbatul amazoanei şi stăpânul castelului.

— René, răspunse el.

— Unde locuieşti?

— La Donzy.

— Ah! zise gentilomul, ştiu, eşti fiul unui soldat mort la Donzy?

— Da, monseniore.

— Ei bine, domnule René, reluă gentilomul, îşi mulţumesc din nou pentru serviciul pe care mi l-ai făcut, scăpând-o pe contesă de un mare pericol; şi spune-mi ce aş putea face pentru dumneata?

— Eşti prea bun, monseniore, răspunse René, salutând.

— Vorbeşte! zise contele cu căldură, ce doreşti?

— Nimic, monseniore.

— Cum, nu pot să fac nimic pentru dumneata? Nu doreşti

nimic?

— Da, răspunse René, dar ceea ce aş vroi să fiu, nici dumneata, nici chiar regele, monseniore, n-ar putea face.

— Eşti nebun…

— Nu, răspunse tânărul cu privirea strălucitoare de mândrie, ştii prea bine, monseniore, că nici regele chiar, nu poate face un gentilom!

Capitolul XXIX

René profită de uimirea pe care cuvintele le produseseră asupra gentilomului, asupra femeii sale şi a celorlalţi tovarăşi ai lor, spre a saluta o ultimă dată şi a ieşi din cercul ce se formase în jurul său.

— Ciudat tânăr! murmură contesa când l-a văzut depărtându-se.

— Ciudat. Într-adevăr, răspunse contele devenind gânditor. Acest băiat e nebun sau e visător şi vrea să devină mareşal al Franţei!

René plecă repede şi ajunse în partea de miazăzi a pădurii.

El era stăpânit de un fel de agitaţie febrilă, care nu-i permitea să vadă că veşmintele lui erau încă ude de apa din baltă şi că era plin de sângele cerbului.

Alerga cu capul gol, cu cuţitul încă în mână, la fel ca un om care fuge după ce a comis o crimă; şi de-ar fi intrat astfel în Donzy ziua, ar fi putut fi bănuit. Dar se înnoptase deja când el ajunse la coliba unde-şi petrecuse copilăria, şi bătrâna ţărancă care îl crescuse fu singura martoră a tulburării şi a agitaţiei sale.

— Doamne Dumnezeule! domnule René, murmură ea, — căci întrebuinţa totdeauna această formulă respectuoasă spre a-i vorbi —, ce ai şi ce ţi s-a întâmplat.

— Nimic, mamă, răspunse el aruncându-se pe un scăunel lângă foc, n-am nimic.

Şi faţa lui tulburată dezminţea cuvintele sale.

— Dar eşti ud… şi plin de noroi!

— Am trecut înot balta din valea Fourchu.

— Ah! Doamne! — strigă bătrâna — ţi-s mâinile pline de sânge… şi acest cuţit?…

Un surâs flutură pe buzele tânărului şi spre a o linişti pe mama lui adoptivă, îi povesti evenimentele ce se petrecuseră

în pădure.

— Vai! suspină bătrâna, eşti nenorocit sărmanul meu copil şi blestemată să fie ziua în care ai întâlnit-o pe această nobilă doamnă.

Se vede că René îşi mărturisise amorul ţărăncii.

— Mamă, zise el, vreau să plec, sunt ferm hotărât.

— Să pleci, domnule René?… Vrei să pleci?

— Da, răspunse el dând din cap.

— Şi unde te vei duce, Dumnezeule?

— La Paris. Vreau să fiu soldat ca şi tatăl meu şi, mai fericit ca şi dânsul, vreau să devin ofiţer, colonel; să port tot ca şi gentilomii, epoleţii de aur pe o haină brodată… Ah, termină el cu entuziasm, chiar de-ar trebui să cuceresc lumea, va trebui ca numele meu să ajungă până la dânsa; va trebui ca privirea ei fascinată să se oprească asupra mea.

— O iubeşti deci mult, copilul meu? întrebă bătrâna cu blândeţe.

El îşi duse mâna la inimă cu un gest de suferinţă.

— Da, murmură el, mai mult decât viaţa!

Bătrâna se aşezase lângă vatră pe un scaun de lemn. Ea ţinea în mâinile sale încreţite albele mâini ale tânărului.

— Ascultă-mă, domnule René, îi zise dânsa, nu sunt decât o sărmană ţărancă, şi nu ştiu mare lucru din viaţa de pe această lume; dar poate îţi voi da un sfat bun… Ascultă-mă!

— Vorbeşte, mamă, zise René cu oarecare uimire.

— Vezi, copilul meu, urmă bătrâna, în timpul în care trăim, un soldat care nu e gentilom nu ajunge mare lucru, şi dacă e ambiţios ca dumneata, dacă vrea să parvină, trebuie să se aştepte a fi lovit la fiecare pas în amorul propriu, în orgoliul său, în meritul său personal… Un gentilom, vezi, este un gentilom. El are aproape în mod exclusiv privilegiul de a purta spadă, şi ţine să-şi menţină acest privilegiu intact.

— Ei bine, strigă René, regele mă va face nobil.

— Bun, zise bătrâna, abia nepotul dumitale va putea merge cu fruntea sus. Scrisorile de nobleţe nu fac rasa.

— E drept, murmură René, plecând capul.

— De aceea, reluă mama lui adoptivă, după părerea, mea singurul lucru care poate contrabalansa nobleţea, este averea. Banul este, şi va fi întotdeauna o aristocraţie.

— Vai! sunt sărac! murmură tânărul.

— Ascultă-mă deci, domnule René: se află aproape de aici, la trei leghe, un frumos castel şi vreo douăzeci de ferme care

ţin de dânsul. Acest castel, care se numeşte Montmorillon, aparţine unui frumos senior din Paris, care e plin de aur astăzi, dar care a început prin a fi mai sărac. Profesorul, care e un savant, mi-a povestit istoria lui. El se numea Pierre după cum dumneata te numeşti René. Venise la Auvergne cu papuci în picioare. El a intrat în afaceri financiare şi a devenit bogat. Atunci a cumpărat un castel şi şi-a luat numele de Pierre de Montmorillon. He! He! termină bătrâna surâzând, domnul conte d'Esournelle nu-l dispreţuieşte deloc. Deşi nu e un adevărat gentilom ca dânsul, îi strânge mâna nici mai mult nici mai puţin decât ca de la un egal…

Aceste cuvinte ale bătrânei îl făcură pe René să cadă pe gânduri.

„Da, murmură tânărul, ea are dreptate… omul bogat poate totul în această lume. Vreau să fiu bogat.”

Şi apoi suspină adăugând:

— Dar nu se face avere fără să ai bani, nu se poate câştiga altfel aur!

— Hee! Hee! zise ţăranca râzând, poate avem ceva parale, bunul meu domn René, un sac vechi de piele plin cu napoleoni de aur. Aşteaptă dar…

René tresări şi o privi pe bătrână.

— Vezi, reluă ea, tatăl dumitale, să-i fie ţărâna uşoară, ne-a lăsat toată averea dumitale… aproape o mie de galbeni în piese noi şi strălucitoare. Defunctul meu soţ, care era un om cu simţ, s-a gândit că banii ce stau închişi în vreo mobilă sunt ceva nefolositor şi că era mai bine să-i facă să aducă un profit.

— Ce vrei să spui, mamă? întrebă René, cu curiozitate.

— Vei vedea, ascultă. Trecea pe aici în fiecare an un negustor ambulant care făcea comerţ spre a-şi câştiga existenţa. El vindea copiilor imagini de sfinţi şi cărţi de rugăciune, felelor din sat stofe pentru rochii, aţă. ace etc.

El cumpăra de la fermieri recolta lor pe care o vindea apoi negustorilor din oraşul vecin, Nevers. În fine, unora el le împrumuta bani cu dobândă. Cum era un om foarte cinstit, incapabil de a înşela pe cineva, defunctul meu soţ îi încredinţa cei o mie de galbeni ai dumitale, domnule René.

— Oh! Oh! zise tânărul încruntându-şi sprâncenele.

— Se pare, continuă bătrâna, că în comerţul ambulant banii se fructifică, căci astăzi de dimineaţă chiar, pe când dumneata alergai prin pădure, mi-a adus nu o mie de galbeni, ci trei mii, ceea ce înseamnă că în douăzeci de ani capitalul dumitale

s-a întreit.

— Ce spui mamă? strigă René cu ochii strălucitori, am deci atâţia bani?

— Încă şi mai mulţi, domnule René, căci averea noastră, a defunctului meu soţ şi a mea e tot a dumitale şi valorează şi ea 5000 de galbeni.

— Ah! mamă, zise René, ea e a dumitale şi nu a mea.

— Bine! zise bătrâna, negustorul ţi-o cumpără îndată cu cinci mii de galbeni cu condiţia de a nu se folosi de această avere decât după moartea mea şi voi continua să locuiesc liniştită în casa mea...

— Mamă... mamă... murmură René mişcat până la lacrimi de acest devotament simplu şi nobil.

— Domnule René, termină ţăranca, ascultă-mă, ia banii, du-te la Paris şi caută de fă avere. Ţi-s mâinile prea albe spre a sta în mijlocul unor sărmani ţărani ca noi... şi dacă nu porţi un nume de gentilom, părerea mea e că ai inima şi nobleţea sentimentelor unui gentilom.

Capitolul XXX

După vreo zece ani, pe o noapte friguroasă de iarnă, un om înfăşurat într-o manta trecea Sena pe Pont-Neuf, mergând în direcţia străzii Grands-Augustins.

El mergea cu un pas repede, cu capul gol şi vorbind singur îşi zicea:

„Am luptat zece ani contra întunericului şi a mizeriei, şi timp de zece ani am fost învins. Asemenea cu acei soldaţi care străduindu-se să repurteze victoria, se lasă să fie ucişi, sunt sătul de această luptă zadarnică şi caut refugiu în moarte.”

El se opri, aruncă o privire spre Sena care curgea zgomotos la picioarele sale.

„În câteva minute, urmă el cu liniştea omului care şi-a luat adio de la viaţă şi nu o regretă deloc, voi găsi acolo jos uitarea suferinţelor mele. Dar mai înainte vreau să o revăd pentru ultima dată.

Vreau să o revăd pe această femeie care a făcut să bată inima mea de douăzeci de ani, într-o seară plină de emoţii, această femeie pentru care odată mi-am riscat viaţa, pentru care mi-am părăsit satul având în inimă viermele ambiţiei, cu

mintea plină de speranţe, această femeie a cărei vedere m-a făcut să regret că nu sunt gentilom şi pentru care am luptat zece ani fără încetare...”

Pe chei domneau singurătatea şi întunericul şi nu se auzea decât murmurul sinistru al apei; în strada Grands-Augustins din contră, era un zgomot confuz de trăsuri, sunetele vesele ale unei zgomotoase orchestre, toate ferestrele unui superb edificiu erau luminate şi păreau a fi o dovadă că acolo câţiva fericiţi din această lume se distrau şi înfruntau intemperiile vremii.

La câţiva paşi de Sena, unde luptătorul învins vroia să caute uitarea, se dansa în palatul baronului Vieux-Loup, un gentilom de Morvau, care ducea o viaţă de mare lux...

Invitaţii soseau, unii în litieră, alţii în trăsuri şi toate aceste vehicule umpleau curtea palatului.

Omul care vroia să moară se strecură până la poarta de afară şi se aşeză în colţul cel mai întunecos.

— O voi vedea trecând când ea va sosi, murmură el.

Aşteptă câteva minute, cu privirea fixată în direcţia străzii Saint-Andrè-des-Arts unde contele d’Estournelle, care l-am văzut în primul capitol al acestei povestiri, îşi avea locuinţa.

În curând o lumină se văzu la extremitatea străzii Grands-Augustins, un uruit de trăsură se auzi, şi un cupeu de gală la uşile căruia galopau doi valeţi purtând torţe, sosi repede şi se îndreptă spre poarta palatului...

Dar omul avusese timpul să vadă...

În cupeu se aflau un gentilom şi o femeie şi lumina torţelor se reflecta pe feţele lor.

Femeia era dânsa!

Gentilomul era contele d’Estournelle care odinioară îşi oferise serviciile sale lui René; omul care ieşise în calea lor, aţi ghicit, era René.

— Dă-te la o parte dobitocule! îi strigă unul din valeţi.

Privirea contelui căzuse fără voie pe această faţă palidă, şi deodată el îl recunoscu pe străinul tânăr din pădure care voia să fie gentilom.

E de ajuns uneori o privire mai atentă asupra unei feţe pe care se zugrăveşte o emoţie violentă, spre a ghici istoria întreagă a unui om.

Contele d’Estournelle încercă o emoţie aşa de vie la vederea lui René, încât opri cupeul; şi pe când contesa urca, ajutată de un gentilom, treptele scării palatului, el alergă în

stradă spre a-l ajunge; dar deja René se depărta cu paşi mari şi se îndrepta spre Sena.

Contele alergă după dânsul şi îi puse mâna pe umăr chiar în momentul în care voia să se arunce în apă.

— Nenorocitule! strigă contele.

René se întoarse, îl recunoscu pe conte şi scoase un ţipăt.

— Domnule, murmură el, lasă-mă, n-am dreptul să mor?...

— Nu, zise cu severitate contele. Legea lui Christos interzice sinuciderea.

Un surâs plin de amărăciune flutură pe buzele lui René.

— Când nu ai nici prieteni, nici familie, nici avere, nici speranţă în inimă, zise el, ce să faci pe această lume?

— Tinere, răspunse contele cu o voce blândă şi gravă, nu mai ai familie, dar ai un prieten... un amic căruia îi vei spune rănile inimii dumitale şi care te va mângâia, un amic ce n-a uitat ziua în care, în pădurea din Nivernais, regretai de a nu fi gentilom, şi care a ghicit deja ambiţiile dumitale dezamăgite, visele dumitale zdrobite, durerile şi deziluziile dumitale, şi care va şti să te forţeze să nu îţi iei viaţa, pe care un om de inimă nu trebuie să o sacrifice decât pentru ţara şi regele lui.

Şi contele d'Estournelle luă în mâinile sale mâinile lui René, şi sub privirea aşa de nobilă şi bună a gentilomului, acesta se simţi emoţionat şi dezarmat.

Acest om nu-l lăsa să moară, şi în vocea lui era un accent atât de autoritar, încât René îşi aplecă fruntea şi se înclină în faţa acestei voinţe.

. . . .

Douăzeci de ani aproape după aceea vânătoare în care contesa d'Estournelle ar fi fost ucisă fără curajosul devotament al lui René, o scenă nu mai puţin mişcătoare, dar mai melancolică şi mai tristă se petrecea la castelul în care contele şi contesa locuiau de obicei până la sfârşitul lunii noiembrie.

Era tot toamna, şi timpul era frumos pentru o zi de vânătoare. Aerul era aşa de liniştit, că s-ar fi auzit vânatul alergând pe câmp de la o mare distanţă; soarele lumina iarba verde a câmpiilor, dar nici un câine nu lătra, nici o trompetă nu se auzea din nici o parte.

Pădurea era tăcută ca o locuinţă părăsită.

În jurul castelului, acestui frumos castel, ale cărei turnuri frumoase se vedeau prin pădure, totul era o bucurie a naturii;

înăuntru totul respira a tristeţe. Afară, razele soarelui apunând trimiteau un reflex roşiatic pe geamuri, păsările cântau în pomii grădinii îmbălsămate cu mirosul florilor de toamnă care nu ne mângâie îndeajuns până primăvara.

Înăuntru, străinul care ar fi pătruns ar fi întâlnit ici şi colo servitori trişti, cu ochii plini de lacrimi, purtând pe faţa lor un doliu care era deja în inima lor, apoi, la primul etaj, pe pragul unei săli vaste, un câine culcat mârâind cu tristeţe. În această sală, al cărei mobilier sever amintea domnia precedentă, acea domnie maiestuoasă a lui Ludovic XIV, în care mărirea întrecuse graţia, se afla un grup compus dintr-o femeie şi doi copii în jurul unui om de aproape 45 ani palid şi având pe frunte acea lucire, care anunţă o moarte apropiată.

Aşezat într-un mare fotoliu de stejar, un fotoliu vechi pe care membrii familiei d'Estournelle şi-l transmiseseră după moarte, contele, căci el era, se uita printr-o fereastră deschisă ce dădea pe o terasă a castelului.

Femeia, contesa, frumoasă încă tot ca la douăzeci de ani, ţinea în mâinile sale mâinile gentilomului. Cei doi copii ai lor, un tânăr de şaisprezece ani şi o fată de paisprezece, erau îngenuncheaţi de cele două părţi ale fotoliului şi plângeau.

Contele d'Estournelle era pe moarte; el murea în urma unor răni primite cu un an în urmă pe câmpul de luptă, unde se bătuse cu bravură pentru regele lui.

Era o tradiţie cavalerească şi mişcătoare în istoria ultimilor membri ai familiei d'Estournelle. Toţi, de la Francisc I până la regele Ludovic XV, muriseră loviţi de inamic.

Unii căzuseră pe câmpul de luptă, învăluindu-se, spre a muri, în drapelul regimentului lor, având pe buze un surâs liniştit şi pios care părea că spune că soldatul expira ca un adevărat creştin.

Alţii, atinşi de moarte putuseră să se întoarcă la castelul natal şi să-şi dea ultimul suspin stând în acest mare fotoliu care devenise un adevărat pat de moarte al unei rase, care voia să se stingă având cuirasa pe corp şi casca pe frunte.

Contele d'Estournelle, ultimul, avusese soarta unora din strămoşii săi. El nu căzuse pe câmpul de luptă; glonţul care îl lovise în piept nu-l trântise jos de pe cal. Stătuse călare până seara, ignorând durerea până în momentul victoriei. Atunci căzuse de pe cal şi fusese crezut mort, apoi un chirurg îndemânatic extrăsese glonţul şi această operaţie prelungise zilele gentilomului.

El venise la Tournelles, unde aerul cald face un paradis din centrul Franţei, spre a se vindeca; timp de mai multe luni, toată vara chiar, sperase să-şi păstreze viaţa pe care cu toate acestea era gata să o sacrifice din nou pentru ţară şi regele său. Atâta timp cât câmpiile fură înverzite, pădurile stufoase şi umbroase, soarele generos şi cald, atâta timp cât grâul se afla încă pe câmp şi strugurii în vie, speraseră cu toţii, atât nevasta şi copiii lui care îl adorau, cât şi servitorii săi care şi-ar fi dat viaţa spre a conserva nobila lui viaţă şi chiar medicul, care era o celebritate şi care de un an nu-l mai părăsea nici un moment.

Dar venise luna septembrie şi cu ea sosise şi vântul rece al toamnei; soarele pierduse acea căldură atât de necesară rănitului; frunzele arborilor se îngălbeniseră şi când frunzele îngălbenesc şi sunt gata să cadă, se poate zice că suflă un vânt de moarte peste oameni.

Contele d’Estournelle pricepuse că ora supremă se apropie şi se resemnase cum ştiu să se resemneze toţi acei care toată viaţa au purtat la brâu spada.

Trecuseră câteva zile şi bolnavul fusese constrâns de a sta în pat, apoi într-o dimineaţă, când se simţea mai slab şi mai zdrobit decât în ajun, un glas secret, acel glas misterios şi profetic care răsună la urechile muribunzilor, îi murmurase, fără urmă de îndoială, că ultimul moment se apropie.

Atunci, descendentul camarazilor lui Francisc I se sculase amintindu-şi că un d’Estournelle nu moare niciodată în pat. El voi să fie îmbrăcat şi pus pe fotoliul pe care i-l transmiseseră strămoşii lui.

În tot cursul zilei muribundul, liniştit şi cu surâsul pe buze, se întreţinuse cu familia lui, servitorii săi, dându-le ultimele sfaturi şi binecuvântarea sa; apoi îl înştiinţase pe preotul satului vecin să vină spre a-i da ultima împărtăşanie.

În fine, voise să i se deschidă ferestrele spre a mai putea admira pădurile, câmpiile pe care soarele lăsa să cadă o ultimă rază şi natura un ultim surâs, şi, în această atitudine, cu o mână pe capul copiilor săi şi cu cealaltă în mâinile contesei care plângea cu lacrimi fierbinţi, el îl aştepta pe preot.

Contesa şi copiii ei îl înconjurau pe muribund. Într-un colţ al sălii, un grup de servitori îngenuncheaţi plângeau şi se rugau. La extremitatea opusă, medicul consulta pendula ce era atârnată şi părea să calculeze minutele pe care contele mai le

avea de trăit.

Deodată se auzi galopul unui cal care se opri la uşa castelului, apoi pe scară răsunară nişte paşi grăbiţi.

Contele întoarse capul şi o expresie de bucurie străluci pe faţa lui, acoperită de umbrele morţii. Un om intră, plin de praf şi alergă la conte, în faţa căruia îngenunche, sărutându-i mâna cu respect.

— Bine ai făcut, amicul meu, zise muribundul, bine ai făcut că ai venit... Oh! te aşteptam, de altfel ştiam că vei veni.

Şi contele făcu semn cu mâna ca nevasta, copiii săi şi servitorii să se îndepărteze. El voia să aibă o întrevedere supremă cu noul venit.

Toţi se supuseră şi contesa aruncă o privire mirată asupra acestui om zicându-şi:

„Dumnezeul meu! unde l-am mai văzut?

Acest om putea să aibă treizeci şi cinci de ani. După îmbrăcămintea lui se vedea că nu e gentilom.

De unde venea el? Din Paris.

Contele, cu opt zile înainte trimisese un servitor călare, dându-i o scrisoare cu această adresă:

„Domnului René, bancher la Paris, strada Lion-Saint-Paul, în palatul său propriu.”

Ce se petrecu între acest om, pe care contesa îl recunoscuse fără să poată preciza epoca sau locul unde îl întâlnise, şi muribundul care-l chemase?

Acesta a fost un secret pe care cel dintâi îl păstră cu multă credinţă.

. . . .

După doi ani de la moartea contelui, curtea şi oraşul strigau în toate părţile: „Doamna contesă d’Estournelle s-a căsătorit cu domnul René, bancherul”, şi această mezalianţă o făcu să fie dispreţuită de nobila familie, căreia dânsa îi aparţinea.

Chiar fiul ei, Raoul d’Estournelle, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, căci contesa avea atunci patruzeci de ani împliniţi, rupsese orice legătură cu dânsa şi declară că nu mai voia să locuiască în acea casă.

Din căsătoria tardivă a bancherului René şi a contesei se născu un alt fiu.

Acest fiu, care a fost posesorul unei averi considerabile, trebuia să fie bunicul meu.

Capitolul XXXI

Acum, acela care va citi aceste rânduri să sară în gând o perioadă de o sută de ani, şi să se transporte într-o seară de iarnă, într-un vechi palat de pe strada Saint-Guillaume, în foburgul Saint-Germain.

Suntem în 185..

Palatul în care pătrundem este o construcţie din secolul trecut. Zidurile sunt negre, tavanele înalte. Rampa scării celei mari, care e foarte largă, este de fier.

Fiecare odaie şi fiecare coridor are un aer de tristeţe.

Curtea este pavată cu pietre ascuţite şi strălucitoare, între care creşte iarbă verde.

De peste douăzeci de ani nu s-au văzut niciodată cele două porţi deschise deodată.

Grădina, plantată cu arbori mari, este sălbatică.

În grajduri nu se află cai; în şoproane, două vechi trăsuri sunt înfăşurate în pânze acoperite cu păianjeni. Dacă uneori clopotul de la poartă anunţă vreun vizitator, un servitor bătrân de şaizeci de ani vine să deschidă, zicând această frază:

— Doamna baroneasă nu primeşte astăzi.

Această locuinţă este ocupată de o femeie singură, fără rude, fără amici. Un servitor şi o bucătăreasă formează toată suita ei.

Doamna baroneasă René n-a ieşit din palatul ei de la 27 iulie 1830, ziua unei catastrofe teribile pentru dânsa. Iată povestea baronesei René:

Ea avea, în 1830, cincizeci şi doi de ani: era văduva generalului baron René, fiul bancherului René, a cărui istorie am povestit-o şi al contesei d'Estournelle; frate, prin urmare, al acelui tânăr conte d'Estournelle care părăsise casa sa maternă şi-şi ceruse averea în ziua când mama lui se recăsătorise.

În momentul în care izbucni revoluţia, baroneasa René avea doi copii. Cel mai mare care se numea Raymond, servea în garda regală, cu gradul de căpitan.

Al doilea, Lucien, fusese crescut la Şcoala Politehnică.

Raymond, în garnizoană la Rambouillet, ceruse demult autorizaţia de a se muta cu *un* căpitan din Regimentul Cent-Suisses. Această autorizare îi fu acordată la 23 iulie; şi a doua zi intră în serviciu la noul său corp.

Precizez această dată, spre a stabili mai bine de ce câteva ore mai târziu, când izbucni revoluţia, Lucien René, elev la Şcoala Politehnică, nu ştia încă dacă fratele său îşi schimbase garnizoana.

La 27 iulie, ora opt şi jumătate seara, vreo doisprezece elevi ai Şcolii Politehnice, în fruntea unui trupe de oameni din popor, atacară un post din Regimentul Cent-Suisses.

Ofiţerul care comanda postul se numea Raymond René. Elevul din şcoală care comanda atacul postului se numea Lucien René. Cei doi fraţi nu se recunoscuseră. Era noapte. Somat de a depune armele, căpitanul răspunse printr-o salvă de focuri.

Şeful bandei de revoltaţi, Lucien, scăpă teafăr din acea salvă, făcu trei paşi înainte, îl ochi pe ofiţer şi trase un foc de pistol. Un glonţ porni şi căpitanul căzu mort… Lucien René îşi ucisese propriul frate.

Baroneasa René îl goni pe fratricid, se închise în palatul ei, singură cu memoria scumpului ei defunct, şi până în momentul când începe acesta povestire nu numai că ea n-a ieşit niciodată din casă, dar nici nu ştie ce a devenit fiul ei Lucien.

Acesta disperat, zdrobit de remuşcări, căutase timp de trei zile să moară. În aceste trei zile însă moartea nu se atinsese de dânsul. Când noul regim fu stabilit, Lucien dispăru. El plecă din Franţa şi se duse în Rusia.

Timp de trei ani, ofiţer în armata Caucazului, el căută în zadar această moarte, care părea că fuge de dânsul, făcând minuni de vitejie şi câştigând încetul cu încetul o bună reputaţie militară.

Ţarul află teribila lui istorie şi avu pentru dânsul o simpatie personală. Îl făcu colonel şi îl însură, aproape fără voia lui, cu o fată de origine franceză a cărei familie se stabilise în Rusia de la prima revoluţie.

Lucru destul de ciudat, această fată era născută în timpul unei călătorii a familiei sale la Paris, şi prim urmare ea era franţuzoaică tot ca şi Lucien René. Se numea domnişoara de Ponternier.

Timpul vindecă toate marile răni sufleteşti, atât durerile cât şi remuşcările. Lucien René, care vroia cu orice chip să moară, se lipi fără să vrea de viaţă. Amorul împlini opera timpului. El îşi iubea soţia şi spera să aibă zile mai bune. Obţinu un concediu de la împărat şi veni la Paris.

Tânăra lui soţie tocmai era pe punctul de a deveni mamă. Lucien conta pe dânsa şi pe acest copil care se va naşte spre a o îndupleca pe mama lui, de la care spera să obţină iertarea.

În Rusia era numit colonelul Yermolof; era numele pe care-l luase, cu toate că, printr-o favoare specială a Ţarului, el nu se naturalizase rus, ci îşi păstrase calitatea de francez.

Doi servitori îi însoţeau pe Lucien şi pe soţia lui.

Andrei Petrovici şi Caterina erau servitorii pe care Lucien René îi credea devotaţi, căci îi trata cu cea mai mare bunătate. Viitorul trebuia să-i dea o categorică dezminţire.

Colonelul Yermolof şi soţia sa sosiră la Paris pe la sfârşitul lunii ianuarie 1834. Ei descinseră la un hotel de pe strada Bons-Enfants.

În timpul călătoriei înaintase sarcina tinerei femei, aşa că exact în noaptea sosirii printr-o coincidenţă care trebuie să nu fi fost fatală, stăpâna şi servitoarea, adică Ecaterina Petrovna, născură amândouă.

Caterina Petrovna, născu un băiat, care fu declarat la primărie sub numele de Andreevici, adică fiul lui Andrei, supus rus în trecere prin Paris; pe când fiul lui Lucien René şi al domnişoarei de Ponternier era înscris în registrele stării civile sub adevăratul nume al tatălui şi al mamei sale şi, prin urmare, cu calitatea de francez.

Acest fiu eram eu, şi am avut nenorocirea ca născându-mă să cauzez moartea mamei mele, care muri opt zile după naşterea mea.

Această nouă nenorocire îl zdrobi cu totul pe tatăl meu. El era cât p-aci să înnebunească.

Venise la Paris cu nădejdea ca tânăra lui soţie să se prezinte la palatul din strada Saint-Guillaume, cu copilul său în braţe, şi să o înduplece pe bătrâna lui mamă.

Această moarte neaşteptată, această lovitură de trăsnet, dărâmă toate speranţele lui.

El însă luase în secret, chiar când era în armata Caucazului informaţii asupra mamei sale şi a felului ei de viaţă.

El ştia că baroneasa nu ieşea niciodată, nu primea pe nimeni şi nu pronunţa niciodată numele lui.

Un bătrân servitor corespunda cu dânsul. Tatăl meu îl aduse a doua zi după înmormântarea mamei mele.

— Domnule baron, îi spuse el, nu spera să o înduplеci pe doamna baronesă. Ea îl plânge pe fratele dumitale tot ca şi în ziua morţii sale şi te blestemă tot ca şi în ora când te-a gonit

numindu-te fratricid. Chiar ieri am auzit-o murmurând:

„Sper că acest Cain n-a mai trăit mult după moartea lui Abel…”

Tatăl meu îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile.

— Dar atunci, zise el disperat, copilul meu va fi dezmoştenit?

— Nu, răspunse Baptistin, aşa se numea servitorul, nu, dacă Dumnezeu îmi dăruieşte viaţa. Lasă copilul dumitale în Franţa, domnule baron. Providenţa ne va ajuta.

Tatăl meu plecă din Paris fără să o vadă pe mama lui. El mă lăsă în îngrijirea lui Andrei Petrovici şi a Caterinei.

Cei doi servitori aveau ordinul de a mă creşte după rangul pe care trebuia să-l ocup într-o zi în lume.

Un an după plecarea lui, tatăl meu fu ucis în Polonia de explozia unei bombe care îi zdrobi craniul.

O scrisoare, pe care trebuia să o deschid la vârsta de douăzeci de ani, era singura moştenire ce îmi lăsa, plus o sumă de o sută cincizeci de mii de franci depuşi la Banca Franţei şi al cărei venit trebuia să acopere cheltuielile educaţiei mele.

Acum să pătrundem în acest vechi palat de pe strada Saint-Guillaume, unde baroneasa René se îngropase de vie.

Era, am mai spus-o, o noapte rece de iarnă, şi o ploaie măruntă şi deasă cădea.

Baroneasa era singură într-o odaie mare, care se părea a fi o capelă, după mobilierul său.

Baroneasa, îngenunchease, cu mâinile împreunate şi cu buzele lipite de picioarele unui crucifix.

„Doamne! spunea ea cu o voce aproape stinsă, iartă-mi asprimea faţă de acest fiu, mai nenorocit fără îndoială decât culpabil!… Mult timp am fost crudă şi nemiloasă. M-ai lovit, Doamne, căci acest fiu a murit; am avut această dovadă, vai! acum zece ani. El venise la Paris, vroia să se arunce la picioarele mele şi să-mi implore iertarea, şi n-a îndrăznit!…

Şi iată-mă acum singură. Dumnezeul meu, gata să apar în faţa ta, şi nelăsând pe nimeni din rasa mea după mine! La cine dar se va duce această avere imensă pe care o posed?

Doamne, iartă-mă!”

Baroneasa se sculă şi stătu un moment nemişcată în picioare în faţa crucifixului.

Ea era atunci o femeie de 78 ani, slabă, încă dreaptă: cu părul alb ca zăpada şi cu un obraz încreţit, dar pe care se

citea că fusese frumos odată şi cu trăsături aristocratice.

Ea întinse, în fine, mâna spre o sonerie. Puţin după aceea, un om apăru şi se opri respectuos în prag.

— Baptistin, zise baroneasa, du-te la notarul meu, Brunet.

Bătrânul servitor tresări şi o privi pe stăpâna sa cu grijă.

Baroneasa continuă:

— De obicei, de peste treizeci de ani, te duci la notarul Brunet, la fiecare şase luni, să iei o sumă de bani necesară pentru nevoile mele.

— E adevărat, doamnă baroneasă, răspunse Baptistin.

— Ascultă… îl vezi uneori pe notar când te duci la dânsul sau vorbeşti cu funcţionarii lui?

— L-am văzut ultima dată.

Bătrâna tăcu un moment şi păru că se gândeşte.

— Ultima dată când notarul a fost aici, zise ea, era la 30 iunie 1830, el nu mai era un tânăr chiar de atunci… Ce vârstă pare să aibă el?

— Are părul alb, a trecut de şaizeci de ani, doamnă.

— Da, aşa trebuie să fie. Ei bine, Baptistin, du-te de-l cheamă pe notarul Brunet.

Bătrânul servitor se dădu înapoi înmărmurit.

— Cum? zise el, doamna baroneasă îl va primi?

— Da.

Gestul cu care baroneasa René îl concedie pe servitor nu admitea nici o replică.

El ieşi murmurând:

„Oh! asta e foarte ciudat. Notarul Brunet va fi primul om care va călca pragul palatului după 24 ani.

După o oră, cele două porţi ale palatului din strada Saint-Guillaume se deschiseră pentru prima oară de la revoluţie.

O birjă modestă intră în curte şi se opri în faţa peronului. Notarul Brunet coborî din acea birjă. El era un bătrân, după cum afirmase Baptistin, dar un bătrân care-şi păstrase încă toată vigoarea de spirit.

El urcă încet în urma lui Baptistin şi pătrunse în acea sală, care părea a fi o capelă, unde baroneasa René îl aştepta.

— Lasă-ne Baptistin, zise baroneasa.

Servitorul plecă. Atunci bătrâna septuagenară mulţumi salutului pe care i-l adresase respectuos notarul şi îi zise cu un ton aşa de liniştit ca şi cum ar fi trecut numai câteva săptămâni de la ultima lor întrevedere.

— Ultima dată când am avut plăcere să te văd, domnule Brunet, nu mi-ai spus că posedam un venit de aproape cinci sute de mii de franci?

— Da, doamnă baroneasă, şi cum de atunci sunt douăzeci şi patru ani, şi cum nu ţi-am dat, conform ordinelor dumitale decât o sută de mii de franci pe an, şi nouă zecimi erau întrebuinţate la opere de binefacere, s-au capitalizat patru sute de mii de franci.

— Adică astăzi am un venit de peste un milion?

— Da, doamnă.

Un suspin adânc ieşi din pieptul baronesei.

— Cui să las această avere? murmură bătrâna femeie.

Şi cum notarul tăcea, ea continuă.

— Domnule Brunet, ştii cum a murit unul din fiii mei, dar poate nu ştii…

— Vai! doamnă baroneasă, ştiu totul, răspunse notarul. Din ziarele ruseşti am aflat, acum şaptesprezece ani moartea lui Lucien René, ucis în Polonia, sub numele de colonelul Yermolof.

— Şaptesprezece ani! murmură baroneasa, trecuseră deci şapte ani când am aflat eu această veste…

Notarul o privi cu uimire.

— Ascultă, reluă septuagenara, în ziua în care l-am gonit din faţa mea pe ucigaş, am concediat toţi servitorii, afară de doi, Naneta, bucătăreasa mea şi Baptistin, valetul generalului, defunctul meu soţ. „Vă interzic, le-am spus eu atunci, de a pronunţa vreodată în faţa mea numele aceluia care mi-a fost fiu, şi dacă va muri nu vă dau voie să îmi anunţaţi moartea lui.”

— Dar atunci, doamnă baroneasă, o întrebă notarul, cum ai putut afla…

— Întâmplarea s-a însărcinat cu această tristă misiune, răspunse baroneasa. În timpul unei boli grave, acum zece ani, şi pentru care n-am vrut să chem nici un doctor, am fost cuprinsă de un fel de letargie. Inima mea aproape nu mai bătea, ochii mei erau închişi şi membrele mele se înţepeniseră. Cu toate acestea auzeam tot ce se spunea în jurul meu.

— Ah! zicea Naneta, bucătăreasa mea, de-am şti unde e domnul Lucien…

— Taci, răspunse Baptistin, Lucien a murit. A fost ucis bătându-se pentru împăratul Rusiei.

Această ştire produse asupra mea o astfel de impresie încât învinse letargia, îmi venii în fire şi Baptistin tăcu.

După această confidenţă retrospectivă, baroneasa păstră din nou o tăcere pe care notarul nu îndrăzni să o tulbure.

În fine ea ridică fruntea şi continuă.

— Sunt, după cum ştii, fiica marchizului de Noray. Aveam zece ani, când tata, mama şi toată familia mea s-au urcat pe eşafodul revoluţionar. Nu cunosc nici o rudă apropiată sau depărtată. Cunoşti dumneata de la soţul meu? Trebuie ca această avere să se întoarcă la izvorul ei.

— Doamnă, răspunse notarul, ultimul conte d'Estournelle e strănepot al defunctului general.

— Este drept, murmură baroneasa, ştiu că bărbatul meu şi contele d'Estournelle erau fraţi vitregi; dar contele d'Estournelle îl ura pe bărbatul meu; ei nu s-au văzut niciodată, şi nu ştiu dacă mai e cineva cu acest nume.

— Da, doamnă, actualul conte d'Estournelle e un om de aproape 40 de ani.

— E bogat?

— Nu, e sărac.

— Are reputaţie de gentilom?

— Da, doamnă.

— Ei bine, domnule Brunet, reluă baroneasa, vreau să împart în două averea mea: una va fi pentru săraci, cealaltă pentru contele d'Estournelle. Redactează, domnule Brunet, termină baroneasa făcându-i semn că audienţa era terminată.

Notarul plecă, baroneasa făcu un nou pas spre crucifix, pe când o roşeaţă fugitivă trecu pe fruntea ei.

Se petrecuse ceva nemaiauzit în obiceiurile baronesei, unul din acele evenimente foarte simple care sunt uneori o revoluţie întreagă.

Uşa de la odaie se deschisese şi Baptistin intrase înăuntru fără să bată şi fără ca baroneasa să-l fi chemat. Aceasta îşi încruntă sprâncenele şi zise înfuriată:

— Ai înnebunit, Baptistin?

— Se poate, răspunse servitorul, şi ştiu că doamna baroneasă mă va goni, dar mă va asculta mai întâi.

Vocea mişcată, aerul solemn al lui Baptistin o impresionară adânc pe baroneasă. Ea ghici că e ceva extraordinar şi se aşeză pe scaun.

— Ce e Baptistin? zise ea. Vorbeşte! îţi ordon.

Valetul stătea respectuos în faţa ei, cu ochii aplecaţi la

pământ şi, în mare încurcătură.

— Dar vorbeşte o dată, Baptistin, zise baroneasa.

Valetul făcu o sforţare supremă şi ridică ochii spre stăpâna sa.

— Doamnă, zise el, domnul Brunet a ieşit de aici?

— Desigur.

— Şi va redacta fără îndoială testamentul doamnei baronese?

Septuagenara îşi încruntă sprâncenele. Niciodată servitorii nu-şi permiseseră a-i pune întrebări. Totuşi ea tăcu, stăpânită de un fel de curiozitate ciudată.

Baptistin reluă:

— Nu ştiu cui va lăsa averea, doamna baroneasă; dar pentru mine a sosit momentul de a vorbi, şi de a nu vă lăsa să-l dezmoşteniţi pe nepotul dumneavoastră.

Baroneasa scoase un ţipăt. Pentru a doua oară ea crezuse că bătrânul ei servilor înnebunise. Dar Baptistin reluă:

— Domnul Lucien s-a căsătorit în Rusia, cu domnişoara Melania de Ponternier în 1833. El venise în Franţa în 1834. Nevasta lui a născut un copil care a fost înscris în registrele stării civile sub numele de Gaston René.

Şi cum ea îl asculta înmărmurită, Baptistin se descheie la haină, scoase un plic pe care îl întinse baronesei, zicând:

— Iată actul de deces al doamnei Lucien René şi cel de naştere al copilului Gaston René, azi în vârstă de douăzeci de ani.

Baroneasa fusese cuprinsă de o emoţie aşa de mare, încât se clătină şi ar fi căzut dacă Baptistin nu ar fi susţinut-o. Dar această emoţie, oricât de violentă a fost, ea ştiu să o stăpânească cu marea ei energie.

Se sculă, luă hârtiile din mâna lui Baptistin, le examină cu atenţie, ca şi cum n-ar fi crezut ceea ce valetul îi spunea, apoi cu lacrimile în ochi se duse de îngenunche la crucifix, spunând:

— Mulţumesc, Doamne, văd că m-ai iertat…

Atunci întorcându-se din nou spre valet, îl întrebă cu un fel de aviditate…

— Dar acest copil al copilului meu, unde se află?

— La Paris, doamnă.

— La Paris!… şi tu nu mi-ai spus nimic… nu mi l-ai adus!

— Vai, doamnă, mă temeam.

— Taci, vreau să-l văd!

Baptistin scoase un ţipăt, pronunţând aceste vorbe cu un aer de triumf:

— În sfârşit!

Şi se repezi afară.

Spre a pricepe mai bine evenimentele care s-au petrecut, e necesar să pătrundem într-o altă locuinţă de pe celălalt mal al Senei.

Se afla, pe strada Arbre-Sec, o casă veche în care se intra printr-o poartă mare şi al cărei cat de jos e ocupat de o tutungerie.

Fiecare etaj se compune din trei odăi închiriate unui singur locatar.

O sonerie pentru fiecare etaj, pusă jos cu numele locatarului pe o placă, ţine loc pe portar.

Un vopsitor stă la catul întâi; al doilea e locuit de un funcţionar de la pompele funebre şi la al treilea stă o femeie de moravuri uşoare.

Al patrulea etaj, în fine, fusese închiriat acum câteva luni unui personaj cu apucături foarte ciudate.

Era un om de aproape patruzeci şi cinci de ani, cu înfăţişare de militar şi o mustaţă mare neagră. Căpitan de husari în retragere, el fusese constrâns, spre a putea trăi, să primească într-o administraţie modestă, cu o leafă şi mai modestă încă un post de funcţionar cu 1500 franci pe an.

El avea soţie şi un copil.

La dânsul vom pătrunde chiar în ziua când baroneasa îl chemase pe notarul ei.

Erau orele opt seara. Căpitanul se instalase în faţa sobei.

Femeia lui, înaltă şi frumoasă încă, punea o masă sărăcăcioasă.

Copila, o fetiţă frumuşică, dormea.

Mobilierul odăii unde se aflau aceste trei personaje era mizerabil.

Căpitanul şuieră printre dinţi, nevasta lui se plimba în sus şi în jos cu un pas ferm şi inegal, care trăda o rea dispoziţie.

— Ce viaţă! zise ea în fine, totdeauna sărăcia! Oricât te-ai priva şi ai face economie, nu poţi avea nimic!... Nu avem niciodată douăzeci de franci în casă.

— Răbdare! Răbdare! doamnă contesă, răspunse căpitanul punându-şi ţigareta pe sobă.

Femeia dădu din umeri, şi zise cu amărăciune:

— Ai fi făcut mai bine dacă mă lăsai în pace odinioară şi

dacă nu mă orbeai cu titlul dumitale de conte. Nu eram contesă înainte de a te cunoaşte; dar aveam cai, servitori şi un mobilier. Am făcut nebunia de a îmi pierde poziţia pentru dumneata, şi…

— Să vedem, Nana, zise căpitanul, nu te supăra… şi ai răbdare! Ştii bine că aşteptăm o moştenire.

— Mai e mult până să sosească…

— Fie, dar va veni.

Femeia dădu din umeri.

— Dar uiţi, zise ea, că baronul René, ultimul copil al bătrânei din strada Saint-Guillaume, a lăsat un copil, care e crescut de un rus bătrân?

Căpitanul făcu din cap un semn afirmativ. Nevasta lui reluă:

— Baroneasa René are pe lângă dânsa un servitor care îl cunoaşte pe acest copil, şi îi e cu totul devotat!

— Da, zise căpitanul.

— Atunci recunoaşte că eşti nebun gândindu-te la această moştenire. Baroneasa René vă lăsa toată averea nepotului ei.

— Nu.

Căpitanul pronunţă această negaţie cu atâta linişte, încât femeia lui tresări şi-l privi.

— Explică-te, zise ea, căci nu mai pricep nimic.

Căpitanul se uită la nevasta lui într-un chip straniu.

— Eşti femeie în stare să păstrezi un secret? o întrebă el.

— Frumoasă întrebare.

— Chiar dacă ar fi secretul unei infamii?

Ea surâse batjocoritor.

— Când e cineva soţia ta de zece ani, zise ea, nu mai are nici un scrupul.

— Ei bine! reluă căpitanul a cărui privire avu o strălucire sălbatică, moştenirea este a noastră.

— Dar cum?

— Nepotul baronesei nu mai e nepotul ei în faţa legii.

— Totuşi…

— El e mort în mod civil şi asta graţie mie. Nu pricepi?

— Nu, desigur.

— Ei bine ascultă… căci acest, lucru datează deja de zece ani.

Bătrânul rus care îl creşte pe Gaston este un jucător, un beţiv şi un om brutal…

El venea în fiecare zi la sala de jocuri din Palais-Royal, şi

l-am cunoscut în jurul acelei infernale mese de joc unde mi-am lăsat ultimul rest din averea mea.

Când s-a închis de poliţie acea sală de joc, fidelii adoratori ai acestui zeu care se numeşte norocul se răspândiră în mii de tripouri clandestine. Andrei Petrovici şi cu mine ne-am întâlnit într-un local devenit celebru în urma unui asasinat ce a fost comis acolo. Această casă, ţinută de o pretinsă baroneasă de Marsigny şi fiul ei, se afla pe strada Bons-Enfants.

Andrei Petrovici venea în fiecare seară; uneori câştiga, alteori pierdea, dar de mai multe ori câştiga.

Totuşi, după vreo cincisprezece zile, nenorocirea parcă căzuse asupra lui. El ieşea cu mâinile goale în fiecare dimineaţă, după nopţi de iritaţie, căci acest cazac avea adesea porniri de mânie ca şi cum ar fi fost un mare senior.

Într-o seară, el sosi beat, sălbatic, cu ochii injectaţi de sânge.

Din toţi obişnuiţii tripoului, eram singurul care îi inspirasem oarecare simpatie. De multe ori jucasem în tovărăşie, alteori ne împrumutasem unul altuia bani.

Faţa lui schimbată mă uimi. Îl luai la o parte şi îl întrebai:

„— Ce ai Andrei Petrovici?”

„— Ce să am, răspunse el, sunt un mizerabil, o brută şi mâinile îmi sunt pline de sânge.”

„— Ascultă-mă, reluă el, l-am ucis pe fiul meu.”

Făcui un pas înapoi; el urmă:

„— Vezi, rachiul este un rău sfătuitor. Când beau rachiu, nu mai ştiu ce fac… Noaptea trecută am pierdut ca şi în zilele precedente… Tu ştii, de câtăva vreme mă persecută neşansa…”

„— Ei bine?”

„— M-am întors acasă beat mort: fiul meu mă aştepta… I-am dat o lovitură de picior în pântece şi l-am ucis.”

„— Dar vei fi arestat şi dus la închisoare, nenorocitule.”

„— Nu, vecinii au crezut că a murit de inflamaţie a intestinelor. Mâine va fi îngropat şi justiţia nu va şti nimic.”

Andrei Petrovici suspină şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

„— Caterina Petrovna a murit de durere, reluă el, l-am ucis pe fiul meu… sunt blestemat!”

Apoi, cu o lucire de fiară în ochi îmi zise:

„— Să jucăm! Asta te face să uiţi!”

Acest om straniu băgă atunci mâna în buzunar, scoase câteva piese de aur şi se apropie de masa de joc.

În tot cursul nopţii el jucă cu frenezie, când se făcu ziuă el pierduse ultimul ban. Eu din contră, câştigasem şi aveam o grămadă de aur în faţa mea.

Andrei Petrovici era oribil de văzut.

„— Amice, zise el, dă-mi aur, îmi trebuie aur. Căci vreau să câştig.”

„— Nu, răspunsei eu, dacă nu îmi faci o promisiune.”

„— Vorbeşte! Vrei sufletul meu şi partea mea din paradis?” răspunse el.

„— Vreau să îmi faci jurământul de a mi te supune timp de douăzeci şi patru de ore şi de a executa ordinele mele, oricât ţi s-ar părea de straniu.”

„— Jur!” îmi spuse el întinzând cu lăcomie mâna.

Cu toate că se afla de zece ani în Franţa, Andrei Petrovici rămăsese superstiţios, după cum fusese în ziua când părăsise ţărmurile Donului şi câmpiile sălbatice din Ucraina.

Ştiam că e un jurământ pe care cazacul nu-l violează niciodată, e acela care-l face pe coarnele taurului negru.

Taurul negru este un animal legendar, care personifică pe zeul răului.

Orice cazac este convins că acela care ar călca un jurământ făcut pe coarnele taurului negru s-ar expune unui teribil şi misterios supliciu, pe lângă care torturile infernului nu sunt decât o jucărie.

Luai în mâini un pumn de aur, şi arătându-l lui Andrei Petrovici îi spusei:

„— Vrei să îmi juri pe coarnele taurului negru?”

El ezită un minut, dar vederea aurului îi fascină.

„— Fie! îmi spuse el, îţi jur pe coarnele taurului negru. Timp de douăzeci şi patru de ore mă voi supune dumitale.”

I-am dat un pumn de aur; el se puse din nou la joc şi în timp de o oră, recâştigase ceea ce pierduse. Atunci l-am scos afară din tripou.

„— Acum, zise el, sunt sclavul tău. Ordonă.”

„— Ai declarat decesul copilului tău?”

El îşi duse mâna la frunte şi strigă:

„— Cu jocul, uitasem totul!”

„— Ei bine, haide atunci la primărie.”

El făcu câţiva paşi la braţul meu, eu continuai:

„— Tu ai greşit; în loc să-l ucizi pe fiul tău, ai fi făcut mai bine să-l ucizi pe tânărul pe care îl creşti.”

„— Fiul stăpânului?”

„— Da, căci dacă l-ai fi ucis pe acesta, averea ta era făcută.”

„— Ce vrei să spui?”

„— Vreau să spun că vei declara la primărie, nu că a murit Andreevici, fiul tău, ci Gaston, fiul colonelului Yermolof, în Franţa baron René.”

„— Oh! zise el lăsându-mă de braţ, asta nu e cu putinţă!”

„— Uiţi jurământul…”

El tresări şi mă privi încă o dată.

„— Tragi vreun profit din asta?”

„— Şi tu ai interes, căci în ziua în care baroneasa René va muri, îţi voi da o sută de mii de franci.”

Aici, căpitanul în retragere se opri şi o privi pe nevastă-sa.

— Vezi, draga mea, zise el, Gaston René e mort la starea civilă. Deci el nu îmi poate contesta moştenirea baronesei.

Tânăra femeie se uită la căpitan cu răceală.

— Domnule conte d’Estournelle, zise ea. Nu eşti demn de a te căsători cu o femeie pierdută ca mine. Eşti un hoţ de moşteniri.

— Ce-ţi pasă! zise el. Vei fi bogată.

— Şi contesă cu adevărat… Vreau să fiu damă mare în zilele mele.

Două lovituri în uşă întrerupseră convorbirea acestei căsnicii model.

Căpitanul se duse să deschidă, şi se află în faţa unui bătrân care nu era altul decât notarul Brunet.

— Domnule conte, zise el intrând, averea bate la uşa dumitale. Ai făcut bine să deschizi.

Contele d’Estournelle şi femeia sa fură cuprinşi de o violentă emoţie.

— Baroneasa René a murit? întrebă căpitanul.

— Nu, dar ea mi-a ordonat acum o oră, să-i fac testamentul în favoarea dumitale.

. . . .

Pe când contele şi baroneasa d’Estournelle se bucurau, sunt silit a-l conduce pe cel ce va citi această istorie de necrezut în apartamentul acceptat de Andrei Petrovici.

Astfel după cum anunţase contele d’Estournelle soţiei sale, Caterina Petrovna murise în urma răului tratament al soţului ei. Andreevici murise şi bătrânul cazac trăia singur. Eu

fusesem crescut într-un pension, de unde ieşeam în fiecare joi când veneam să-l văd pe Petrovici pentru care aveam o afecţiune filială.

Baptistin valetul baronesei René, scăpa uneori şi mă vizita, sau la pension, sau la Petrovici.

În acea zi venisem să-l văd pe bătrânul cazac, şi îl găsisem bolnav.

— Stai cu mine astă-seară, îmi spuse el, mi-e frică să nu mor…

— Voi sta, răspunsei, dar fii pe pace, Andrei Petrovici, nu vei muri. Te voi îngriji.

Petrecui toată seara lângă dânsul. El îşi fuma luleaua şi îmi vorbea de tatăl meu.

Când sună ora zece se auzi o bătaie în uşă şi intră un om, pe care în amintirile mele cele mai îndepărtate, mi s-a părut că l-am mai văzut. Era contele d’Estournelle.

Mi s-a părut că observ că prezenţa lui a produs asupra lui Andrei Petrovici o impresie neplăcută.

Fizionomia acestui om îmi va rămâne toată viaţa săpată în memoria mea. El avea o privire sinistră.

Aruncă asupra mea o privire, care mă îngheţă, până în măduva oaselor.

— Bună ziua, Andrei Petrovici, zise el cazacului.

— Bună ziua, răspunse acesta, ce doreşti?

— Vreau să-ţi vorbesc în particular de un lucru de cea mai mare importanţă.

Andrei părea cu totul tulburat. Totuşi el mă privi într-un chip cu totul semnificativ.

— Bine, spusei eu, voi trece într-o altă odaie.

Necunoscutul rămase singur cu Andrei Petrovici. Ei vorbiră mult timp pe şoptite. Auzii chiar câteva explicaţii înăbuşite scoase de cazac, apoi aceste cuvinte:

— Aminteşte-ţi jurământul pe care mi l-ai făcut.

— Fie! mă voi supune, murmură Andrei Petrovici…

Apoi necunoscutul plecă. Atunci Andrei mă chemă.

— Cine e acel om? îl întrebai eu. Parcă l-am mai văzut undeva.

Andrei dădu din umeri.

— Ţi se pare, răspunse el. E un om foarte cumsecade şi mi-a adus o veste bună.

— Ah!

— Dar nu-ţi pot spune încă nimic. Dar ai făcut foarte bine că

nu te-ai întors la pension astă-seară.

— Şi de ce?

— Fiindcă această veste bună te priveşte.

— Pe mine?

— Da.

El îşi puse un deget pe buze.

— Mâine, zise el, vei şti totul. Până atunci culcă-te şi noapte bună.

Am spus-o, Andrei avea asupra mea o oarecare autoritate. Mă obişnuisem să mă supun lui. Am stat lângă dânsul.

Ne-am culcat devreme şi în curând am adormit.

Pe la miezul nopţii, un zgomot neobişnuit mă deşteptă; se vorbea în odaia vecină celei în care dormeam eu. Am crezut că recunosc din nou vocea omului care venise seara şi vorbise cu Andrei Petrovici.

Atunci împins de un sentiment de curiozitate, mă sculai din pat, mă târâi până la uşă şi mă uitai prin gaura cheii.

Nu mă înşelasem. La lumina lămpii ce se afla pe masă, îl văzui pe cazac aşezat lângă necunoscut şi vorbind cu dânsul.

Vorbeau pe şoptite, dar cum am un auz foarte fin care îmi permite să disting de la distanţă, n-am pierdut nici un cuvânt din această ciudată convorbire pe care o reproduc aici.

— Astfel, spunea Andrei Petrovici, trebuie să plec.

— Îndată!

— Şi dacă nu voi pleca?

— Nu vei avea ceea ce ţi-am făgăduit.

Cazacul părea că se luptă cu această voinţă care-l stăpânea.

Un moment chiar, el se gândi să reziste. Atunci necunoscutul se aplecă la urechea lui. Ce i-a spus? Am aflat pe urmă, dar în acel moment mi-a fost cu neputinţă să ghicesc.

Petrovici se sculă deodată şi strigă:

— Nu! Nu! niciodată!

Necunoscutul îl împinse până la uşă, şi, pe când cu o mână îl strângea de gât, cu cealaltă scoase din buzunar un pumnal.

În acest moment deschisei uşa ce ne despărţea şi alergai în ajutorul lui Petrovici.

— Dacă mai faci un pas, îl ucid.

Văzui vârful pumnalului strălucind la gâtul lui Petrovici. Ameninţarea pe care el o făcuse mă ţintui pe loc în mijlocul odăii, la doi paşi de cazac şi de acela care părea că vrea să-l

asasineze.
— Iertare! murmură Petrovici.. iertare! îţi jur că voi pleca.
— Bine, zise necunoscutul, vreau ca şi acest tânăr să te însoţească.
Vedeam încă vârful pumnalului şi o sudoare îngheţată îmi udă tâmplele.
Necunoscutul mă privi.
— Dacă ţii la viaţa acestui om, zise el, jură-mi că îl vei însoţi.
Petrovici avea o privire rugătoare, şi mi se părea că faţa lui era zdrobită de spaimă.
Cât despre necunoscut, el se uita la mine cu o privire de misterioasă spaimă care mă îngheţa.
— Ascultă, îmi spuse el. Petrovici îmi făcuse un jurământ, acela de a face o călătorie în interesul unor afaceri personale ale mele. Cer să-şi ţină jurământul, şi ceva mai mult, vreau, el sublinie acest cuvânt cu un accent teribil, ca să-l însoţeşti.. îţi dau zece secunde să te gândeşti. Dacă refuzi, îl ucid.
Îl iubeam pe Petrovici şi eram aşa de mişcat, aşa de speriat, încât aş fi primit condiţiile cele mai stranii.
— Voi pleca, răspunsei.
— Juri?
— Pe onoarea şi pe memoria venerată a tatălui meu.
Necunoscutul lăsă braţul în jos, îşi puse pumnalul în buzunar, se înfăşură în manta şi plecă. Toate astea se făcură aşa de repede încât n-avui timpul să ies din toropeala ciudată care mă cuprinsese. El era deja departe când regăsii puţină linişte şi prezenţă de spirit.
— Ah! îmi zise atunci Petrovici cu o voce tânguitoare, trebuie să te supui… căci altfel sunt dinainte un om mort.
— Dar unde vrei să mă conduci? îl întrebai.
— Nu pot să-ţi spun, îmbracă-te şi să plecăm.
— Ce! îndată?
— Da.
Chiar la capătul lumii de-ar fi vrut să mă ducă Petrovici şi aş fi plecat cu dânsul. Aveam în acest om o încredere oarbă.
Mă îmbrăcai. El deschise un scrin şi luă o grămadă de aur. Apoi îmi dădu o blană şi îmi spuse:
— Îmbracă-te bine, căci noaptea este frig iarna.
— Dar cel puţin, îi spusei eu, trebuie să anunţ la pension?
— Nu.
— De ce?

El începu să tremure şi spaima lui era aşa de bine prefăcută, încât rămăsei convins că trecea prin cel mai mare pericol.

— Aceşti oameni, căci acela care a ieşit de aici, are tovarăşi, aceşti oameni m-ar ucide! murmură el.

L-am urmat în culmea uimirii. Am coborât în stradă. Acolo. Petrovici păru că ezită un moment; apoi el o luă pe strada Saint-Honoré şi mă târî până în piaţa Palais-Royal. Erau atunci orele 11 fără un sfert.

Petrovici mă urcă într-o birjă, luă loc lângă mine şi spuse birjarului:

— La Gara de Nord; îţi dau cinci franci pentru o cursă.

Această făgăduială avu ca rezultat că parcurserăm într-un sfert de oră distanţa de la Palais-Royal la Gara de Nord.

La acea epocă era un tren care mergea direct de la Paris la Colonia, şi pleca la orele unsprezece şi treizeci şi cinci de minute seara.

Pe când intram în gară, am zărit un comisionar care veni la noi şi spuse cazacului:

— Dumneata eşti domnul Petrovici?

— Da.

Comisionarul avea în mână un sac de călătorie. I-l dădu lui Petrovici.

— Am fost însărcinat, zise el, să vă dau aceasta.

Sacul cuprindea bani, o sticlă rotundă plină de Kirsch şi o scrisoare fără iscălitură.

Scrisoarea spunea:

„Vei coborî la Colonia, la hotel Coblenz, şi vei aştepta instrucţiunile mele.”

Petrovici îşi atârnă sacul de gât, scoase dopul de la sticlă şi mi-o întinse.

— Iată nişte kirsch foarte bun, îmi zise el, bea niţel, asta te linişteşte puţin.

După zece minute eram instalaţi într-un vagon de clasa întâi, şi mergeam pe linia Coloniei. Crezusem, văzându-l pe Petrovici luând bilete pentru această destinaţie, că acolo era ţinta călătoriei noastre.

Kirschul pe care l-am băut conţinea desigur un narcotic, căci în curând adormii. După douăsprezece ore m-am deşteptat la Colonia.

Am descins la hotel Coblenz. Petrovici îmi spune:

— Nu ne vom opri aici, aştept o scrisoare de la dânsul.

— Dar unde mergem? întrebai eu neliniştit.

— Nu ştiu, răspunse el.

Apoi spre a mă distra, mă duse să vizitez catedrala şi oraşul. Se părea că el se liniştise cu totul.

Seara, curierul din Franţa îi aduse un plic voluminos: era o scrisoare de la necunoscut.

Această scrisoare conţinea o poliţă de trei mii franci către un bancher din Colonia şi un paşaport rusesc pe numele de Andrei Petrovici, supus rus, călătorind cu fiul său..

— Dar, îi spusei, nu sunt fiul tău; de ce nu sunt arătat cu numele meu în acest paşaport?

— Spre a evita supărări la graniţă, îmi spuse el liniştit..

— Mergem deci în Rusia?

— Da.

Seara am plecat din Colonia. După patruzeci şi opt de ore, eram la graniţă.

În tot cursul drumului Petrovici păstrase un secret absolut asupra ţintei şi motivului călătoriei sale. Cât despre mine eram distras de evenimentele drumului.

E important să spun aici acest amănunt: până la vârsta de zece ani, trăisem pe lângă Petrovici şi femeia lui, care vorbeau întotdeauna ruseşte; deci cunoşteam această limbă tot aşa de bine ca şi franceza.

La graniţă ne-a vizat paşaportul şi ne-am continuat drumul.

— Acum, îmi zise Petrovici, îţi pot spune că mergem la Petersburg. Dar, fii liniştit, vom, sta acolo numai câteva zile. Peste o lună ne vom întoarce la Paris.

După opt zile am sosit la Petersburg.

Petrovici mă duse într-o casă mobilată, situată lângă Podul Cântăreţilor, şi în care locuia lume de condiţie mediocră.

Făcându-i observaţie, el mi-a spus:

— Am venit aici pentru afaceri misterioase, e bine să nu se ştie cine eşti.

Toată ziua care urmă sosirii noastre, Petrovici mă lăsă singur pretextând numeroase curse.

Seara, un ofiţer de poliţie se prezentă şi ne ceru paşapoartele. Acela al lui Petrovici îi dădea calitatea de supus rus, şi pe mine mă făcea fiul său.

După ce examină acest paşaport, ofiţerul îl privi pe Petrovici şi-i spuse:

— Fiul dumitale e născut în Franţa?

— Da, răspunse el.

— E naturalizat francez?

— Nu.

— Ce vârstă are?

— Douăzeci de ani.

În Rusia, serviciul militar era obligatoriu pentru un tânăr de la vârsta de 18 ani..

Ofiţerul de poliţie scrise câteva cuvinte pe un carnet şi plecă.

A doua zi eram încă în pat când se auzi o bătaie în uşă. Acelaşi ofiţer de poliţie se prezentă însoţit de doi agenţi.

— Îmbracă-te, îmi spuse el, şi urmează-mă. Furăm duşi, Petrovici şi cu mine, la poliţie. Petrovici avea peste cincizeci de ani şi această vârstă îl scutea, de a servi. Cât despre mine însă, mi se explică că eram de drept soldat de doi ani, şi că mă aflam în stare de dezertare.

Colonelul, care mă întreba, adăugă totuşi, cu bunăvoinţă:

— Consiliul de război te va achita de dezertare, dar vei fi încorporat pe loc în armata Crimeii.

Închipuiţi-vă disperarea mea. Atunci am crezut că pot face apel la buna-credinţă a lui Petrovici.

— Tu ştii, îi spusei, că nu sunt fiul tău, că tatăl meu era francez şi că eu sunt născut de asemenea francez.

Mânia şi disperarea mă înăbuşeau. Petrovici ţinea capul plecat şi tăcea.

În acest timp protestele mele energice, şi numele tatălui meu, pe care îl pronunţasem, făcuseră să se nască oarecare îndoială în sufletul colonelului.

— Dar vorbeşte Petrovici! strigai eu, te conjur să spui adevărul!

Atunci aplecându-şi capul, mizerabilul răspunse:

— Adevărul e că sunt tatăl tău. Te înlocuisem fiului colonelului Yermolof, adică baronul René, şi asta pentru a te face să intri în posesia averii pe care trebuia să o moştenească…

Scosei un ţipăt.

— Minţi, mizerabile! Nu sunt şi nu pot fi fiul tău! Cazacul scoase din portofel o hârtie pe care o întinse colonelului.

Era copia legalizată a actului de deces a tânărului Gaston René, mort la vârsta de zece ani!… Acest act era condamnarea mea. Fui încorporat într-un regiment care pleca la Sevastopol.

Petrovici împinse ipocrizia până la a manifesta cea mai mare disperare, dar mă lăsă ca să plec, şi mărturisesc că plecasem convins că el spusese adevărul şi că eram fiul unui cazac iar nu al baronului René.

Dar Petrovici, servindu-l pe contele d’Estournelle, pe acest gentilom degenerat, nu se gândise la perfidia acestui om.

Contele îi făgăduise o sută de mii de franci şi Petrovici care se obişnuise timp de douăzeci de ani cu viaţa Paris, porni la drum a doua zi după plecarea mea. El sperase să poată intra uşor în Franţa şi să se bucure de preţul trădării sale.

Petrovici se înşela. Când a sosit la graniţă, a fost arestat de autorităţile ruseşti. La poliţie se primise un denunţ venit din Franţa că Petrovici era un spion. Mizerabilul fu percheziţionat. Asupra lui nu s-a găsit nici o hârtie compromiţătoare, mai ales în timp de război, lucru prea grav ca să pună în libertate pe cel compromis în denunţ. Petrovici nu se putu întoarce în Franţa şi, măsură de precauţie, fu încorporat la rândul său în corpul de infirmieri ai armatei din Crimeea, ceea ce făcu mă mir foarte mult văzându-l la Sevastopol trei zile după mine.

— Scumpe copil, îmi zise el, tot ipocrit, nu puteam să trăiesc departe de tine. Am preferat sclavia, libertăţii. M-am lăsat să fiu arestat ca spion cu singurul scop de a veni la tine.

Am crezut ceea ce îmi spusese Petrovici. Fie că el a cerut cu adevărat, fie că s-a amestecat întâmplarea, Petrovici fu dat în regimentul meu. După trei zile de la sosirea lui am intrat în foc. Asediaţii încercară o ieşire în cursul nopţii.

Primul glonţ francez îl lovi pe Petrovici. El căzu în braţele mele.

— Sunt mort! zise el. Dumnezeu mă pedepseşte.

L-am scos afară din rânduri.

— Nu merge aşa departe, îmi zise el. Lasă-mă aici şi Dumnezeu îmi va da puterea să mai trăiesc o oră.

Îl lungisem lângă un şanţ şi încercai să opresc cu batista mea sângele ce curgea din rana ce o avea la piept. Atunci, cuprins de remuşcări, Petrovici îmi povesti trădarea lui. Dar eram singuri şi nu aveam nimic pentru scris. Petrovici murise fără să-mi lase nici o dovadă materială despre infama sa purtare, iar eu sunt mort după legile civile.

. . . .

Aici se termina manuscrisul intitulat: *Istoria unui mort*.

După citirea acestui manuscris, Daniela scrisese vicontelui

de Chenevières spre a-i cere o întrevedere.

Capitolul XXXII

Să pătrundem acum în inima vastei intrigi. A doua zi, după ce contele Arthur de Chenevières îl vizitase pe misteriosul personaj din strada Michodière, primise seara vizita Danielei, iar baronul Gontran de Neubourg coborî de pe cal pe la orele zece şi jumătate în faţa cafenelei Riche.

Gromul care îl însoţea, luă calul şi coborî pe strada Pelletier.

Baronul de Neubourg intră în cafenea spre a dejuna.

El se aşeză la o masă situată într-un colţ al salonului, în faţa unei ferestre ce dădea pe strada Pelletier.

Acolo scoase din buzunar un carnet ale cărui foi le răsfoi. Una din pagini era acoperită de semne hieroglifice.

„Acest om, murmură baronul, avea desigur dreptate când mi-a spus că nici eu, nici cei trei prieteni ai mei nu vom putea face nimic fără dânsul. În două ore el ştie mai mult decât am putut noi afla în opt zile.”

Baronul îşi puse monoclul la ochi şi, uitându-se cu atenţie la acele note misterioase, îşi continuă monologul:

„Ieri seară i s-a trimis lui Rocambole un bilet de trei rânduri şi acest carnet. Carnetul era nescris; biletul spunea: «Dorim să ştim cine e un anume conte d’Estournelle? Este bogat? Este sărac?»

Azi de dimineaţă, la ora opt, pe când mă urcam pe cal, mi s-a adus carnetul. Iată ce citesc:”

„Contele d’Estournelle, fost ofiţer, căsătorit cu o femeie de moravuri uşoare, având o pensie de 30 mii franci care i-a făcut-o bătrâna baroneasă René (strada Saint-Guillaume) contele o va moşteni pe baroneasă... Baroneasa avea un nepot, a murit? Actul său de deces spune acest lucru pentru toată lumea, afară de mine... Un bătrân servitor al baronesei a fost gonit. Contele, care a căpătat o mare influenţă asupra baronesei, a dovedit că acest valet voise să ia averea stăpânei sale.

Se va găsi acest valet în strada Neuve-des-Bons-Enfents, într-un hotel împodobit cu firma Armele Angliei, unde îşi face serviciu. El se numeşte Baptistin.

Contele d’Estournelle e legat de vicontele de la Morlière. El

ia masa în fiecare zi la prânz la Café Riche, primul salon, masa din stânga, lângă contoar. Foarte tare în spadă, dar înfuriindu-se când e pe teren. Acela care scrie aceste rânduri l-a dezarmat o dată. Diseară alte informaţii.”

Aici se opreau notele misteriosului agent de pe strada Michodière.

Baronul de Neubourg dejuna cu ochii aţintiţi la uşă.

„Ar fi curios, îşi zise el, ca personajul în chestiune, care vine aici în toate zilele, să nu vină tocmai astăzi.”

Baronul de Neubourg se înşela. În momentul în care bea cafeaua, un om de vreo patruzeci şi cinci de ani aproape, cu nişte mustăţi mari şi cu o redingotă încheiată milităreşte, intră în cafenea şi se aşeză la masa indicată în notele carnetului.

Băiatul se apropie.

— Domnul conte binevoieşte să îmi dea pardesiul şi pălăria sa.

„Acesta e omul meu”, se gândi baronul de Neubourg.

Şi el îl privi cu atenţie. Apoi chemă chelnerul şi-i şopti:

— Acest domn care a venit, nu e contele d’Estournelle?

La răspunsul afirmativ al chelnerului, baronul luă o carte de vizită din buzunar şi i-o remise.

— Fii bun şi dă această carte domnului şi roagă-l să-mi permită a-i vorbi.

Contele nu îl cunoştea pe baronul de Neubourg; el fu foarte mişcat văzându-l pe chelner că-i aduce acea carte pe vizită, şi după ce o citi, se uită la baron cu o expresie de mare curiozitate.

Baronul se sculase şi se apropiase de contele d’Estournelle.

— Iartă-mi, domnule, indiscreţia mea, zise el. Am venit aici într-adins spre a avea onoarea de a te întâlni.

Contele se înclină în mod curtenitor. Baronul reluă:

— Împlinesc pe lângă dumneata rolul unui ambasador.

Curiozitatea contelui d’Estournelle păru că se dublează.

— Nu mă ştiam deloc un personaj de aşa de mare importanţă, răspunse el, pentru ca să fie nevoie a se trata cu mine prin ambasadori.

Baronul surâse.

— M-am servit poate de un cuvânt prea măgulitor; dar nu e nimic, îmi voi împlini misiunea.

— Te ascult, domnule.

Baronul se aşeză în faţa contelui şi continuă:

— Am un prieten, care vine din Crimeea.

— Ah! zise contele, care nu se putu opri de a tresări niţel.

— Şi el a întâlnit sub zidurile de la Sevastopol, urmă baronul de Neubourg, un tânăr care serveşte armata rusească şi spune că e rudă cu dumneata.

O uşoară paloare se răspândi pe faţa contelui d'Estournelle.

— Nu ştiu, zise el surâzând, să am vreo rudă în armata rusească.

— El se numeşte baronul René.

Contele d'Estournelle făcu o bruscă mişcare; dar tulburarea lui avu durata unei clipe.

— Domnule, răspunse el, am avut, într-adevăr, rude purtând acest nume. Dar cel din urmă băiat din această familie a murit acum zece ani.

— Crezi?

— Oh! sunt sigur.

— E ciudat! zise cu neglijenţă baronul.

Şi el se uită la contele d'Estournelle cu una din acele priviri ce pătrund până în fundul sufletului.

— Nu văd, domnule, ce poate fi ciudat în ceea ce am onoarea a vă spune.

— Ah! ba da, răspunse baronul de Neubourg, tânărul care l-a întâlnit pe amicul meu stăruie în a pretinde că se numeşte baronul René.

Contele răspunse cu răceală:

— E un mincinos! Acum, domnule, aştept comunicarea pe care mi-aţi anunţat-o.

— Dar, domnule, replică baronul de Neubourg, ea e zadarnică acum.

— Ah!

— Dacă acest tânăr e un mincinos, nu poţi să faci nimic pentru dânsul.

Contele îşi răsucea mustaţa foarte agitat.

„Aşadar e dânsul”.

— Eram însărcinat să te fac să te interesezi de acest tânăr, dar… fiindcă…

— Domnule, îl întrerupse contele, cred că e necesar să te pun pe calea unei intrigi teribile. Tânărul mort acum zece ani fusese crescut de un cazac, fost servitor al tatălui său. Acest cazac, într-un scop culpabil…

Cu un gest, baronul de Neubourg îl opri pe conte.

— Ghicesc istoria de care e vorba, domnule; numai că ea

are două versiuni.

— Ah! zise contele.

— După dumneata, tânărul întâlnit în Crimeea de amicul meu este un mincinos.

— Da.

— După acest tânăr, cazacul e un mizerabil.

Contele d'Estournelle stătu nepăsător.

— Dar, zise el, cred că acel cazac a murit.

— Ai dreptate; numai că el a făcut destăinuiri înainte de a muri, şi poate chiar...

Aici baronul de Neubourg se uită cu răceală la contele d'Estournelle şi adăugă:

— Şi poate chiar că a avut timpul să scrie.

Contele păli din nou, dar nu făcu nici o mişcare care să poată trăda violenta lui emoţie.

— Adevărat? zise el.

Baronul de Neubourg se sculă.

— Ceea ce mi-ai declarat, domnule, zise el, modifică cu totul intenţiile mele. Îţi cer de o mie de ori iertare că te-am supărat.

El făcu un pas înapoi, salută şi se duse la loc la masa lui.

Acest demers al baronului de Neubourg pe lângă contele d'Estournelle avea ceva straniu, neobişnuit, care îl uimi pe acesta din urmă.

„Ce vrea de la mine acest om? Cum ştie dânsul secretul meu?"

Acestea fură întrebările pe care şi le puse contele d'Estournelle.

Baronul Gontran de Neubourg se aşezase liniştit la masa lui şi-şi bea cafeaua.

Deodată contele se sculă şi veni la dânsul.

— La rândul meu, domnule, zise el, pot îndrăzni să îţi pun o întrebare?

— Da, domnule, răspunse baronul cu o linişte care părea că anunţă că se aşteptase la demersul contelui d'Estournelle.

Contele reluă cu oarecare bruscheţe:

— Dacă în loc de a-ţi spune că nu se află nimeni pe lume cu numele de baronul René, aş fi tăcut...

— Ei bine?

— Ce mi-ai fi spus?

— Că acela care se credea baronul René, avea intenţia de a se adresa dumitale.

— În ce scop?

— Spre a solicita sprijinul dumitale pe lângă bunica lui.

— Foarte bine!

— Dar părerea pe care mi-ai spus-o, domnule…

— E adevărată din toate punctele de vedere. Ah! zise contele. Te-ai îndoi oare de cuvântul meu?

Şi contele îşi încruntă sprâncenele.

Baronul de Neubourg, tot liniştit, cu privirea fixă, îi zise:

— Ai temperament sangvin, domnule; aici e foarte cald, ia seama că poţi fi lovit de apoplexie.

Contele deveni şi mai palid.

— Domnule, zise el şi mai înfuriat, am avut onoarea de a-ţi pune o întrebare.

— Ascult, domnule.

— Te îndoieşti sau nu de cuvântul meu?

Baronul tăcu.

Atunci la rândul său contele făcu un pas înapoi şi adăugă:

— Voi avea onoarea să trimit la dumneata acasă spre a îmi da răspunsul la întrebarea mea.

Baronul de Neubourg se înclină.

— Prin doi prieteni, termină contele, ai cărui ochi se înroşiră ca sângele.

— Ah! iartă-mă, domnule, zise baronul, trebuie să te previn că ieşi foarte devreme din casă.

— Speram, şi dacă… mâine… pe la ora şapte, am să fac o plimbare cu amicii noştri comuni…

Baronul de Neubourg se uită la conte cu multă insolenţă.

— Nu e obiceiul meu, domnule, de a mă bate cu primul venit.

— Domnule!

— Dar o dată nu e obicei. De altfel, la punctul la care am ajuns, e în zadar să mai aşteptăm până mâine. Vrei să ne batem astă-seară?

— Da.

— Pe la ora patru.

— Fie.

— Mă vei găsi la orele patru cu cei doi amici ai mei în pădurea Vincennes.

— Voi fi acolo.

Baronul de Neubourg plăti şi se îndreptă pe jos spre strada Helder. Pe drum el îl întâlni pe vicontele de Chenevières.

— Ei bine? îl întrebă acesta.

— S-a făcut.

— Cum?

— L-am întâlnit pe contele d’Estournelle la cafeneaua Riche. Omul din strada Michodière nu se înşelase.

— Şi tu?

— Ceea ce am prevăzut, s-a întâmplat.

— Cum?

— Contele m-a provocat.

— Şi te vei bate cu acest mizerabil?

— Da, am planul meu. Dacă îl ucid, vom găsi un mijloc de a arăta adevărul baronesei René.

— Dacă nu-l ucizi? Dacă din contră…

Gontran surâse.

— Mai întâi, zise el, o supoziţie ca a ta este impertinentă.

— Aş!

— Să lăsăm astea la o parte. Ţi-am spus, am un plan. Deocamdată, ăsta e secretul meu.

Vicontele de Chenevières se înclină.

— Vei spune lordului Blakstone şi lui de Verne, căci presupun că-i vei vedea?

— Da, şi tu?

— Nu cred.

— Cum! nu va trebui ca unul din ei să vină cu noi astă-seară?

— Mai întâi, zise baronul de Neubourg, nu vei veni nici tu, nici ei prin urmare.

— Glumeşti!

— Deloc. E zadarnic ca acest conte d’Estournelle să ştie că există raporturi între noi.

— Pe cine vei lua deci ca martori?

— Doi ofiţeri din prima cafenea ce îmi va ieşi în cale la Vincennes.

La aceste cuvinte, baronul de Neubourg întinse mâna vicontelui de Chenevières.

— Vei putea, zise el, să trimiţi astă-seară la mine pe la ora opt să afli rezultatul duelului. Mă voi întoarce până la acea oră. Adio!

Şi baronul, fără să voiască a da alte explicaţii, se duse acasă.

— Jean, zise el valetului său, nu sunt acasă pentru nimeni.

După acest ordin, baronul de Neubourg se uită la pendulă. Era abia la amiază.

— Am de aşteptat încă trei ore, îşi zise el, să petrecem.

El se culcă pe un divan şi începu să citească un roman apărut de curând.

După o oră valetul său îi remise o scrisoare care fusese adusă de un comisionar.

Baronul o deschise şi o citi cu surprindere.

— Iată ceea ce e ciudat, îşi zise el. Fie! Pe mâine! Voi aştepta.

Şi continuă să citească.

Trecu O altă oră. Valetul reapăru.

— Domnul baron, zise el, nu vrea să primească deloc?

— Nu primesc pe nimeni.

— Totuşi e o doamnă, care vrea să-l vadă pe domnul baron.

— Numele ei?

— Nu-l cunosc.

— Pofteşte-o în salon, zise baronul.

Capitolul XXXIII

Contele d'Estournelle, pe care l-am găsit odinioară într-o căsuţă sărăcăcioasă pe strada Arbre-Sec, locuia acum într-un elegant apartament la catul întâi pe strada Taranne.

Nota trimisă de pe strada Michodière era exactă. Doamna baronesă René făcuse viitorului ei moştenitor o pensie de treizeci de mii de franci.

Afară de asta, casa în care locuia aparţinea baronesei şi ei nu plăteau chirie.

Contele d'Estournelle ieşind din cafeneaua Riche se îndreptă spre casă.

Era palid şi agitat. Făcu drumul pe jos cu un pas inegal şi grăbit, iar felul în care sună o făcu pe nevasta lui să-şi zică:

„Contele a avut vreo supărare."

Contesa d'Estournelle se afla în budoarul ei când intră bărbatul său.

Am spus-o, era încă tânără şi frumoasă.

Înaltă, subţire, cu mâinile şi picioarele aristocratice, cu părul negru şi ochii albaştri, contesa nu părea să aibă treizeci de ani.

Ea fusese odinioară celebră în lumea în care o întâlnise contele d'Estournelle, avea reputaţia unei fete drăguţe, lipsită de inimă, dar găsea foarte natural ca un om să se ruineze

pentru dânsa sau să-şi zboare creierii.
Contele d'Estournelle intră cu atâta violenţă, încât contesa se sculă şi înaintă spre dânsul. Ea îl privi pe conte cu o curiozitate puţin cam dispreţuitoare.
Contele îşi răsucea cu furie mustaţa.
— Mă prind, îi zise ea, că te baţi mâine în duel.
Vocea ei era foarte liniştită; s-ar fi părut că acest lucru îi era cu totul indiferent.
— Te înşeli, reluă contele. Nu mâine, ci astă-seară la ora patru.
— Adevărat! te baţi? Cu cine? Pentru ce? Fără îndoială vreo ceartă prostească? Când cineva e jucător şi băutor de absint trebuie să se aştepte la asta...
Contele bătu din picior şi dădu din umeri.
— Nu mă bat pentru asta, zise el.
— De ce atunci?
— Mă bat spre a vă păstra, ţie şi copilului tău, moştenirea care ne este rezervată.
Aceste cuvinte produseră o senzaţie stranie asupra contesei d'Estournelle. Ea îl privi fix pe bărbatul ei şi-i spuse:
— Explică-te şi fii scurt, dacă poţi.
Contele îşi puse pălăria pe un, colţ al mesei, se aşeză lângă femeia lui, şi-i povesti pe scurt ce se petrecuse în cafeneaua Riche.
Contesa îl ascultă fără să-l întrerupă, cu răceală, cu liniştea unui general, care primeşte o dare de seamă a unei mişcări strategice. Când termină, ea îl privi.
— Cred, zise ea, că ai făcut foarte bine că m-ai luat de soţie.
— De ce?
— Căci, urmă ea, fără mine ai fi pierdut această partidă.
— Crezi?
— Mai întâi, ai comis o greşeală de neiertat.
— Care?
— Aceea de a-l provoca pe baronul de Neubourg. Îl cunosc pe Gontran.
Contele îşi încruntă sprâncenele.
— Îl cunoşti? zise el cu o voce plină de gelozie.
Un surâs crud flutură pe buzele tinerei femei.
— Bun! zise ea, parcă nu ştiai? În loc de a-mi face scene de gelozie retrospectivă, lasă-mă ca să salvez o situaţie deja compromisă.

Contele d'Estournelle îşi aplecă fruntea şi tăcu. Contesa reluă:

— Când un general e neîndemânatic, i se ia comanda. Ai făcut o greşeală, te destitui în mod provizoriu, şi te înlocuiesc.

În vocea contesei era un accent aşa de autoritar, încât bărbatul ei se simţi dominat. El se înclină şi spuse:

— Fie. Fă ce vrei, te voi asculta.

— Ei bine, stai acolo la masă, ia un toc şi scrie ceea ce îţi voi dicta.

— Aştept, zise contele, luând condeiul.

Contesa dictă:

„Domnule baron,

Eşti gentilom, sunt necesităţi pe care le pricepeţi. Nu mă pot întâlni cu dumneata astă-seară."

— Hm! zise contele întrerupându-se în mod brusc.

— Dar scrie deci! spuse cu bruscheţe contesa.

Ea continuă:

„Când m-am întors acasă, mi-am găsit copilul bolnav de angină şi pe soţia mea nebună de durere, îţi cer răgaz de douăzeci şi patru de ore."

— Iscăleşte, zise contesa. Gontran de Neubourg este un gentilom; după cele scrise, el te va crede pe cuvânt.

— Dar, în fine, la ce bun acest răgaz? întrebă contele înmărmurit.

— Vreau să am timpul de a mă gândi. În faţa unui pericol ca acela care ne ameninţă, douăzeci şi patru de ore sunt uneori salvarea.

Contele avea sprâncenele tot foarte încruntate.

— Aş fi preferat să-l ucid îndată, zise el.

Contesa dădu din umeri şi surâse în mod straniu.

— Peste douăzeci şi patru de ore, Gontran de Neubourg va avea poate altceva de făcut decât să se bată cu dumneata.

— Ce vrei să spui?

— Ăsta e secretul meu.

Apoi ea se sculă şi se aşeză la masă în faţa bărbatului ei, zicând:

— Dă-mi condeiul.

Ea scrise repede câteva rânduri-şi îndoind hârtia o puse

într-un plic.

— Vei da scrisoarea dumitale unui comisionar din colţ şi îi vei da ordin să o ducă îndată.

— Şi… asta? zise contele, care privea scrisoarea pe care femeia lui o pusese în plic.

— Cu asta mă însărcinez eu.

Opreşte o trăsură la colţul străzii Saint-Peres. Vei plăti birjarului dinainte şi îi vei spune să aştepte pe chei. Haide, du-te.

Contele d'Estournelle apreciase de mai multe ori rara inteligenţă şi prezenţa de spirit a soţiei sale. El ghici că o vastă intrigă clocotea în capul ei, şi nu se gândi decât să se supună.

El ieşi deci cu docilitatea unui valet căruia i se dă un ordin.

Îndată ce plecă, contesa trecu în cabinetul său de toaletă şi se îmbrăcă, punându-şi pe umeri un mare şal cu care se înfăşură şi pe cap îşi puse o pălărie cu un voal gros.

Contele se întoarse după vreo zece minute.

— Trăsura te aşteaptă, zise el. Dar unde te duci?

— Să fac o călătorie de o oră care mă va întineri cu zece ani, răspunse ea. Adio, conte. Stai aici, nu lăsa pe nimeni să intre şi să nu te vadă nimeni afară din casă până mâine.

— Îţi făgăduiesc.

Contesa ieşi. Pe scară ea îşi lăsă peste faţă voalul, a cărui grosime ascunsese aşa de bine chipul ei, încât portarul o privi cu curiozitate fără să o recunoască.

Ea coborî în strada Saint-Peres cu un pas grăbit şi găsi trăsura oprită de conte, care aştepta pe chei.

— Strada Blanche, zise ea vizitiului, şi mână repede!

Capitolul XXXIV

E poate necesar, spre a înţelege mai bine demersul pe care îl făcea în acel moment contesa d'Estournelle, să ne întoarcem cu zece ani în urmă.

În 1844, într-o seară, trei femei tinere se aflau în jurul unei mese de ceai, într-un mic apartament pe strada Saint-Lazare.

Ele aveau douăzeci de ani şi erau frumoase.

Una trebuia să debuteze la Operă, cealaltă primea în fiecare seară coroane şi buchete pe o scenă, a treia primea pentru moment omagiile unui baron saxon, care pusese la

picioarele ei averea sa şi cea mai bună pereche de cai irlandezi care s-au văzut vreodată la Paris.

Cântăreaţa nu cânta în acea seară, actriţa luase de la un medic darnic un certificat de boală; frumoasa lor amică spusese baronului saxon că ea se duce să-şi viziteze familia.

Ele mâncaseră împreună, râzând din toată inima, batjocorind femeile şi bărbaţii.

În fine, una din ele vorbise de un roman ce apăruse şi care făcea multă gălăgie în toată lumea.

Era Istoria celor treisprezece a lui Balzac.

— Ei bine, scumpele mele amice, zise amanta baronului saxon, ştiţi un lucru? Dacă trei femei ca noi ar face jurământul eroului lui Balzac, ele ar merge departe.

— Poate, zise actriţa.

— Desigur, adăugă cântăreaţa.

Jurământul fu făcut. După zece ani, cântăreaţa avea un venit de treizeci de mii de franci, actriţa trecea de la teatrul cel mic pe o scenă mare, iar amanta baronului saxon era contesă.

Timp de zece ani, aceste femei nu se întâlniseră niciodată în mod ostentativ. Ele respectaseră întocmai programul marelui romancier. Se serviseră una pe alta, şi lumea nu ştia de legătura lor.

Aceea care devenise contesă, ghiciţi, era doamna d’Estournelle şi trăsura în care ea se urcă, după zece ani cu faţa acoperită de un voal des, o duse în strada Blanche, la poarta unui mic şi drăguţ palat, pe care un arhitect distins îl construise cu un an înainte pentru doamna Jeanne D., marea cântăreaţă.

Înainte de a se duce în strada Blanche, contesa d’Estournelle oprise un moment birja la colţul străzii Saint-Lazare şi chemase un comisionar.

Ea îi dădu epistola pe care o scrisese în faţa bărbatului ei.

— Du asta în strada Olivier, îi zise ea punându-i cinci franci în mână.

Această scrisoare era adresată domnişoarei Olimpia. Ea conţinea aceste două rânduri:

„Topaz, Smarald şi Granat fuseseră numele de război al acestor trei femei muşchetari.”

Şi contesa îşi continuase calea, zicându-şi:

— Olimpia trebuie să fie acasă. Niciodată ea nu iese înainte de ora două, şi abia e amiază.

Un valet cu vesta roşie veni să deschidă poarta.

— Doamna nu primeşte, zise el contesei.

— Spune stăpânei dumitale că e o damă care i-a vândut un topaz şi ea mă va primi.

Valetul închise poarta şi se duse, iar după cinci minute se întoarse şi deschizând porţile lăsă birja să intre în curte. Contesa coborî fără să-şi ridice voalul. Valetul, deveni respectuos, o conduse printr-un vestibul plin de arbuşti rari, deschise uşa unui salon de iarnă şi se retrase.

Contesa intră şi văzu o femeie stând în picioare lângă sobă. Era Jeanne.

— Charles, zise cântăreaţa acum nu mai sunt acasă pentru nimeni.

Valetul închise uşa. Atunci contesa ridică voalul şi cele două femei se îmbrăţişară.

— Iată-te, în fine, buna mea Topaz, zise cântăreaţa.

— Iată-mă, dragă Granat, şi am nevoie de tine.

— Topazul, Smaraldul şi Granatul nu fac decât una şi aceeaşi persoană, ştii bine.

— Ştiu.

Contesa se trânti pe un fotoliu lângă foc.

— Să vedem, zise cântăreaţa, ce vrei, îţi trebuie bani? Am treizeci de mii de franci la mine. Vrei diamantele mele?

— Nu. Vreau să scap de un bărbat.

— Vrei să-l fac să fie ucis în duel?

— Nu. Trebuie să mi-l confişti.

— Ne vom sili. Numele său?

— Gontran de Neubourg.

— Ce? Baronul!

— Da.

— Dar e un vechi admirator al meu, drăguţă.

— Ştiu.

— Şi te supără?

— El mă poate ruina.

— Vorbeşte, doamnă contesă; ordonă... se va face tot ceea ce vei voi.

— N-ai uitat statutul nostru?

Cântăreaţa, pe care de aici înainte o vom numi Granat, începu să surâdă.

— Vrei să spui de acel articol al convenţiei noastre secrete şi care e astfel conceput:

„A nu rupe niciodată o legătură fără a avea de la dânsul o

scrisoare compromiţătoare sau un secret care la nevoie să poată face un sclav dintr-însul.”

— Aşa este.

— Da. Ţi-ai adus aminte de asta cu baronul?

— Draga mea, răspunse Granat, ştii că Gontran este omul cel mai curat pe care-l cunosc? întreaga lui viaţă e ca o oglindă de Veneţia.

— Fără o mică pată? întrebă contesa încruntându-şi sprâncenele.

— Da, e una.

— Şi o cunoşti?

— Da.

O rază de bucurie crudă străluci în ochii contesei.

— Vorbeşte, zise ea, sunt nerăbdătoare să ştiu.

Granat se ridică şi controlând uşile, zise:

— Nu mă încred niciodată în servitorii mei. Aceşti oameni îşi petrec viaţa ascultând pe la uşi.

Apoi ea se aşeză din nou lângă contesă.

— Ştii tot ca şi mine, mititico, zise ea, că nu suntem îngeri de virtute, avem câteşitrele, topazul, granatul şi smaraldul, micile noastre mizerii pe conştiinţă; dar am fost întotdeauna cinstite între noi. Niciodată nu ne-am călcat cuvântul pe care ni l-am dat.

— Şi aşa va fi şi de aici înainte, zise cu simplitate contesa.

— Deci, îmi vei jura că vei păstra secretul celor ce-ţi voi spune.

— Îţi jur. Vorbeşte.

— La vârsta de douăzeci de ani, Gontran a ucis un om.

Privirea contesei scânteie.

— Şi ai dovadă? zise ea.

— Da. Aici, în această mobilă.

— O! atunci… îl avem la mână! zise contesa d’Estournelle cu o bucurie sălbatică. Secret pentru secret!… Acum vorbeşte, te ascult.

Cântăreaţa reluă:

— Acum cinci ani, nu ştiu cum să explic asta decât printr-o ciudăţenie de caracter; dar în ziua când l-am întâlnit, aveam inima şi capul pline de sentimente. Voiam să fiu iubită cu un amor, curat, înflăcărat, îmi plăcea să fie ceva romantic în viaţa mea.

— Ascultă, o întrerupse contesa, cred că ghicesc că eclipsa pe care ai făcut-o a avut ca primă cauză pe Gontran.

— Oh! e încă şi mai ciudat… vei vedea!… într-o seară de bal la Operă, l-am tachinat. El nu mă văzuse niciodată. Părul meu blond, mâna mea de ducesă, spiritul meu muşcător pe care îl cunoşti, l-au sedus. El mă rugă mult să îmi scot masca, dar n-am vrut.

„— Ascultă, îi spusei eu, nu sunt ceea ce poate crezi. Sunt o mondenă şi am un bărbat sălbatic. Cu toate acestea te-am văzut şi te iubesc… Dar să nu crezi că mă vei vedea la Paris.”

„— Şi unde te voi revedea? mă întrebă el tremurând.”

„— Nu ştiu încă, îi răspunsei. Cu toate acestea dacă într-o zi vei primi o scrisoare cu acest cuvânt „remember” şi indicaţia unei ţări oarecare, du-te acolo.”

„— Chiar de-ar fi în China, mă voi duce.”

Mă întorsei acasă nebună de speranţă. După opt zile am imaginat strania comedie pe care iat-o: găsisem un bărbat, adică un om, un cavaler de duzină care, în schimbul sumei de 2000 de franci pe lună să joace rolul de tiran şi de colonel prusac.

A doua zi, Gontran primi un bilet cu două cuvinte: „Remember, Cauterets.”

Gontran plecă la Cauterets. A doua zi după sosirea lui el mă întâlni la un bal în cazinoul băilor şi veni la mine.

„— Nu-ţi văzusem faţa, îmi zise el, dar inima mea te-a recunoscut. Eşti dumneata…”

„— Taci, nenorocitule! îi spusei. Bărbatul meu e aici.”

Falsul meu colonel îşi juca de minune rolul. El se uita în toate părţile cu o privire sălbatică, avea nişte mustăţi mari, şi spusese, în ziua sosirii noastre, jucând o partidă de wist, că va tăia urechile celui dintâi care va îndrăzni să mă privească.

Gontran dansa cu mine. La sfârşitul balului el era cu totul zăpăcit.

Închiriasem o casă singuratică, afară din oraş. Îl silii pe Gontran să facă un stagiu de o lună. După aceea l-am primit într-o seară în grădină.

El sosi, înfăşurat într-o mare manta, târându-se pe lângă ziduri. Intră pe o portiţă ce dădea pe o cărare pierdută; şi avea un pistol în buzunar. Era aşa de nostim. Romanul meu era complet. În fiecare seară, Gontran îşi închipuia că riscam pentru dânsul liniştea şi, poate, chiar viaţa mea. Colonelul putea să mă ucidă…

— Iată ceva foarte cavaleresc, o întrerupse râzând contesa d’Estournelle.

— Din nenorocire, urmă cântăreaţa, se afla la Cauterets, în mijlocul acestor liniştiţi burghezi, care stăruiau, toţi la fel ca şi Gontran, de a mă lua drept o damă mare, se afla, zic, un tânăr nebun, marchizul B… care fu cuprins de o mare pasiune pentru mine, şi făcu într-o seară prinsoarea că va ajunge până la inima mea.

Într-o noapte, Gontran pe când ieşea din grădină, se trezi faţă în faţă cu marchizul.

„— Ah! Ah! îi zise acesta, ghicesc totul acum.”

„— Domnule, îi zise Gontran, apucându-l de gât, îmi vei jura că ai să taci!”

„— Nu, vreau ca tot oraşul să ştie lucrurile astea, răspunse marchizul.”

„— Atunci te voi ucide mâine!”

„— Dacă vei putea! Dar, până atunci voi avea tot timpul de a povesti martorilor mei…”

Gontran avea douăzeci şi cinci de ani, mă iubea ca un nebun, şi se înfurie peste măsură. El avea un pistol la dânsul şi zbură creierii marchizului.

La zgomotul detunăturii, am alergat. Îl găsii pe Gontran nebun de disperare, nemişcat, şi cu privirea rătăcită…

„— Lasă-mă să fug, îmi zise el, se va crede că s-a ucis din disperare…”

Acesta e secretul care există între mine şi Gontran, termină Granatul.

— Dar în fine, în cele din urmă el a aflat cine eşti, observă contesa d’Estournelle.

— Da, dar când a aflat mă mai iubea încă. Într-o seară, după şase sau opt luni, am avut o ceartă. Vroiam să termin cu această dragoste. A doua zi, Gontran mi-a trimis o scrisoare în care îmi jura că mă iubeşte, şi îmi cerea ca în numele celui pe care-l ucisese pentru mine, să-i iert greşelile sale.

— Şi apoi? întrebă contesa.

— L-am iertat pe Gontran. Ne-am iubit încă şase luni. Dar totul are un sfârşit, chiar amorul. De altfel ne-am despărţit ca nişte buni prieteni.

— Dar ai păstrat scrisoarea lui?

— Desigur. Acum, ce vrei să-i cer?

— Nimic. Îl cunosc tot ca şi tine, zise contesa d’Estournelle. Dacă i-ai da să subscrie vreun aranjament, mai curând s-ar lăsa ca să fie tăiat pe eşafod, dar te-ar refuza.

— E adevărat.

— Numai, îl poţi îndepărta de Paris, chiar pe moment, fără să aibă timpul de a vedea pe cineva.

— Şi unde vrei să-l conduc?

— Puţin îmi pasă! dar trebuie să plece.

— Bun! Pe urmă?

În acest moment se auzi clopotul, care anunţa sosirea unui vizitator.

— E Smaraldul, zise contesa, i-am dat întâlnire la tine.

— Bine, zise Granatul sunând.

— Charles, zise ea, dacă e o doamnă primeşte-o.

Era, într-adevăr, domnişoara Olimpia.

Capitolul XXXV

— Topazul are deci nevoie de Smarald, zise ea aruncându-se la gâtul contesei. Ce vrei?

— Ascultă-mă. Omul care te adoră este un mare senior rus, contele Perckoff, care, după ce a fost obligat cu ocazia declarării războiului, de a se întoarce în Rusia şi de a-şi lua gradul lui de maior, a avut fericirea de a fi făcut prizonier la Bonarsund. De atunci, printr-o favoare specială a fost autorizat să vină de la Belle-Isle la Paris.

— Adică, zise Smaraldul, surâzând, s-a întors în apartamentul său din strada Helder, şi petrece la genunchii mei timpul ca prizonier de război.

— Ştiu asta. Însă în secolul de civilizaţie în care trăim, războiul nu întrerupe comunicaţiile cu poşta şi se permite prizonierilor ruşi să scrie familiilor lor.

— Fără îndoială.

— Trebuie douăsprezece zile spre a se scrie la Sevastopol şi a avea un răspuns.

— Da.

— Da. Dar telegraful nu cere decât câteva ore.

— Ei bine?

— Ţine minte: trebuie ca acest conte Perckoff, pentru dragostea ta şi fără să-ţi solicite vreo explicaţie, să obţină permisiunea de a cere la Sevastopol, în mod telegrafic, informaţii despre un tânăr soldat rus numit Andreevici. Vreau să ştiu dacă trăieşte sau dacă e mort.

— Drace! zise Smaraldul, asta este foarte greu. Dar nu-mi pasă, se va face. Perckoff are mulţi prieteni la Paris…

Contesa luă mâinile celor două prietene ale sale:

— Atunci, dragele mele, zise ea, văd că contractul nostru tot există.

Apoi privind-o pe cântăreaţă, zise:

— Pleci, nu-i aşa?

— Cum! îndată?

— Gontran trebuie să fie acasă. Trebuie să-l vezi chiar acum.

— Bine, zise Granatul. Astă-seară vom fi departe. Voi inventa un mic pretext, să răscolesc nişte mistere.

. . . .

— Cine dar poate să mă caute? se întreba Gontran, pe când valetul său o introducea în salon pe necunoscuta care voia să-i vorbească.

Şi deschise uşa spre a intra în salon.

— Jeanne! zise el scoţând un ţipăt.

Cântăreaţa era tot frumoasă şi Gontran o iubise cu înfocare. Asta fu de ajuns pentru dânsul spre a se simţi emoţionat.

— Dumneata aici, zise el, Jeanne?

— Am nevoie de tine, zise ea.

Baronul îi oferi un scaun, stând în picioare în faţa ei şi spunându-i:

— Vorbeşte! Sunt la ordinele tale.

— Granatul scoase din sân o hârtie îngălbenită.

— Îţi aduci aminte de Canterets?

Baronul de Neubourg tresări; un nor trecu pe fruntea sa.

— Oh! zise el, ce amintire oribilă îmi evoci, Jeanne?

— Nu mi-ai spus că putem dispune de tine?

— Fără îndoială.

— Ei bine! Pregăteşte-te de călătorie şi urmează-mă.

— Dar e cu neputinţă! strigă baronul.

— Da, dacă baronul Gontran de Neubourg este un om fără credinţă! Nu, dacă el îşi aminteşte…

— Dar mă bat mâine.

— Nu te vei bate, iartă totul.

— Vrei să mă dezonorezi? strigă baronul.

— Scrie adversarului tău şi cere-i un răgaz.

— Aşteaptă până mâine, sunt la ordinele tale.

— Cu neputinţă!

— Dar, în fine unde trebuie să te urmez? Unde mă conduci?

— Asta e secretul meu. Linişteşte-te, nu voi cere lealului

Gontran, pe care l-am cunoscut, nimic care să-i pună onoarea în pericol.

— Dar în fine?...

— Gontran, amicul meu, zise cântăreaţa cu linişte, în numele acestei amintiri teribile pentru care mi-a trebuit o mare putere sufletească ca s-o evoc, te conjur să mi te supui...

— Fie, mă voi supune.

— De a fi sclavul meu timp de câteva zile.

— Îţi făgăduiesc.

— Vreau cuvântul tău de onoare.

— Ţi-l dau.

— Ei bine! zise ea surâzând, iată programul voinţelor mele. Afară de adversarul tău căruia îi vei scrie spre a te scuza, nimeni nu vă şti că ai părăsit Parisul.

— Cum?

— Am cuvântul tău.

Gontran îşi plecă fruntea şi tăcu. Apoi el se aşeză la o masă şi scrise contelui d'Estournelle:

„Domnule conte,

Mi-ai cerut un răgaz de douăzeci şi patru de ore pentru motive pe care le pricep şi le respect. La rândul meu mă văd silit de a-ţi cere un răgaz. Plec din Paris pentru, câteva zile, poate chiar numai pentru câteva ore. La reîntoarcere mă voi grăbi de a mă pune la dispoziţia dumitale.

Al dumitale,

Baronul Gontran de Neubourg."

Baronul puse scrisoarea în plic, apoi o privi pe cântăreaţă.

— Acum, zise el, ce mai vrei?

— Să nu dai nici un semn de viaţă amicilor dumitale, tot timpul cât vei fi, cu mine.

— Cum! Nu voi putea să le scriu?

— Nu.

Baronul abia îşi putu stăpâni un gest de nerăbdare!

— Dar ştii, zise el, asta e tiranie!?

Granat surâse cu acel surâs al femeii obişnuite să triumfe.

— N-ai memorie Gontran, zise ea.

— Eu?

— Da, aminteşte-ţi! M-ai iubit şi adorat, nu-i aşa?

El îi luă cu galanterie mâna şi i-o sărută.

— Puteam să fac altfel? răspunse el surâzând.

— Puteam să te tiranizez atunci, să te martirizez. Făcut-am?… Puteam să abuzez de averea dumitale. Gânditu-m-am la asta?

— Ai fost cea mai de treabă dintre femei, Jeanne.

— Ei bine! soseşte o zi când am nevoie de tine şi îmi spun: Gontran cavalerul, Gontran al meu de altă dată, care s-ar fi ucis la un semn al meu, acest Gontran, pentru care am făcut nebunii, în care am avut încredere, va face ceea ce îi voi cere, eu care nu i-am cerut niciodată nimic… Şi iată că acum îţi precupeţeşti devotamentul… afecţiunea ta…

Aceste din urmă cuvinte îl pătrunseră pe baronul de Neubourg până la inimă.

— Jeanne, zise el, ai dreptate, sunt gata a te urma.

Ea îi întinse o mână aşa de drăgălaşă încât orice ducesă ar fi fost mândră să o posede.

— Haide, zise ea, te regăsesc baron… Ai rămas tot Gontran de odinioară şi femeia care te iubeşte în acest moment are mare dreptate să te iubească.

Baronul de Neubourg îşi încruntă sprâncenele, un nor trecea pe fruntea lui.

— Ah! iartă-mă amice, îi spuse Jeanne, am comis o greşeală. Pui o restricţie la jurământul tău. Tu iubeşti, nu-i aşa? Să vedem, eşti sigur de dânsa? Ştie ea într-adevăr de a te aprecia? Dacă i-ai încredinţa un mare secret îl va păstra?

— Jeanne, zise baronul de Neubourg, care părea că face o sforţare supraomenească, te înşeli, nu iubesc pe nimeni.

Dar vorbind astfel el devenise şi mai palid şi vocea lui tremura.

Cântăreaţa avea un elan de afecţiune pentru acest om aşa de simplu, aşa de nobil şi aşa de bun. Ea îl luă de gât şi îl sărută pe frunte.

— Iată, strigă ea, maşina cu care Dumnezeu a făcut oameni ca tine, s-a sfărâmat; tu eşti cel din urmă gentilom adevărat, din toate punctele de vedere, pe care îi cunosc. Tu îmi vei spune dacă suferi, dacă iubeşti fără să fii iubit… şi eu te voi consola…

— Dar…

— St! taci, frumosul meu cavaler… ştii bine că Jeanne ghiceşte totul… Vrei să-i scrii? Cu atât mai rău dacă ea va vorbi!

— Nu, nu voi scrie, zise Gontran cu hotărâre.

— Atunci, haide.

Baronul de Neubourg sună şi când valetul său intră, el o privi pe cântăreaţă şi o întrebă:

— Trebuie să îmi fac geamantanul?

— Cum vei voi, răspunse ea cu nepăsare.

Gontran, care fusese un moment sub imperiul amintirilor sale, se gândea că ea era unealta misterioasei asociaţii din care făcea parte. Tonul ei de indiferenţă însă îl convinse.

„Ea mă duce numai pentru câteva ore."

— Am o trăsură jos, adăugă ea, cere paltonul şi să mergem…

După cinci minute baronul de Neubourg pleca de acasă într-un cupeu ale cărui perdele erau lăsate.

Capitolul XXXVI

Contele d'Estournelle, credincios consemnului ce îi fusese dat de soţia lui, stătuse închis în apartamentul său din strada Saint-Peres.

Mai întâi sub presiunea unei violente agitaţii, amestecată cu o spaimă secretă, el sfârşise prin a se linişti, la contactul mângâierilor copilăreşti ale fiicei sale.

Contele avea în nevasta sa acea încredere pe care criminalul de rând o are într-o inteligenţă superioară. El îşi amintea că pentru această femeie, întâlnită de dânsul într-un mediu cu reputaţie proastă, îi fusese suficient ca să dorească a fi soţia lui.

Calul îmblânzit de un călăreţ îndemânatic are o încredere oarbă într-însul, şi, sub impulsul lui, sub o simplă presiune a genunchiului său, el se va arunca chiar într-o prăpastie.

Contele d'Estournelle aşteptă deci întoarcerea soţiei sale, cu răbdarea soldatului care se bizuie pe inteligenţa generalului său.

Contesa nu se întoarse decât pe la orele patru.

Ghemuită în fundul trăsurii sale la colţul bulevardului, ea a vrut să asiste la misterioasa răpire a lui Gontran de Neubourg.

Numai când văzu trecând cupeul care îi ducea pe baron şi pe Granat, ea ordonase birjarului său să meargă în strada Saint-Peres.

— În fine, zise contele văzând-o intrând.

— Blanche, zise contesa fiicei sale pe care o sărută, du-te

de te joacă cu bona.
Copila ieşi.
— Am timp, cred, doamnă, zise atunci contele, ca să-mi caut doi martori?
— E zadarnic.
— Cu toate acestea, mă voi bate mâine; şi până atunci…
— Mâine sau mai târziu, zise contesa, sau… poate… niciodată!
Contele făcu un gest de mare surprindere.
— Iată, zise ea, întinzându-i o scrisoare, ce am găsit la portar pe adresa dumitale. I-am recunoscut scriitura. E de la Gontran.
Contele deschise scrisoarea şi scoase un ţipăt de uimire.
— Gontran a plecat, adăugă contesa d'Estournelle, în acest moment el se află în tren departe de Paris.
— Dar… unde merge.
— El nu ştie.
Contele o privi pe nevasta sa, contesa era liniştită şi surâdea:
— Dragul meu, reluă ea, ţi-am spus astăzi de dimineaţă că te deposedez de toată autoritatea ta. Te vei supune şi eu voi comanda.
— Fie. Dar…
— E zadarnic să te iniţiez în planurile mele de luptă.
— Cu toate acestea…
— Iată, zise ea cu un surâs dispreţuitor, eşti roşu ca un rac fiert, şi mă tem întotdeauna că te va lovi o apoplexie. Du-te de te plimbă. O plimbare la aer îţi va face bine. Vino la masă, căci eu trebuie să ies din nou.
— Ah!
— Şi pot să-ţi spun acum unde mă duc.
— Asta e o fericire, zise contele cu amărăciune.
— Mă duc la baroneasa René. Trebuie să ştii să-ţi îngrijeşti moştenirea, adăugă ea cu un surâs drăcesc.
Contele îşi luă pălăria şi ieşi cu supunerea unui copil.
Contesa d'Estournelle sună şi zise servitoarei sale:
— Îmbrac-o pe domnişoara.
Contesa ieşi pe jos, ţinând de mână pe copila sa, şi se duse la baroneasa René.
Vechiul palat din strada Saint-Guilaume era tot trist şi tăcut.
Cu toate acestea se părea că suferise o transformare şi, acela care ar fi pătruns într-însul cu şase luni înainte şi ar fi

revenit astăzi ar fi constatat că, în fine, curtea fusese îngrijită şi că se vedeau urme de trăsuri.

Altădată baroneasa René nu ieşea niciodată din această vastă şi tristă odaie în care am văzut-o primindu-l pe notarul Brunet.

Acum ea se instalase la catul de jos, într-un mic salon de iarnă, pe care îl restaurase.

Contesa o găsi culcată pe o canapea lângă foc, citind un ziar.

Fiica ei, o copilă de cinci sau şase ani, intră sărind şi sărutând-o îi zise:

— Bună ziua, mătuşă.

Baroneasa se sculă şi strânse copila la pieptul ei.

— Îngeraşule! zise ea, mângâierile tale mă întineresc cu treizeci de ani.

Baroneasa puse copila pe genunchi, apoi întinse mâna contesei d'Estournelle.

— Bună ziua, nepoată, zise ea, eşti bună şi drăguţă să o aduci şi pe Blanche şi, ştii ceva, cu acest îngeraş ai operat o minune?

— Adevărat?

— Dumnezeule da! zise baroneasa. Văd că acum moartea, care bătea la uşa mea, nu mă mai vrea.

— Oh! sperăm şi noi asta, zise contesa d'Estournelle, luând mâna baronesei şi sărutând-o cu respect.

Contesa era, din toate punctele de vedere, o femeie superioară. Ea reuşea acolo unde bărbatul ei n-ar fi izbândit deloc. Prezentată baronesei, nu avusese nevoie decât de vreo câteva zile spre a o seduce cu totul.

Moştenitoare a urii bărbatului ei, generalul baron René, septuagenara îl primise pe contele d'Estournelle la început cu oarecare repulsie. Dar contesa câştigase partida. Ea ştiuse să arate respect şi recunoştinţă şi o înconjurase pe bătrână cu un fel de veneraţie filială. Drăgălăşenia copilei terminase opera ei.

— Da, reluă baroneasa, strângând cu căldură mâna tinerei femei, simt că întineresc, nepoata mea. Ştii bine că astăzi încurajată de razele soarelui, m-am plimbat prin grădină.

— Foarte bine ai făcut, zise contesa.

Baroneasa o îmbrăţişa pe nepoata ei şi reluă suspinând:

— Dumnezeu e bun, nepoata mea, el mi-a trimis o mângâiere pentru ultimele mele zile. Ah! de ce nu mi-a

păstrat pe acest copil ieşit din sângele meu!

Contesa tresări.

— Noaptea trecută, continuă baroneasa, am avut un vis dureros.

— Mătuşă!…

— Nu, lasă-mă să vorbesc. Sunt obişnuită cu durerea. Vreau să-ţi spun visul meu.

— Te ascult, mătuşă.

— Închipuieşte-ţi că, în visul meu, adevărul devenise minciună… cazacul era un trădător. Nu murise fiul meu, ci fiul cazacului.

Contesa d'Estournelle era o femeie tare în toată puterea cuvântului; totuşi ea nu-şi putu opri o uşoară bătaie de inimă.

Baroneasa reluă:

— Şi asta se petrecea peste şapte sau opt ani, eram pe patul de moarte… Dar muream fericită şi mândră, căci aveam doi copii în loc de unul la patul meu de agonie. Blanche avea 15 ani… El era mare şi puternic… semăna cu tatăl său, aveau douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani şi se uita la fata dumitale cu dragoste. O rază de soare primăvăratic pătrundea prin fereastra deschisă şi se juca în părul lor. Vântul îmi aducea mirosul florilor din grădină… Am luat mâna Blanchei, am pus-o în mâna aceluia pe care îl plâng… În acest moment m-am deşteptat!

Baroneasa murmură aceste din urmă cuvinte cu o voce stinsă şi două lacrimi curseră pe faţa ei slăbită.

— Mătuşă, zise contesa îngenunchind în faţa ei, în numele cerului, goneşte asemenea amintiri… ele îţi fac rău!

. . . .

Contesa d'Estournelle se întoarse acasă la ora mesei. Contele nu venise încă. Contesa se aşeză gânditoare pe un fotoliu în budoarul său.

O mulţime de gânduri erau în capul său. „E prost lucru, îşi zise ea în fine, după o lungă reverie, că Blanche nu are cincisprezece ani! Aş face din visul contesei, o realitate! E şi mai prost încă, continuă ea, că am treizeci de ani împliniţi, şi că Gaston n-are decât douăzeci… şi că nu sunt văduvă!”

Un surâs infernal flutură pe buzele ei.

„Oh! acest om, murmură ea făcând fără îndoială aluzie la bărbatul ei, acest beţiv şi grosolan… acest jucător pasionat… m-a făcut să plătesc, prin toate infamiile sale, prin petele sale,

numele pe care mi l-a dat! Eram o curtezană, e adevărat, o femeie pierdută, fie!… dar dacă mi-am schimbat condiţia căsătorindu-mă cu acest gentilom de general, cu acest ofiţer gonit din corpul său, cu acest mizerabil care mi-a adus ca zestre o voce răguşită de abuzul rachiului, o sărăcie lucie şi o viaţă fără onoare?”

Ea visa încă şi reluă:

„E violent şi brutal. De douăzeci de ori ar fi fost ucis, dacă n-aş fi fost eu să-l împiedic a-şi risca viaţa… Astăzi chiar, cine ştie? Gontran poate m-ar fi scăpat de dânsul…”

Dar atunci privirea ei căzu asupra copilei, care se juca într-un colţ al budoarului.

„Nu, zise ea, trebuie ca acest om să trăiască. Trebuie ca fata mea să fie crescută în nobleţe.”

Un valet deschise uşa şi aduse o scrisoare pe o tavă de argint.

Contesa aruncă privirea pe plic şi tresări.

„Ah! zise ea. Smaraldul e tot aşa de solid ca şi Granatul, ea nu-şi pierde timpul… Iată poate o veste care vine din Sevastopol.

Ea se grăbi de rupe plicul şi a citi scrisoarea:

„Scumpă Topaz,

Perckoff, sclavul meu, n-a avut nevoie să scrie la Sevastopol, ceea ce, de altfel, ar fi fost cu neputinţă, telegraful nefiind pe timp de război la dispoziţia particularilor. Totuşi am informaţia pe care tu mi-o ceri. Un tânăr soldat, cu numele de Andreevici a fost făcut prizonier la Balaclava, şi trimis în Franţa. El se află pe lista prizonierilor ruşi internaţi la Belle-Isle.

Acest tânăr, se spune în documentul pe care mi l-a trimis Perckoff, pretinde că a fost crescut în Franţa. Fi-va el acela pe care-l cauţi?

A ta,

Smarald

P.S. Dacă nu e acela, vom vedea ce e de făcut. Îl voi trimite pe Perckoff la Petersburg.”

Contesa pălise citind această scrisoare.

— De la Belle-Isle până pe continent, e o oră de drum, îşi zise ea. Dacă s-ar încheia pacea, Andreevici, adică Gaston René, ar fi la Paris în trei zile… Oh! Oh! trebuie să luăm măsuri.

Contesa întinse mâna la sonerie, dar în acel moment intră bărbatul ei.

— Amicul meu, îi zise ea, vei mânca fără mine.

— Cum! zise contele d'Estournelle, pleci din nou?

— Da. Şi nu ştiu când mă voi întoarce; cu toate acestea ai face foarte bine să-ţi petreci seara cu copila noastră şi să nu aştepţi.

— Fie, murmură contele.

Contesa d'Estournelle ieşi din nou; ea luă o birjă şi se duse în strada Olivier, la Smarald. Contesa îi spuse intrând:

— Am venit să mănânc cu tine, nu lăsa pe nimeni să vină în vizită.

— Oh! e zadarnic; Perckoff mănâncă în oraş şi nu va veni decât foarte târziu.

Contesa se dezbrăcă şi-şi scoase pălăria.

— Am dat drumul tuturor servitorilor mei, reluă Smarald. Servitorul şi bucătăreasa sunt la teatru; le-am dat o lojă. Am comandat mâncare de la birt şi bona mea mă serveşte. Deci suntem libere şi putem vorbi.

— Să vorbim atunci. Mai întâi joci în acest moment?

— Nu. Am un concediu de o lună.

— Ah! răspunse contesa. Şi… Perckoff?

— Ei bine?

— Îl petreci cu dânsul?

— Da şi nu. Ce vrei să spui?

— Ai face tu o călătorie cu mine? o întrebă contesa.

— Da, dacă e necesar.

— Da.

— Să plecăm, atunci…

Contesa se aruncă de gâtul actriţei şi îmbrăţişând-o îi zise cu căldură:

— Mulţumesc! Văd că eşti tot prietena mea.

— Şi… Unde mergem?

— La Belle-Isle.

— Bine.

— Mă interesez de tânărul Andreevici, zise contesa surâzând. Ce îi vei spune lui Perckoff?

— Că mă duc la mătuşa mea la Nantes. Tu ştii că e bine să ai câte o mătuşă în vreun oraş oarecare.

Contesa surâse; apoi ea prânzi cu multă poftă şi spuse Smaraldului:

— Mâine, la ora nouă dimineaţa, e un tren expres pentru

Nantes. Îţi dau întâlnire la gara Orléans.

— Voi fi.

Contesa d'Estournelle se întoarse acasă şi spuse bărbatului ei:

— Plec mâine dimineaţă pentru cincisprezece zile.

Încă de dimineaţă, contele trecea din surpriză în surpriză. Dar la această din urmă veste, el nu se putu opri de a scoate un ţipăt.

— Cred, zise el, că înnebuneşti, draga mea.

— Nu. Salvez moştenirea noastră pe care era pe cale să o pierzi. Iată totul.

— Dar unde te duci?

— Asta e secretul meu. Mâine dimineaţă o vei duce pe Blanche la baroneasa René rugând-o să o îngrijească.

— Şi... ce-i voi spune?

— Ştii că faţă de baroneasă am o mamă şi o familie, oameni foarte săraci, dar foarte cinstiţi, trăind într-un loc îndepărtat în regiunea Bretagne?

— Da, zise contele, cu un surâs dispreţuitor.

— Ei bine, am primit în cursul nopţii o telegramă în care mi se anunţa că mama e pe moarte.

— Fie. Dar cel puţin, zise contele, îmi vei scrie?

— Poate...

După aceste cuvinte contesa îl concedie pe bărbatul ei şi-l sfătui să se culce.

Ea petrecu o parte din noapte cu pregătirile de plecare, apoi dormi până în ziuă pe o canapea şi la orele 8 dimineaţa se urcă în trăsură fără să-l lase pe bărbatul ei să o însoţească până la gară.

Vicontele Arthur de Chenevières, după ce se despărţise, de amicul său, baronul de Neubourg, petrecuse toată ziua sub tensiunea emoţiei.

Gontran era un bun duelist, dar şi contele d'Estournelle avea o reputaţie stabilită în această privinţă.

Vicontele stătu cinci ore în aşteptare. Apoi se duse la Gontran.

— Domnul baron, îi spuse valetul, nu s-a întors încă. A plecat între orele 2 şi 3 cu o doamnă.

— O doamnă! zise vicontele cu surprindere. Zici că a ieşit cu o doamnă?

— Da, domnule.

— Nu s-a bătut în duel?

— Nu ştiu.

„Iată ceva foarte straniu!” îşi zise vicontele.

Şi mai aşteptă.

Se făcură orele şapte, apoi opt şi, la urmă, nouă. Gontran nu se întoarse.

La miezul nopţii, cei trei prieteni ai baronului, adică lordul Blakstone, marchizul de Verne şi vicontele de Chenevières, cuprinşi de o mare nelinişte, se duseră în strada Michodière.

Dar straniul personaj, care dădea misterioasele lui consultaţii în cursul zilei, nu era acolo şi portarul nu le-a putut da nici o lămurire.

Cavalerii Nopţii, se duseră, cum se făcu ziuă, în pădurea Vincennes. Acolo trebuia să aibă loc duelul. Ei străbătură aleile principale, se opriră în mai multe cârciumi şi întrebară gardienii.

Li se spuse că nici un duel nu avusese loc.

Când ei se întorceau la Paris, pe la orele 9, un om cu un palton gri şi cu nişte ochelari albaştri se plimba pe bulevardul Beaumarchais.

Vicontele de Chenevières îl recunoscu. Era omul de pe strada Michodière. El sări din trăsură şi se repezi la dânsul.

— Ah! domnule viconte, zise acel om, eşti foarte matinal astăzi.

— Nici eu, nici amicii mei nu ne-am culcat, domnule.

— Şi de unde veniţi?

— Din pădurea Vincennes.

— Şi eu am fost acolo.

Vicontele tresări.

— Atunci, zise el, poate ne vei da ştiri despre Gontran?

Omul cu ochelari albaştri scăpă un gest de surprindere.

— I-am trimis ieri dimineaţă, zise el, o notă domnului baron de Neubourg, dar nu l-am văzut.

— Urcă-te cu noi în trăsură, zise vicontele, avem mare nevoie de dumneata.

Misteriosul personaj se urcă în trăsură şi ascultă cu atenţie povestirea pe care i-o făcu vicontele de Chenevières asupra întâlnirii care avusese loc în ajun între contele d’Estournelle şi Gontran şi despre dispariţia acestuia din urmă.

Acest mizerabil care altădată se numise Rocambole, se uita liniştit la cei trei tineri şi părea că-i domină cu rara şi vasta lui inteligenţă.

— Domnilor, zise el în fine, părerea mea e că domnul baron

de Neubourg a comis o greşeală gravă.
— Care?
— Aceea de a-l provoca pe contele d’Estournelle înainte de a mă consulta. În nota pe care i-o trimisesem, i-am indicat obiceiurile contelui, dar nu-l sfătuiam deloc să facă această provocare.
— Cu toate acestea, zise de Verne, Gontran este prudent.
Un surâs flutură pe buzele omului cu ochelari albaştri.
— Ascultaţi, domnilor, zise el, am avut onoarea de a vă observa deja, sunteţi oameni prea oneşti spre a duce la capăt afacerea colosală pe care aţi întreprins-o.
Şi cum ei se mirau, Rocambole urmă:
— Spre a reduce la neputinţă oameni precum contele de la Morlière şi cei doi veri ai săi, trebuie uneori să te cobori la combinaţii pe care singuri nu vi le veţi închipui niciodată.
Marchizul de Verne şi lordul Blakstone au vrut să protesteze, dar vicontele de Chenevières zise cu gravitate:
— Mărturisesc că am fost învins în afacerea din Sologne. Nu ştiu care e planul lui Gontran, dar mărturisesc că de două luni de când ne silim să redăm Danielei averea ei, n-am făcut nici un pas.
— Oh! iertare! zise omul cu ochelari albaştri. La Charmerie, totul mergea de minune, şi fără un scrupul destul de straniu al domnului baron de Neubourg, în noaptea când fiul şi tatăl s-ar fi găsit faţă în faţă ajungeam la deznodământ.
— Domnilor, reluă vicontele de Chenevières, propun să revenim la planurile domnului.
Şi el îl arătă pe Rocambole.
Ochii acestuia din urmă străluciră sub ochelarii lui albaştri.
— Domnilor, răspunse el, pot de acum să-mi iau angajamentul că voi reuşi. Dacă vreţi să-mi lăsaţi iniţiativa, dacă mai sunt încă o dată capul care gândeşte, şi vă mulţumiţi a fi braţul care lucrează, vă promit să vă predau pe spoliatori înainte de trei luni.
— Cu toate acestea, observă marchizul de Verne, se poate întâmpla ca Gontran…
— Răspund de dânsul, zise vicontele de Chenevières, şi sunt de părere să primim propunerile domnului.
— Ei bine, fie! ziseră la rândul lor ceilalţi doi tineri.
Atunci Rocambole făcu birjarului semn să oprească.
— Domnilor, zise el, dacă vreţi să veniţi la mine diseară vă voi spune ce s-a întâmplat cu domnul de Neubourg.

— La ce oră?

— La ora zece seara, nu înainte. Bună ziua, domnilor.

El sări jos din trăsură.

— Ce om straniu! zise marchizul Verne văzându-l depărtându-se.

— Am încredere într-însul, zise vicontele surâzând, numai, pungaşii, şi ăsta a fost maestru, ştiu să facă unele lucruri.

. . . .

Seara, la ora zece, cei trei prieteni, care se duseseră pe la Gontran, pe care nu-l văzuseră din ajun, sunau la uşa omului cu ochelari albaştri.

Acesta dăduse drumul singurului său copist şi i-a primit pe nobilii săi musafiri în odaia din capăt, pe care, cu multă îngâmfare el o numea cabinetul său.

Fostul marchiz de Chamery, fostul elev al lui sir Williams, se îmbrăcase de astă dată cu eleganţa unui gentilom perfect…

— Domnilor, zise el oferind scaune Cavalerilor Nopţii, asiguraţi-vă asupra soartei amicului dumneavoastră Gontran de Neubourg;

— N-a fost rănit! Nu s-a bătut.

— Cum asta?

Rocambole deschise un mic carnet roşu şi consultă prima pagină.

— Ieri, zise el, la ora două după-amiază, domnul de Neubourg a primit un bilet de la contele d’Estournelle.

Acesta din urmă îl ruga să-i acorde un răgaz de douăzeci şi patru de ore. El pretinde că fata lui e bolnavă pe moarte.

La trei ore, o fostă amantă a baronului, domnişoara Jeanne, de la teatru, s-a prezentat la dânsul. Ea a ieşit cu el în birjă şi s-au dus amândoi la Gara de Nord. Acolo au luat un tren expres şi s-au dus în Belgia.

— Dar, strigă vicontele, asta e extraordinar!

— Şi adevărat, zise Rocambole surâzând, baronul s-a oprit la Bruxelles. El a descins la hotelul Suedia, lângă Teatrul Monnaie.

— Dar, domnule, îl întrerupse marchizul de Verne, permite-mi de a-ţi spune că mi se pare cu neputinţă ca Gontran să fi plecat astfel fără să ne prevină!

— Domnişoara Jeanne nu i-a dat voie.

— Oh! asta e frumos!

— E un secret între dânşii şi în numele acestui secret, ea i-a

cerut această plecare misterioasă.

— Bine, zise contele, dar cel puţin se va întoarce?

— Nu.

— De ce?

— Contesa d'Estournelle nu vrea, răspunse omul cu ochelari albaştri.

Aceste cuvinte îi uimiră la culme pe cei trei tineri.

Straniul personaj continuă consultând notele sale.

— Contesa d'Estournelle, a cărei fată n-a fost niciodată bolnavă, s-a numit Topaz în lumea galantă, unde a trăit multă vreme. Ea avea două prietene: una se numea domnişoara Olimpia; cealaltă e Jeanne fosta amantă a amicului dumneavoastră, baronul de Neubourg. Granatul, Topazul şi Smaraldul au reînnoit acum zece ani, Istoria celor 13 a lui Balzac. Ele s-au unit printr-un jurământ solemn şi s-au servit în mod reciproc.

— Adică Jeanne, pe care am cunoscut-o perfect când era amanta lui Gontran, zise vicontele, este instrumentul contesei d'Estournelle?

— Da.

— Mâine, zise marchizul de Verne, plec la Bruxelles.

— Ar fi o greşeală.

— De ce?

— Domnilor, zise omul cu ochelari albaştri, lupta va fi înverşunată cu o femeie cum e contesa. Ea e în stare să ne zdrobească pe toţi.

— Chiar pe dumneata?

— Chiar pe mine, murmură Rocambole, a cărui faţă se întunecă.

Dar asta ţinu o clipă, căci îndată faţa lui se înseninã.

— Sunt încă tânăr, zise el, spre a primi cartelul. Încredeţi-vă în mine. Numai vreau să vă pun condiţiile mele.

— Să vedem!

— Vă veţi supune toţi, oricât de extraordinare ar putea fi ordinele pe care vi le voi da!

— Fie, ne vom supune, zise vicontele. Dar de ce să nu-l prevenim pe Gontran?

— Fiindcă dacă baronul de Neubourg se va întoarce repede la Paris, o va deştepta pe contesă. Ah! uitam deja a vă spune că şi aceasta a plecat.

— Când?

— Azi de dimineaţă.

— La Bruxelles?

— Nu, la Nantes. Şi ea a plecat cu cealaltă prietenă, domnişoara Olimpia, adică Smaraldul.

— Ei bine, domnilor, zise vicontele râzând, mi se pare că partida devine interesantă. Avem nişte adversari demni de noi..

— Ele vor avea ajutoare, să nu vă îndoiţi de asta.

— Pe cine?

— Mai întâi pe vicontele de La Morlière, care e un prieten al contelui d'Estournelle.

— Şi apoi?

— Şi apoi pe Victor de Passe-Croix, frumosul adolescent care v-a păcălit aşa de bine în Sologne.

Capitolul XXXVII

— Ah! fiindcă veni vorba de el, strigă vicontele aş voi să ştiu ce poate fi comun între Victor şi contesa d'Estournelle.

Omul cu ochelari albaştri surâse în mod enigmatic.

— Acesta, zise el, e un secret pe care e zadarnic să vi-l încredinţez, pentru moment.

— Dar în fine, ce e de făcut?

— Acum?… Nimic.

— Asta e puţin.

— Dar peste două zile, domnilor, termină omul cu ochelari albaştri, s-ar putea să vă pun în campanie pe câteşitrei.

— Şi să-l lăsăm pe Gontran la Bruxelles?

— Mâine, unul din agenţii mei va descinde de la Hotelul Suedia şi va da baronului o scrisoare.

Rocambole se scuză şi se duse de se rezemă de sobă.

— Aţi petrecut o noapte albă, domnilor, termină el, vă sfătuiesc să recuperaţi timpul pierdut.

Cei trei Cavaleri ai Nopţii îl salutară pe Rocambole şi plecară foarte gânditori.

După plecarea lor omul cu ochelari albaştri râse cu poftă.

„Ah! zise el, inimi cavalereşti şi minţi slabe, nu sunteţi născuţi pentru intrigă şi contesa d'Estournelle s-ar juca cu voi ca pisica cu şoarecele… de n-aş fi eu”.

Acum, spre a explica părerea omului cu ochelari albaştri, cu privire la Victor de Passe-Croix care, după dânsul, putea la nevoie să fie un auxiliar preţios pentru contesa d'Estournelle e

necesar de a ne reîntâlni cu acel tânăr pe care l-am pierdut din vedere.

L-am lăsat pe Victor de Passe-Croix la Martinière, împreună cu amicul său Raoul de Montalet şi în faţa familiei sale disperate şi a surorii sale cu totul nebună. Tot ceea ce inima omenească poate avea ca mânie şi furie, avu şi Victor în acel moment.

— Oh! strigă el, iată nişte oameni pe care i-aş ucide unul după altul ca pe nişte câini.

Victor şi Raoul se întoarseră în grabă la castelul de Rigoles. Ei vroiau să-l vadă pe de Fromentin şi să-i smulgă numele acelor oameni care păruseră a-i servi drept complici lui Albert Morel.

Dar o decepţie nouă îi aştepta la Rigoles.

Factorul rural, care venea la castel în fiecare dimineaţă îi adusese lui Fromentin o scrisoare şi ofiţerul de marină plecase îndată la Paris.

Mânia care-l cuprinse atunci pe Victor e cu neputinţă de descris. El se întoarse la Paris: „Vreau să am dezlegarea enigmei ai cărei victime suntem."

La Paris eroul nostru merse la toate hotelurile spre a-l găsi pe Fromentin, dar cercetările lui au fost zadarnice.

După trei zile, el îl văzu sosind pe tatăl său, pe mama sa şi pe sora sa. Flavia era tot nebună.

Victor îşi petrecea toată ziua străbătând bulevardele, cluburile şi cafenelele. El nu văzuse nici una din feţele oamenilor care îl serviseră pe Albert Morel; dar el tot credea că va auzi vocea aceluia numit cărbunar. Negăsindu-l pe Fromentin, Victor spera ca sunetul acestei voci să răsune într-o zi sau alta la urechile lui; şi atunci se va duce drept la acel om şi-l va provoca.

Dar Victor nu întâlni pe nimeni cu sunetul vocii cărbunarului, şi se întorcea în fiecare seară acasă cu disperarea în inimă. Într-o dimineaţă Raoul de Montalet sosi la el triumfător:

— Am ştiri despre Fromentin, zise el.

Şi-i întinse o scrisoare de la ofiţerul de marină.

Amicul meu, zicea Fromentin, am plecat grăbit din Rigoles, chemat la Ministerul Marinei. Ministrul mi-a dat o misiune şi am plecat îndată. Sunt de opt zile la Nantes…

Victor întrerupând citirea acestei scrisori, strigă:

— Plec la Nantes!

— Chiar asta vroiam să te sfătuiesc, zise Raoul, şi dacă vrei plec şi eu cu tine.

— Nu, zise Victor. Vreau să am o întrevedere cu Fromentin. Va trebui să vorbească sau să se bată.

Raoul se înclină în semn de aprobare. După zece minute Victor se urcă într-o birjă şi spuse vizitiului:

— La gara Orléans!

Tânărul urcându-se în trăsură nu observă un domn bătrân, care la doi paşi de poartă citea un afiş.

Cu toate acestea, numai ce-l auzi pe Victor pronunţând cuvintele „gara Orléans” şi acel domn bătrân luă şi el o trăsură.

El îi spuse birjarului, după ce îi făgădui că-i va da cinci franci pentru cursă.

— Te vei opri un moment pe cheiul d’Orléans nr. 13.

Trăsura porni în galopul cailor şi la orele opt şi jumătate ajunse la casa desemnată.

Bătrânul coborî încet şi după zece minute apăru cu totul metamorfozat.

El se îmbrăcase cu o blană, pusese pe cap o cască. În loc de baston îşi luase o umbrelă mare, şi avea la subţioară un mic geamantan de piele.

Acest personaj destul de excentric intră în gara Orléans cu un cornet acustic.

Victor se afla deja la ghişeu şi lua un bilet pentru Nantes.

Bătrânul se aşeză în spatele lui, şi cumpără de asemenea un bilet pentru aceeaşi destinaţie.

El vorbea foarte tare. Îl întreba pe impiegatul de la ghişeu câte staţii intermediare se aflau între Paris şi Tours, şi se făcea aşa de surd, încât Victor cu toată agitaţia lui nu se putu opri de a-l observa şi de a face această reflecţie.

„Iată un om în faţa căruia poţi vorbi orice’’.

Victor intră în sala de aşteptare; bătrânul îl urmă.

Dar acolo tânărul făcu un gest de surprindere, se înroşi şi salută.

Două femei se plimbau una lângă alta, şi una din ele era fără îndoială bine cunoscută de Victor, dacă judecăm după emoţia pe care el o simţi.

Aceste două femei nu erau altele decât contesa d’Estournelle şi amica sa Smaraldul.

Contele d’Estournelle, după spusele omului cu ochelari albaştri, era prieten cu vicontele de la Morlière.

Vicontele era unchi după moda bretonă cu Victor de Passe-Croix şi acesta din urmă o văzuse pe contesa d'Estournelle la dânsul în iarna precedentă.

Contesa era frumoasă. Victor era tânăr. Simţise pentru dânsa un început de pasiune, îndrăznise chiar să-i facă o declaraţie de amor şi fiind respins, el se jurase să o uite.

Victor o uitase, într-adevăr; dar această întâlnire neaşteptată deşteptă într-însul un amor încă nestins, cu atât mai mult că contesa îi surâse şi-i întinse mâna.

— Vrei să te duci în Sologne, domnule Passe-Croix? îl întrebă ea.

— Nu, doamnă contesă, mă duc la Nantes.

Contesa tresări, apoi ea se aplecă la urechea Smaraldului.

— Iată, zise ea, un tânăr nebunatic care ne va încurca, poate.

— Mă prind că e amorezat de tine, draga mea, zise Smaraldul.

— A fost.

— Atunci cine ştie? ne poate servi.

Un gând iute ca fulgerul străbătu creierul contesei.

— Se poate, zise ea.

Şi continuă să vorbească familiar cu Victor, fără să-l bage în seamă pe acel domn bătrân, care se aşezase în spatele lor pe o banchetă şi părea absorbit în citirea unui ziar.

Semnalul de plecare se auzi.

— Urcă-te în vagonul nostru, zise contesa lui Victor.

— Bucuros, răspunse tânărul.

Şi se instală lângă cele două dame.

În momentul în care un impiegat vroia să închidă vagonul, bătrânul domn se urcă pe scară, se scuză şi pătrunse în vagon.

Contesa făcuse un gest de neplăcere.

Victor, însă, se aplecase spre dânsa şi-i zise:

— Nu te teme, doamnă. Acest om e surd. Vom putea vorbi în linişte.

După o oră trenul se opri cinci minute la Etampes.

Pe drum, bătrânul domn, care nu încetase de a citi ziarul, aflase numele contesei şi îl auzise pe cel pe care ea îl dădea tovarăşei sale.

După o oră, omul cu ochelari albaştri primea în cabinetul său din strada Michodière o telegramă astfel concepută:

„Astăzi de dimineaţă Raoul de Montalet a venit la Victor, care pleacă la Nantes. Îl urmăresc. El călătoreşte cu contesa E... şi e amorezat de dânsa. Sunt în acelaşi vagon.”

La ora opt seara trenul sosi la Nantes. La ora nouă omul cu ochelari albaştri a primit o a doua telegramă:

„Nantes, ora opt — Victor tot amorezat; la Tours unde a mâncat, s-a aruncat un praf galben în paharul său; de la Tours la Nantes el a devenit foarte comunicativ şi a povestit istoria de la Sologne, fără, însă, să vorbească de sora lui.

Acum să îi urmăm la Nantes pe contesa d’Estournelle, pe Smarald şi pe cavalerul lor din întâmplare.”

Capitolul XXXVIII

Victor de Passe-Croix avea douăzeci de ani, vârsta pasiunilor naive.

La douăzeci de ani, femeia iubită devine un înger.

Înainte de a sosi la Nantes, contesa d’Estournelle ştia pe de rost toată istoria din Sologne de la întâlnirea lui Albert Morel cu Victor şi până la nebunia surorii sale.

Victor o considera pe Olimpia, adică pe Smarald, o femeie din cea mai bună lume.

Cele două femei descinseră la Hotelul Marinei, pe chei.

Victor, supunându-se unui motiv de bună-cuviinţă, a descins într-o cameră mobilată din vecinătate. Contesa i-a dat voie să vină în fiecare zi numai ca să ia masa la Hotelul Marinei.

În seara sosirii lor, cele două femei, închise în odaia de la hotel, căci ele luaseră un apartament comun, vorbeau pe şoptite.

— Draga mea, zise Smarald, cred că a sosit momentul să-mi faci câteva destăinuiri.

— Sunt dispusă, răspunse contesa. Află deci că tânărul la care mergem ca să-l vedem la Belle-Isle se numeşte Andreevici, se află prizonier acolo şi e un băiat de care mă interesez foarte mult.

Accentul contesei era ironic.

— Da, zise Smaraldul, pricep. Numai că aş vrea să ştiu cauza simpatiei tale pentru el.

— Ei bine, răspunse contesa, închipuieşte-ţi că acest tânăr, care se numeşte Andreevici este fiul unui adevărat cazac, cu pretenţia de a avea o altă origine.

— Ah!

— El se pretinde nepot al baronesei René, pe care trebuie să o moştenim eu şi bărbatul meu.

Un surâs flutură pe buzele Smaraldului, surâs misterios, care o făcu pe contesă să cugete astfel:

— Văd bine că n-ai priceput, draga mea. Ştii bine că acest băiat la Belle-Isle, este prea aproape de Paris.

— Fără îndoială; dar ai găsit mijlocul de a-l îndepărta?

Contesa se uită fix la amica ei şi răspunse:

— Îl voi găsi.

Şi sculându-se de pe scaunul pe care stătea, se aşeză în faţa oglinzii şi după ce se contemplă, surâse şi adăugă:

— Pe onoarea mea, sunt frumoasă încă şi pot zăpăci mintea unui băiat de douăzeci de ani!

— Da, zise Smarald, şi Victor de Passe-Croix e o dovadă.

Contesa îşi puse un deget la buze.

— St! zise ea, cred că ăsta e mijlocul pe care îl căutăm.

— Adevărat?

— Drace! Victor e nebun după mine. La un semn al meu s-ar arunca într-un puţ.

— Ceea ce nu-l împiedică de a ne fi părăsit pe amândouă spre a se duce în căutarea ofiţerului său de marină, care…

Contesa d’Estournelle o întrerupse pe amica sa Smarald:

— Ascultă-mă bine, zise ea. Presupune că suntem la Belle-Isle…

— Dar vom fi mâine seară; cu vaporul se merge foarte repede.

— E adevărat. Deci să presupunem că suntem la Belle-Isle.

— Fie!

— Ne instalăm într-o căsuţă pe care o vom închiria la marginea mării.

— De minune!

— Şi îl primim pe acest tânăr Andreevici.

— Apoi…

— Andreevici mă iubeşte….

— Şi asta se poate.

Victor mă iubeşte de asemenea.

— Asta s-a întâmplat.

— Amândoi tinerii se bat în duel…

Smarald o privi fix pe contesa d'Estournelle.

— Haide! zise ea, văd că ai rămas tot Topazul de odinioară. Bine, am priceput, dar…

— Ah! zise contesa, ai vreo obiecţie de făcut?

— Una mare.

— Să vedem?

Smarald se sculă tot cum se sculase şi contesa cu un moment înainte şi, tot ca şi dânsa, se aşeză în faţa oglinzii.

— Cum mă găseşti? întrebă ea.

— Frumoasă să înnebuneşti pe cineva.

— Adevărat?

— Pe cuvântul meu.

— Ei bine, presupune…

— Ce

— Că… acest tânăr… Andreevici, în loc de a te iubi pe tine, se amorezează de mine…

— Asta mi-ar strica combinaţiile, răspunse contesa… Dar…

Acest dar era superb! Prin el voia să spună: „Sunt de zece ori mai frumoasă, de zece ori mai seducătoare decât tine!…"

Pe când Smarald voia fără îndoială să protesteze, se auzi bătându-se la uşa salonului în care cele două femei aşteptau ora mesei.

— Iată-l pe Amadis al meu! murmură contesa. Era, într-adevăr, Victor de Passe-Croix.

Tânărul era palid, dar în privirea lui se citea un fel de bucurie nespusă.

— L-am găsit, zise el intrând şi sărutând mâna ce i-o întindea contesa.

— Ah! zise ea cu curiozitate. Ei bine i-ai spus secretul meu?

— Nu încă.

Contesa d'Estournelle se uită la dânsul.

Victor continuă.

— Mâine mi-a făgăduit că se va explica.

— Ah!

— Oh! fiţi liniştită doamnă, voi şti să-l constrâng să facă aceasta.

— Adică, zise contesa, l-ai întâlnit astă-seară, l-ai provocat şi te vei bate cu el mâine dimineaţă?

Victor se înroşi şi tăcu.

— Îl vei ucide sau te va ucide… dar nu vei şti nimic.

Tânărul tresări.

— Pe când, continuă contesa, dacă m-aş amesteca.

— Ei bine?

— Voi şti astă-seară numele acestor oameni care te-au tratat în mod aşa de nedemn.

Victor îşi înăbuşi un ţipăt şi o privi pe contesa d'Estournelle cu admiraţie.

— Dar pentru asta, zise ea, îmi trebuie mai întâi câteva informaţii asupra ofiţerului dumitale. Unde stă?

— La bordul vaporului „Saumon", pe care îl comandă.

— Ah! comandă un vapor?

— Da, doamnă. Acest vapor face legătura între Nantes şi Belle-Isle.

Contesa tresări, dar faţa ei rămase nepăsătoare. Victor adăugă:

— El are chiar, se pare, un foarte ciudat echipaj. S-au amestecat printre marinarii săi prizonieri ruşi.

Contesa şi Smaraldul schimbară pe furiş o privire.

— Cum se numeşte ofiţerul dumitale? îl întrebă contesa d'Estournelle.

— De Fromentin.

— Fromentin! strigă Smaraldul, un locotenent de marină?

— Da. doamnă.

— Îl cunosc.

— Ah!

— Şi, zise Smaraldul surâzând, ceea ce n-a vrut să-ţi spună dumitale, îmi va spune mie.

— Dar, doamnă, observă Victor, gândiţi-vă că l-am provocat.

— Aş! voi aranja eu afacerea, fii pe pace.

Apoi întorcându-se spre contesă, Smarald urmă:

— Dacă mă crezi, dragă amică, vom merge imediat, să-l vizităm pe Fromentin. Trebuie să-l împiedicăm pe acest zburdalnic, zise ea surâzând lui Victor, de a se lăsa ucis mâine.

Contesa se uită la Victor cu privirea femeii sigure de a fi iubită.

— Te fac prizonierul meu, zise ea, şi îţi ordon să rămâi în arest până la întoarcerea noastră.

— Mă voi supune, doamnă, replică tânărul, dar gândeşte-te că dacă Fromentin nu vă va spune numele acelor oameni, trebuie să mă bat cu dânsul mâine.

— Fii liniştit, zise Smarald, vom şti totul.

. . . .

Astfel după cum spusese şi Victor, Fromentin comanda de vreo cinci zile vaporul „Saumon”, care făcea în fiecare zi drumul de la Nantes la Belle-Isle. Tânărul ofiţer intrase în portul Nantes de aproape o oră şi se pregătea să coboare pe uscat spre a lua masa în oraş, când un matelot, care făcea de santinelă la uşa lui îi aduse o carte de vizită.

Marinarul o luă şi aruncând ochii citi pălind acest nume:

VICTOR DE PASSE-CROIX

— Dumnezeul meu! îşi zise el, ar fi trebuit să mă aştept la această vizită. Totuşi nu pot vorbi. Puteam la Rigoles dar nu mai pot acum, căci am primit un bilet de la Chenevières care mă roagă să păstrez tăcerea, cel puţin încă o lună… Pofteşte-l înăuntru, zise el.

Victor intră. El era încheiat la haină până sus şi avea aerul unui om hotărât să se certe.

— Domnule, îi zise marinarul oferindu-i un scaun, mă aşteptam la vizita dumitale.

— Te-am căutat cinci zile în tot Parisul, domnule…

— Şi negăsindu-mă la Paris ai venit la Nantes?

— Da, domnule.

Marinarul aşteptă.

— Am venit, zise Victor, sperând că nu vei refuza să-i numeşti pe mizerabilii care…

— Domnule, îl întrerupse ofiţerul, sunt legat printr-un jurământ. Dar acest jurământ nu e etern. Vrei să mai aştepţi o lună?

— E cu neputinţă!

— Şi mie îmi e cu neputinţă să vorbesc mai înainte.

— Dar, zise Victor, pe un ton arogant, nu îţi este oprit a te bate, sper?

Fromentin scoase un suspin şi îl privi cu tristeţe pe tânăr.

— Nu, domnule, zise el, numai…

— Ah! zise Victor cu dispreţ, îmi vei cere de asemenea un răgaz?

— Te înşeli, domnule, dar comand vaporul pe care mă aflu. Acest vapor îşi ridică ancora mâine la orele nouă. Dacă ţii mult să te baţi…

— Voi fi, domnule, răspunse Victor, la dispoziţia dumitale de la orele şapte dimineaţă şi dacă vrei ne vom bate cu pistolul.

— Cum îţi va plăcea, în pădurea Mauves…

— Fie.

Victor se înclină, îl salută pe Fromentin şi ieşi din cabină fără să spună nici un cuvânt.

Pe când eroul nostru străbătea puntea zări un tânăr care privea marea cu melancolie.

El n-avea mai mult de douăzeci de ani, avea ochii albaştri, părul blond şi în toată persoana lui era ceva care îi dădea o distincţie supremă.

El purta uniforma soldaţilor ruşi şi Victor realiză că e unul din prizonierii de la Belle-Isle.

Victor era îmbrăcat cu pantalonul din uniforma de la Saint-Cyr.

Pe când el trecea pe lângă tânărul rus, acesta îşi întoarse capul şi-l salută pe Victor.

Victor răspunse la salut; apoi crezu că pricepe că prizonierul dorea să-i vorbească şi se opri.

Într-adevăr, tânărul veni la dânsul şi îl salută din nou:

— Scuză-mă, domnule, zise el. Dar pantalonul pe care îl porţi nu e al uniformei din Saint-Cyr?

— Da, domnule.

— Vii din Paris, fără îndoială?

— Da, domnule.

— Scuză-mă, reluă tânărul rus. Dar eşti prima persoană care vine din Paris şi pe care am fericirea să o văd şi poate vei putea să îmi dai vreo informaţie.

— Vorbeşte, domnule.

— Aparţii fără îndoială lumii distinse, continuă tânărul şi poate că ai auzit vorbindu-se de o femeie bătrână din foburgul Saint-Germain, despre care aş vrea să am ştiri.

— Cum se numeşte? întrebă Victor.

— Baroneasa René.

— Văduva generalului?

— Da, domnule.

— Am auzit vorbindu-se de dânsa.

— Ah! mai trăieşte?

— Da, domnule.

Faţa rusului se lumină de bucurie.

— Mulţumesc, domnule, zise el, mulţumesc de o mie de ori.

Şi salutându-l pe Victor se întoarse la locul său, pe când acesta, urcându-se în luntre, se întoarse pe uscat.

. . . .

În acest timp, de Fromentin rămăsese în cabina sa pradă unei adânci tristeţi.

„Sărmanul Victor, murmură el de vreo douăzeci de ori de la plecarea lui, nu pot totuşi să-l ucid!”

De Fromentin era aşa de demoralizat, încât renunţă să mai coboare pe uscat şi prânzi în cabina lui.

O oră după plecarea lui Victor, locotenentul fu scos din întunecata lui reverie de ştirea ce i se aduse că o luntre, în care se aflau două femei acostase la vaporul lui.

Mirat, de Fromentin ieşi din cabină şi veni să se uite.

Noaptea era luminoasă şi luna strălucea pe cer. La această lumină, tânărul ofiţer crezu că vede două femei urcându-se pe bord. Contesa îi era necunoscută, dar nu-şi putu opri un gest de uimire văzând-o pe Smarald întinzându-i mâna şi spunându-i:

— Bună seara, amice.

— Cum! zise el, dumneata domnişoară?

Smarald jucase cu patru sau cinci ani în urmă într-un teatru din Brest, în timpul unuia din concediile sale.

Acolo, ea îl întâlnise pe Fromentin şi se îndrăgostiseră unul de altul. El nu era pe atunci decât aspirant de clasa I. Tânărul ofiţer nu se dusese niciodată la Paris fără să o viziteze pe Smarald, care îl primise întotdeauna de minune.

— Dragul meu, continuă actriţa, pe când Fromentin o saluta pe contesă, doamna e una din prietenele mele care doreşte să-şi păstreze anonimatul.

Ofiţerul se înclină.

— Şi venim să te vedem pentru o afacere din cele mai importante.

— Adevărat?

Fromentin oferi braţul său contesei şi le conduse pe amândouă în cabina lui.

Când cele două femei fură singure cu dânsul, Fromentin o privi pe actriţă.

— Acum, zise el, te ascult, domnişoară.

— Trebuie să te baţi mâine, nu-i aşa? zise Smaraldul.

Ofiţerul tresări.

— Cu Victor de Passe-Croix, un adevărat copil!

— Vai!

Contesa d’Estournelle ştiu să se arate disperată şi-şi duse batista la ochi.

— Amicul meu, zise Smaraldul, ştii că dacă-l ucizi pe Victor

o ucizi şi pe doamna cu aceeaşi lovitură.

— Dumnezeul meu.

— Vreau deci cu orice preţ să împiedic această întâlnire, dragul meu Fromentin.

— Dar cum! Victor, pe care-l iubesc ca pe un frate, nu e om de înţeles. El vrea să mă forţeze a viola un jurământ.. Asta e cu neputinţă.

Contesa ridică fruntea şi îl privi pe Fromentin.

— Vrei, domnule, zise ea, să mă autorizezi să-l fac pe Victor să înţeleagă?

— E greu, doamnă.

— Fie; dar, în fine, îmi dai depline puteri?

— Oh! bucuros.

Un fulger de bucurie străluci în ochii contesei.

— Domnule, adăugă ea, unde vă pot trimite o scrisoare astă-seară?

— Doamnă, răspunse Fromentin, voi avea onoarea de a trimite servitorul meu la orele zece.

Contesa se sculă şi îi făcu semn Smaraldului.

Fromentin îi oferi din nou braţul şi urcară pe punte, care era luminată de razele lunii.

Tânărul prizonier rus, care, cu o oră înainte, vorbise cu Victor de Passe-Croix, stătea tot la locul său. La zgomotul produs de fusta de mătase a contesei se întoarse.

Luna lumina frumoasa faţă a contesei d’Estournelle.

Tânărul tresări privind-o. El simţi una din acele impresii ciudate, inexplicabile, care decid câteodată viaţa unui om.

„Oh! ce frumoasă e!” murmură el.

Deja contesa era departe şi ajunsese la scară. Ea nu îl văzuse pe tânărul prizonier.

— Domnule, zise ea, în momentul când puse piciorul pe scară, mi s-a spus un lucru foarte ciudat astăzi…

— Ah! zise Fromentin..

— Ai la bord şi ruşi?

— Da, doamnă; am patru prizonieri, care mi s-au dat pentru serviciul interior al vaporului.

— Şi… eşti mulţumit de dânşii?

— Sunt blânzi şi supuşi; dar, la drept vorbind, nu întrebuinţez decât trei din ei.

— Şi… al patrulea.

— Ah! cât despre ăsta doamnă, are mâinile prea albe pentru ca să îndrăznesc să-l pun să spele puntea.

— E deci un ofiţer?

— Nu, un simplu soldat anume Andreevici, doamnă.

Contesa simţi că-i bate inima cu violenţă.

Fromentin urmă:

— Acest tânăr mi se pare că are un mister în viaţa lui, poate un roman. Are o turnură distinsă şi vorbeşte foarte bine limba franceză.

— E vreun băiat de familie, fără îndoială.

— Cred; dar păstrează o mare tăcere şi pare a fi în prada unei mari tristeţi.

— Ah! zise Smaraldul râzând, mă faci curioasă, dragă Fromentin, cu râsul tău misterios.

— Adevărat?

— Pe cuvântul meu. Şi aş dori să-l văd pe acest tânăr

— E uşor, răspunse Fromentin, care îşi aminti că trecuse pe lângă prizonier şi întorcând capul îl căută cu privirea.

Dar prizonierul dispăruse deja.

— Vrei să-l chem domnişoară?

— Nu, zise Smarald, dar ai putea face ceva mai bun.

— Ce?

— Trebuia să trimiţi servitorul dumitale astă-seară la hotelul Marinei?

— Da.

— Ei bine, trimite în locul lui pe prizonierul rus.

— Drace! asta e cam greu... Eu răspund de dânsul... Dar, fie, adăugă Fromentin, cred că va fi un om de treabă. Dacă ţii îl voi trimite.

— Eşti drăguţ, exclamă Smaraldul, care schimbă o nouă privire cu contesa şi îi dădu mâna ca să i-o sărute ofiţerul de marină.

Cele două femei coborâră în luntrea lor, şi, după câteva minute, ele soseau la hotelul de Marină.

Victor stătuse credincios în arestul pe care i-l impusese contesa d'Estournelle.

Ea îl găsi stând lângă foc cu picioarele încrucişate şi adâncit în gânduri.

— Ei bine, îi zise ea punându-i frumoasa ei mână pe umăr, nu te vei bate.

Victor se sculă în picioare şi strigă:

— Aşadar v-a spus.

— Totul.

— Atunci...

— Îţi voi spune mai întâi, zise contesa, că numele acelor care te-au ultragiat le cunosc destul de bine.

Contesa minţea cu atâta curaj încât tânărul scoase un ţipăt.

— Şi nu era de loc necesar, adăugă contesa d'Estournelle să-l provoci pe acest sărman Fromentin, care e un gentilom şi te iubeşte mult.

— Dar atunci îmi vei spune, doamnă numele acestor oameni?

— Încă nu!

Victor făcu un pas înapoi; dar contesa se uită la dânsul cu acea privire care înconvoaie voinţele cele mai tari.

— Amicul meu, zise ea, oamenii pe care îi urmăreşti sunt tari, şi vei cădea în luptă de nu vei găsi un ajutor.

— Un ajutor?

— Da.

— Pe cine?

— Pe mine.

Ea pronunţă acest cuvânt cu un gest teatral.

— Dumneata, zise el, dumneata, doamnă, ai consimţit?

— Aceşti oameni sunt inamicii mei fiindcă sunt şi ai dumitale.

Victor îşi înăbuşi un ţipăt şi căzu la picioarele contesei. Ea îl lăsă să-i ia mâna pe care el o sărută.

— Scoală-te, copile, îi zise ea. Mă unesc cu dumneata, şi-ţi jur că răzbunarea noastră va fi teribilă. Dar pentru asta trebuie să ai o încredere oarbă în mine.

— Oh!

— Să juri că mi te vei supune.

— Jur.

— Oricât de stranie ţi s-ar părea linia de conduită pe care ţi-o voi dicta.

— Fie.

— Ei bine, mai întâi nu vei şti încă numele acestor oameni.

— Dar, doamnă...

— Nu vreau să strici totul prin iuţeala dumitale...

— Cu toate acestea...

— Nu ai jurat că mi te vei supune?

Şi contesa îl fascină pe Victor cu privirea.

Ea îl lăsă să-i ia mâna pe care el depuse un sărut.

Victor fu învins.

— Şi spre a începe rolul dumitale de supunere, zise ea, mâine vei veni să locuieşti aici.

— Bun!

— Te vei duce să te plimbi, vei umbla călare... vei vizita împrejurimile... dar nu te vei ocupa de nimic... înainte de a-ţi da noi instrucţiuni.

— Dar dumneata?...

— Eu, zise contesa, plec mâine într-o călătorie de patruzeci şi opt de ore, trei zile cel mult, cu doamna... Mă vei aştepta aici.

— Cum! zise el cu accentul dojenitor al unui copil, nu îmi dai voie să te însoţesc?

Ea surâse şi o privi pe Smarald.

— Da, zise ea, e un copil teribil! Iată acum vrea să vină la mătuşa mea! Asta ar fi nostim! Contesa d'Estournelle escortată de un tânăr nebun.

Victor rămase puţin cam încurcat şi murmură câteva cuvinte.

— Haide! zise contesa, cu un accent de bunătate plin de făgăduieli, te-am iertat, dar cu o condiţie.

— Oh! vorbeşte!

— Că vei uita numele meu. Eu sunt doamna Durocher, văduva unui armator din Havre.

Victor, un moment uimit, se înclină în semn de adeziune.

Contesa adăugă:

— De aici înainte, pentru toată lumea, mă înţelegi? sunt doamna Durocher, îmi juri?

— Pe onoare.

— E nostim, zise ea privind-o încă o dată pe Smarald şi surâzând lui Victor. Acum, amicul meu, întoarce-te la hotelul dumitale, căci e ora nouă şi jumătate. E ora la care tinerii se culcă.

— Dar, cel puţin te voi vedea mâine înainte de plecare? se rugă Victor.

Victor plecă beat de amor şi convins de asocierea totală a contesei la răzbunarea lui.

— Da, la ora şapte de dimineaţă.

Capitolul XXXIX

După ce Victor de Passe-Croix a plecat, Smarald şi Topaz se priviră râzând.

— Ei bine, zise contesa, crezi că mi-am jucat bine rolul?

— De minune.

— Sărmanul băiat e convins că îi cunosc pe acei oameni care l-au mistificat şi va aştepta.

— Bine! zise Smaraldul, dar se poate să se plictisească aşteptând şi atunci...

— Atunci vom vedea. De altfel până atunci ne va scăpa de Andreevici, fără îndoială.

— Ah! e drept, zise actriţa. Ei bine! îl vom vedea pe acest erou de roman.

— Mor de nerăbdare.

— Acum, termină Smarald nu mai văd necesar decât un singur lucru.

— Care?

— Ca el să se amorezeze de tine.

— Draga mea, zise ea, voi face o frumoasă concesie amorului tău propriu.

— Care?

— Vei trece în odaia de alături. Eu îl voi primi pe Andreevici. În acest chip el nu putea alege.

— Nostim! zise Smaraldul râzând. Dar atunci tu îi vei răspunde lui Fromentin?

— Nu, voi trece la tine şi îţi voi dicta scrisoarea.

— Acum ce călătorie de trei zile vom face împreună?

— Vom merge la Belle-Isle-sur-Mer, pe vaporul lui Fromentin.

— Dar, dragă...

Contesa d'Estournelle n-avu timpul să răspundă, căci se auzi o bătaie în uşă.

— E dânsul! zise Smarald. Îţi las câmpul liber.

Şi ea dispăru în odaia vecină, lăsând uşa întredeschisă, aşa ca să vadă şi să audă fără să fie văzută. Era într-adevăr prizonierul rus.

. . . .

Andreevici, am spus, avusese o senzaţie ciudată văzând-o pe contesă.

Era un misterios avertisment al întâmplării care-i şoptea la ureche că această femeie era destinată să joace un rol important în existenţa lui, sau frumuseţea contesei produsese asupra tinerei sale imaginaţii acea impresie bizară şi adâncă?

Andreevici, căci el era acela care se numise la Paris, Gaston René şi care fusese încorporat prin violenţă în armată sub un

nume mincinos, Andreevici deşi vorbise în manuscrisul său de contesa d'Estournelle, nu o cunoştea însă.

Ceea ce el ştia, aflase de la cazacul Andrei Petrovici, care, înainte de a muri îi mărturisise totul.

Andreevici era la Belle-Isle de aproape o lună şi de şase luni era prizonier. Fusese trimis la Toulon, apoi la Marsilia unde fusese mult timp bolnav. În fine fusese trimis la Belle-Isle.

Acolo, blândeţea lui, fizionomia lui plină de farmec, îl făcuseră prieten cu ofiţerii francezi care aveau supravegherea.

Andreevici, sau mai bine zis Gaston René, nu mai avea de aici înainte decât o ţintă, o dorinţă, de a se putea întoarce la Paris, unde, cu ajutorul lui Baptistin, bătrânul valet, spera să-şi poată stabili identitatea sa.

Dar nenorocirile prin care trecuse îl făcuseră prudent şi neîncrezător.

După ce se interesase la Toulon, şi la Marsilia, pe la toţi ofiţerii francezi pe care îi întâlnise, despre căpitanul Grain-de-Sel, el aflase că protectorul Danielei rămăsese fără un picior, şi că fusese trimis la Constantinopol, unde probabil, după cum i se spunea, murise.

Atunci, Gaston René făcuse această reflecţie plină de înţelepciune:

„Dacă omul care mă persecută, acest nenorocit conte d'Estournelle care vrea să îmi fure moştenirea, a fost aşa de puternic să-l domine pe Andrei Petrovici, va fi şi mai mult încă contra mea, care n-am în mâini nici o dovadă a infamiei lui. Dacă vreau să mă reîntorc într-o zi la Paris şi să încing o luptă cu acest bandit blazonat, trebuie să păstrez cea mai adâncă tăcere asupra adevăratei mele origini."

Falsul Andreevici se ţinuse de cuvânt. El nu spusese la Belle-Isle nimănui nimic; şi trecea drept rus.

De Fromentin mişcat ca şi ceilalţi de acest om melancolic, de această tristeţe plină de demnitate, încercase a-l chestiona, dar tânărul tăcuse.

Câteva minute după plecarea domnişoarei Olimpia şi a misterioasei sale tovarăşe, Fromentin îl chemă pe acela, pe care îl vom numi provizoriu cu numele lui rusesc de Andreevici.

Acesta tocmai vroia să se culce când i se transmise ordinul comandantului.

El se îmbrăcă şi se duse repede la Fromentin.

— Amicul meu, zise acesta din urmă, n-am de ce să mă îngrijorez dacă eşti un om de onoare; asta am ghicit-o de la început.

Andreevici se înclină.

— Dacă îţi voi cere cuvântul de onoare că dacă te voi trimite pe uscat vei reveni să te culci pe bord, mi-l vei da?

— Da, comandante.

— Am o misiune de încredere să-ţi dau, adăugă comandantul.

— Mă voi sili de a mă face demn de o asemenea favoare.

— E vorba de a te duce la hotelul Marinei.

— Mă voi duce.

— Acolo, vei cere să vorbeşti cu domnişoara Olimpia. Ea a descins la hotel cu o prietenă a ei.

Andreevici tresări.

— Această damă a fost aici mai adineauri. Poate ai văzut-o trecând pe punte.

Emoţia pe care Andreevici o simţise la vederea contesei îi reveni şi inima lui bătu din nou cu putere.

— Această damă, adăugă Fromentin, îţi va da o scrisoare pe care mi-o vei aduce. Haide, eşti prizonier pe cuvântul de onoare. Ia luntrea mea şi du-te pe uscat.

Andreevici îl salută pe Fromentin, se încheie la tunică şi după câteva momente era pe uscat.

Când sosi la hotelul Marinei şi trecu pragul salonului unde îl aştepta contesa, Smaraldul dispăruse.

Actriţa din odaia vecină îl examina pe tânărul rus.

Contesa d’Estournelle se răsturnase pe jumătate pe o canapea şi luase o poziţie plină de farmec şi de voluptate.

Andreevici se oprise în prag şi rămase un moment ca fermecat.

— Domnişoara Olimpia? murmură el.

Contesa nu răspunse: „Sunt eu!” dar nici nu zise: „Nu sunt eu”. Ea făcu un semn tânărului om şi-i spuse:

— Apropie-te, domnule.

Apoi sculându-se pe jumătate şi uitându-se la dânsul cu o privire care îl făcu să tresară:

— Vii de la bordul vaporului Saumon, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Te trimite domnul de Fromentin?

— Da, doamnă, răspunse Andreevici care continua să o contemple pe contesă.

— Ia loc, domnule, îi spuse ea. Îţi voi da o scrisoare pentru comandantul vaporului Saumon.

Ea întinse mâna şi trase lângă dânsa o măsuţă pe care se afla tot ceea ce trebuia pentru scris.

Andreevici stătu în picioare, uitându-se la dânsa cu o privire plină de admiraţie.

Contesa luă tocul; dar înainte de a scrie ea ridică din nou ochii spre acel tânăr:

— Dumneata eşti prizonier rus? îl întrebă ea.

Contesa avea o voce drăguţă şi armonioasă, care pătrunse până în fundul sufletului lui Andreevici.

— Da, doamnă, zise el. Cel puţin am uniforma rusească.

— Ciudat răspuns! murmură ea cu jumătate voce.

Cu toate acestea Andreevici auzi destul de bine, dar nu crezu că e nimerit să se desluşească mai bine.

Contesa reluă:

— Vorbeşti limba franceză foarte bine, domnule.

— El tresări şi o privi din nou, dar de astă dată cu un fel de neîncredere.

— Este natural, zise el, în cazul tuturor ruşilor doamnă.

— E adevărat. Totuşi, dacă n-aş vedea haina dumitale, aş jura că eşti francez.

Andreevici dădu din cap.

— Sunt rus, zise el stând în picioare respectuos ca un soldat în faţa şefului său.

Contesa luă condeiul şi scrise:

„Domnule,

Nu te vei bate cu domnul Victor de Passe-Croix. Acesta din urmă consimte să aştepte. Pierzi ocazia unui duel, dar câştigi două pasagere. Poţi să ne iei la bordul vasului dumitale mâine dimineaţă? Olimpia şi eu dorim să facem o călătorie la Belle-Isle-sur-Mer.

A dumitale devotată.

I. Durocher”

Contesa trecu în odaie unde se afla domnişoara Olimpia.

— Ia loc, domnule, spuse ea adresându-se lui Andreevici, mă întorc peste două minute.

Andreevici se înclină şi se aşeză pe scaun, pe când contesa d’Estournelle dispărea după uşa ce despărţea salonaşul de dormitorul lor.

— Ei bine! zise ea privind-o pe Olimpia, l-ai văzut?

— Da.

— Cum îl găseşti?

— Frumos ca un înger, simplu şi distins ca un prinţ.

— Ah! zise contesa devenind visătoare şi aplecându-şi ochii, şi mie mi-a produs aceeaşi impresie.

— Şi, murmură Olimpia la urechile contesei, ce supărător ca interesele tale să fie cu totul opuse faţă de ale mele.

Contesa suspină.

— Sărmanul băiat, zise ea, m-a privit de mai multe ori cu un fel de extaz!

— Zău!

— Da, şi mă prind că în cel mult opt zile va fi nebun de amor; dar nebun de legat.

— Păcat, zise Smarald, dar ce i-ai scris lui Fromentin?

— Că plecăm mâine cu dânsul la Belle-Isle; vrei să adaugi câteva cuvinte la scrisoarea mea?

— E în zadar.

Contesa d'Estournelle se întoarse în salonaş şi Andreevici se ridică văzând-o apărând.

— Domnule, îi zise ea, vei fi aşa de amabil de a da această scrisoare domnului de Fromentin, anunţându-l că eu şi amica mea vom fi mâine la ora opt dimineaţa la bordul vaporului Saumon.

Ea îi întinse scrisoarea. El făcu un pas înainte, dar ea îl opri cu un gest:

— Iartă-mă domnule. Eşti de multă vreme la Belle-Isle?

— De o lună.

— Cunoşti Locmaria?

— Acolo sunt internat.

— Mi s-a vorbit de o căsuţă de închiriat la Locmaria.

Contesa spunea asta la întâmplare şi întâmplarea voi ca ea să spună ceva adevărat.

— Cunosc, doamnă, răspunse Andreevici, pe marginea mării, la un sfert de leghe de Locmaria, într-o vale, o căsuţă vopsită cu verde, înconjurată de o grădină şi umbrită de mari arbori.

— Şi e de închiriat?

— Da, doamnă.

— Vom vedea mâine dacă îmi convine acea casă.

Andreevici tresări.

— Mergeţi oare la Belle-Isle, doamnă? întrebă el.

— Da, domnule, plecăm mâine.

— Şi vreţi…

— Vreau să închiriez acea casă de care mi-ai vorbit, pentru vara viitoare.

O uşoară roşeaţă coloră faţa şi fruntea prizonierului; dar el nu făcu nici o observaţie şi cum contesa nu-l mai reţinu, el salută şi se retrase.

Numai în momentul când să treacă pragul se întoarse şi o mai salută o dată, şi contesa rămase convinsă că frumuseţea ei fascinantă tulburase inima şi imaginaţia acelui tânăr…

Capitolul XL

Acum să trecem peste un interval de opt zile şi să ne deplasăm la Belle-Isle.

Se însera şi soarele intrase pe jumătate în valurile mării.

O barcă în care se aflau doi oameni şi având o mică pânză, luneca pe lângă coastă. Aici ea părea că vrea să se apropie şi să intre în portul Locmaria; aici se îndreptă ca şi cum ar fi vrut să o ia în largul mării. Din cei doi oameni care se aflau în barcă, acela care ţinea lopata era îmbrăcat într-o mare manta şi avea un capişon care îi ascundea pe jumătate figura.

Celălalt, stând lângă catarg, fuma liniştit o ţigară şi era îmbrăcat ca un om cu totul străin de mare şi de moravurile acelora care o străbat.

Un palton alb, o pălărie moale şi un sac de voiaj la subţioară, arătau turistul, pe când celălalt părea a fi un adevărat marinar.

Cu toate acestea, cine l-ar fi examinat cu atenţie, ar fi observat că faţa lui nu fusese bătută de vânturile mării şi că mâinile în care ţinea lopata erau prea albe.

Barca continua să plutească şi cei doi oameni vorbeau:

— Domnule viconte, zicea acela îmbrăcat cu manta, cunoşti acum situaţia?

— Da. desigur.

— Tânărul Gaston René, făcut prizonier sub numele de Andreevici, se află la Belle-Isle?

— Da.

— Contesa d’Estournelle se află la Belle-Isle de opt zile.

— Ştiu şi asta.

— Şi domnul Victor de Passe-Croix, amorezat la nebunie de

contesă pe care o crede pe lângă o mătuşă a ei, aşteaptă cu nerăbdare ca dânsa să se întoarcă la Hotelul Marinei la Nantes.

— Dar, adăugă pilotul, e posibil ca ea să-l anunţe că e la Belle-Isle.

— Crezi?

— Când planul ei va fi gata.

— Ce plan?

Pilotul începu să râdă.

— Iată, domnule viconte, zise el, vrei ca încă o dată să-mi laşi mână liberă.

— Dar…

— De o oră suntem nehotărâţi. Aci vrei să abordezi la Locmaria, aci vrei să ne oprim în acest golf unde s-au refugiat contesa şi amica ei. Lasă-mă să rezolv eu chestiunea.

— Fie.

— Ne vom întoarce la bordul navei de comerţ care ne-a adus de dimineaţă, şi care trebuie să stea două zile în radă.

— Şi apoi?

— Te voi lăsa acolo. Iată că s-a făcut noapte şi e natural să te întorci la bord, mai ales că eşti aşteptat de comandant care te-a poftit la masă.

— Bine. Dar dumneata?

— Eu, mă duc pe uscat.

— Ah!

— Şi mă voi culca probabil acolo.

— Şi vei reveni la bord?

— Mâine dimineaţă.

Şi ca şi cum s-ar fi temut de o nouă ezitare a tovarăşului său, pilotul vâsli şi se îndreptă spre un bastiment ce era ancorat la o milă de portul Locmaria.

După o oră, barca aborda uscatul şi pilotul sări cu uşurinţă.

El era singur de astă dată.

„Haide, Rocambole, amicul meu, îşi zise el, iată ocazia de a-ţi aminti de trecut. De astă dată lupta e demnă de tine, şi contesa d'Estournelle este o femeie cu oarecare merit.”

Pilotul, care nu era altul decât omul cu ochelari albaştri de pe strada Michodière, trase barca pe nisip, calculând că avea timpul să se întoarcă. Apoi el urmă o mică cărare care se înfunda într-o vale şi, după un sfert de oră, ajunse într-un mic golf, în interiorul căruia se afla o casă împresurată de arbori, care îi dădea un aspect sălbatic şi pustiu.

Falsul pilot se opri şi la lumina lunii observă un moment acest peisaj.

Casa era luminată; sunetul unui pian ajungea până la pilot.

— Ea îl aşteaptă, îşi zise dânsul. Şi eu aş vrea să ştiu cum şi pe unde vine el.

Apoi strecurându-se, ajunse până la casă.

Numai pianul arăta că înăuntru se afla cineva.

— Noaptea e cam rece, se gândi falsul pilot, totuşi trebuie să iau o hotărâre.

El se urcă într-un pom, încălecă o cracă şi din acest observator improvizat se uită în casă.

Fereastra luminată a odăii de unde se auzea pianul, n-avea perdele. Omul cu ochelari albaştri din strada Michodière putu vedea atunci o femeie tânără, înaltă şi care i se păru foarte frumoasă, stând lângă pian, pe când, o altă femeie ce era cu spatele la fereastră cânta.

După un moment, aceea care cânta la pian se opri.

Apoi se sculă şi se aşeză lângă sobă.

Omul cu ochelari albaştri îi văzu atunci faţa şi o recunoscu pe contesa d'Estournelle.

Dar cum fereastra era închisă, nu putu să audă nici un cuvânt din convorbirea celor două femei.

. . . .

Iată cele ce spuneau cele două amice în acea seară, pe la ora şapte şi jumătate, după masă.

— Ştii tu, draga mea, murmură Smaraldul, că ducem aici o viaţă din cele mai romantice? Locuim într-un colţ sălbatic, fără altă vecinătate decât aceea a mării, şi având ca servitori o ţărancă şi pe bărbatul ei.

— Ei bine, zise contesa surâzând, asta e o schimbare destul de mare, mi se pare, de la viaţa pariziană.

— Da, dacă diversiunea nu durează prea mult.

Contesa făcu o mişcare.

— E drept, zise ea, trebuie ca totul să se sfârşească.

— Drace! Şi cred că prizonierul nostru e destul de înamorat.

— Adică, zise contesa, a cărei voce era emoţionată, el e tot aşa de amorezat ca şi acest sărman Victor, care ne aşteaptă la Nantes.

— Ei bine, draga mea, iată momentul să-i dăm foc ierbii de puşcă.

— Ah!

Contesa scăpă această exclamaţie cu o emoţie care făcu pe Smarald să tresară.

Actriţa aruncă asupra ei o privire cercetătoare şi zise:

— Vrei să ştii tot gândul meu?

— Vorbeşte!

— Joci un rol fals.

— Cum asta?

— Ascultă: ai plecat din Paris spunându-ţi: „Mă duc la Belle-Isle, vreau să-l văd de aproape pe acest Andreevici şi să găsesc mijlocul de a mă scăpa de dânsul."

— E adevărat.

— Pe drum, ai întâlnit un auxiliar, pe acest Victor, care te iubeşte la nebunie, şi ţi-ai spus: „Iată instrumentul pe care îl căutam."

— Apoi? zise contesa cu oarecare nerăbdare.

— Atunci cu multă îndemânare ţi-ai întins farmecul. Sunt frumoasă, ţi-ai mai spus, îl voi zăpăci pe Andreevici, aşa cum l-am zăpăcit pe Victor. Apoi, la un moment dat îi voi pune faţă în faţă; se vor bate şi Victor îl va ucide pe Andreevici.

Contesa păru că face o violentă sforţare spre a-şi păstra sângele ei rece.

— Şi voi face, zise ea, aşa după cum ai spus!

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

Smaraldul dădu din cap.

— Cred că te înşeli…

— Eu?

— Nu vei avea inima destul de tare în ultimul moment, draga mea.

— Crezi?

— Da.

— Pentru ce?

— Mai ascultă. Ai condus bine barca ta, aşa de bine încât Andreevici vine în fiecare seară aici. Vine să facă muzică şi pleacă cu puţin înainte de miezul nopţii, cu inima şi mai aprinsă şi convins că-l iubeşti.

— Oh!

— Ei bine, cine ştie?

Contesa tresări.

— Eşti nebună, zise ea.

— Se poate, dar aş jura că dacă ar trebui să alegi între el şi Victor…

— Taci.

— E drăguţ, continuă Smaraldul. E blând şi trist şi are nişte ochi albaştri care te fac să visezi. Iată, mă prind că dacă nu era nepotul baronesei, şi n-aveai cel mai mare interes…

Contesa dădu din umeri.

— Eşti nesuferită astă-seară, zise ea. El va veni şi sileşte-te să fii mai amabilă cu el.

Un surâs misterios flutură pe buzele Smaraldului.

— Atunci, zise ea, e timpul să-i scriem lui Victor.

— Nu încă.

— Ah! vezi.

— Taci! zise contesa sculându-se. Ascultă!

Ea puse un deget pe buze şi se duse la fereastră şi o deschise.

Capitolul XLI

Luna strălucea pe cer. Smaraldul venise şi dânsa la fereastră şi amândouă priveau în grădină. O umbră se mişca în depărtare.

— E dânsul! zise contesa d'Estournelle. Acest tânăr e punctual ca un ceasornic.

Un om, într-adevăr, intrase în grădină şi mergea repede.

Totuşi când fu pe la jumătatea drumului, el se opri deodată, spre marea uimire a celor două femei, se aplecă şi începu să examineze solul cu o scrupuloasă atenţie.

El se opri foarte puţin şi apoi porni din nou, şi în momentul când ajunse la uşă şi vru să bată, ridică capul şi le zări pe contesa d'Estournelle şi pe Smarald.

— Ţi se va deschide! îi strigă contesa. Nu mai bate, căci îl vei deştepta pe grădinar.

Smaraldul coborî şi după ce deschise şi luă braţul lui Andreevici, căci era dânsul, zise:

— Ce priveai pe jos?

— În mijlocul grădinii?

— Da.

— O urmă de pas pe pământ.

— E aceea a grădinarului, fără îndoială.

— Oh! nu, zise Andreevici. Era urma unui picior încălţat cu o gheată fină.

— E ciudat! zise Smarald.

Apoi un fulger străbătu creierul ei. Ea se plecă la urechea tânărului şi-i spuse:

— Să nu spui nici un cuvânt lui Jeanne. Ea e fricoasă şi nu va dormi toată noaptea.

Jeanne era numele pe care Smaraldul i-l dădea în intimitate. Tânărul o urmă pe actriţă şi amândoi urcară în salonul în care se afla contesa.

Smaraldul se aşeză la pian. Andreevici cântă; el avea o voce foarte frumoasă.

Contesa stătea gânditoare lângă foc, cu privirea fixată asupra victimei sale.

Muzica era pretextul zilnic. Dar după câtva timp, Smaraldul dispărea, se ducea în odaia ei, şi o lăsa pe contesă singură cu Andreevici.

Tot aşa fu şi în acea seară. După o oră Smaraldul ieşi.

Atunci contesa d'Estournelle îl pofti pe prizonier să stea lângă dânsa.

— Prietene, îi zise ea, ştii că ai plecat foarte târziu ieri?

— E adevărat, răspunse el surâzând, şi aş fi putut fi pedepsit, căci prizonierii trebuie să se întoarcă la orele zece şi jumătate seara. Dar toţi sunt plini de indulgenţă şi bunătate faţă de mine.

— Adevărat?

— Începând cu dumneata, doamnă, răspunse el surâzând.

În acest timp el îndrăzni să-i ia mâna şi să o ducă la buze.

— Oh! zise ea, nu-mi mulţumi înainte, domnule Andreevici.

— Şi de ce, doamnă?

— Bunătatea mea, fiindcă aşa-mi numeşti plăcerea de a te primi, bunătatea mea are o ţintă interesată.

El o privi mirat.

— Sunt curioasă, zise ea.

Andreevici se înroşi din nou.

— De mult timp, urmă ea, am ghicit că trebuie să fie în existenţa dumitale ceva misterios şi teribil pe care aş dori mult să-l ştiu.

Tulburarea lui se mări, dar el păstră tăcerea. Contesa nu se consideră învinsă şi continuă:

— Erai un simplu soldat în ţara dumitale; dar fără îndoială eşti un tânăr de familie, căruia i s-a întâmplat o mare nenorocire...

— Poate, murmură el.

— A trebuit să fii persecutat, poate chiar că ispăşeşti vreo

greşeală a tinereţii?

— Nu, doamnă.

— Deci, nu eşti persecutat?

El tăcu.

— Şi persecutorii dumitale, urmă ea cu vocea cea mai fermecătoare, sunt aşa de temut, aşa de puternici încât nu îndrăzneşti?...

Andreevici îşi plecă capul.

— La ce bun? murmură el.

Ea îi luă mâna într-ale sale.

— Dar ştii, zise ea, că e rău să nu ai încredere într-o femeie care îţi arată oarecare interes?

Privirea cu care contesa însoţi aceste vorbe însemna: „O femeie care te iubeşte."

Andreevici scoase un strigăt: inima lui mult timp comprimată făcu explozie. El se lăsă la picioarele contesei şi murmură o declaraţie de amor.

— Eşti un copil, zise ea, sculându-l, sunt deja o femeie bătrână, vreau să fiu amica dumitale. Vreau să pun creditul meu, amicii mei, relaţiile mele în serviciul dumitale. Dacă vei voi să te întorci în ţara dumitale, îţi voi obţine eliberarea.

Andreevici avea douăzeci de ani, vârsta la care se crede că tot ce zboară se mănâncă: el crezu în acest devotament aşa de simplu exprimat, şi hotărârea lui de a tăcea dispăru.

— Ţara mea? zise el, dar sunt francez, doamnă.

Contesa, la această relevaţie, ştiu să se arate foarte uimită; ea scoase un ţipăt de surprindere aşa de naiv, încât acela care ar fi voit să afirme lui Andreevici că ea ştia istoria lui, n-ar fi fost crezut de dânsul.

— Ascultă, îi zise ea, sunt bogată, sunt văduvă, am mult credit la Paris. Povesteşte-mi istoria dumitale. Pot mult.

Şi Andreevici fascinat, sedus, îşi povesti originea, educaţia sa, creşterea sa, moartea cazacului Petrovici, care îi destăinuise totul. Cu toate acestea, printr-un rest de prudenţă, el nu spune numele baronesei René şi nici acel al contelui d'Estournelle.

Contesa îl ascultă cu o linişte admirabilă. Când el termină, ea îi spuse:

— Vasăzică, speri să te întorci la Paris?

— Aş putea, dacă se va încheia pacea.

— Şi acolo, ce vei face?

— Mă voi duce să-mi văd bunica şi să-i spun adevărul.

— Dar ea nu te va crede, fiindcă n-ai nici o dovadă a identităţii dumitale.

— Nu, căci se pare că semăn foarte mult cu tatăl meu.

— Ah! zise contesa cu un accent straniu. Şi cu toate acestea, dacă ea nu te va crede?

— Ei bine, mă voi duce la omul care vrea să-mi fure moştenirea şi îl voi ucide.

Contesa îşi încruntă sprâncenele.

Andreevici continuă:

— Oh! cred că oricât ar fi de degradat acest om, va avea într-însul un pic de cinste. Dar el s-a căsătorit cu un monstru, o femeie pierdută.

Contesa nici nu clipi. Ea rămase nepăsătoare şi Andreevici nu putu bănui nici un moment că-şi iscălise singur condamnarea.

— Prietene, îi zise ea, lasă-mă să visez noaptea asta istoria dumitale, şi mâine poate voi găsi mijlocul de a-ţi reda averea...

— Ah! doamnă, zise el cu emoţie, de ce nu pot să o pun la picioarele dumitale.

— Nebunule!

— Nu mi-ai spus că eşti văduvă?

— Taci! zise ea, pleacă... Eşti un copil teribil, care trebuie să se culce devreme!

Ea luă o lumânare şi-l conduse până la uşă.

Andreevici plecă, beat de bucurie.

El îşi mărturisise amorul şi nu fusese respins.

Plecă alergând şi reluă drumul spre Locmaria.

Contesa se întoarse în salon şi toată noaptea se plimbă prin odaie pradă unei agitaţii extraordinare; apoi căzu într-o mare toropeală.

„Nu! Nu! îşi zise ea de douăzeci de ori în cursul acestei nopţi de insomnie, nu pot, nu trebuie să-l iubesc... Trebuie să mă gândesc la fiica mea... trebuie ca această avere să fie a mea... De altfel n-a spus el că sunt un monstru, o creatură infamă!... Ah! şi-a pronunţat singur sentinţa!...”

Când se făcu ziuă, Smaraldul coborî în salon.

— Cum! zise ea, nu te-ai culcat!... Îl iubeşti deci mult?

Un fulger străluci în ochii contesei şi ea răspunse cu furie:

— Da... îl iubeam... Da, ezitam încă... Dar îl urăsc acum... şi va muri!...

Ea se apropie de o masă şi scrise:

„Scumpul meu domn Victor,

Te aştept mâine seară la Belle-Isle-sur-Mer. Îl vei urma pe omul pe care îl trimit la Nantes, într-adins să-ţi aducă această scrisoare. Vino am nevoie de dumneata.

Contesa I. D'E…”

— Ia seama, îi zise Smaraldul, care citi această scrisoare, ia seama!

— La ce?

— La trădările inimii dumitale, draga mea. În ultimul moment…

— Dar îţi spun că-l urăsc! strigă contesa cu o voce sălbatică.

— Deci, nu vei ezita?

— Nu.

— Nu tremuri?

— Nu, voi fi fericită în ziua în care Victor…

— Dar, zise Smaraldul, cu privire la Victor, ştii că el ar putea fi aici?

— Eşti nebună?

Victor n-a plecat din Nantes.

— Aseară, Andreevici a observat în grădină o urmă de paşi.

— Pasul grădinarului?

— Nu, urma unui picior încălţat cu o gheată fină.

Contesa surâse.

— Fără îndoială vreun ofiţer din garnizoană care s-a amorezat de tine sau de mine, şi vine noaptea să spioneze sub ferestrele noastre.

— Se poate, dar, adăugă Smarald, această urmă de pas ne poate servi.

— Cum?

— Dacă eşti foarte hotărâtă să-l sacrifici pe Andreevici…

— Da, sunt.

— Îi vei aranja o mică istorie de persecuţie astă-seară. Îl vei pregăti astfel să se afle faţă în faţă cu Victor.

Contesa o privi pe Smarald cu un fel de admiraţie.

— Eşti ingenioasă, zise ea. Haide să vedem această urmă faimoasă.

Ele coborâră în grădină, dar dimineaţa plouase şi urma dispăruse.

Numai contesa făcu o observaţie curioasă: unul din arborii

grădinii avea o cracă ruptă.

Cu toate acestea, vântul nu suflase toată noaptea.

— Cred, zise contesa, că imaginaţia lui Andreevici s-a pus în serviciul geloziei. Urmele de paşi nu sunt ai unui amorezat.

— Dar?

— Ale unui hoţ care vine să fure fructe din pom, adăugă contesa râzând.

Contesa se înşela. Numai greutatea omului cu ochelari albaştri rupsese acea cracă.

Rocambole căzuse din pom fără să se lovească şi dispăruse.

Capitolul XLII

Vaporul de comerţ la care misteriosul personaj din strada Michodière îl condusese pe vicontele de Chenevières, se numea Saint-Simeon.

A doua zi, cum se lumină de ziuă, o barcă aborda acel vapor.

Omul cu mantaua lungă sări pe punte. Vicontele se plimba în sus şi în jos fumând o ţigară.

— Ah! zise omul cu mantaua mergând spre dânsul, ştiam că n-ai dormit azi-noapte.

— E adevărat.

Omul cu mantaua continuă să râdă în mod ironic.

— Vezi, domnule viconte, zise el, cel mai bun mijloc de a face faţă situaţiilor celor mai grele e de a fi filozof. Priveşte-mă, sunt liniştit, nu-i aşa? Ei bine, părăsindu-te a fost de două ori cât p-aci să mă înec, am petrecut noaptea călare pe o cracă a unui pom, şi a fost cât p-aci să-mi frâng gâtul. Am căzut în noroi, m-am spălat cu apă de mare şi iată-mă. Cu toate acestea n-am faţa dumitale, deşi ţi-ai petrecut noaptea în pat.

— Da, dar n-am închis ochii, zise vicontele

— Nici eu.

— E adevărat, dar…

Omul cu manta interpretă acel „dar” şi zise:.

— E adevărat, zise el, m-am numit Rocambole şi am deprinderea acestor lupte.

Un surâs al vicontelui de Chenevières îi arătă că el îi ghicise

gândul.

— Ei bine, domnule viconte, reluă Rocambole, chiar de m-ai acuza că îţi repet mereu acelaşi lucru, voi avea onoarea de a-ţi spune încă o dată că ajutorul îţi este cu totul indispensabil.

— Cred.

— Ştii ce plănuieşte această frumoasă contesă d'Estournelle?

— Nu.

— Ea vrea să fie ucis tânărul Gaston René.

— De cine?

— De Victor.

Vicontele făcu un pas înapoi şi-şi înăbuşi un ţipăt.

— Victor o iubeşte, urmă omul cu manta. Andreevici, adică Gaston René, o iubeşte de asemenea; Victor trece drept un bun duelist.

— Dar, zise vicontele, nimic nu e mai uşor, mi se pare, decât să împiedicăm acest duel.

— Da şi nu.

— Cum?

— Reţinându-l pe Victor la Nantes, căci Victor va veni aici.

— Crezi?

Omul cu manta scoase din buzunar o scrisoare; era aceea pe care contesa o scrisese lui Victor de Passe-Croix.

Această scrisoare, contesa o dăduse grădinarului cu misiunea de a se duce la Locmaria, de a se îmbarca pe vaporul ce pleacă în fiecare zi la Nantes şi de a i-o da chiar lui Victor.

Grădinarul se duse la Locmaria: dar acolo îl întâlnise pe omul cu manta care îi oferise de băut într-o cârciumă, îl îmbătase şi se însărcinase el să ducă scrisoarea.

— Vezi, domnule viconte, reluă acesta din urmă, e un mijloc foarte simplu de a-l depărta pe Victor nu numai de Belle-Isle, ci şi din Nantes.

— Care?

— De a-i trimite astă-seară la Hotelul Marinei un bilet conceput astfel:

„Oamenii cu faţa înnegrită din Sologne îl aşteaptă pe domnul Victor de Passe-Croix la Paris, şi se vor pune la dispoziţia lui sâmbătă dimineaţa."

— Dar…

— Bineînţeles că sâmbătă Victor nu va vedea pe nimeni.

— Fie. Dar Andreevici?

— Mă însărcinez eu să-l smulg contesei. Nu te nelinişti deloc de dânsul.

— Deci crezi că trebuie să mă întorc la Nantes?

— Cu vaporul pe care suntem; ancora se ridică la orele nouă dimineaţa.

Omul cu manta şi vicontele de Chenevières mai vorbiră câteva minute, apoi cel dintâi coborî în barca lui şi se întoarse în port.

După cinci ore vicontele de Chenevières sosea la Nantes.

Instrucţiunile personajului din strada Michodière erau foarte simple: să dea portarului de la Hotelul Marinei biletul care trebuia să-l facă pe Victor să sară în sus, să-l facă să o uite pentru moment pe contesă şi să-l determine ca, după o oră, să se urce în trenul expres ce mergea la Paris.

Cu toate acestea, întâmplarea dejuca această combinaţie. Vicontele de Chenevières tocmai debarcase. El scrisese biletul pe bordul vaporului şi ţinându-l în mână se plimba pe chei căutând un comisionar.

Un lucrător din port trecu.

Vicontele îl chemă.

— Amice, îi zise el, ştii unde e Hotelul Marinei?

Pe când vicontele adresa această întrebare cu voce tare, un om înfăşurat în manta, cu pălăria pe ochi, trecea pe lângă dânsul.

Acest om se opri brusc, uimit de vocea vicontelui.

Acesta tocmai spunea:

— Te vei duce cu această scrisoare la Hotelul Marinei şi vei întreba de domnul Victor de Passe-Croix.

Omul acela se apropie şi luându-l pe viconte de braţ, zise:

— Eu sunt.

Vicontele tresări.

— Domnule, îi spuse Victor, vocea dumitale mi-e cunoscută şi am nevoie să vorbesc cu dumneata.

— Dar, domnule…

Victor continuă să-l ţină de braţ. El dădu o piesă de 5 franci lucrătorului din port şi-i spuse:

— Du-te!

Apoi îl târî pe viconte spre un loc al cheiului pe unde nu era lume.

În acel moment era noapte. Cădea o ploaie măruntă şi deasă. Trecătorii erau rari.

— Domnule, reluă Victor, eşti acel om care, cu faţa înnegrită, m-a ultragiat în Sologne. Îndrăzneşti să negi?

Vicontele de Chenevières făcu un semn afirmativ din cap.

— E adevărat, zise el. Şi tocmai îţi scriam.

Victor îi smulse scrisoarea din mâini, apoi îl târî sub un felinar, la lumina căruia citi scrisoarea.

— Ei bine! domnule, reluă el, nu ne vom bate la Paris, ci aici.

— Fie! Mâine.

— Nu, îndată.

— Nu se bate nimeni noaptea.

— Se poate. Dar cine îmi răspunde că nu vei pleca în noaptea asta?

De Chenevières ezită. Această ezitare îi fu fatală. Victor ridică mâna şi-i dădu o palmă.

Vicontele scoase un ţipăt de mânie şi, la rândul său, luându-l pe Victor de mâini i le strânse cu putere:

— Ai dreptate, trebuie să terminăm îndată!

Vicontele de Chenevières uitase de Daniela, de Andreevici, de înţeleptele sfaturi ale omului cu ochelari albaştri, de misiunea sa şi datoriile sale... El nu se mai gândea că Victor era un tânăr loial, nevinovat de crima tatălui său.

Vicontele de Chenevières fusese pălmuit, asta era de ajuns.

— Vino! zise el cu o voce surdă, vino!

Pe chei se afla prăvălia unui armurier şi alături de el era o cafenea.

În acea cafenea doi marinari jucau biliard.

La uşa armurierului erau atârnate două spade. Vicontele intră la armurier şi cumpără spadele. Victor intră în cafenea şi adresându-se celor doi marinari zise:

— Domnilor, a fost pălmuit un om, şi acesta nu vrea să păstreze acea palmă toată noaptea: suntem străini atât dânsul cât şi eu, nu cunoaştem pe nimeni la Nantes; vreţi să ne serviţi de martori?

Cei doi marinari primiră şi ieşiră din cafenea.

— Dar, domnilor, zise unul din ei, e întuneric, unde vreţi să vă bateţi?

— Trebuie să fie undeva, zise vicontele, o cârciumă unde vom găsi o sală goală şi două lumânări.

— Oh! cât pentru asta, răspunse celălalt marinar, dacă vreţi

să vă bateţi într-o casă, cunosc eu una unde vom fi ca la noi. Să mergem la mama Bouchery.

Tocmai trecea o trăsură, o opriră, cei doi adversari şi martorii lor se urcară şi unul din marinari zise vizitiului:

— Condu-ne pe drumul Saint-Nazaire. Te vei opri la birtul *Vulpea de aur*.

— E departe? întrebă vicontele.

— O leghe!

— Birjar! strigă Victor, mână repede, vei fi bine plătit.

Birja porni în galopul cailor şi trăsura sosi la locul indicat după douăzeci de minute.

Era zi de lucru, birtul era gol, cârciumăreasa se şi culcase.

Unul din cei doi marinari bătu cu putere în uşă. Cârciumăreasa alergă puţin cam speriată.

— Haide, mamă Bouchery, îi spuse marinarul, coboară-te în pivniţă şi dă-ne patru sticle din cel mai bun vin pe care-l ai, adu-ne un litru de coniac şi cărţi, căci vom petrece noaptea la dumneata.

Cârciumăreasa era obişnuită cu asemenea lucruri. Ea era o femeie văduvă, a cărei clientelă zilnică se compunea din mateloţi şi drumeţi.

Nu bănuia nimic sinistru, nu văzu spadele pe care Victor le băgase sub manta şi coborî în pivniţă.

După zece minute cei doi adversari şi marinarii lor se aflau instalaţi la catul întâi, într-o sală vastă care servea pentru nunţile populare şi cârciumăreasa se urcase în patul ei.

Capitolul XLIII

Victor se apropie atunci de vicontele Chenevières şi privindu-l fix îi zise:

— Domnule, de obicei se ştie cu cine te baţi.

— Ai dreptate, domnule. Cu toate acestea astăzi nu-ţi voi spune numele meu…

— În gardă, atunci, în gardă! strigă Victor.

Vicontele îşi regăsise tot sângele său rece. El era palid, dar liniştit.

Luă spada pe care i-o întinse unul din martori; dar înainte de a se pune în gardă, îl privi fix pe Victor şi îi zise:

— Încă un cuvânt, domnule.

— Vorbeşte…

— M-ai lovit; sunt insultat. „Trebuie să fiu cel mai iritat.” Ei bine, îţi voi face o propunere.

— Care?

— Vrei să amâni duelul nostru cu o lună? Îţi voi spune numele meu, şi îţi voi da întâlnire la Paris. Acolo îţi voi da o explicaţie aşa de clară a evenimentelor din Sologne, încât îmi vei cere scuze pentru această palmă, încât…

Victor îl întrerupse cu furie.

— În gardă! repetă el, sau te consider un laş.

— Ah! asta e prea mult! murmură vicontele, cu atât mai rău pentru dânsul!…

Şi se puse în gardă.

Victor îl atacă cu furie. Vicontele era un duelist îndemânatic, dar Victor era unul din cei mai buni elevi a lui Gatechair. Şi apoi mânia, în loc de a-l orbi, îi dădea din contra, o precizie şi o metodă cât se poate de bune.

Lupta fu lungă, înverşunată. Vicontele de Chenevières se apăra cu un mare sânge rece. Victor din contră se descoperea uneori, dar ataca într-una…

În fine veni un moment în care vicontele de Chenevières se sătură de a sta în defensivă.

El atacă la rândul său şi dădu o lovitură dreaptă. Victor făcu o săritură la o parte, evită lovitura şi fandă cu iuţeala fulgerului; spada lui dispăru aproape cu totul în pieptul adversarului.

Vicontele de Chenevières vărsă un val de sânge şi căzu.

Victor stătu un moment ca uluit în faţa acestui om pe care credea că-l lovise de moarte.

Vicontele se zvârcolea pe parchet şi sângele curgea din abundenţă din rana sa.

Mânia lui Victor dispăru. El îngenunche lângă rănit, îl ridică, îi susţinu capul şi murmură cu disperare:

— Domnule… iartă-mă!…

Zgomotul căderii unui corp ajunsese până la cârciumăreasă. Ea sosi tremurând, pe jumătate îmbrăcată, oprindu-se în prag.

— Haide, mamă, zise unul din marinari, nu e nevoie să te zăpăceşti şi să ţipi, trebuie să pregăteşti un pat şi să te duci să cauţi un doctor. Unde e unul?

— La doi paşi de aici, pe drumul spre Nantes, răspunse cârciumăreasa. E o casă albă cu o grădină în faţă.

— Mă duc după el.

Marinarul plecă alergând şi se întoarse după zece minute urmat de doctor.

Acesta din urmă era un fost chirurg de marină. El îl puse pe viconte pe un pat, examina rana şi declară că ea nu era mortală.

Vicontele de Chenevières leşinase.

Victor se instala la căpătâiul său şi declară că vrea să-l îngrijească.

Se puse pe rană un prim pansament. Leşinul fu lung şi urmat de friguri.

La urmă veni delirul. Victor era disperat.

Vicontele avea o fizionomie simpatică şi fără voia lui, Victor îşi aminti de energia cu care Fromentin protestase la epitetul de mizerabili pe care el îl dăduse cu câteva zile înainte cărbunarului şi complicilor săi.

Pentru a doua oară acest gând îi trecu prin minte:

„Cine ştie? Poate că aceşti oameni urmăreau o reparaţie secretă?”

Noaptea fu rea pentru rănit, alternată cu momente de slăbiciune şi de delir.

Numai dimineaţa vicontele de Chenevières regăsi puţină forţă şi îşi reveni în fire.

Apoi pe buzele lui trecu un surâs trist.

— Am fi putut fi prieteni, dar întâmplarea n-a voit, zise el.

Victor strânse mâna pe care i-o întinse rănitul şi răspunse:

— Nu depinde decât de dumneata, domnule, ca să fim prieteni.

Privirea vicontelui de Chenevières exprimă o oarecare curiozitate. Victor îşi completă gândul.

— Domnule, zise el, nu cunosc numele dumitale, nu ştiu ce scop urmăreai în ziua când ai dat ajutor lui Albert Morel; totuşi mă voi mulţumi cu explicaţia pe care mi-o vei da, oricât de incompletă ar fi ea.

O nouă ezitare se zugrăvi pe faţa vicontelui.

— Sărmane tinere! zise el suspinând, eu, rănitul, muribundul poate, sunt mai puţin de plâns decât dumneata.

— Ce vrei să spui, domnule? întrebă repede Victor.

Vicontele de Chenevières îi luă mâna cu căldură.

— Vrei să ştii cine sunt? zise el. Numele meu nu-ţi va spune nimic. Mă numesc vicontele de Chenevières.

Victor scăpă un gest de surprindere. Acest nume era foarte cunoscut în lumea sportului, şi fusese considerat întotdeauna

ca foarte onorabil.
— Dar cum se face atunci, domnule?
Vicontele puse un deget pe buze spre a-l întrerupe.
— Tăcere! zise el, ascultă-mă.
Victor făcu semn din cap ce însemna: „Fie!”
Vicontele reluă:
— Nu mi-ai spus adineauri că te-ai mulţumi cu o explicaţie, chiar incompletă?
— Da, domnule, cel puţin provizoriu, răspunse Victor.
Acelaşi surâs trist reveni pe buzele vicontelui.
— Roagă-l pe Dumnezeu, domnule, ca acest timp provizoriu să dureze cât mai mult.
— Dar… zise Victor din ce în ce mai mirat, ştii că mă intrigi foarte mult.
— Să vedem, zise vicontele, voi căuta să mă explic fără să trădez totuşi secretele mele.
Victor luă atitudinea unui om hotărât să asculte fără să întrerupă.
— Domnule, continuă vicontele, cei trei oameni care m-au ajutat să te răpesc, şi pe care i-ai crezut complicii lui Albert Morel, au, toţi, ca şi mine, un nume distins şi cu totul onorabil. Aceste nume nu pot să le divulg. Află numai că ei şi cu mine suntem însărcinaţi în acest moment cu un mare act de reparaţie. Suntem provizoriu instrumentele Providenţei şi fiindcă dumneata puteai împiedica planurile noastre, te-am privat momentan de libertate.
— Adică, zise Victor, eram pentru dumneavoastră un obstacol?
— Da. domnule.
— Şi Albert Morel un instrument?
— Da.
Victor se sculă de pe scaun şi îl privi pe viconte.
— Dar ştiţi bine, domnule, zise el, că oricare ar fi ţinta dumneavoastră, instrumentul de care te serveai era cât pe aici să mă dezonoreze?
— Nu, căci amicii mei şi cu mine am vegheat într-una asupra domnişoarei de Passe-Croix.
— Dar sora mea a înnebunit!
— Asta e o nenorocire, domnule, pe care n-am prevăzut-o.
Victor păli.
— Urmăriţi deci o răzbunare? strigă el.
— Poate…

— Dar atunci omul pe cave vreţi să vă răzbunaţi este tatăl meu?

Vicontele tăcu.

— Domnule! Domnule! zise Victor cu vocea, tremurândă, este tatăl meu? eşti sigur?

— Vai!

Acest cuvânt fu ca o lovitură de trăsnet.

El păli, se dădu înapoi şi strigă:

— Tatăl meu! Tatăl meu! Dar ce greşeală a comis?

Aceeaşi tăcere din partea rănitului.

Victor se înfurie un moment. El luă braţul rănitului şi zguduindu-l zise:

— Bănuieşti loialitatea tatălui meu; asta înseamnă a mă insulta...

— Mă doare braţul, zise vicontele cu blândeţe.

Victor tresări şi îi fu ruşine de mânia lui.

— Iartă-mă, domnule, zise el, dar vorbeai de tatăl meu.

— Domnule, zise vicontele, aseară, înainte de a încrucişa spada cu dumneata, ţi-am propus să aştepţi o lună, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, observă că sunt rănit, că îmi va trebui mai mult decât o lună şi că până atunci, cum nu mă pot bate din nou cu dumneata, nu ai nici un mijloc de a mă face să rup tăcerea.

— E adevărat.

— Într-o lună, reluă vicontele, care îşi amintea de misterioasele făgăduieli ale omului cu ochelari albaştri, peste o lună voi putea să-ţi spun povestea acestei teribile enigme. Dar astăzi, chiar chinul nu ar putea să-mi smulgă acest secret.

Vicontele pronunţă aceste din urmă cuvinte cu un accent de hotărâre, care îl convinse pe Victor.

Tânărul scoase un oftat şi nu mai insistă.

Sosirea medicului întrerupse convorbirea vicontelui şi a lui Victor.

Medicul spuse acestuia din urmă:

— L-ai făcut pe rănit să vorbească prea mult. Ar trebui să-l laşi singur să se odihnească...

Şi adresându-se vicontelui adăugă:

— Ai face bine să dormi câteva ore dacă poţi, domnule.

După ce termină de pansat rana, doctorul stărui ca Victor să iasă şi să ia aer. Victor avea de altfel privirea aprinsă şi era de o paloare de moarte.

Cuvintele misterioase pe care le spusese vicontele îl

zăpăciră cu totul.

El ieşi din cârciumă împreună cu doctorul şi îl însoţi până la poartă. Acolo el ezită un moment asupra direcţiei ce o avea de luat.

În fine, se hotărî să se întoarcă la Nantes.

Pe drumul pe care îl străbătu cu un pas inegal, repede, cu capul descoperit, cu fruntea aprinsă, Victor îşi repeta cu furie că vicontele de Chenevières păstrase cu privire la tatăl său o tăcere dispreţuitoare.

„Dar ce a făcut tatăl meu? se întreba el, şi ce înseamnă acest cuvânt de reparaţie? El a făcut deci cuiva rău pe această lume? El e tatăl meu!… Şi acest om vrea să aştept o lună, adică timp de o lună tata să fie în gândul meu sub greutatea unei bănuieli? Oh! am să înnebunesc ca şi sora mea…”

Şi Victor mergea cu un pas aşa de inegal, încât trecătorii se opreau din drum şi îl priveau cu curiozitate.

Dar Victor nu observa asta şi-şi continua drumul; mergând, prin mintea lui trecea o lume întreagă de cugetări. El îşi amintea că în copilărie, într-o seară, intrase fără lumânare în odaia tatălui său.

Baronul de Passe-Croix nu dormea şi Victor îl auzise plângând.

Altădată, vicontele de Morlière, vărul său, venise la Martinière, şi Victor care se juca în grădină îl auzise pe tatăl său zicându-i:

— Ştii bine, viconte, că suntem nişte mizerabili.

Şi Victor îşi aminti că cei trei veri, adică tatăl său, vicontele de la Morlière şi de Morfontaine, se vedeau foarte rar şi părea că se evită, ca nişte oameni care au între ei vreun secret teribil şi caută să-l uite.

Puţin câte puţin fruntea tânărului fu udată de sudoare, inima sa bătea cu foarte multă violenţă. Astfel dânsul sosi la Hotelul Marinei.

— Domnule, îi zise portarul, iată o scrisoare pentru dumneata.

Victor tresări, luă scrisoarea ce i se întindea şi privi semnătura.

Scriitura era fină şi elegantă şi hârtia exala un parfum îmbătător.

— E o scrisoare de la dânsa! zise el gândindu-se la contesă.

Era într-adevăr, contesa d’Estournelle care îi scria lui Victor.

„Tânărul meu amic,

Poate că ai deja ştiri despre mine, căci ţi-am scris astăzi de dimineaţă. Din nenorocire, am avut naivitatea de a încredinţa scrisoarea mea unui brav grădinar, care bea mult şi s-a îmbătat azi de dimineaţă la Locmaria, în tovărăşia unui pilot. S-a întors acasă beat mort. Scrisoarea dispăruse, dar nu e sigur dacă a pus-o la poştă, sau a dat-o unui pilot care se întorcea la Nantes.

În îndoiala mare în care mă aflu că prima mea scrisoare nu ţi-a sosit, de astă dată încredinţez scrisoarea mea vaporului care aduce telegramele. E prozaic, dar e sigur.

Sunt la Belle-Isle într-o situaţie teribilă; am nevoie de dumneata, vino! Vino îndată!”

Pe când Victor citea această scrisoare, în pragul hotelului, fumul unui vapor se vedea pe Loara la o sută de metri distanţă.

Era vaporul Saumon care era gata de plecare.

Victor urcă în odaia sa, luă un geamantan şi o pereche de pistoale, şi se duse la bordul vaporului Saumon.

Agitaţia lui se mări o dată cu citirea acestei scrisori.

El se duse la bordul vaporului Saumon, uitându-l pe moment pe vicontele de Chenevières.

Dar prima persoană pe care el o întâlni pe punte îi aminti de adversarul său din ajun.

Această persoană era Fromentin, care dădea ordinele de plecare.

Victor se duse drept la dânsul şi-i întinse mâna.

— Mă ierţi, nu-i aşa?

Fromentin îl primi pe tânăr cu un surâs afectuos.

— Nu mai vii să mă provoci? zise el.

— Nu mai am nici un motiv.

— Ah!

— Căci ştiu numele pe care refuzai să mi-l spui.

Fromentin scoase o exclamaţie de surprindere.

— Omul cu faţa înnegrită, cărbunarul din Sologne, adăugă Victor, se numeşte vicontele de Chenevières.

— Dar cum ai aflat?

— Mi-a spus numele lui azi dimineaţă.

— L-ai văzut?

— M-am bătut cu el aseară şi era cât p-aci să-l ucid.

Şi Victor îi povesti, cu un laconism milităresc, întâlnirea sa cu vicontele Chenevières.

Fromentin îl asculta gânditor şi tăcea.

—Dar, reluă Victor, acest om mi-a spus mult şi nu îndeajuns...

— Ah!

Victor se uită la ofiţerul de marină cu o privire pătrunzătoare.

— El mi-a vorbit de tatăl meu.

Fromentin păli.

— Ah! strigă Victor, şi dumneata ştii ceva... şi dumneata de asemenea vei tăcea.

— Eşti un copil, zise Fromentin, şi în loc de a te zbuciuma atâta pentru nişte lucruri pe care le vei afla mai târziu şi care n-au poate gravitatea pe care le-o atribui, ai face mai bine să iei masa cu mine şi să facem o plimbare la Belle-Isle.

— Dar merg şi eu! zise Victor arătând cufărul.

— Adevărat?

— Mă duc să mă întâlnesc cu o femeie care mă aşteaptă acolo.

Fromentin îşi aminti atunci că Smaraldul i-o arătase pe contesă spunându-i:

— Doamna ar muri de aceeaşi lovitură de spadă care l-ar lovi şi pe Victor.

— Ah! zise el, ştiu.

Şi luându-l pe Victor de braţ îi zise:

— Du-te şi mă aşteaptă în cabina mea, plecăm acum!

Clopotul vaporului se auzi şi manevra începu.

Pe când vaporul Saumon se punea în mişcare, Victor citea post-scriptumul scrisorii primite:

„Debarcă la Locmaria, scria contesa, vei găsi în port un han cu firma: La Vulpea de aur, vei cere o odaie şi vei aştepta.

Chiar dacă vei sosi cu vaporul de dimineaţă, vei aştepta până seara, dar ai răbdare şi aşteaptă!”

„Poate ştie şi ea ceva!’’ murmură Victor care se rezemă cu capul în mâini şi fu absorbit în curând de o meditaţie dureroasă, în timpul căreia şi-a pus de douăzeci de ori această întrebare:

„Dar ce crimă a putut comite tatăl meu?”

Vaporul mergea repede pe mare şi după trei ore sosea la

Belle-Isle.

Capitolul XLIV

În ajun, seara, contesa d'Estournelle era singură cu Smarald.

Amândouă se plimbau pe marginea mării şi asistau la un sublim apus de soare.

Contesa era gânditoare: ea mergea uneori cu un pas inegal şi brusc.

Smarald părea că respectă de mult timp această meditaţie, când deodată se opri şi zise:

— Iată mesagerul nostru! Cum s-a putut el întoarce aşa de repede?

Şi ea arătă cu degetul pe drumul ce venea din Locmaria.

Silueta unui om se vedea.

Pe acest om Smaraldul, cu privirea ei pătrunzătoare, îl recunoscuse. Era grădinarul, plecat de dimineaţă din vilă, însărcinat să ducă scrisoarea contesei d'Estournelle către Victor de Passe-Croix şi pe care avea ordin de a o duce chiar el la Nantes.

Contesa se opri de asemenea, îşi făcu mâinile streaşină la ochi spre a vedea mai bine şi, ca şi Smarald, îl recunoscu pe grădinar.

— E destul de ciudat! zise ea, vaporul de seară nu ajunge înainte de orele opt; cum dar s-a putut el întoarce la Nantes?

În curând cele două femei ghiciră adevărul. Pe măsură ce grădinarul se apropia, mişcările lui deveneau mai distincte, şi văzură că el mergea clătinându-se.

— E beat! zise Smarald, priveşte-l, amica mea…

Yaume, astfel se numea grădinarul, era un om gras, în vârstă de vreo 30 de ani.

El avea părul roşu, ochii rotunzi şi mutra tâmpă; un surâs prostesc flutura veşnic pe buzele lui.

Când fu lângă cele două femei, el îşi scoase pălăria surâzând.

— Scrisoarea a plecat, cuconiţă, zise el, a plecat astăzi de dimineaţă.

— Cum „a plecat”? Nu te-ai dus deci la Nantes?

— Din cauza rachiului am făcut asta!

Şi se bătu pe frunte cu palma.

— Dar scrisoarea mea, nenorocitule, zise contesa cu un ton liniştit, ce ai făcut cu scrisoarea mea?

— I-am dat-o unui pilot.

— Care pilot?

— Unul care e nou la Locmaria, căci nu l-am mai văzut niciodată, dar totuşi el e un băiat bun… care plăteşte de băut… Am băut nişte vin foarte bun.

Atâta a fost tot ceea ce contesa d'Estournelle şi Smarald au putut afla de la beţiv.

— Du-te de te trezeşte! îi zise contesa.

Şi ea îşi continuă plimbarea cu Smaraldul. Aceasta păstră un moment tăcerea şi apoi zise deodată:

— Mă prind că scrisoarea s-a pierdut.

— Crezi? răspunse contesa cu un fel de indiferenţă.

— Drace!

— Atunci Victor nu va veni…

Smaraldul o privi pe amica ei cu un surâs pe jumătate afectuos, pe jumătate ironic.

— Mărturisesc, zise ea, că în fond eşti încântată de acest lucru…

— Oh! exclamă contesa a cărei voce tremură puţin..

— Draga mea, reluă Smarald, cred că ai da oricât de mult, chiar şi jumătate din moştenirea ta, de exemplu, ca să inversezi rolurile între Victor şi Andreevici.

— Taci!

— Îl iubeşti pe Andreevici; oricât ai căuta să te prefaci, îl iubeşti.

Contesa d'Estournelle tăcea.

— Şi totuşi, continuă Smarald, ştii că în ziua în care Andreevici va şti cine eşti…

— Taci, zise brusc contesa punând mâna pe braţul Smaraldului.

Această mână tremura.

— Sărmană Topaz! murmură actriţa, ce s-a întâmplat cu nesimţirea care odată făcea din tine regina lumii noastre? îţi aminteşti de baronul Crastemberg, care şi-a zburat creierii într-o seară? şi de acel brav Paul Permans pe care l-ai lăsat să meargă la Clichy?

— Dar taci! zise contesa cu nerăbdare.

— Cu o inimă ca a ta, urmă Smarald, ar trebui să mergi mai departe. Deveniseşi contesă… te vedeai deja în viitor cu câteva milioane… Un singur om stă în calea acestui vis… dar

ce e pentru tine un om? „Îl voi zdrobi!” ţi-ai spus. Şi iată că mâna ta tremură şi… că…

— Dar taci! repetă contesa.

— Draga mea, urmă Smarald, vrei să-ţi dau un sfat bun?

— Fie, te ascult…

— Pentru Andreevici, tu te numeşti doamna Durocher. Tu eşti un înger şi el te iubeşte. Atâta timp cât nu-ţi vei schimba numele, dânsul te va iubi… şi tu de asemenea. Ei bine, lasă-l pe Victor la Nantes încă vreo câteva zile… şi conjugă cu Andreevici verbul A IUBI. Asta nu va fi pentru multă vreme… te cunosc… Topazul n-a iubit niciodată mai mult de opt zile… Peste opt zile îl vei chema pe Victor.

Pe când ea termina şi contesa d’Estournelle o asculta gânditoare şi cu ochii plecaţi la pământ, cele două femei auziră paşi pe drum. Ele se întoarseră şi văzură un prizonier rus care alerga spre dânsele.

Era Andreevici.

Tânărul avea faţa roşie, el mergea cu un pas rapid şi ochii săi străluceau.

Contesa d’Estournelle simţi că inima îi bate recunoscându-l şi se opri.

Andreevici veni la dânsa plin de veselie.

— Ah! doamnă, zise el, de-ai şti…

— Dumnezeul meu! ce ţi s-a întâmplat, domnule Andreevici? întrebă Smarald.

— Am primit o veste bună din Paris, doamnă şi am alergat să ţi-o spun şi dumitale.

Contesa tresări.

Andreevici scoase din buzunar o scrisoare pe care o întinse aceleia pe care o numea doamna Durocher.

— Vedeţi, zise el, se ocupă de mine la Paris; am prieteni necunoscuţi.

Contesa luase scrisoarea tremurând.

„Sărmana, se gândi Andreevici, cât e de mişcată… cât pare a se interesa de mine”.

În acest timp contesa citea aceste rânduri misterioase:

„Căpitanul Grain-de-Sel n-a murit… el se află la Paris unde are amici puternici, şi munceşte cu ei spre a-i goni pe hoţii de moştenire.”

Deodată contesa se gândi la baronul Gontran de Neubourg.

În acest timp ea îşi stăpâni emoţia şi continuă să citească.

„Amicii căpitanului Grain-de-Sel au mari influenţe pe lângă ministrul de război, şi vor obţine de la dânsul ca prizonierul Andreevici să poată veni la Paris; ei speră să obţină asta peste vreo două zile.”

Pe când contesa citea aceste rânduri, era foarte emoţionată.

Dar Andreevici, plin de bucurie, zicea Smaraldului:

— Voi revedea Parisul! Oh! infamul care m-a despuiat de numele meu şi care vrea să îmi fure moştenirea, va fi zdrobit. El nu va putea suporta primirea mea… Îl voi goni pe dânsul, pe femeia şi pe fata lui, din casa unde s-a născut tatăl meu!…

Contesa îndoi cu răceală scrisoarea şi i-o dădu.

— Ai dreptate, domnule Andreevici, zise ea. Va trebui să fii fără milă!

Vocea cu care contesa pronunţă aceste cuvinte o făcu pe Smarald să facă următoarea reflecţie:

„Desigur că se anunţă furtună; cred că Andreevici şi-a pronunţat sentinţa de moarte.”

Contesa d’Estournelle devenise surâzătoare şi liniştită.

— Dar, zise ea, ştii, domnule, că femeia acestui om e complicea lui? Ea e poate inocentă… poate că nu ştie nimic…

— Oh! doamnă, o întrerupse Andreevici, nu te îndoi! Ea e o creatură infamă… e o femeie pierdută, plină de vicii.

— Adevărat?

Şi contesa îi surâse în aşa chip încât Smarald se înfioră.

Ea îl luă pe Andreevici de braţ şi îi zise:

— Te poftesc la masă. Cine ştie? Poate că e ultima zi pe care o petreci la Belle-Isle.

— Oh! nu, răspunse tânărul, nu voi pleca decât peste două zile.

Ea suspină şi, cum Smarald mergea puţin mai înainte, zise:

— Dar cine ştie, poate că e ultima zi când te voi putea primi?

Andreevici tresări.

— Poate că nu voi mai fi liberă, murmură ea.

Tânărul se opri brusc şi o privi zăpăcit pe contesa d’Estournelle.

— Ce vrei să spui? zise el.

Ea se aplecă spre dânsul.

— Îţi voi spune totul astă seară… Tăcere.

Ea o arătă pe Smarald.

Contesa d’Estournelle se rezemă de braţul lui Andreevici cu un fel de voluptate.

Ea tăcea şi Andreevici nu îndrăznea să rupă această tăcere, ultimele cuvinte ale contesei produseră asupra lui o impresie stranie.

Ei sosiră astfel la vilă, Smarald mergând înainte, şi intrară într-o grădiniţă.

Acolo contesa d’Estournelle îi spuse lui Andreevici:

— Îţi permit să fumezi o ţigară aşteptând să se pună masa. Dă-mi voie să dau câteva ordine.

Ea intră în casă cu Smarald şi urcă în camera ei.

Smarald închise uşa şi o privi fix pe amica ei.

— Ei bine? zise ea.

Privirea contesei era înfrigurată.

— Dă-mi un toc, zise ea, vreau să scriu.

— Cui?

— Lui Victor.

— Te-ai hotărât… bine?

— Da…

— Ia seama, zise Smarald, dacă-ţi va lipsi curajul în ultimul moment?

Un surâs crud alunecă pe buzele contesei.

— Peste două zile el va pleca, va şti cine sunt şi mă va zdrobi cu dispreţul său. E mai bine de o mie de ori să moară.

Ea se aşeză la masă şi scrise scrisoarea pe care am văzut că Victor o citea.

— Cine o va duce? întrebă Smarald.

— Eu.

— Dar… unde?

— La Locmaria. Vaporul pleacă la ora zece seara. Andreevici ne va servi drept cavaler.

— Oh! Topazule! strigă Smarald cu admiraţie, te recunosc, eşti femeia de odinioară… ştii să-ţi calci pe inimă…

— Vreau să fiu unica moştenitoare, zise cu răceală contesa d’Estournelle.

. . . .

După o oră, contesa şi Andreevici erau singuri în grădină.

Noaptea era călduroasă ca o noapte de primăvară; stelele străluceau pe cer, o tăcere adâncă domnea pretutindeni.

Smarald se retrăsese în mod discret în odaia ei.

— Prietene, zise contesa, ştiu bine că sunt nebună, dar vreau să-ţi spun totul. Ştiu că mă iubeşti… şi… te iubesc…

Andreevici scoase un ţipăt, căzu în genunchi şi îi acoperi mâinile cu sărutări.

— Oh! repetă-mi acest cuvânt, zise el, repetă-mi-l… Mi-e frică că voi muri în acest moment.

Ea tresări, îşi retrase în mod brusc mâinile şi zise cu spaimă:

— Taci! Acest cuvânt poate să-ţi aducă o nenorocire. Nu ştii, prietene, că el te-ar ucide!

Andreevici sări în picioare.

— Cine?

— El!

Ea sublinie acest cuvânt într-un chip straniu.

Andreevici simţi că-i îngheaţă inima.

— Cine el? zise la rândul lui. De cine vorbeşti, doamnă?

— De un bărbat care exercită asupra destinului meu o influenţă fatală, răspunse ea cu o voce tremurătoare.

— Un bărbat! Dar… nu eşti văduvă?

— Da.

— Atunci…

Palid, cu sudoarea pe frunte, Andreevici se uită la contesă cu o privire plină de neîncredere.

Ea pricepu această privire şi-i luă amândouă mâinile.

— Oh! nu mă bănui, zise dânsa, nu mă acuza! Fatalitatea mă urmăreşte; sunt inocentă.

Andreevici continua să o privească.

Ea urmă:

— Ascultă: există un bărbat pe lume care mă iubeşte ca un nebun, ca un furios, care mă urmăreşte peste tot şi de care am încercat în zadar să fug; am venit să mă refugiez aici sperând că îmi va pierde urma… El ştie acum că sunt la Belle-Isle şi mâine…

— Dar, o întrerupse Andreevici, ce drept are acest om asupra dumitale?

— Dreptul spaimei, răspunse contesa, cu o expresie de teribilă groază. Acest om îi ucide pe toţi aceia care îndrăznesc să se apropie de mine.

Un surâs uşor flutură pe buzele tânărului.

Contesa urmă:

— E un prieten al bărbatului meu. Cum s-a terminat doliul,

el mi-a cerut mâna. Familia mea îl agrea şi toţi mă sfătuiau să fac această căsătorie. Eu singură nu voiam... Simţeam pentru acest om o mare aversiune. Am refuzat. „Faci rău, îmi spuse el, căci atâta vreme cât voi trăi eu, nu te vei căsători.” Am luat aceste cuvinte drept o ameninţare fără urmări. După şase luni, vai! căpătai convingerea contrarie. Un tânăr secretar de ambasadă mă ceru în căsătorie; el era drăguţ, era bogat şi-mi plăcea. Se făcură publicaţiile şi contractul de căsătorie fu iscălit. În ajunul căsătoriei, viitorul meu soţ fu insultat de un necunoscut. El s-a bătut a doua zi şi a fost ucis. Acest necunoscut, l-ai ghicit, era DÎNSUL! De atunci, urmă contesa care improvizase acest roman, de atunci, fug de acest om şi nu îndrăznesc să mă aflu în calea lui. Mi s-a cerut de mai multe ori mâna, dar eu am refuzat. Mă credeam liniştită aici şi speram că nu mă va găsi. Astăzi dimineaţă am primit de la dânsul un bilet conţinând două rânduri. Acest bilet spunea: *„Ştiu că eşti la Belle-Isle, ştiu că în toate serile un tânăr vine la dumneata... ia seama.”* Pentru asta, te rog, amice, nu mai reveni şi spune-mi adio pentru totdeauna astă seară!

Andreevici îşi încrucişase mâinile pe piept.

— Nu te gândi la asta, doamnă! zise el.

— Dar nu vreau să mori!

— Nu voi muri eu, ci DÎNSUL!

Andreevici era superb în îndrăzneala sa.

— Nu, nu, te rog... pleacă... Du-te la Paris ca să-ţi cucereşti moştenirea... şi uită-mă.

Andreevici căzu în genunchi şi duse mâinile contesei la buze:

— A trăi fără dumneata de aici înainte înseamnă a muri, îl voi ucide pe acest om şi vom fi fericiţi.

Contesa d’Estournelle găsi momentul nimerit pentru a plânge puţin; ea se opuse cu energie la început, dar apoi puţin câte puţin se învoi ca Andreevici să vină şi a doua zi.

— Ei bine, fie! îi zise ea, dar atunci vino mai târziu.

— Când?

— La miezul nopţii. Poate că încă nu va fi aici. Astă seară, adăugă ea, îmi vei oferi braţul, căci merg la Locmaria.

— În ce scop?

— Ca să duc o scrisoare care pleacă la ora zece seara pentru Nantes.

— O... scrisoare?

— Da, îi scriu acestui om şi îl conjur să mă aştepte la

Nantes; caut să-i înşel bănuielile lui.

— Dar…

— Ah! zise ea, dacă vrei să-ţi permit ca, la nevoie, să-l înfrunţi, trebuie cel puţin să mă laşi să conjur Fortuna.

Andreevici dădu din cap.

— De ce să mai mergi până la Locmaria? zise el. Voi duce eu această scrisoare la vapor.

Contesa păru că ezită.

— Cine ştie, zise ea, dacă trebuie să mă încred în dumneata?

— Oh! doamnă!…

— Eşti curajos, ai fi în stare să nu trimiţi scrisoarea numai ca să sosească acest om.

Andreevici îşi plecă capul.

— Dacă îţi fac un jurământ, mă voi ţine de el.

— Ei bine, jură-mi că scrisoarea mea va pleca astă-seară.

— Jur.

— Pe onoare?

— Pe adevăratul meu nume.

Contesa d'Estournelle luă scrisoarea şi o întinse tânărului.

— Iat-o, zise ea, şi ai face bine să pleci, de îndată. E ora nouă şi abia ai timp să ajungi.

Andreevici se sculă.

Pe mâine dar! zise el.

— Pe mâine! răspunse ea.

El plecă şi când fu afară, stăpânit de un sentiment de curiozitate, apropie ţigara de scrisoare şi văzu adresa:

Domnului Victor de Passe-Croix

Hotelul Marinei-Nantes

— Ah! astfel se numeşte acest mizerabil! Să vină.

Şi Andreevici porni repede pe drumul spre Locmaria.

. . . .

După plecarea lui, contesa d'Estournelle se plimbă prin grădină ca o fiară în cuşca ei.

— Dar îl iubesc! murmură ea, îl iubesc! Eu care n-am iubit niciodată pe nimeni… Şi totuşi trebuie să moară… trebuie… De-ar trăi, mă va călca în picioare.

Capitolul XLV

A doua zi, Victor de Passe-Croix sosea la amiază la Belle-Isle.

El coborî la Locmaria şi se duse la hanul *VULPEA DE AUR*.

Acest han era dincolo de port, având o poziţie izolată, la malul mării.

Înainte de a ajunge în pragul hanului, Victor întâlni un prizonier rus. Era un tânăr care se uita la dânsul cu sprâncenele încruntate şi se opri brusc văzându-l trecând.

— Se pare că nu-i plac acestui domn, îşi zise Victor.

Şi-şi văzu de drum fără să-l bage în seamă.

Hanul era tăcut, aproape gol.

Într-un colţ, un om bea un pahar de vin.

Acest om, îmbrăcat în costumul piloţilor, aruncă asupra lui Victor o privire mirată, tresări şi-şi întoarse capul.

Apoi el chemă, plăti şi ieşi.

Victor ceru o odaie şi se închise acolo.

„Unde e dânsa? Când o voi vedea?” acestea erau întrebările pe care el şi le punea şi pe care şi le repeta de o mie de ori cu mare nerăbdare.

Veni noaptea. O dată cu sosirea nopţii nerăbdarea lui Victor crescu. El ceru de mâncare în odaia sa, abia gustă şi se rezemă cu coatele pe marginea ferestrei ce dădea la malul mării.

Timpul era răcoros, noaptea întunecoasă; marea, care fusese liniştită dimineaţa, era furioasă acum.

Se auzi o bătaie discretă în uşa lui şi Victor alergă să deschidă.

O femeie bine înfăşurată într-o manta se afla în prag. Ea nu era contesa, ci Smarald. Victor alergă la dânsa şi-i luă mâinile.

— Începusem să disper, zise el.

— Oh! nerăbdătorule!

— Unde e? întrebă tânărul.

— Te aşteaptă.

— Ah! zise Victor cu bucurie. Dar unde?

Smarald întinse mâna spre geam.

— Apleacă-te, zise ea. Vezi o barcă? şi în această barcă…

— Ah! am recunoscut-o, strigă Victor a cărui inimă bătea nebuneşte.

— Haide, îi zise Smarald, ia-ţi haina. Eşti înarmat?

— De ce această întrebare? zise Victor puţin cam uimit.

— Fiindcă, răspunse actriţa, drumurile nu sunt prea sigure. Aici sunt atâţia prizonieri ruşi…

Victor deschise geamantanul şi scoase o pereche de pistoale.

— Asta e pentru ca să fii liniştită, zise el. Unde mergem?

— Mai întâi la dânsa.

— Şi apoi?

Ea îi puse un deget pe buze:

— Mister! zise ea râzând.

Victor o urmă pe Smarald şi amândoi ieşiră din hanul la *Vulpea de aur*.

O barcă se afla ancorată la câţiva paşi de acolo. Acela care o conducea nu era altul decât grădinarul. Contesa d'Estournelle stătea la spate.

Victor sări în barcă, luă mâna contesei pe care o sărută cu respect.

— Bună seara, prietene, zise ea. Mulţumesc că ai venit.

— Dacă am venit! zise Victor. Dar nu mi-ai scris că ai nevoie de mine?

— Da, zise ea surâzând.

Apoi, aplecându-se la urechea lui, adăugă:

— Cu siguranţă ştii limba germană, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

Cu privirea îl arătă pe grădinar, care asculta.

— Să vorbim în limba germană, zise ea.

— Fie.

Contesa îi luă mâna şi i-o strânse cu căldură.

— Prietene, zise ea, sunt cea mai nenorocita dintre femei, care se adresează dumitale.

— Dumneata! exclamă Victor.

— Un om mă urmăreşte, un om exercită asupra destinului meu o influenţă fatală. Dacă nu mă scapi de dânsul, sunt pierdută.

Ea ştiu să ia cu Victor acelaşi ton de spaimă pe care-l avusese în ajun cu Andreevici.

— Dar cine e acest om?

— Nu pot să-ţi spun.

— Cum?

— Prietene, răspunse ea, dacă ţi-aş spune: „Uite un om care trebuie să moară, mulţumeşte-te cu atâta şi nu mă întreba mai mult”, te-ai bate cu acest om?

— Da, doamnă.

— Fără să-l întrebi nimic, nici chiar de nume?

— Da.

— Îmi juri?

— Jur.

— Ei bine, vino.

Şi adresându-se grădinarului adăugă:

— Să plecăm.

Barca porni şi înainta cu iuţeală.

Marea era agitată, dar grădinarul care nu era beat ca în ajun cârmi barca cu multă îndemânare.

Pe tot drumul contesa tăcu, ca şi cum ar fi fost chinuită de o misterioasă durere.

Victor îi oferi mâna să coboare pe uscat.

— Unde suntem? întrebă el.

— La mine, zise ea.

Ea îl luă de braţ.

— Ştii că ceea ce fac e oribil îi zise ea.

— De ce?

— Îţi expun viaţa dumitale…

Victor dădu din umeri.

— Să mă bat pentru dumneata e o fericire, zise el. Şi după cum mi-ai spus, trebuie ca acest om să moară; el va muri!

Siguranţa cu care vorbea tânărul o înfioră pe contesă. Ea îl conduse până la poartă şi acolo ezită un moment ca să deschidă.

— Nu, zise ea, nu, prietene, iartă-mă că te-am făcut să vii… Lasă-mă destinului meu… Pleacă!

— Eşti nebună, zise Victor, m-aş lăsa ucis cu bucurie pentru dumneata: dar fii sigură, sunt tare şi am noroc.

— Adevărat? zise ea.

— Aseară m-am bătut.

— Dumneata?

— Cu omul al cărui nume trebuia să mi-l spui peste o lună.

Contesa tresări.

— Cu vicontele de Chenevières.

La acest nume Smarald, care mergea pe lângă dânşii, scoase un ţipăt.

— Chenevières! zise ea, vicontele? amicul lui Gontran.

Aceste din urmă cuvinte o uimiră pe contesă.

— M-am bătut cu dânsul, adăugă Victor, şi l-am învins.

— L-ai ucis?

— Nu, dar va sta în pat cei puţin două luni.

Contesa d’Estournelle deschise poarta şi intră cea dintâi.

Grădinarul, după ce-şi legă barca, alergă cu un felinar în

mână.

Lumina felinarului permise contesei să ajungă până în salon, unde aprinse o lumânare.

Atunci ea se uită la pendulă şi păli. Pendula arăta orele 11 seara.

Dar privirea ei o întâlni pe aceea a Smaraldului, şi acea privire spunea:

„Haide, curaj… trebuie să termini odată.”

Victor se uită mirat în jurul lui.

— Unde sunt aici?

— La mine.

— Şi, aici…

— Aici, zise Smarald, care simţea cum încetul eu încetul curajul contesei dispare, aici în fiecare noapte se prezintă omul care ne persecută.

— Ei bine, zise Victor, noaptea asta va fi cea din urmă.

Smarald îl conduse la o fereastră ce dădea spre grădină.

— Ei bine, zise Smarald, vezi acea poartă, pe acolo soseşte dânsul.

— La ce oră?

— La miezul nopţii.

Victor, la rândul său, se uită la ceasornic.

— N-am timp decât să-mi iau câteva precauţii, murmură el.

El luă pistoalele şi le examina zicând:

— Cred că nu vor greşi.

Contesa, palidă, agitată, tăcea şi tăcerea ei era sălbatică.

— Vezi, zise Smarald, care acum domina situaţia, vei coborî în grădină şi vei sta lângă uşă.

— Bine, zise Victor.

— Când va intra, te vei duce la dânsul şi îi vei spune: „Mă numesc Victor de Passe-Croix”. Asta va fi de ajuns, îi vei oferi unul din pistoale şi îl vei păstra pe celălalt.

Victor coborî în grădină, unde începu să se plimbe în sus şi în jos cu pistoalele în mână.

Contesa, mută şi nemişcată, stătea la fereastră.

Smarald o luă de braţ şi o duse la celălalt capăt al salonului.

— Haide, zise ea, curaj! Ştii că acum e prea târziu ca să dai înapoi!…

Contesa d’Estournelle îşi duse amândouă mâinile la ochi şi izbucni în lacrimi..

— Îl iubesc! murmură ea.

Apoi deodată avu un acces de disperare şi, sculându-se, vru

să se ducă la fereastră.

— Nu, zise ea, nu, nu vreau!

Ea era oribilă la vedere şi se zbătea în braţele prietenei sale, Smarald.

— Eşti nebună, îi zicea aceasta, care îşi păstrase tot sângele rece. E prea târziu spre a da acum înapoi; aceşti doi oameni, dacă nu s-ar bate, te-ar călca în picioare.

— Îl iubesc! repetă contesa, care, încă o dată încercă să se repeadă afară din salon spre a-i salva viaţa lui Andreevici.

Dar în acel moment se auzi o detunătură. La acel zgomot, contesa, ca şi cum ar fi fost izbită în inimă, căzu neînsufleţită în braţele lui Smarald.

Capitolul XLVI

Omul îmbrăcat ca pilot, care bea paharul de vin în hanul la *Vulpea de aur* când Victor de Passe-Croix intrase, cu geamantanul în mână, nu era altul decât personajul de pe strada Michodière. El îl recunoscu îndată pe Victor, plăti şi plecă.

Dar rămase pe lângă han.

Din locul în care se afla, el domina marea şi drumul aşa încât nu se putea intra nici ieşi din han fără să vadă dânsul.

Un moment, falsul pilot îşi închipui că Victor nu va sta multă vreme la *Vulpea de aur*.

„În curând, îşi zise el, îl voi vedea ieşind. Atunci îl voi urmări.”

Dar toată ziuă trecuse şi venise noaptea, iar Victor nu ieşise şi omul cu ochelari albaştri îl văzu deodată pe Victor la fereastră explorând marea cu privirea.

„Bun! îşi zise el, acum ghicesc, dânsa va veni la el.”

El se întoarse în han, profitând de un moment în care Victor încetase de a se uita pe fereastră.

Prăvălia era goală.

Cârciumăreasa se dusese, cu un copil de 8-l0 ani, fiul ei, în grădină. Bărbatul ei era la pescuit.

Falsul pilot zări pe o bancă geamantanul lui Victor, pe care acesta din urmă uitase să dea ordinul de a-i fi dus în odaia lui.

El ieşi din nou, se asigură că în continuare casa era pustie şi, pentru mai multă siguranţă, închise uşa ce dădea spre scară.

„Am observat, îşi spuse el, că fabricanţii de geamantane nu sunt deloc tari în fabricarea încuietorilor. Cheia unui cufăr le deschide pe toate.”

El scoase din buzunar mai multe chei, pe care le examina repede ca un om obişnuit cu asemenea lucru, alese una şi o introduse în broască.

Geamantanul se deschise cu uşurinţă.

„Sunt curios, îşi zise falsul pilot, să ştiu ce conţine bagajul lui Passe-Croix.”

Geamantanul cuprindea câteva rufe, haine, o scrisoare şi perechea de pistoale pe care Victor o luase plecând de la Nantes.

Falsul pilot deschise scrisoarea şi o citi. Era aceea de la contesa d’Estournelle.

„Încep să pricep, îşi spuse el. Grădinarul s-a trezit”.

Apoi, el luă unul din pistoale şi scoase glonţul. Al doilea suferi aceeaşi operaţie şi la urmă falsul pilot puse armele la loc, spunându-şi:

„Veţi putea face gălăgie, dar nu veţi putea face rău nimănui”.

După aceea închise geamantanul, deschise uşa şi plecă liniştit.

Victor nu auzise şi nu văzuse nimic.

Omul cu ochelari albaştri se duse la postul său de observaţie. Noaptea îl găsi tot acolo. Dar el avea darul de a vedea bine prin întuneric, încât nu pierdu nici un amănunt din ceea ce se petrecu în jurul hanului.

Câţiva mateloţi veniră să bea; pescarul se întoarse acasă; fereastra lui Victor se lumină şi acesta era tot la geam.

Noaptea era foarte întunecoasă când, deodată, un punct luminos se văzu pe mare. Era felinarul unei bărci.

„Sau mă înşel, îşi zise falsul pilot, sau această barcă o aduce pe frumoasa contesă.”

În curând el nu mai avu nici o îndoială, căci barca se opri la hanul *Vulpea de aur*.

După un sfert de oră el îl văzu pe Victor luând loc în barcă.

Atunci falsul pilot se sculă şi murmură luând-o la fugă:

„Haide, Rocambole, amicul meu, iată ocazia de a avea picioare ca la douăzeci de ani”.

El ajunse la vilă şi se urcă în pomul unde se mai urcase şi rupsese o cracă.

Contesa nu sosise încă, dar fereastra era tot deschisă.

— De data asta voi auzi tot, îşi zise el.

Contesa d'Estournelle şi Victor sosiră. Falsul pilot, ascultând convorbirea lor, asistă la montarea acestei drame care făgăduia să fie sângeroasă. Şi, când Smarald coborî pentru a-l pune pe Victor de santinelă în grădină, el era deja departe.

„Sărmani oameni, murmură el pe drum, făcând aluzie la vicontele de Chenevières şi la amicii săi, ei l-ar fi lăsat pe Victor şi pe Andreevici să se ucidă.”

Pe drum, se opri la un colţ al şoselei.

După zece minute auzi un zgomot de paşi, apoi zări o umbră în întunericul nopţii.

„Iată amorezul meu”, se gândi omul cu ochelari albaştri.

Era într-adevăr Andreevici, care alerga la întâlnirea pe care i-o dăduse contesa, cu mintea plină de acest frumos roman pe care ea îl povestise şi al cărui erou principal era persecutorul misterios.

Falsul pilot se ascunsese aşa de bine încât prizonierul rus ajunse lângă dânsul fără să-l vadă.

Dar atunci când vru să mai facă un pas, o mână de fier îl apucă de gât şi-l ţinu pe loc.

În acelaşi timp el văzu strălucind lama unui pumnal şi Andreevici auzi o voce care îi era cu totul necunoscută, murmurându-i la ureche:

— Dacă faci un pas sau cauţi să te zbaţi, eşti un om mort.

Andreevici încercă să scape. Vârful pumnalului era la gâtul lui.

Tânărul era înzestrat cu mult curaj: cu acel curaj care consta în a te înclina în faţa unei necesităţi imperioase; a rezista fără folos i se părea zadarnic.

— Ce vrei de la mine? zise el. Dacă vrei bani ai nimerit-o prost, căci am doi franci în buzunar.

— Eu vreau să-ţi dau bani, răspunse falsul pilot.

— Şi pentru ca să-mi dai bani, răspunse Andreevici, care îşi recăpătase tot sângele rece, mă ameninţi cu moartea?

— Da, domnule baron.

La acest titlu pe care i-l dădu un necunoscut, Andreevici tresări.

— Te înşeli, zise el, şi văd că mă iei drept un ofiţer, pe când eu sunt un simplu soldat. Nu sunt baron.

— Tatăl dumitale era.

Andreevici tresări din nou.

Omul cu ochelari albaştri adăugă:

— El se numea în Rusia colonelul Yermoloff.

Andreevici scoase un ţipăt.

— Mă cunoşti? zise el.

— Şi la Paris se numea baronul René, termină necunoscutul.

— Dar cine eşti? strigă tânărul prizonier.

— N-ai primit ieri o scrisoare venind din Paris?

— Da.

— Care te anunţa că amicii căpitanul Grain-de-Sel veghează asupra dumitale?

— Adevărat!

— Sunt unul din aceşti amici. Asta e tot ce-ţi pot spune. Acum urmează-mă.

— Dar... murmură Andreevici.

— Da, ştiu. Ai o întâlnire... Eşti aşteptat, nu-i aşa?

— Da.

— Te înşeli. Persoana care te aşteaptă m-a trimis la dumneata.

— Adevărat?

— Urmează-mă, repetă falsul pilot cu un accent de autoritate, care îl domină pe prizonierul rus.

El îl luă de braţ şi-l târî spre Locmaria, până la o colibă de pescari pe jumătate săpată într-o stâncă.

O lumină slabă trecea pe sub uşă. Falsul pilot bătu, uşa se deschise şi un om alergă cu o torţă în mână. Acest om părea străin de acel loc, cu tot costumul său de pescar.

Lângă foc se afla un alt personaj, care se încălzea liniştit.

Victor de Passe-Croix, dacă ar fi fost acolo, l-ar fi recunoscut poale într-însul pe acel bătrân cu ochelari şi cu cornetul acustic, cu care făcuse drumul de la Paris la Nantes.

Acest om se sculă şi ieşi înaintea pilotului.

Acesta din urmă se întoarse spre Andreevici, care era din ce în ce mai uimit.

— Vino! îi zise el.

El făcu un semn şi omul care ţinea torţa, şi care era un fel de Hercule, ridică o trapă care acoperea scara unei pivniţe.

— Vino, repetă falsul pilot, vreau să-ţi arăt nişte lucruri care te interesează din ambele puncte de vedere, al moştenirii dumitale şi al femeii pe care o iubeşti.

Andreevici îl urmă cu încredere. Omul cu torţa trecu cel dintâi şi coborî vreo treizeci de trepte săpate în stâncă.

Cea din urmă treaptă dădea la o altă uşă din pivniţă, făcută

din fier.

Omul cu torţa scoase o cheie şi deschise această uşă, apoi dispăru.

Pivniţa era strâmtă şi n-avea nici un mobilier.

Atunci, repede ca fulgerul, falsul pilot îl luă pe Andreevici de umeri şi împingându-l în pivniţă, încuie uşa după dânsul.

— Acum, zise el, pe când Andreevici rămas în întuneric scoase un ţipăt, sunt sigur că nu se va mai duce să fie ucis.

Capitolul XLVII

În acest timp, Victor se plimba în sus şi în jos prin grădină, cu pistoalele în buzunarele hainei sale.

Deodată el auzi un zgomot de paşi dincolo de poarta grădinii.

,,Iată-l pe acel om!” se gândi dânsul. Şi se îndreptă spre o uşă şi o deschise. Un necunoscut se opri acolo.

— Cine eşti? zise Victor.

O voce răguşită îi răspunse:

— Lasă-mă să trec şi să mă duc la afacerile mele. Victor se aşeză înaintea porţii şi îi zise cu un accent de mânie:

— Nu vei trece!

— Loc! zise necunoscutul.

El îl împinse cu bruscheţe pe Victor. Atunci acesta se înfurie şi pierzându-şi răbdarea trase foc.

Un hohot de râs îi răspunse şi necunoscutul, respingându-l din nou, intră în grădină.

Aceasta fusese detunătura, care o făcuse pe contesă să leşine.

Victor scoase celălalt pistol, ochi cât putu mai bine prin întuneric şi trase al doilea foc de pistol.

Un nou hohot de râs se auzi şi îndată Victor se simţi cuprins de două braţe robuste; el fu trântit la pământ, i se puse o batistă pe gură şi auzi o voce care spunea.

— Ia-l de aici, căci mă deranjează.

Omul în care Victor trăsese cele două focuri de pistol şi nu fusese atins îşi continuă calea spre vilă. Acesta era falsul pilot.

În prag el îl găsi pe Yaume, grădinarul, pe care cele două focuri de pistol îl făcuseră să sară speriat din patul său.

— Pilotul, murmură acesta.

— Sunt dracu! răspunse falsul pilot, dându-i o lovitură de

picior în pântece şi rostogolindu-l la pământ, adăugă: Dacă nu taci din gură, te omor!

Apoi urcă scara, sosi la primul etaj şi deschise cu zgomot uşa salonului.

Smarald, cu totul zăpăcită, o ţinea în braţe pe contesa leşinată.

La vederea necunoscutului, ea scoase un ţipăt şi o scăpă pe contesă din braţe; apoi se refugie în celălalt colţ al salonului, zicând:

— Cine e acest om?

— Un om care te va trimite înaintea Curţii cu Juraţi, dacă nu vei fi cuminte.

Ameninţarea aceasta smulse un ţipăt de spaimă de pe buzele lui Smarald.

Falsul pilot înainta spre dânsa, îi puse o mână pe umăr şi o privi fix spunându-i:

— Te vei închide în odaia ta, te vei culca. Dacă vei auzi ceva, îţi vei închipui că ai visat.

Tânăra femeie tremura din toate membrele sale.

— Dragă Olimpia, urmă pilotul, îţi voi da un sfat bun. Trebuie să renunţi să o mai serveşti pe Topaz. Ea are inamici mai tari decât două femei, tu şi Granatul.

Cu un gest imperios el îi arătă uşa şi îi ordonă să iasă.

Apoi, când ea se supuse, el se duse să o ridice pe contesă, o transportă pe o canapea, îi puse două perne sub cap, îi deschise gura şi îi pică câteva picături dintr-o sticlă pe care o scoase din buzunar.

Îndată contesa deschise ochii şi se uită mirată în jurul ei.

— Unde sunt?... Cine e acest om? zise ea cu spaimă.

Falsul pilot se uită la dânsa cu o privire dominatoare.

— Eşti la dumneata, zise el, zgomotul unei detunături de pistol ţi-a cauzat leşinul.

Contesa se sculă scoţând un ţipăt, duse cele două mâini la frunte şi îl fixă pe falsul pilot cu o privire rătăcită.

— Un foc de pistol, care l-a ucis pe Andreevici, termină cu răceală pilotul.

Ea scoase un nou ţipăt, un ţipăt teribil, plin de disperare, un ţipăt de nebună, un ţipăt de fiară.

— Ah! mizerabilă ce sunt, zise ea frângându-şi mâinile.

Ea căzu în genunchi în faţa falsului pilot.

— Dacă eşti judecător, zise ea, ascultă: voi mărturisi crima mea!...

Amorul care chinuia inima contesei d'Estournelle explodase în fine şi se traducea printr-o imensă disperare.

„Haide! murmură necunoscutul, nu mă înşelasem, ea îl iubeşte!"

Îi luă mâna şi îi spuse!

— Linişteşte-te, crima dumitale e imaginară... Andreevici nu e mort. Focul de pistol a fost tras asupra mea... asupra mea, care îl protejam pe Andreevici şi pe care l-am împiedicat să vină.

La primele raze calde ale soarelui, vipera ghemuită de frigul nopţii iese deodată din toropeala sa, îşi ridică capul şi începe să fluiere.

Ultimele cuvinte ale pilotului produseseră acelaşi efect asupra contesei.

Ea căzuse în genunchi, rugătoare, zdrobită, oferindu-şi capul eşafodului.

Acum, ea se sculă cu privirea înflăcărată de mânie şi de ură.

— Cine eşti? strigă ea, de vii să-mi întinzi o cursă? Şi, alergând la fereastră, începu să strige:

— Victor! Victor!

— Victor e departe de aici, doamnă, zise falsul pilot luându-i mâna şi suntem singuri

— Singuri! zise ea, singuri?

— Cu un om care ştie toate secretele dumitale şi care vrea să-ţi propună un târg.

Privirea acestui om şi aceea a contesei se întâlniră; fu ca o schimbare mută şi rapidă a unui fluid misterios, şi aceste două inteligenţe aşa de bine organizate pentru rău, se ghiciră şi se pricepură.

Atunci falsul pilot se duse şi încuie uşa, închise fereastra, reveni la contesă şi îi spuse:

— Ştii că bărbatul dumitale, contele d'Estournelle, are un gât de taur? el poate să moară de apoplexie.

— Ah! zise ea, căutând să pătrundă cu privirea până în adâncul sufletului acestui om.

— Ceva mai mult, e furios, adăugă pilotul, şi poate să fie ucis cu prima ocazie în duel... Şi dacă vei deveni văduvă, te-ai putea căsători cu Andreevici.

— Dar cine eşti? strigă ea, eşti dracul?

— Puţin îţi pasă! răspunse el, să vorbim.

. . . .

Smarald, înspăimântată, nu îndrăzni să iasă din odaia ei; ea credea că justiţia năvălise în casă şi în fiecare moment raţiunea ei tulburată o făcea să audă un zgomot de cai şi zăngănit de săbii.

Cu toate acestea, când se făcu ziuă, ea îndrăzni să coboare din pat şi să tragă cu urechea la uşă. În casă era tăcere.

Smarald îndrăzni să deschidă puţin uşa, apoi făcu un pas pe scară şi se rezemă de rampă.

Scara era pustie. Smarald coborî până la primul etaj.

Uşa salonului era deschisă. Actriţa îşi băgă capul pe uşă.

Omul care o speriase aşa de tare în cursul nopţii dispăruse.

Contesa era singură la o masă şi scria.

Faţa ei era liniştită, aproape surâzătoare şi nu păstrase nici o urmă a evenimentelor din cursul nopţii.

Ea ridică capul şi o văzu pe Smarald care nu îndrăznea să intre.

— Vino, zise ea, căci sunt singură.

Smarald intră.

— Ah! draga mea, zise ea aruncându-se de gâtul contesei, ce noapte!

— Eşti nebună! răspunse cu răceală contesa.

— Da, trebuie să fie un cadavru în grădină?

— Poate acela al lui Andreevici, zise contesa d'Estournelle surâzând. Linişteşte-te, Andreevici n-a murit.

— Sau cel al lui Victor?

— El este bine, sănătos.

Liniştea contesei o uimi pe Smarald.

— Dar, în fine, zise ea, ştii ce s-a petrecut?

— Perfect de bine.

— Atunci îmi vei spune şi mie?

— Nu, zise contesa, cel puţin astăzi nu, draga mea.

— Ia ascultă, Topaz, zise actriţa, să vorbim niţel serios: eşti nebună sau mai eşti în toate minţile?

— În toate minţile.

— Dar acel foc de pistol?

— L-am auzit ca şi tine, deoarece am leşinat.

— Deci Andreevici n-a murit?

— Nu.

— Şi…Victor?

— N-are nimic.

— Nu mai pricep nimic, zise Smarald.

— Ah! zise contesa, ştii că plecăm?

— Când?

— Astăzi.

— Şi… plecăm?

— Da, ne întoarcem la Paris.

— Desigur, murmură Smarald, enigma se complică.

Contesa d'Estournelle nici nu clipi.

Smarald urmă:

— Dar nu vei pleca, îmi închipui, fără să-l vezi pe Andreevici?

— Andreevici va pleca azi de dimineaţă.

El va ajunge la Paris înaintea noastră.

— Cui îi scrii?

— Bărbatului meu.

— E adevărat, zise Smarald, mi se pare că de câtăva vreme l-am uitat de tot pe acest conte.

Contesa închise scrisoarea adăugând:

— Ştii că nu descind acasă la Paris?

— Dar unde?

— Mai întâi la tine. Apoi îmi voi căuta un mic apartament cât se poate de simplu şi de modest, după cum se cuvine unei văduve.

— Ah! vei fi văduvă?

— Da.

— Nu mai pricep nimic, zise Smarald, deoarece ai secrete faţă de mine.

Contesa d'Estournelle luă în mâini capul lui Smarald şi o sărută pe frunte.

— Te voi mulţumi la Paris, zise ea. În aşteptare, fă-ţi bagajele. Plecăm.

Chiar în aceeaşi seară contesa d'Estournelle părăsi Belle-Isle.

Capitolul XLVIII

Să ne întoarcem la Victor.

Eroul nostru, după ce trase cele două focuri de pistol fără să-l vadă căzând pe misteriosul necunoscut care îi râdea în nas, se simţi înlănţuit, ridicat şi dus pe sus ca un copil.

Toate acestea s-au întâmplat aşa de repede încât n-avu timp nici să se zbată, nici să strige, nici chiar să vadă, căci i se

aruncă o batistă pe faţă.

Abia după câteva minute el îşi găsi puţin prezenţa de spirit şi căută prin sforţări supraomeneşti să se elibereze.

El pricepu că un om îl ducea de spate şi un altul îl ţinea de picioare.

Aceşti doi oameni aveau, fără îndoială, o vigoare ieşită din comun, deoarece, cu toată puterea sa de bărbat la douăzeci de ani, nu putu scăpa din mâna lor.

Unul din ei, acela care-l ducea în spinare, îi zise:

— Nu te căzni atâta, domnule de Passe-Croix, căci nu vrem nici punga, nici viaţa dumitale.

Această voce îi era necunoscută lui Victor, dar auzind spunându-i-se pe nume, se gândi îndată la tot ce i se întâmplase în Sologne.

„Oare amicii vicontelui de Chenevières se vor mai amesteca în afacerile mele?” se gândi dânsul.

Drumul dură aproape o jumătate de oră.

Când ei se opriră şi-l lăsară pe Victor la pământ, acesta îşi luase batista ce i se pusese pe faţă şi peste o jumătate de secundă putu să vadă.

El zări o casă, un drum plin de praf, marea mugind la picioarele sale şi atâta tot, căci i se puse din nou batista la ochi şi fu legată la spate.

Batista ce i se pusese în gură îl împiedică să strige. El vru să se zbată încă o dată, dar tot fără succes. Auzi în urmă zgomotul unei uşi ce se deschidea.

Unul din oameni îi spuse:

— Te vom ruga, domnule, să te culci liniştit. Dacă, din întâmplare, n-ai mâncat încă, îţi vom putea servi ceva.

În acelaşi timp el fu împins şi pricepu că trecea pragul casei pe care o zărise un moment.

El auzi uşa închizându-se şi prin batista cu care era legat la ochi zări o rază de lumină.

Atunci îi scoaseră batista de la ochi şi pe cea din gură.

Victor avea o fire violentă. Cu toate acestea, în acest moment el fu dominat de un alt sentiment, curiozitatea.

El privi în jurul său.

Se afla într-un fel de colibă de pescari.

Focul ardea în sobă; un pat, câteva scaune şi o masă erau tot mobilierul.

Victor îi privi pe cei doi oameni, care păreau a fi nişte pescari şi, deodată, scoase o exclamaţie de surprindere.

Recunoscuse în unul din ei pe bătrânul cu cornetul acustic.

— Ah! strigă el, asta e prea mult… Dumneata nu eşti surd?

Omul cu cornetul acustic începu să surâdă.

— Sunt surd ca şi dumneata! zise el.

— Şi…

— Da, eu sunt acela care te urmăreşte din Paris spre a te împiedica să faci prostii.

Victor îşi încruntă sprâncenele.

— Şi am sosit la timp astă-seară, căci era să devii instrumentul unei teribile crime, adăugă omul cu cornetul acustic.

La aceste cuvinte, mânia lui Victor explodă:

— Mizerabile, zise el, vrei să mă insulţi…

— John! zise omul cu cornetul adresându-se atletului care îl adusese pe Victor pe umărul său, cred că domnul nu va fi cuminte; deci va trebui să ne luăm unele precauţii.

Atletul se apropie de Victor şi-i spuse strângându-i cu putere braţul:

— Totuşi am vrea, domnule, să nu te legăm.

Victor pricepu că era la dispoziţia acestor oameni.

Pretinsul surd adăugă:

— Îţi voi spune chiar că avem ordinul de a te închide aici cu picioarele şi mâinile legate, în cazul când nu vei fi cuminte.

Brusc, Victor se linişti. Cei doi oameni care se aflau în faţa lui păreau a fi oameni din popor, deci el avu deodată liniştea gentilomului căzut în mijlocul unei bande de tâlhari.

— Voi fi cuminte, zise el, şi n-am deloc poftă să încasez pumni.

— Bine.

— Dar aş vrea să ştiu măcar unde sunt.

— Dacă e numai atâta, răspunse omul cu cornetul acustic, eşti într-o colibă de pescari la jumătatea drumului între Locmaria şi locul unde te-am găsit.

— Bine.

— Omul asupra căruia ai tras focurile de pistol nu era acela pe care îl aşteptai…

— Ah!

— Acesta n-a venit. Contesa d’Estournelle nu se află în nici un pericol şi te sfătuim să te culci.

— Dar…

— Domnule de Passe-Croix, îl întrerupse omul cu cornetul, executăm nişte ordine. Dacă ai alte explicaţii de cerut,

aşteaptă să se întoarcă stăpânul.

— Stăpânul?.

— Da.

— Cine e?

— Poate îţi va spune el singur.

— Şi când se va întoarce?

— Peste o oră, cel mult.

Victor se aşeză lângă foc. Mii de gânduri îl frământau; el se întreba dacă noua cursă în care căzuse avea vreo legătură cu evenimentele din Sologne.

Cuvintele vagi, misterioase, pe care le spusese vicontele Chenevières cu privire la tatăl său, ezitarea lui de Fromentin de a-i răspunde, totul, până la fraza pronunţată de omul cu cornet: „Am sosit la timp ca să te împiedicăm de a comite o crimă”, toate îi veneau în minte.

Atletul încuiase cu cheia uşa colibei.

El scoase dintr-o legătură ceva de mâncare şi o sticlă de vin.

— Domnule, zise atletul aşezându-se la masă, nu vrei să mănânci?

Victor refuză cu un gest. Cu toate acestea, cum îi era tare sete, zise:

— Dă-mi de băut.

Omul cu cornetul destupă sticla şi pe când turna în pahar aruncă înăuntru un praf negru, fără să fie văzut.

Victor bău şi se aşeză într-un colţ lângă foc aşteptând cu nerăbdare întoarcerea personajului pe care cei doi oameni îl numeau stăpânul.

Dar, după câteva minute, fu cuprins de un fel de toropeală fizică: el nu voi să doarmă, încercă să se scoale dar nu avu putere. Încetul cu încetul el adormi chiar în locul în care se afla.

. . . .

Câte ore a durat acest somn?

Când se va scula, lui Victor îi va fi foarte greu să aprecieze.

Când deschise ochii, se găsi culcat pe patul din fundul colibei. Uşa era deschisă şi cei doi oameni dispăruseră.

Victor sări din pat, alergă la uşă şi se uită cu lăcomie în jurul său.

Se întoarse apoi în colibă şi privirea lui fu atrasă de o scrisoare ce se afla pe masă. El o deschise şi citi:

„Nişte oameni cărora domnul Victor de Passe-Croix le inspiră o simpatie reală, îl sfătuiesc să se întoarcă la Paris şi să nu ceară niciodată, oricine ar fi, explicaţia unor mistere. Domnul de Passe-Croix nu va mai găsi la Nantes pe vicontele de Chenevières. El a fost transportat într-un castel, pe care domnul de Passe-Croix îl va căuta în zadar.

De asemenea, e de prisos ca el să se întoarcă la vilă. Cele două femei care locuiau acolo au plecat din Belle-Isle.

Dacă domnul de Passe-Croix se va mai întâlni cu contesa, ar face bine să-i întoarcă spatele. Ea nu merită decât indiferenţa şi dispreţul său, căci ea şi-a bătut joc de dânsul.

Domnul de Passe-Croix ar face bine să treacă pe la hanul LA VULPEA DE AUR, unde îşi va regăsi geamantanul şi pistoalele.”

Scrisoarea era fără iscălitură. Victor îşi luă capul în mâini şi murmură:

— Cred că voi înnebuni!

El răscoli prin colibă; ea era pustie. Se duse atunci la hanul său.

— Ah! domnule, îi zise hangiţa, am crezut că ai murit.

— De ce?

— Sunt două zile de când ai plecat…

— Două zile!

— Da, domnule, ai plecat alaltăseară, vineri…

— Cum! strigă Victor, alaltăieri.

— Da, domnule, şi azi e duminică. Auzi chiar clopotele de la biserică.

Victor dezlegă atunci enigma. Paharul de vin pe care îl băuse conţinea un narcotic. El dormise aproape patruzeci şi opt de ore.

— Oh! îşi spuse el cu un fel de furie, va trebui totuşi să dezleg toate aceste enigme!

Atunci el auzi clopotul unui vapor gata de plecare. Victor aruncă un napoleon pe masă şi îşi luă geamantanul.

Pe când voia să iasă din han, femeia îi spuse:

— Ah! uitam să-ţi dau asta, domnule. A adus-o cineva pentru dumneata aseară. Era un pilot, care se spune că e angajat pe un vapor ce merge la Terra Nova.

Obiectul pe care hangiţa îl dădu lui Victor era o cutie, într-însa se aflau cele două pistoale.

Capitolul XLIX

Trenul care merge de la Nantes la Paris nu intră în gara Orléans; el se opreşte la Aubrais, şi călătorii au timp doar douăzeci şi cinci de minute ca să poată lua o masă cât se poate de proastă.

După patruzeci şi opt de ore de la evenimentele pe care le-am povestit mai sus, eroul nostru, Victor de Passe-Croix, sosi la Aubrais pe la orele cinci şi jumătate seara.

Victor luase un compartiment în care rămase singur.

El coborî, intră în sufrageria gării, se aşeză la masă ca şi ceilalţi călători, mâncă puţin, plăti şi se urcă în vagon cu mult înainte de plecarea trenului.

Călătorii, care vin din Nantes, sunt aduşi la Aubrais de un tren ce vine din Limoges.

Victor, care se lungise pe canapea, îşi întoarse capul la zgomotul făcut de uşa ce se deschidea şi fu foarte contrariat auzindu-l pe conductor spunând:

— E loc aici, domnule.

Victor îşi încruntă sprâncenele când, deodată, scoase un ţipăt de uimire la vederea călătorului.

Acesta era un tânăr îmbrăcat în costum de vânătoare.

— Paul!

— Victor!

Acestea fură exclamaţiile celor doi tineri, care îşi întinseră mâinile.

— De unde vii? întrebă noul venit.

— Din Nantes, şi tu?

— Din Limoges, unde am petrecut câteva săptămâni la una din mătuşile mele.

Acest om nu era altul decât Paul de la Morlière, eroul din prima parte a acestei istorii, fiul vicontelui, acel mizerabil care o ucisese pe Diana de Morfontaine şi pe Main-Hardye.

De trei luni Paul dispăruse din lumea pariziană.

— Ah! zise Victor, tu vii de la mătuşa ta, din Limoges?

— Da.

— Ce mai face tatăl tău?

— Nu ştiu, răspunse Paul de la Morlière.

— Cum, nu ştii?

— Sunt trei luni de când nu l-am văzut.

— Dar i-ai scris?

— Nu.

Vocea lui Paul avea un accent misterios, plin de dispreţ.

Trenul se pusese în mişcare. Cei doi veri erau singuri în compartimentul lor şi aveau, prin urmare, toată libertatea de a discuta.

Deodată lui Victor de Passe-Croix îi veni o idee:

— Spune, Paul, zise el, ştii de ce tatăl tău şi al meu se văd aşa de rar?

Un nor trecu pe fruntea lui Paul de la Morlière.

— Fiindcă au comis desigur în comun un păcat al tinereţii.

— Ah!

— Dar tu cum stai cu tatăl tău, Victor?

— Nu ştiu.

Paul îşi încruntă sprâncenele.

— Ştii, zise acesta din urmă, că de trei luni nu mi-a călcat piciorul în casa părintească?

— De ce?

— Fiindcă m-am găsit într-o seară faţă în faţă cu tatăl meu, care avea un pistol în mână.

Victor făcu un gest de surprindere.

— Dar povesteşte-mi asta, zise el.

— Nu, până ce nu îmi vei explica aceste cuvinte pe care le-ai pronunţat când te-am întrebat de tatăl tău „Nu ştiu”.

— Am zis, răspunse Victor, fiindcă nu mai ştiu în acest moment dacă mai trebuie să-l iubesc şi să-l venerez pe tatăl meu, sau dacă trebuie să n-am decât dispreţ pentru dânsul.

— În aceeaşi situaţie sunt şi eu, zise Paul, şi pentru asta am plecat din Paris de trei luni fără să-l văd.

Cei doi tineri se priviră un moment muţi şi consternaţi, în fine, Victor făcu o sforţare supremă.

— Îţi voi spune totul, dar şi tu îmi vei spune tot ce ştii, nu-i aşa?

— Da.

Atunci Victor, mişcat, povesti sosirea sa la castelul Rigoles, cunoştinţa pe care o făcuse cu Fromentin, istoria creolului Felix de Nancery şi, în fine, iubirea surorii sale pentru Albert Morel.

Dar, când îi povesti de răpirea sa din pădure şi închiderea lui în acea casă misterioasă, după ce îi vorbi de acea necunoscută cu părul blond care-l fascinase cu privirea şi surâsul ei blând, Paul îl întrerupse şi strigă;

— E dânsa! Daniela!

— Tu o cunoşti?

— Oh! da, murmură Paul, şi o iubesc la nebunie. Ascultă acum la rândul meu să-ţi povestesc totul.

Atunci Paul povesti în câteva cuvinte, dar cu multă claritate, misterioasele evenimente ce se petrecuseră în Normandia cu trei luni în urmă, adică chipul straniu în care se întâlnise cu Daniela pe proprietatea marchizului de Verne şi acea întâlnire nocturnă cu tatăl său care trăsese asupra lui.

Cititorii noştri îşi amintesc că prima parte a volumului CAVALERII NOPŢII se încheiase cu acea noapte.

Pe când Victor îl asculta înfiorându-se, Paul continuă:

— Focul de pistol lumină odaia, o femeie apăru cu o lumânare în mână, tatăl meu scoase un ţipăt:

„Diana!”

Această femeia căreia îi dădea numele de Diana era Daniela. Cine e Daniela? nu ştii? Totuşi e sigur că tatăl meu a căzut în genunchi, a murmurat câteva cuvinte neînţelese şi am avut imaginea unui om lovit de trăsnet.

Daniela veni la mine, mă luă de mână şi îmi zise:

— Priveşte-l pe acest om. El este un asasin. Şi dispăru. Eu în zadar am alergat după dânsa, am răscolit toată casa, căci nu am mai regăsit-o.

— Dar... tatăl tău? îl întrebă Victor de Passe-Croix.

— El a fost ca idiot timp de două sau trei zile. L-am readus la Paris şi de atunci nu ne-am mai văzut.

— Astfel oamenii care o înconjoară pe această femeie, pe care o numeşti Daniela, sunt, după tine, aceeaşi care m-au urmărit în Sologne?

— Aş jura.

— Dar... care e scopul lor?

Paul era foarte trist.

— Ascultă, zise el, cred că taţii noştri au mâinile pline de sânge.

— Oh! de-ar fi aşa? strigă Victor.

— Ce ai face?

Şi Paul de Morlière se uită la Victor.

— Ce ai face tu? repetă el, căci eu din acea noapte sunt prada unei mari nelinişti; am uneori dorinţa de a mă sinucide... căci aş vrea să ştiu...

Victor, violentul şi îndrăzneţul, păstră un moment o linişte desăvârşită.

— Amice, zise el, ascultă ceea ce îţi voi spune. Dacă taţii noştri sunt culpabili, noi trebuie să le reparăm greşelile. Dar trebuie să cunoaştem aceste greşeli.

— Tatăl meu nu va mărturisi niciodată, murmură Paul.

— Ei bine, strigă Victor, îţi jur că al meu va fi silit să-mi spună adevărul.

Pe când tânărul pronunţa aceste din urmă cuvinte, trenul sosi la Paris.

— Unde te duci? întrebă Paul. Eu nu mă duc acasă, ci voi descinde la hotel.

— Ei bine, eu mă duc direct acasă, zise Victor.

— De ce?

— Fiindcă vreau să am chiar astă-seară o explicaţie cu tatăl meu.

Paul îşi plecă fruntea şi nu răspunse.

Cei doi veri luară o trăsură de la gară.

Victor îl lăsă pe Paul de la Morlière la Hotelul Bade şi îşi continuă drumul spre casa părintească.

Baronul de Passe-Croix locuia la Paris pe strada Anjou-Saint-Honoré. Era o locuinţă puţin cam tristă, din cauză că stăpânii locuiau foarte rar într-însa.

Baronul şi familia sa abia stăteau aici cele patru luni de iarnă.

Un bătrân servitor era singurul păzitor al acestei case, când familia pleca la Martinière, unde baronului îi plăcea foarte mult.

Era noapte când sosi Victor.

El sună; servitorul veni să-i deschidă.

— Tăcere! zise Victor punând un deget pe buze. Înainte de a mă anunţa, spune-mi ce face sora mea.

Şi intră în odaia portarului trăgând uşa după sine.

— Domnule Victor, răspunse servitorul, domnişoara Flavia e mult mai bine.

— Ah! zise Victor respirând.

— E un doctor portughez care o îngrijeşte şi care vine în fiecare zi. Se pare, adăugă portarul, că peste câteva zile domnişoara va fi pe deplin vindecată.

Victor respiră.

— Şi mama…

— Doamna baroneasă e sănătoasă. A ieşit în acest moment. Cred că s-a dus la biserica Saint-Filip.

Tânărul se uită pe fereastra de la odaia portarului şi văzu

lumină la două din ferestrele catului al doilea.

„Tata e în cabinetul său”, se gândi el.

Şi spuse servitorului:

— Păzeşte-mi geamantanul şi nu anunţa sosirea mea. Mă duc la tata pe scara cea mică.

Într-adevăr, Victor urcă în vârful picioarelor o scară de serviciu. El sosi la catul al doilea, trecu printr-un coridor şi bătu la o uşă.

— Intră! zise o voce pe care o recunoscu a fi aceea a tatălui său.

Baronul se afla în cabinetul său, pe un fotoliu, cu capul sprijinit într-o mână şi adâncit în gânduri.

El scoase o exclamaţie de surpriză şi de bucurie văzându-l pe Victor.

Dar Victor era palid, puţin cam trist şi atitudinea sa avea ceva solemn care îl uimi pe baronul de Passe-Croix.

— Oh! zise el. De unde vii, copilul meu?

— Din Nantes, tată.

Victor închise uşa şi se aşeză în faţa tatălui său.

— Ah! vii din Nantes? Şi ce-ai făcut acolo?

— M-am bătut.

Baronul tresări.

— Cu unul din oamenii care m-au maltratat în Sologne, termină Victor, cu unul din aceia care sunt cauza nebuniei surorii mele.

— Ce tot cânţi tu?

— Dar, reluă tânărul, înainte de a-ţi vorbi de asta, tată, am alte lucruri să-ţi spun.

— Ah!

Şi cum accentul vocii lui Victor era rece, baronul se simţi puţin neliniştit.

— Tată, reluă Victor, suntem gentilomi, nu-i aşa?

— Frumoasă întrebare.

— Ea e serioasă, tată, căci am auzit întotdeauna spunându-se că într-un neam ales, strămoşii şi descendenţii sunt solidari, responsabili de onoarea familiei.

— Dar... fără îndoială.

— Ei bine! în numele onoarei familiei de Passe-Croix, vin la dumneata.

— Ah! zise baronul cu nerăbdare, explică-te o dată! Mi se pare că vorbeşti numai în enigme.

— Nu, tată.

— Atunci să vedem.

Victor îşi aţinti privirea asupra baronului ca şi cum ar fi vrut să-l pătrundă până în adâncul sufletului.

— Tată, reluă el, vărul meu, Paul de la Morlière, a sosit astă seară la Paris ca şi mine. Am călătorit împreună de la Orléans. Paul e pe jumătate nebun, căci a auzit nişte zvonuri vagi şi nişte cuvinte misterioase au ajuns până la urechile lui.

— Şi aceste cuvinte? zise baronul care păli puţin şi-l privi cu atenţie pe Victor.

— Aceste cuvinte, reluă tânărul, erau injurioase pentru onoarea tatălui său.

Baronul dădu din umeri.

— Unchiul tău, de la Morlière, zise el, este un gentilom.

— Crezi?

— Drace!

— Ah! zise Victor cu un aer de îndoială. Atunci Paul a fost rău informat... ca şi mine, probabil.

La aceste din urmă cuvinte, baronul se sculă şi îl privi fix pe fiul său.

— Ca şi tine? zise el, ce vrei să spui?

— Nu ştii că în Sologne, răspunse cu răceală Victor, oamenii care au dat o mână de ajutor lui Albert Morel au pretins că împlineau un mare act de reparaţie?

Baronul îşi recăpătase sângele rece.

— Dacă continui să vorbeşti în enigme, zise el, nu voi pricepe niciodată.

— Tată, zise deodată Victor, îţi voi dezvălui în plus părerea lui Paul, pe care acesta mi-a împărtăşit-o.

— Anume?

— El a spus: „Cred că taţii noştri au mâinile pline de sânge!”

Buzele baronului de Passe-Croix se albiră. Ochii lui se injectară de sânge şi îl nimici pe fiul său cu privirea. El făcu apoi un pas înapoi, întinse mâna şi zise:

— Dumnezeu blesteamă pe copilul care îşi acuză propriul tată. Du-te.

Oricât de brav era, oricât de convins era de trecutul criminal şi misterios al tatălui său, Victor se simţi zdrobit.

— Tată! zise el.

Baronul îi arătă uşa şi îi spuse:

— Nu mai sunt tatăl tău! Ieşi!

Baronul se arătase în acest moment un comedian aşa de

bun, încât Victor îl crezu nevinovat.

— Ah! nenorocit ce sunt! murmură el căzând în genunchi şi împreunându-şi mâinile, am îndrăznit să-l bănuiesc pe tatăl meu.

— Dar ieşi o dată, mizerabile! strigă baronul superb în mânia lui, dispari pentru totdeauna din faţa mea!... ieşi, blestematule! tu nu mai eşti copilul meu!... pleci sau pun servitorii să te dea afară.

Şi întinse mâna spre sonerie.

Dar atunci Victor se sculă, ieşi, însă înainte de a trece pragul zise:

— Adio, tată, mă voi sili să merit, într-o zi, iertarea ta.

Şi plecă.

Baronul de Passe-Croix, palid, ascultă zgomotul paşilor lui Victor care se depărta.

Apoi, când nu mai auzi nimic, recăzu în fotoliul său, îşi ascunse capul în mâini şi plânse:

„Doamne! Dumnezeul meu! murmură el, douăzeci de ani de remuşcări n-au înduplecat mânia ta.”

El stătu mult timp zdrobit de durerea sa; mult timp plânse ca un copil şi apoi se sculă şi cu o voce teribilă strigă:

„Dar dacă fiul meu a îndrăznit să vorbească astfel, sunt oameni care cunosc secretul nostru; dar, atunci rămâne eşafodul...”

Şi baronul regăsi deodată o energie fără seamăn şi puterea tinereţii sale.

„Atunci, îşi zise el, trebuie să ţin piept furtunii, trebuie să-i văd pe Morfontaine şi pe Morlière.”

El sună.

Un valet intră şi baronul ceru să se pună caii la trăsură.

Coborând în curte zise vizitiului:

— Condu-mă la vicontele de la Morlière; mână repede.

Pe drum, care fu scurt de altfel, baronul de Passe-Croix îşi recapătă sângele rece.

Când sosi la viconte avea faţa liniştită şi întrebă surâzând dacă vicontele este acasă.

— Domnul tocmai s-a întors acasă, îi spuse un valet, şi cred că se va culca, deoarece e cam suferind.

— Ei bine! du-te de îi spune că doresc să-i vorbesc; el mă va primi.

După două minute, baronul era introdus în dormitorul vicontelui de la Morlière.

Erau trei luni de când cei doi veri nu se mai văzuseră.

Baronul de Passe-Croix fu uimit de schimbarea suferită de viconte.

El îmbătrânise cu zece ani, părul lui albise şi faţa i se zbârcise toată.

— Bună seara, baroane, îi zise el sculându-se, nu mă aşteptam deloc la vizita asta, căci mi se pare că ne vedem foarte rar.

— E adevărat, zise baronul de Passe-Croix luând loc pe scaun. Tu ştii chiar, viconte, că nu ne vedem decât în împrejurări urgente.

Vicontele de la Morlière îşi încruntă sprâncenele şi îl privi pe vărul său.

— Spune, viconte, reluă baronul de Passe-Croix, în ce relaţii eşti cu fiul tău?

— Fiul meu, murmură vicontele, sunt trei luni de când nu l-am mai văzut.

— Ah!

— De ce această întrebare?

— Fiindcă pe fiul meu l-a văzut astăzi.

— Victor?

— Da. Şi Paul i-a spus lui Victor aceste cuvinte: „Cred că taţii noştri au mâinile pline de sânge.”

Vicontele nu scoase nici un ţipăt şi nu pronunţă nici un cuvânt. El se mulţumi să-şi plece capul.

— Deci copiii noştri ştiu de crima noastră! murmură baronul.

Deodată vicontele de la Morlière îşi ridică fruntea şi spuse:

— Oh! nu; Paul nu ştie adevărul. Dar e un lucru pe care îl ştiu eu şi pe care tu nici nu-l visezi, baroane.

— Care?

— Că fata Dianei n-a murit, precum nici Grain-de-Sel… şi că amândoi luptă contra noastră şi că au fondat un fel de asociaţie în care au intrat mai mulţi oameni care ne urmăresc.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Vai! Nu-i cunosc.

Vicontele suspină. Baronul îl privea cu oarecare curiozitate.

— Ştii că mă uimeşti mult, viconte.

— De ce?

— Fiindcă mi se pare că te îngrijeşti foarte mult de toate astea. S-ar spune că în Franţa nu mai există nici Curte cu Juraţi, nici eşafod.

— Taci! murmură cu spaimă vicontele.

— Dar dacă se ştiu secretele noastre; dacă fiica Dianei…

Vicontele stătea cu ochii plecaţi în pământ.

— Saphire m-a înşelat, şopti el. Saphire şi-a bătut joc de mine.

— Cine e Saphire? întrebă baronul uimit de acest nume.

— O femeie care mi-a inspirat o dragoste imensă, furibundă. Ea mi-a luat sufletul, inima şi inteligenţa; şi din această cauză nu mai am puterea de a mă apăra contra celor care ne urmăresc.

Baronul de Passe-Croix scoase un ţipăt.

— Astfel, zise el, n-ai căutat să parezi loviturile ce ne ameninţă?

— Nu.

Şi vicontele pronunţă acest cuvânt cu un accent de mare disperare şi plictiseală.

Baronul de Passe-Croix se sculă.

— Haide! zise el, văd că nu mai pot conta pe tine. Tu eşti un om pierdut, şi cred că nu ne vom mai revedea decât pe băncile Curţii cu Juraţi.

Aceste cuvinte părură că triumfă asupra nepăsării vicontelui.

— Nu, nu, zise el, baroane, îţi voi spune totul.

— Te ascult.

Vicontele de la Morlière îi povesti atunci baronului evenimentele din Normandia, pasiunea lui nebună pentru Saphire, pasiune care-l dusese în acea casă misterioasă unde se găsise în faţa fiului său cu un pistol în mână.

— Astfel, zise baronul, tu ai văzut-o.

— Da, e imaginea vie a Dianei de Morfontaine.

— Şi timp de trei luni ai stat liniştit?

— De trei luni sunt nebun.

— Fără să ne previi, pe mine şi pe Morfontaine? Fără să te îngrijeşti de fiul tău?

— Fiul meu mă renegă ! zise vicontele, dar nu ştie nimic.

— Dar, nenorocitule! strigă baronul de Passe-Croix, dacă e aşa, suntem pierduţi… Dacă nu-ţi recapeţi energia de altădată, inteligenţa ta perversă, care avea combinaţii aşa de minunate, putem să ne ducem îndată la judecătorul de instrucţie şi să ne dăm pe mâna lui.

— Ah! zise vicontele suspinând, de-aş regăsi-o pe Saphire!

— Ei bine?

— Cred că aş redeveni tânăr, cred că i-aş putea desfide pe toţi inamicii noştri.

Baronul de Passe-Croix strigă:

— O vom regăsi pe Saphire.

— Cum?

— Mă însărcinez eu cu asta.

— Adevărat? răspunse vicontele cu bucuria naivă a unui copil.

— Cel mult în opt zile, îţi făgăduiesc, zise vicontele care în mintea lui făcea următoarea reflecţie: „Cine e Saphire? Unde se poate găsi o fiinţă de soiul ei?”

Dar această făgăduială îl metamorfozase pe vicontele de la Morlière; ochii lui străluceau şi pe buze îi reapăruse surâsul rău şi crud de altădată.

— Ai dreptate, baroane, zise el, nu trebuie ca triumviratul celor trei veri să fie învins; vreau să-i trimit lui Morfontaine un bilet şi toţi trei vom ţine sfat.

Vicontele sună şi dădu ordin să ajungă numaidecât un bilet pe care îl scrisese în grabă marchizului de Morfontaine.

Capitolul L

A treia zi de la sosirea lui Paul de la Morlière la Paris, o femeie tânără trecea în trăsură pe Bulevardul Italienilor.

Ea se întorcea singură de la pădure, pe jumătate culcată pe pernele trăsurii, cu privirea nepăsătoare şi fără să fixeze pe nici unul din trecători.

Dar deodată, când ajunse în strada Choiseul, făcu o mişcare bruscă de surprindere, scoase un strigăt de bucurie, opri trăsura şi se repezi pe trotuar cu agerimea unei căprioare.

Un tânăr mergea încet, cu capul plecat în pământ într-o atitudine tristă şi gânditoare.

— Paul! strigă ea alergând spre dânsul şi strângându-i amândouă mâinile.

Tânărul făcu un gest de surprindere şi de bucurie, şi strânse mâinile tinerei femei.

— Cum! tu eşti, buna mea Saphire? zise el.

— Monstrule, zise ea surâzându-i.

— Ce ai făcut în aceste trei luni? o întrebă Paul.

— Dar tu?

— M-am dus în provincie.

— Ca şi mine.

Ochii femeii străluceau de bucurie.

— Nu te-ai însurat? zise ea.

— Dar n-a fost niciodată vorba.

Saphire scoase un nou ţipăt.

— Oh! tatăl tău, zise ea.

Şi cum Paul părea că cere cu privirea explicaţia acestor cuvinte, ea îi luă amândouă mâinile:

— Vino cu mine, zise ea, vino, trebuie să-ţi spun totul.

Paul încercă să reziste, dar ea îl târî până la trăsură.

— Urcă-te, zise ea, apoi adresându-se vizitiului îi spuse: „Acasă!”

Saphire stătea tot în strada Saint-Lazare, în acel cochet apartament unde îl primise pe Paul de atâtea ori.

Pe drum, ea rămase tăcută ca şi cum ar fi fost fericită de a-l fi regăsit pe necredincios.

Când coborâră din trăsură şi urcară scara, ea îl luă de mână ca pe un copil, apoi deschise uşa apartamentului său şi-l conduse într-un mic budoar, unde odinioară el fumase atâtea ţigări.

— Oh! ingratule! spuse dânsa.

Ea îl puse pe un scaun lângă sobă, îşi scoase mantaua şi pălăria, se aşeză lângă dânsul şi-i luă capul în amândouă mâinile.

— Oh! ingratul! repetă ea, a părăsit prada sa pentru o umbră, a părăsit o sărmană fată spre a alerga după una care nu-l iubeşte!

Paul tresări.

— Căci vezi, dragul meu Paul, îi zise ea, n-am nevoie să fiu vrăjitoare spre a vedea că eşti nenorocit, că ochii tăi frumoşi albaştri au nişte cearcăne vinete, că fruntea ta este palidă... că ai suferit, copilul meu.

— E adevărat... murmură Paul cu sinceritate.

Ea îi strângea mâinile şi-l privea cu dragoste.

— Cine e acea femeie idioată, reluă ea, care a îndrăznit să-l facă să sufere pe scumpul meu Paul? Vrei tu să mă duc la dânsa?

Şi devotamentul cel mai mare, abnegaţia cea mai sinceră străluceau în privirea tinerei femei.

Paul, la rândul său, luă în mâinile sale capul tinerei femei, şi o sărută pe frunte.

— Tu eşti bună, zise el, şi ştiu ce-ţi datorez. Tu m-ai îngrijit

când eram rănit, rănit pentru…

El se opri încurcat.

— Continuă, zise ea, continuă, ştiu totul. Te-ai bătut pentru o femeie… pentru ea!… pentru Daniela, nu-i aşa?

— O cunoşti? zise Paul zăpăcit.

— Nu, dar numele i l-ai pronunţat adesea în delirul tău.

Această explicaţie îl linişti în totalitate pe Paul de la Morlière.

— Dar, în fine, zise el, privind-o pe Saphire, de ce ai dispărut de la căpătâiul meu, într-o bună dimineaţă?

— Tatăl tău a vrut asta.

— Tata?

— Oh! bătrânul stricat, zise ea, el pune la cale cele mai oribile uneltiri.

— Ce vrei să spui?

— Îţi voi spune totul, dragul meu Paul, ţie care eşti bun şi leal; căci, vezi, tatăl tău nu valorează cât noi…

Un nor trecu pe fruntea lui Paul. Saphire continuă:

— Într-o dimineaţă el m-a înşelat. A venit să-mi vorbească în numele viitorului tău… mi-a spus că voia să te căsătorească cu vara ta şi că făcea apel la lealitatea mea… Ce vrei? te iubeam ca o nebună; m-aş fi lăsat tăiată în bucăţi pentru tine… am făcut tot ceea ce el a dorit… şi m-a dus în Normandia.

Paul scoase un ţipăt.

— M-a închis cu dânsul într-o mică proprietate numită „Charmerie”, în care mă ţinea prizonieră… el mă destină nu ştiu cărui rol de seducătoare când, a căzut el însuşi în cursa lui.

— Ah! zise Paul uimit.

— El a înnebunit după mine, într-o noapte am fugit, supunându-mă, de altfel, unor oameni care…

Saphire îşi muşcă cu putere buzele. Sinceritatea ei o dusese prea departe.

Dar Paul o luă de braţ şi îi spuse:

— Mă prind că ai fost în relaţii cu nişte oameni misterioşi, care îl urmăresc pe tatăl meu?

— Da….

— Pentru nu ştiu ce crimă?

Saphire lăsă capul în jos.

— Şi, reluă Paul, în numele amorului ce îl ai pentru mine, te conjur să-mi spui, dacă ştii, care e această crimă?

— Vai! zise Saphire, îţi jur pe mormântul mamei mele că nu ştiu.

Paul suspină, dar când vru să vorbească, auzi clopotul sunând.

Saphire se sculă şi îi zise lui Paul de la Morlière:

— Linişteşte-te, nu voi lăsa pe nimeni să intre. E ciudat, de altfel, că vine cineva la mine, căci abia ieri m-am întors în apartamentul meu.

— Cum asta?

— Dragul meu, zise ea, nu ştii că de trei luni, aceşti oameni de care-ţi vorbesc au făcut din mine tot ce au vrut spunându-mi că dacă le voi rezista, te expun nenorocirilor?

— Oh! zise Paul.

— Au vrut să îmi schimb numele şi mi l-am schimbat. Au vrut să mă ascund în colţişorul cel mai îndepărtat al mahalalei Saint-Germain, şi timp de trei luni n-am ieşit decât noaptea pe jos, în fine, alaltăieri ei mi-au redat libertatea şi am venit aici… aici unde totul îmi vorbea de tine…

Pe când Saphire dădea aceste explicaţii, apăru o servitoare nouă, care nu-l cunoştea pe tânăr şi aduse pe o tavă o carte de vizită.

— Doamnă, zise ea, e un domn bătrân care are un aer foarte respectabil şi demn. El a stăruit aşa de mult, încât l-am poftit să intre în salon.

Saphire luă cartea de vizită şi citi.

— Vicontele de la Morlière!

— Tatăl meu! strigă Paul.

Saphire şi el schimbară o privire rapidă şi speriată.

— Primeşte-l, zise Paul după un moment de nehotărâre. Eu voi sta acolo.

Şi, deschizând uşa cabinetului de toaletă, dispăru.

. . . .

Cum de sosea astfel vicontele de la Morlière? Asta trebuie să o explicăm.

De la întoarcerea sa din Normandia, aşa după cum îi explicase baronului de Passe-Croix, vicontele de la Morlière, cucerit de pasiunea fatală ce o simţea pentru Saphire, răscolise în zadar Parisul spre a o regăsi.

El se prezentase de o mie de ori în strada Saint-Lazare şi tot mereu căpătase răspunsul:

— Doamna Saphire nu s-a întors la Paris.

În fine, a doua zi după seara în care cei trei veri ţinuseră consiliu, căci marchizul de Morfontaine venise de asemenea la viconte, acesta din urmă primi la ora opt dimineaţa un bilet conceput astfel: Saphire se află la Paris, dar nu se ştie încă unde locuieşte.

De când o căuta pe acea tânără femeie, vicontele de la Morlière se adresase tuturor birourilor care susţin că posedă informaţii despre orice lucru.

El presupuse că acest bilet venea de la unul din acele birouri.

Capitolul LI

A doua zi, o scrisoare scrisă de aceeaşi mână fu trimisă vicontelui de la Morlière. Aceasta era mai explicită:

„Mâine, joi, Saphire, se spunea în această scrisoare, *se va instala în apartamentul ei din strada Saint-Lazare.”*

Vicontele de la Morlière fu cât pe ce să moară de bucurie. El îşi regăsise deodată toată energia sa, curajul şi deosebita sa prezenţă de spirit.

Când intră în budoarul tinerei femei, aceasta observă privirea lui aprinsă şi pricepu că izolarea şi absenţa măriseră pasiunea vicontelui.

Saphire era o fiinţă energică şi de altfel ea se simţea tare ştiind că Paul era acolo.

Saphire izbucni într-un hohot de râs văzându-l pe viconte intrând.

— Cum, zise ea, ai venit, sărmanul meu amic?

Vicontele se apropie de dânsa, îi luă o mână şi sărutându-i-o murmură:

— Oh! cât m-ai făcut să sufăr, crudă copilă!

— De ce? întrebă ea cu nevinovăţie. Nu te-am ascultat? N-am renunţat la Paul? El s-a însurat, nu-i aşa?

— Nu, zise vicontele.

— Ia loc, reluă Saphire, vin îndată.

Ea îl împinse pe fotoliul pe care cu un moment mai înainte stătuse Paul şi se retrase în cabinetul de toaletă.

Acolo se aplecă spre Paul care se ascunsese după o perdea:

— Ce trebuie să fac? zise ea; vrei să-l gonesc?

— Nu.

— Ce vrei atunci?

Paul se apropie de urechea tinerei femei şi murmură aceste cuvinte:

— Aş vrea să ştiu… crima lui.

— Bine, răspunse Saphire şi reintră în budoar.

Vicontele se uită la dânsa cu patimă.

— De ce ai fugit de mine? zise el, de ce ai fugit de la *Charmerie*?

Saphire îl privi fix.

— Ia seama! zise ea.

— La ce?

— Dacă mă întrebi, voi răspunde, şi dacă voi răspunde, poate te vei căi că m-ai întrebat.

— Eşti nebună, copila mea?

El voi să o ia de mână.

— Jos mâinile, bătrânul meu amic, zise ea râzând. Aici nu suntem la *Charmerie*, nu mai sunt în puterea dumitale. Dacă nu eşti respectuos faţă de mine, chem servitorii.

— Oh! suspină el.

— Spune, reluă ea, ai citit „Misterele Parisului”?

— Da, răspunse vicontele de la Morlière. De ce îmi pui această întrebare?

— Atunci, îţi aminteşti de un oarecare Jacques Ferrand, notarul?

— Da.

— Şi de o păcătoasă numită Cecilia, pe care o iubea cu pasiune… după cum mă iubeşti şi tu.

— Vai!

— Ei bine! reluă Saphire, eu sunt tot ca Cecilia. Vreau să fiu bună cu dumneata, dar trebuie să-mi spui păcatele dumitale.

— Ce ai spus? zise vicontele.

— Dacă am plecat din *Charmerie*, dacă am fugit, după cum spui… ei bine! am făcut asta fiindcă avusesem informaţii proaste despre dumneata.

Ea pronunţă aceste cuvinte însoţite de un râs drăguţ.

— Iată, zise ea, nu te voi goni; mi-e milă de dumneata, dar vreau să ştiu totul.

Vicontele avu un moment de luciditate.

— Să ştii ce? zise el.

— Dar… istoriile din tinereţea dumitale.

El surâse.

— Am fost tânăr ca toată lumea, zise el.

— Şi nimic mai mult?

— Nu.

— N-ai ucis, nici n-ai furat, nici n-ai incendiat?

Vicontele de la Morlière scoase un ţipăt, se sculă cu iuţeala fulgerului, deveni palid şi se clătină ca un om beat.

— Scuză-mă, murmură Saphire cu cinism, nu credeam că te ating… vroiam să glumesc…

Vicontele de la Morlière era unul din acei oameni care îşi vin în fire imediat şi ţin piept furtunii ce se dezlănţuie.

El îşi recapătă sângele rece în mai puţin timp decât îi trebuie unui fulger să lumineze bolta cerească, şi o privi cu răceală pe Saphire, spunându-i:

— Ce vrei să spui, mititico?

Această linişte, această îndrăzneală o deconcentrară pe Saphire…

— Spun, zise ea, tot ce am auzit spunându-se.

— Ce?

— Că în tinereţea dumitale…

— În tinereţea mea mi-au plăcut caii, chefurile, femeile şi jocurile…

Vicontele de la Morlière o domina acum pe Saphire; după cum şi dânsa îl dominase un moment mai înainte. Ea îşi plecă fruntea şi tăcu.

Vicontele vru să meargă cu îndrăzneala până la capăt.

— Vrei bani, mititico? zise el scoţând din buzunar o pungă plină de aur pe care o puse pe sobă.

Dar de astă-dată mersese prea departe. Saphire se înroşi de mânie, luă punga şi i-o aruncă în faţă.

— Ieşi! strigă ea.

Un fulger de mânie străluci în ochii vicontelui. El se sculă încet, făcu un pas spre uşă, şi păru că aşteaptă ca Saphire să-l cheme şi să-i ceară scuze.

Dar Saphire se rezemase de sobă şi surâdea cu dispreţ.

— Adio, murmură el, greşeşti… Voi reveni mâine…

— Dar ieşi o dată! mai strigă ea, ieşi; onorabile bătrân.

Acest epitet fu o lovitură de trăsnet pentru viconte. El plecă clătinându-se ca un om beat, străbătu salonul, antecamera şi pe când ieşea, o văzu pe Saphire râzând în hohote.

Oricine care l-ar fi întâlnit pe scară ar fi avut milă de dânsul.

Vicontele de la Morlière venise pe jos, el plecă tot aşa clătinându-se la fiecare pas.

„Ea ştie totul! se gândi el. S-a întâlnit desigur cu Paul şi acesta i-a spus probabil că are oroare de tatăl lui!”

Liniştea şi îndrăzneala vicontelui fuseseră de scurtă durată, căci le urmă o prostraţie. Cu toate că avea un suflet pervers, nu protestă deloc împotriva loviturii ce i se dădea. Iubirea ce o avea pentru Saphire se dubla prin ură.

„Ah! murmură el plecând, dacă vreodată te voi mai iubi, te voi zdrobi, vipero!”

În momentul în care ajunse la colţul străzi Blanche, o birjă trecea.

Vicontele se uită şi văzu în trăsură o femeie singură.

Vicontele scoase pălăria şi o salută.

Tânăra femeie opri trăsura şi strigă:

— Dumneata eşti, viconte?

Vicontele de la Morlière se apropie cu capul descoperit şi zise:

— Supusul dumitale servitor, doamnă contesă.

Această femeie nu era alta decât contesa d’Estournelle care se întorcea de la amica ei Granatul.

Femeile au o putere de pătrundere minunată.

Contesa fu uimită de faţa palidă a vicontelui de la Morlière.

„Oh! oh! îşi zise ea, ce are acest bătrân? o fi amorezat?”

Şi îi întinse mâna, spunându-i surâzând:

— Cum, viconte, eşti pe jos prin acest cartier depărtat?

— Da, doamnă.

— Ei bine, ia loc în trăsura mea, te voi conduce.

— Dar… doamnă.

— Urcă-te o dată! stărui dânsa făcându-i loc. Unde vrei să mergi?

— Unde vei voi, zise vicontele distrat, gândindu-se din nou la Saphire.

Contesa zări pe pleoapele lui o lacrimă gata să pice.

— Ascultă, viconte, zise ea după ce acesta se urcă în trăsură vei binevoi să îmi permiţi o indiscreţie.

El o privi.

— Ghicesc, reluă ea, că ai vreo suferinţă; eşti palid…

— Eu?

— Vocea dumitale e nesigură. Ai lacrimi în ochi. Şi, urmă contesa, sunt doisprezece sau cincisprezece ani de când ne cunoaştem, nu-i aşa?

— Aproape.

— Sunt o prietenă veche a dumitale; ne cunoaştem încă dinainte de a fi contesă. Am fost prietenă cu acea mititică blondă de la teatrul Foliès-Dramatiques… ştii… Cum se numea

dânsa?

— Moka.

— Da. Ei bine, te întâlnesc pe strada Saint-Lazare, pe jos, pe la orele şase, tulburat, cu ochii obosiţi… şi am puţin dreptul să cred că stă în acest cartier o frumuseţe care se arată crudă cu dumneata. Fii sincer, nu-i aşa?

— E adevărat, zise vicontele.

— Şi o iubeşti?

— Cum se iubeşte la vârsta mea. Am cincizeci şi opt de ani, răspunse vicontele cu un accent de disperare.

— Sărmanul meu amic! zise contesa d'Estournelle, haide să facem un pact.

— Cum?

— Un fel de alianţă.

— Ah!

— Îl cunoşti pe bărbatul meu. Mă întâlneşti singură în trăsură la o depărtare de două leghe de casa mea. Asta poate să ţi se pară necurat. Făgăduieşte-mi că vei păstra tăcerea.

— Îţi făgăduiesc.

— În schimb mă voi însărcina cu micile dumitale afaceri de inimă.

Vicontele tresări.

— Cum se numeşte dânsa? stărui contesa. Haide, nu mai ezita… Ştii că dacă o femeie ca mine se interesează de fericirea unui gentilom…

— Dar… murmură vicontele, nu o cunoşti, fără îndoială.

— Şi ce-i cu asta? Şi apoi, de altfel, cunosc atâta lume.

Vicontele tot ezita încă.

— Spune-mi, amicul meu, zise contesa d'Estournelle, vreau să ştiu totul şi mijlocul de a te face să mi te destăinuieşti, e de a-ţi spune eu totul.

— Dumneata?

— Da. Sunt la Paris fără ştirea soţului meu, care mă crede în Bretagne.

— Adevărat?

— Locuiesc incognito în cartierul în care ne-am întâlnit.

Vicontele nu se putu opri să nu surâdă.

— Deci am o libertate absolută. Dar dumneata?

— Oh! eu, suspină vicontele, nu ştiu dacă sunt liber sau sclav.

— Te întorci de obicei la masă acasă, viconte?

— Nu întotdeauna.

— Aşadar, nu eşti aşteptat?

— Niciodată.

— De minune! Mă vei conduce în Champs-Élysées, vom cina împreună, şi nu te voi lăsa să pleci decât după ce îmi vei mărturisi totul.

Această perspectivă de a lua masa cu o femeie frumoasă, care se oferea ca doctor sufletesc al său trebuia să-l seducă pe vicontele de Morlière.

El o cunoscuse pe contesă din timpul când ea se numea Topaz şi-şi spuse îndată:

— Iată într-adevăr femeia care o poate îndupleca pe Saphire.

El văzu chiar în acel moment în contesă un auxiliar neaşteptat de la care, la nevoie, putea să tragă mari foloase. Firile perverse se ghicesc.

El primi deci îndată propunerea contesei, care îi spuse birjarului:

— La Champs-Élysées!

Pe drum convorbirea continuă:

— Astfel, zise contesa, această fată îşi bate joc de dumneata.

— Vai!

— E frumoasă? Are spirit? I-ai oferit o poziţie?

— M-aş ruina pentru dânsa cu dragă inimă.

— Atunci e o proastă...

— Nu, iubeşte...

— Ah! murmură contesa. Ei bine! ne vom sili să învingem această dificultate. Dar, urmă ea, dă-mi ceva ştiri despre fiul dumitale, viconte?

Această întrebare îl făcu pe viconte să tresară.

— Fiul meu! zise el, nu-l mai văd... E în provincie.

— N-a avut anul trecut o legătură de care s-a vorbit mult... o femeie frumoasă, dacă îmi aduc bine aminte?

Vicontele era cât p-aci să-şi dea secretul pe faţă, dar se stăpâni.

— Oh! zise el cu nepăsare, asta nu m-a preocupat niciodată prea mult... am închis întotdeauna ochii.

— Tată indulgent! murmură contesa puţin cam batjocoritor.

Birja se opri în faţa unui restaurant. Contesa îşi lăsă voalul peste chip spre a nu fi recunoscută.

Apoi, ea luă braţul vicontelui şi intrară într-un separeu. Dar abia se instalaseră când se auziră paşi în sală şi o voce care

spunea:

— Băiete, reţine-mi acest cabinet şi când un tânăr va întreba de mine, pofteşte-l sus.

Această voce o făcu pe contesă să tresară.

Chelnerul deschise uşa cabinetului vecin cu acela ocupat de contesă şi de bătrânul ei cavaler, şi noul venit intră.

După câteva minute se auzi un nou zgomot de paşi pe coridor şi acela care era aşteptat fără îndoială intră:

— Bună ziua, Paul!

— Bună ziua, Victor!

Aceste cuvinte îi făcură pe contesă şi pe vicontele de la Morlière să scoată două exclamaţii:

— Victor de Passe-Croix! murmură contesa d’Estournelle.

— Fiul meu! exclamă vicontele uimit.

Peretele era foarte subţire, se auzea foarte bine ce se vorbea, de la un separeu la altul.

Contesa duse un deget la buze spre a recomanda tăcere tovarăşului ei.

— Să ascultăm! spuse dânsa.

Şi amândoi traseră cu urechea.

— Ştii, spunea Victor, că m-ai păcălit? Ne învoisem să ne întâlnim la orele cinci pe bulevard şi să venim aici spre a lua masa. Am fost nevoit să vin singur, gândindu-mă că nu vei uita, cel puţin, acest loc de întâlnire.

— Aş fi venit pe bulevard, dragă Victor, răspunse Paul, dar mi s-a întâmplat ceva extraordinar.

— Ah!

— Am întâlnit-o pe Saphire.

Vicontele tresări.

— Saphire! zise Victor, fosta ta amantă, nu-i aşa?

— Da. Saphire m-a dus la dânsa; ea tot mă mai iubeşte, sărmana fată, şi apoi ea avea multe lucruri să-mi spună.

— Ah!

— Când deodată, pe când mă aflam la dânsa… ea locuieşte în strada Saint-Lazare, ştii?

— Da. Apoi?

— Deodată, spuneam, soneria a sunat, apoi i s-a adus o carte de vizită… Cartea cui? Ghiceşte!

— Drace! E greu.

— Cartea de vizită a tatălui meu.

Şi Paul izbucni într-un hohot de râs, care îl făcu pe tatăl său, în separeul vecin, să se strâmbe în mod oribil.

Paul continuă:

— N-avui decât timpul să mă ascund într-o odaie vecină. De acolo am văzut şi am auzit totul.

— Ah!

— Tatăl meu a venit rugător, umil şi mic... Saphire a fost superbă... Ştii... ea a avut curajul să-i spună: „Dacă vrei să am milă de dumneata, trebuie să îmi destăinuieşti crima pe care ai comis-o în tinereţe!”

— I-a spus aceasta?

— Da.

— Şi atunci?...

— Atunci, zise Paul cu tristeţe, tata a fost foarte tare. El s-a sculat în picioare... a tratat-o pe Saphire de sus şi i-a oferit punga sa. Saphire i-a aruncat punga în obraz, ordonându-i să iasă afară.

— Ceea ce înseamnă că n-ai aflat nimic?

— Nimic.

Cei doi veri tăcură un moment.

Atunci contesa îl privi cu răceală pe vicontele de la Morlière, care era palid ca un mort.

— Acum, zise ea, nu mai am nevoie de destăinuirea dumitale, ştiu totul.

Şi cum el îşi plecă fruntea, ea adăugă!

— Se pare că ai mai multe păcate pe conştiinţă. Cel puţin asta e părerea fiului dumitale...

— Doamnă...

— Şi se pare că şi vărul dumitale, baronul de Passe-Croix, e în aceeaşi situaţie... Haide! zise contesa ştiu multe lucruri. Acum tăcere; după ce ei vor pleca, vom sta de vorbă.

După o oră, Victor de Passe-Croix şi vărul său ieşiră din restaurant.

Contesa se sculase şi uitându-se pe după perdea îi văzu depărtându-se pe jos spre piaţa Concordiei.

Atunci ea îi zise vicontelui:

— Priveşte-mă bine în faţă! Crezi că pot fi o aliată a dumitale?

— Da, murmură vicontele pe care convorbirea dintre cei doi tineri îl speriase întru totul.

— Nepotul dumitale te acuză, fiul dumitale te dispreţuieşte, o asociaţie misterioasă te urmăreşte, adăugă contesa, în fine, femeia pe care o iubeşti are oroare de dumneata... Ei bine! eu pot lupta cu toţi aceştia...

— Dumneata! zise vicontele, privind-o pe această femeie.
— Eu.
— Vei fi aliata mea?
— Da.
— Dar… în schimb…
— Ah!… în schimb, zise contesa, îţi voi cere altceva… Dar n-a sosit încă momentul…
Trimite să ne aducă o trăsură şi să plecăm.
Contesa d'Estournelle şi vicontele de la Morlière se urcară într-o trăsură, pe care o opriră la colţul foburgului Saint-Honoré.
Acolo, contesa d'Estournelle zise vicontelui:
— Vino mâine seară la orele nouă, în strada Blanche nr. 15; vei întreba de o văduvă sosită de curând din provincie, doamna Durocher, sunt eu.
Vicontele coborî din trăsură şi se duse acasă pe jos.
— Unde să o conducem pe doamna? întrebă birjarul.
— Strada Michodière, răspunse ea.
Contesa, după un sfert de oră, bătea la uşa apartamentului bizar în care i-am introdus pe cititorii noştri. Un om veni să deschidă. Era omul cu ochelari albaştri.
— Eşti foarte exactă, doamnă contesă, zise el, nu te aşteptam până mâine.

Capitolul LII

Omul cu ochelari albaştri o introduse pe contesă în odaia din spate, aceea pe care el o numea cabinetul său de lucru.
Îi dădu un fotoliu lângă sobă şi el stătu respectuos în picioare în faţa ei.
Ea avu un gest de adevărată contesă, de contesă înnăscută.
— Luaţi loc, domnule, vă rog, zise ea.
— Doamnă, îi zise omul cu ochelari albaştri, ne-am văzut timp de o oră la Belle-Isle; timpul a fost scurt pentru a ne lămuri. N-am putut decât să-ţi arăt în grabă că posedam secretul dumitale şi că, dacă vei încerca ceva, fără consimţământul meu, nu vei reuşi…
Contesa îşi muşcă buzele, omul cu ochelari albaştri continuă:
— M-am limitat doar la a vă făgădui jumătate din averea

baroanei René şi, în viitor, mâna lui Andreevici.

Ultima afirmaţie făcu să bată inima contesei.

— În fine, ţi-am dat întâlnire aici la un interval de trei zile. Soseşti după două zile, asta e o minune a punctualităţii, şi-ţi mulţumesc.

Contesa d'Estournelle se uita la acel straniu personaj cu curiozitate.

— Nu te-am recunoscut decât după voce, zise ea, aşa eşti de schimbat.

El surâse.

— Este firesc, deoarece îmi schimb faţa în toate zilele, zise el, dar să vorbim serios. Te cunosc, doamnă contesă.

— Ah!

— Am jucat lansquenet cu dumneata acum doisprezece ani sau treisprezece ani... Te numeai Topaz.

Contesa roşi.

— Nu mai evoca aceste amănunte retrospective, zise ea.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc totuşi ceva.

— Să vedem.

— Într-o seară, acum treisprezece ani erai călare. În pădurea Boulogne. Calul dumitale s-a speriat, şi şi-a sfărâmat capul de un arbore. Un tânăr care trecea pe acolo te-a ridicat leşinată şi te-a urcat într-un faeton. El te-a condus acasă. Stăteai atunci în strada Madeleine.

— E adevărat, zise contesa d'Estournelle.

— Atunci erai bine instalată şi contele olandez Van-Held se ruina pentru dumneata.

— Şi asta e adevărat.

— Îţi aminteşti de acel tânăr?

— Da, e un om care a dispărut. După unii, era un marchiz, după alţii un aventurier, care a lăsat după dânsul un renume de teroare şi îndrăzneală; el se numea, cred, Rocambole.

— Eu sunt, zise simplu omul cu ochelari albaştri.

Această mărturisire, făcută cu multă linişte, produse o impresie imensă şi teribilă asupra tinerei femei.

— Doamnă, reluă acest om, dacă a fost pe lume un om îndrăzneţ, bine înzestrat pentru rău, mult timp fericit, acela sunt eu. Timp de mai mulţi ani am fost o putere misterioasă, ocultă, o putere care producea fiori de teamă. Eram consultat şi temut. Am făcut căsătorii şi le-am stricat: am redat părinţilor pe copiii lor şi am privat copiii de părinţii lor; mă scăpam de un om ca de o muscă; suprimam o familie din

cartea omenirii, cum se şterge un cuvânt cu condeiul. Ei bine! am fost într-o zi învins de o femeie care avea drapelul datoriei în mână. Atunci m-am căit şi pentru aceasta astăzi sunt mai tare decât dumneata.

Fără să vrea contesa se înfioră. Omul cu ochelari albaştri continuă:

— Dacă voieşti să mergi alături de mine vei triumfa; dacă vei încerca să mi le împotriveşti, vei fi zdrobită.

Contesa d'Estournelle deveni uimită şi murmură cu o voce liniştită:

— De ce n-aş merge alături de dumneata, dacă te vei ţine de făgăduielile pe care le-ai făcut?

— Mă voi ţine.

— Atunci…

Contesa nu putu să termine, căci se auzi clopotul sunând.

— Dă-mi voie un moment, doamnă, zise omul cu ochelari albaştri.

El se duse să deschidă şi se întoarse ţinând în mână o scrisoare.

— Asta te priveşte, doamnă, zise el.

— Pe mine? zise contesa uimită.

— E un mic raport al poliţiei mele particulare. Ascultă…

Şi citi.

„Contesa şi amica ei Smarald au sosit alaltăseară la Paris. Smarald s-a dus direct la ea; contesa a descins în, strada Blanche Nr. 15, într-un mic apartament mobilat, sub numele de doamna văduvă Durocher. Aceasta a ieşit a doua zi, la ora nouă, în trăsură. Ea s-a dus în strada Saint-Peres, dar nu a urcat la dânsa în casă.

Ea s-a mulţumit să vadă dacă era lumină la ferestrele apartamentului său.

Lipsa totală de lumină a făcut-o să creadă că servitorii nu erau acasă şi că, bărbatul ei, ca de obicei se afla la cafenea sau vreun tripou.

Ea s-a întors în strada Blanche.

Astăzi contesa a ieşit pe la orele şase în trăsură. În momentul în care a sosit în strada Saint-Lazare a întâlnit pe trotuar un bărbat în vârstă pe care l-a luat în trăsură lângă dânsa. Acesta era vicontele de la Morlière.

Contesa şi dânsul s-au dus la Champs-Élysées şi au prânzit la Ledoyen, într-un separeu alături de acela unde prânzeau

Victor de Passe-Croix şi Paul de la Morlière.”

Omul cu ochelari albaştri îşi întrerupse cititul şi o privi pe contesa d’Estournelle. Aceasta era înmărmurită.

— Ai o poliţie admirabilă! zise ea cu un entuziasm naiv.

— Şi socotesc a te întrebuinţa şi pe dumneata, doamna.

— Cum asta?

Rocambole luă loc:

— Mai întâi trebuie să îmi spui în ce scop ai prânzit cu vicontele?

— Ţii la asta?

— Foarte mult. Şi, doamnă… bagă de seamă. Dacă nu eşti sinceră cu mine, dacă observ în răspunsurile dumitale cea mai mică ezitare, te părăsesc…

Pentru prima dată în viaţa ei, contesa întâlnise un stăpân. Ea se simţea cu totul în ghearele acestui sfinx cu mai multe feţe, cu deghizări nesfârşite, şi a cărui şiretenie întrecea tot ceea ce dânsa putuse visa vreodată.

— Cu adevărat, zise ea, nu te vei ţine de făgăduielile dumitale?

— Nu.

— Şi îţi vei pune ameninţările în practică?

— Da.

Accentul omului cu ochelari albaştri o îngheţă pe contesa d’Estournelle.

— Ascultă-mă bine, continuă el. Întâmplarea care te-a aruncat în calea mea ca un obstacol, pe care eram însărcinat să-l suprim, întâmplarea, zic, îmi aduce o nouă combinaţie: face din dumneata un instrument de care, cred, mă voi putea servi…

— Cum?

— Spune-mi mai întâi de ce ai prânzit cu vicontele?

— L-am întâlnit întâmplător. Ştii că el îl cunoaşte pe bărbatul meu?

— Da.

— Teama că el, fără voie, ar putea să trădeze prezenţa mea la Paris m-a făcut să-l opresc spre a-l ruga să păstreze tăcerea.

— Bine. Apoi?!

— El era zăpăcit, avea ochii plini de lacrimi. Am ghicit că acest bătrân avea vreo imensă durere. Un sentiment de milă…

— Aş! o întrerupse omul cu ochelari albaştri, cu cinism, spune mai bine un sentiment de curiozitate…

— Fie. Am ghicit că era amorezat.

— Drace! Ieşea de la Saphire, care îl gonise.

— Cum, deci ştii şi asta.

— Ştiu totul.

— Ciudat om! murmură contesa d’Estournelle.

Şi ea continuă:

— Ne-am dus la Ladoyen. I-am făgăduit că-i voi aduce la picioarele lui pe fata care îl gonise. La Ladoyen, după cum spune raportul agentului dumitale, fiul vicontelui şi Victor au venit să prânzească într-un separeu vecin.

— Aţi auzit convorbirea lor?

— Da.

Şi contesa povesti ceea ce auzise.

— Ei bine, doamnă, zise atunci omul cu ochelari albaştri, informaţia pe care ţi-o dau va desluşi pentru dumneata într-un chip neaşteptat situaţia. Oamenii misterioşi care te urmăresc şi al căror agent sunt, sunt tot aceeaşi care îl urmăresc pe vicontele de la Morlière şi pe Victor de Passe-Croix.

Contesa făcu o mişcare. Rocambole continuă:

— Baronul, vicontele şi vărul lor, marchizul de Morfontaine au furat tot ca şi dumneata, o moştenire. Acum hotărăşte: vrei să ne serveşti sau să faci cauză comună cu dânşii.

Contesa îşi încruntă sprâncenele.

— Taci? zise omul cu ochelari albaştri. Ei bine. Îţi dau timp până mâine, când la orele zece seara voi avea onoarea de a mă prezenta la dumneata. Vom iscăli pacea sau vom reîncepe războiul.

— Fie, zise contesa sculându-se, pe mâine, domnule.

Omul cu ochelari albaştri o reconduse cu toate onorurile cuvenite. Apoi, după ce ea plecă, se aşeză lângă sobă şi stătu mult timp gânditor.

„E foarte tare această femeie, îşi zise el, în fine. Ea are calm, prezenţă de spirit, şi numai niţel mai trebuia ca aceşti frumoşi *Cavaleri ai Nopţii* să îmi strice combinaţiile mele, iar ea să ne rostogolească la pământ”.

Şi omul cu ochelari albaştri scrise această notă:

„Să fie urmărită, mai mult ca oricând, contesa d’Estournelle, mai ales de acum până mâine seară…”

Capitolul LIII

L-am lăsat pe Andreevici închis în pivniţa din stânca colibei de pescari, la Belle-Isle. Primul moment a fost teribil pentru dânsul.

El se găsi cufundat în cel mai mare întuneric, părăsit şi fără îndoială victima vreunei infame curse.

La început strigă, dădu cu pumnul şi cu picioarele în uşă, dar ea rezistă.

El chemă, dar nu i se răspunse. Timp de o oră în prada unei nebunii furioase, se dădea cu capul de ziduri. Apoi se linişti şi avu un fel de oboseală generală, care îi permise să cugete şi să se întrebe cine erau oamenii care îl făcuseră să cadă într-o cursă şi ce vroiau cu dânsul.

Două versiuni probabile se ofereau spiritului său.

Acest om, care îl cunoştea aşa de bine şi se prezentase drept unul din amicii căpitanului Grain-de-Sel, nu era acel personaj misterios şi teribil care o urmărea pe iubita lui, doamna Durocher?

Sau aceşti oameni erau uneltele contelui d’Estournelle.

Această din urmă presupunere îl făcu să se înfioare din cap până în picioare.

Dacă era astfel, nu mai încăpea nici o îndoială că era condamnat să moară de foame în fundul acelei pivniţe.

Restul nopţii trecu pentru tânărul om în cele mai teribile chinuri.

În fine o rază de lumină străbătu până în fundul pivniţei, pe o gaură strâmtă făcută în stâncă.

Se făcea ziuă şi Andreevici respiră puţin.

După câteva minute el crezu că aude un zgomot, trase cu urechea şi deosebi un pas încet şi măsurat care sugera o persoană coborând treptele ce conduceau la închisoarea lui.

Într-adevăr, aceşti paşi se opriră lângă uşă; o cheie pătrunse în broască şi deodată un om apăru în prag cu o lampă în mână.

Era acela care îl înhăţase de gât pe Andreevici; era falsul pilot.

— Ah, mizerabile! strigă prizonierul rus.

Falsul pilot intră înăuntru, închise uşa după dânsul, puse lampa pe pământ şi se aşeză jos.

Apoi duse un deget la buze şi îi spuse lui Andreevici:

— Nu te supăra: vin să te eliberez… Dar mai înainte vreau să vorbesc cu dumneata.

— Vii să mă eliberezi? strigă Andreevici.

— Da.

— Adevărat? Mă vei lăsa să ies de aici?

— Pentru asta am venit.

— Dar nu spre a mă conduce într-o nouă închisoare?

— Nu. Am venit spre a-ţi da o aprobare a comandantului pieţei, care te va autoriza să te duci la Paris.

Andreevici scoase un ţipăt de bucurie.

— Mă prind, răspunse surâzând falsul pilot, că m-ai luat drept un asasin.

— Drace!

— Plătit de contele d'Estournelle?

Fata lui Andreevici arăta că acel om nu greşea.

Acesta reluă:

— Dacă te vei duce la vilă, nu o vei mai găsi pe Durocher.

— De ce?

— Ea a plecat.

— Plecat? strigă Andreevici dezolat; ea a plecat?

— Astăzi dimineaţă.

— Dar unde s-a dus?

— La Paris.

— Dar, zise Andreevici, ea n-a putut pleca fără să-ţi spună…

— Ea mi-a remis o scrisoare pentru dumneata.

Falsul pilot întinse tânărului un bilet pe care el îl deschise în grabă:

„Du-te la Paris, amicul meu, spunea doamna Durocher, ne vom regăsi. Descinde în strada Saint-Honoré, la hotelul Hamburg şi aşteaptă veşti de la mine.”

— Vezi că nu mint, zise falsul pilot.

— Dar în fine, întrebă Andreevici, de ce m-ai oprit ieri să mă duc la vilă?

— Spre a te salva.

— Deci riscam într-adevăr un pericol de moarte?

— Un om care trebuia să te ucidă era ascuns în grădină.

— Cine ştie?

Şi tânărul surâse cu mândrie, pe când un fulger trecu prin ochi lui.

— Dar, reluă falsul pilot, n-avem vreme să ne ocupăm de

toate aceste lucruri. Să ne gândim la ceva mai urgent. Mă vei urma.

— Bun!

— Când vei fi afară din colibă te vei duce drept la Locmaria.

— Şi apoi?

— Acolo te vei prezenta la ofiţerul portului cu permisiunea dumitale în mână.

— Unde e acea permisiune?

— Iat-o. E un paşaport în regulă: după ce îl va viza, te vei îmbarca la bordul unui vapor ce pleacă la Nantes. Ah! un moment, zise falsul pilot, uitam ce e mai important. Căpitanul Grain-de-Sel şi amicii săi s-au gândit că vei avea nevoie de bani. Ei m-au însărcinat să-ţi remit această pungă. Ea conţine două mii de franci. La Paris ţi se va da tot ce îţi va trebui.

— Ca avans din moştenirea mea? întrebă Andreevici cu mândrie.

— Desigur.

Falsul pilot deschise uşa pivniţei, luă lampa şi zise tânărului:

— Urmează-mă şi bagă de seamă că treptele sunt lunecoase.

El trecu cel dintâi şi ţinea lampa în aşa fel ca să lumineze calea lui Andreevici.

Când acesta ajunse în colibă, observă că cei doi oameni din ajun dispăruseră.

Dar când trecea pe lângă pat el auzi un sforăit.

— Ce-i asta? zise el dând repede la o parte perdelele de la pat.

El văzu un tânăr care dormea îmbrăcat, lungit pe spate, şi se dădu înapoi cu un pas.

El îl recunoscuse pe călătorul care în ajun, coborând din vapor, se dusese la hanul LA VULPEA DE AUR.

— Cine e acest om? întrebă Andreevici.

— Acela care trebuia să te ucidă, răspunse pilotul.

El îl luă de braţ şi îl scoase din colibă.

— Dar acest om…

— Tăcere! E un mister. Pleacă.

El îl împinse pe drumul spre Locmaria şi închise uşa colibei.

După cinci ore Andreevici sosea la Nantes.

Acolo el se dezbrăcă de tunica verde a prizonierilor ruşi şi îşi cumpără haine.

În aceeaşi seară luă trenul şi a doua zi dimineaţă sosi la

Paris.

Biletul doamnei Durocher îl sfătuia să descindă la hotelul Hamburg. El nu uită această recomandaţie.

Se duse deci în strada Saint-Honoré, ceru o odaie şi se culcă.

Deşteptându-se pe la amiază, se duse la fereastră şi se uită cu un fel de extaz la mulţimea trecătorilor care se duceau şi veneau.

El aspira cu deliciu aerul parizian. El simţea toate bucuriile exilatului reîntors în patria sa.

Deodată auzi o bătaie în uşă: era chelnerul, care îi aducea o scrisoare.

Cu toate acestea el nu-şi dăduse încă numele la recepţie şi se credea cu totul necunoscut.

Plicul scrisorii era alb, de altfel, şi n-avea nici o adresă.

— Domnule, zise chelnerul, sunt însărcinat să vă remit această scrisoare. A adus-o un servitor în livrea care a spus să o dau unui tânăr călător sosit astăzi dimineaţă din Nantes. Eşti dumneata, nu-i aşa?

— Probabil, zise Andreevici deschizând scrisoarea. Ea era semnată: Un amic al căpitanului Grain-de-Sel şi concepută astfel:

„Domnul baron René e rugat cu stăruinţă să nu iasă ziua până la un nou ordin. Dacă el vrea să meargă să ia puţin aer seara, e sfătuit să meargă în trăsură şi să evite cartierele prea frecventate.”

— Ei au dreptate, se gândi Andreevici. Cu toate astea aş dori să-l văd pe bătrânul Baptistin.

Andreevici respectă recomandaţia dată. El stătu în odaia sa, unde luă masa.

Seara se duse să se plimbe în grădina Luxembourg. A doua zi avu aceeaşi purtare.

Pe la sfârşitul celei de-a treia zi el începu să găsească ciudată purtarea acestor misterioşi protectori care nu dădeau nici un semn de viaţă. Pe la ora zece el auzi o bătaie în uşă.

Alergă să deschidă şi scoase un strigăt de bucurie.

. . . .

Contesa d’Estournelle, părăsindu-l pe omul cu ochelari albaştri, nu se întoarse în apartamentul ei din strada Blanche,

sub numele de văduva Durocher.
Ea nu s-a dus nici la Smarald, care, după cum se ştie, locuia în strada Olivier. Ea s-a dus pe jos de-a lungul bulevardelor, cu voalul lăsat pe faţă, dar uitându-se mereu spre a vedea dacă era urmărită.
De două-trei ori ea trecu drumul schimbând trotuarul, apoi intră pe strada perpendiculară cu bulevardul şi de acolo se duse în strada Rossini.
Strada era pustie. O birjă staţiona lângă galeria Operei. Contesa urcă repede în trăsură.
— Nu sunt liber, doamnă, zise birjarul.
— Nici chiar pentru douăzeci de franci?
Această propunere avu un efect magic. Birjarul luă biciul în mână şi întrebă:
— Unde mergem?
— La teatru…
Birja porni. Contesa d'Estournelle era aproape sigură că nu fusese urmărită.
Ea se ducea la teatrul Smaraldului, unde era sigură că o va întâlni pe actriţă.
Cu toate că Smarald era în concediu, se ducea să petreacă o oră, două în foaierul artiştilor.
Ea îi scrisese de dimineaţă contesei că seara va fi acolo.
Contesa d'Estournelle intră pe culoar care era puţin cam întunecos, opri un servitor şi îi zise:
— Roagă-o pe doamna Olimpia să coboare! E o treabă urgentă.
Servitorul urcă şi după două minute sosi Smarald.
— Eu sunt, îi spuse contesa. Mai ai căsuţa ta de la bariera Tronului?
— Da.
— Te duci vreodată acolo?
— Niciodată. Servitoarea mea, bătrâna Josefine, se duce uneori să deschidă ferestrele şi curăţă.
— Atunci îmi vei împrumuta casa ta.
— Da, zise Smarald, şi am o cheie chiar aici în cabina mea.
Ea urcă în fugă, lăsând-o pe contesă singură şi se întoarse cu cheia…
— Adio, mulţumesc.
— Pleci?
— În grabă.
— Dar unde te duci?

— Să-l văd pe Andreevici.

Contesa urcă în trăsură şi se duse în strada Mondovi.

Acolo dădu douăzeci de franci birjarului şi îi spuse:

— Îţi voi mai da douăzeci de franci dacă aştepţi. Ea coborî şi se duse în strada Saint-Honoré, trecu ca o umbră prin faţa portarului de la hotelul în care descinsese Andreevici, şi întâlnind o chelneriţă o întrebă:

— Ce număr de cameră are tânărul sosit acum două zile de la Nantes?

— Numărul 7.

— Mulţumesc.

Contesa se duse la numărul 7 şi acolo bătu la uşă.

— Intră! zise o voce care făcu inima ei să-i bată.

Ea recunoscuse vocea lui Andreevici.

Tânărul veni să deschidă şi atunci el scoase un ţipăt de bucurie.

— Dumneata aici, doamnă!? zise el. Ah, cât eşti de bună.

— Prietene, zise contesa, eram grăbită să ajung la Paris, pentru a te vedea şi a te scăpa de o infamă uneltire.

— Ce vrei să spui, doamnă? întrebă Andreevici uimit.

— Nu pot să mă explic aici. Dar trebuie să-ţi vorbesc chiar astă seară.

— Unde?

Ea păru că se gândeşte.

— Ieşi în toate serile?

— Da, doamnă.

— Vei ieşi diseară?

— Fără îndoială.

— Unde vrei să mergi?

— La Tuileries.

— Ei bine, să ne întâlnim peste un sfert de oră, la grilajul care se află în piaţa Vendôme.

Şi ea dispăru mai înainte ca Andreevici să aibă timpul de a replica sau de a face cea mai mică obiecţie.

Ea trecu, cu voalul lăsat pe faţă, pe dinaintea lojei portarului.

Era într-o duminică. Portarul era singur şi moţăia de somn.

Strada Saint-Honoré era deşartă.

Contesa se duse pe jos până în str. Rivoli.

După zece minute ea îl văzu pe Andreevici sosind.

Acesta era îmbrăcat cu un mare palton negru, al cărui guler îl ridicase şi care îi acoperea o parte din faţă.

Cădea o ploaie măruntă şi pătrunzătoare.

Contesa îl recunoscu pe tânăr după mers, dar înainte de a-i vorbi, se asigură că nimeni nu o urmărea.

Ea îi puse mâna pe umăr şi îi spuse:

— Vino!

Andreevici o urmă.

Trăsura pe care contesa o luase staţiona tot în strada Mondovi.

Ea urcă şi spuse birjarului.

— Bariera Tronului!

Andreevici era din ce în ce mai uimit.

— Vino! zicea contesa. Pentru ca să-ţi spun ceea ce doresc, trebuie să fim singuri între patru ziduri. Birjarul care ne conduce e deja prea aproape de noi.

— Dumnezeule! zise Andreevici, cât m-ai intriga dacă n-aş fi aşa fericit că sunt lângă dumneata!

Ea lăsă ca să-i ia mâinile pe care el le sărută cu pornire.

Andreevici continuă:

— Dar cel puţin îmi vei explica, doamnă, de ce acest om a pus mâna pe mine şi m-a împiedicat a mă duce la întâlnirea pe care mi-ai dat-o, şi…

Ea îi puse o mână pe gură.

— Tot mister, zis ea, dar linişteşte-le, totul se va lămuri.

Birja mergea repede ca vântul. Făgăduiala celor douăzeci de franci stimula zelul birjarului şi dădea aripi calului.

După ce trecu prin strada Rivoli şi Saint-Antoine, trăsura străbătu piaţa Bastiliei şi în curând ajunse la barieră.

Acolo contesa d'Estournelle coborî.

— Urmează-mă, zise ea tânărului prizonier rus.

La o distanţă de trei sute de paşi ea se opri.

În faţa sa se afla o căsuţă cu un etaj, ale cărei ferestre erau închise şi care părea nelocuită.

Ea scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa.

Andreevici, care se afla după dânsa, se găsi într-un coridor întunecos.

— Unde suntem? zise el.

— La mine, sau mai bine zis la o prietenă, răspunse, ea. Ia-mă de mână şi vino…

Ea îl târî în întuneric şi închise uşa.

Contesa mai venise în această casă şi o cunoştea foarte bine.

La capătul coridorului ea puse piciorul pe prima treapta a

unei scări răsucite.

Andreevici o urma din ce în ce mai uimit.

La a treizecea treaptă contesa se opri şi deschise o uşă.

— Acum, zise contesa, trebuie să facem lumină.

Ea făcu doi paşi şi aprinse o lumânare a cărei flacără lumină odaia în care se aflau.

Era un frumos salonaş, mobilat cu un gust ales. Înconjurat de tablouri şi de obiecte de artă.

Contesa, după ce închise uşa, îl luă pe Andreevici, şi îl puse să stea lângă dânsa pe o canapea.

— Prietene, îi zise ea atunci, ai curaj?

— Ştii că aş muri pentru dumneata, răspunse tânărul cu entuziasm.

— Trebuie, din contră, să trăieşti... repetă ea, cu toată mărturisirea pe care ţi-o voi face.

— Dumnezeul meu! zise el, ce voi afla dar, doamnă?

— Mă iubeşti?

— Ca un nebun.

— Şi te-ai gândit să mă iei de nevastă?

— Întotdeauna.

— Totuşi...

— Oh! hotărârea mea e luată.

— Şi dacă ar fi cu neputinţă?

— Nimic nu e cu neputinţă. De altfel, dacă dumneata vrei, cine s-ar putea opune?

— Fatalitatea.

Andreevici se sculă palid ca ceara şi o privi pe contesă.

— Explică-te, doamnă, murmură el, ai milă de mine şi explică-te.

— Prietene, zise ea, nu pot să fiu soţia dumitale... sunt a altuia... sunt măritată...

Andreevici scoase un ţipăt şi se clătină ca un om lovit de moarte.

„Bine! se gândi contesa, mă iubeşte îndeajuns spre a îmi aparţine cu totul...”

Capitolul LIV

Contesa luă mâinile lui Andreevici într-ale sale.

— Haide, copile, îi zise ea, fii tare, fii raţional... nu-l iubesc... şi te iubesc pe tine.

El o privea tot disperat.

— Gaston, reluă ea, îl urăsc pe bărbatul meu fiindcă e nedemn de amorul meu, fiindcă nu vreau să fiu complicea crimelor sale.

Andreevici tresări.

— De ce crime vorbeşti, doamnă?

— Bărbatul meu, răspunse ea, este un hoţ de moştenire.

Tânărul făcu o mişcare.

— Ascultă, continuă ea, sunt o sărmană femeie nenorocită şi calomniată; s-a spus despre mine că sunt o femeie pierdută şi mulţi oameni mă cred culpabilă…

Ea îşi luă capul în mâini şi două lacrimi picară din ochii ei.

În toate aceste cuvinte era pentru Andreevici o ciudată confuzie.

— O femeie pierdută, dumneata, zise el cu indignare, cine a putut spune asta?

Ea fixă asupra lui ochii săi plini de lacrimi:

— Dumneata! zise ea.

Cerul dacă ar fi căzut asupra lui Andreevici şi nu l-ar fi zdrobit mai mult decât acest cuvânt.

El o privi pe contesă zăpăcit şi murmură:

— Iată ce nu pricep deloc. Trebuie să fii nebună.

— Ferească Dumnezeu! răspunse ea. Căci nebunii n-au niciodată conştiinţă de durerea lor.

— Eu! reluă el, eu!… Te-am tratat de…

Contesa se sculă în picioare, păru că face o sforţare supraomenească şi privindu-l pe Andreevici în faţă, îi zise:

— Domnule baron Gaston René, mă numesc contesa d’Estournelle!

Andreevici închise ochii şi crezu că va muri.

Contesa îl susţinu în braţele sale, şi de astă dată, supunându-se unui adevărat elan de pasiune, îl strânse în braţe cu un fel de furie.

— Ucide-mă! zise ea, dar nu mă mai dispreţui. Dacă e adevărat că amorul reabilitează, sunt de aici înainte, fără pată; căci te iubesc.

Era un accent de adevărată pasiune în aceste cuvinte, o emoţie aşa de mare în vocea care le pronunţa, o atitudine aşa de rugătoare şi în acelaşi timp de disperare în toată persoana contesei, încât Andreevici strigă:

— Eşti un înger!

El se puse, în genunchi în faţa ei.

— Iartă-mă, murmură el.

Ea scoase un ţipăt de bucurie. Îl reluă în braţele sale şi îl strânse cu pasiune.

— Nu mă dispreţuieşti aşadar, iubitul meu Gaston? strigă ea.

— Lacrimile tale îmi spun că eşti cea mai bună dintre femei!

— Nu mă urăşti?

— Te iubesc!…

Atunci ea îl aşeză din nou lângă dânsa şi continuă:

— Acum când ştii foarte bine că nu sunt complicea acestui mizerabil, al cărui nume, vai! îl port, trebuie să-ţi spun ce am făcut pentru tine.

— Vorbeşte.

— Bărbatul meu avusese îndemânarea de a mă convinge că eşti adevăratul Andreevici, adică fiul cazacului. De atunci mi s-a părut foarte natural de a nu ne lăsa despuiaţi de moştenirea baronesei René de către un aventurier. Dar am aflat mai târziu tot adevărul.

— Cum?

— Prin omul care te-a oprit să vii la mine în noaptea când te aşteptam. Bărbatul meu de care fugisem, se aflase pe urmele mele.

— Şi când ai ştiut adevărul?…

— Am vrut să te văd. Am venit la Belle-Isle. După ce te-am văzut, te-am iubit… şi din ziua în care te-am iubit… am făcut jurământul de a-ţi reda moştenirea. Mâine o voi vedea pe baroneasă; îi voi spune totul… şi chiar în aceeaşi seară te voi conduce la dânsa…

Andreevici o privi cu admiraţie.

— Dar bărbatul tău? zise el.

— Îl voi zdrobi în faţa baronesei, de va fi nevoie!

— Dumnezeul meu! murmură tânărul cuprins de un acces de generozitate, ai un copil?

— Da, o fată care sper că va fi onestă şi săracă tot ca şi mama ei.

— Ei bine! Dacă ţi-aş cere o favoare, ai primi-o?

— Vorbeşte…

— Dacă te-aş ruga să primeşti, pentru această copilă jumătate din averea pe care mi-o va da baroneasa?

— Oh! eşti cel mai generos dintre oameni! strigă ea, strângându-i mâinile cu însufleţire.

Andreevici petrecu o oră la genunchii contesei

d'Estournelle, sărutându-i mâinile şi spunându-i şoapte de amor. Dar în fine contesa se sculă.

— Acum, îi zise ea, să fim cu judecată. E târziu. A sosit ora despărţirii.

— Deja! zise el.

Ea surâse printre lacrimi şi continuă:

— Cu toată recomandaţia care ţi-a fost dată de a nu te arăta ziua, ai stat ieri la fereastră.

— E adevărat.

— Bărbatul meu, cu patru sau cinci tovarăşi ai săi, care i se supun orbeşte, au aflat despre prezenţa ta la Paris. Nu trebuie deci să te reîntorci la hotel.

— Dar… unde să mă duc.

— Să rămâi aici.

— Aici? zise el mirat.

— Această casă este la dispoziţia noastră. Suntem într-un cartier neştiut. Nimeni nu ne va găsi.

— Fie, zise Andreevici. Ordonă şi mă voi supune.

Ea îl puse să viziteze casa. În afară de salon, mai era un mic dormitor, parfumat şi în care tânărul intră suspinând.

După zece minute contesa urcă într-o trăsură din piaţa Tronului.

„Cred acum, îşi zise ea, că pot ţine piept fostului marchiz de Chamery şi să-l iau sub protecţia mea pe vicontele de la Morlière. E un om deştept şi va găsi un mijloc de a mă scăpa de bărbatul meu."

Când contesa sosi pe bulevardul Beaumarchais, coborî într-o bibliotecă unde ceru un toc şi cerneală. Ea scrise vicontelui de la Morlière următorul bilet:

„Scumpul meu aliat, îmi iau libertatea de a grăbi întâlnirea noastră. Vino mâine dimineaţă, pe la ora nouă, în strada Blanche nr. 15. Am ştiri bune să-ţi dau."

Contesa chemă un comisionar şi îi dădu doi franci şi scrisoarea.

Apoi se duse pe jos acasă.

Contesa se instalase pe strada Blanche într-un chip foarte modest; ea luase o servitoare care era şi bucătăreasă şi fată în casă.

Era aproape de miezul nopţii; contesa se urcă în pat şi cu mare greutate adormi.

La ora şapte dimineaţa, ea dormea adânc când fu deşteptată de sunetul clopoţelului.

„Să fie vicontele de la Morlière, îşi spuse ea, îmbrăcându-se în grabă cu un capot.”

Servitoarea sosi şi spuse:

— Doamnă, este domnul din strada Michodière.

Ea tresări.

„Ce poate să dorească el aşa de dimineaţă?” se gândi ea.

Dădu ordin să fie introdus în salon şi-şi termină în grabă toaleta.

Când ea intră în salon, văzu stând pe canapea un om tânăr încă, bine îmbrăcat şi cu o înfăţişare elegantă.

Acest personaj nu mai semăna cu omul cu ochelari albaştri, şi nici cu falsul pilot, de la Belle-Isle.

— Scuză-mă, doamnă, zise el pe un ton foarte curtenitor, că m-am prezentat la dumneata la o oră aşa de matinală.

— E adevărat, zise ea, privindu-l cu ezitare…

— Mă prind, zise el surâzând, că nu mai fi recunoscut cu toate că ne-am văzut aseară?!

— Nu recunosc decât vocea dumitale.

— Asta e de-ajuns. În schimb trebuie să-ţi aminteşti de adevăratul marchiz de Chamery, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci să vorbim. Îţi cer, deci, iertare, doamnă, că te-am sculat aşa de dimineaţă. Dar asta e fiindcă ţineam să te văd înainte de sosirea vicontelui de la Morlière.

Contesa făcu o mişcare, dar răspunse:

— Oh! aveai timp, el nu va veni decât diseară.

— Ba nu; i-ai dat întâlnire pentru orele nouă dimineaţa.

— Eu?! exclamă contesa încercând să fie îndrăzneaţă.

— Drace! iată scrisoarea dumitale.

Şi ciudatul personaj îi dădu contesei d’Estournelle scrisoarea pe care ea o trimisese în ajun vicontelui de la Morlière.

Apoi el adăugă:

— Comisionarul căruia i-ai dat scrisoarea e unul din agenţii mei. El te-a urmărit de la uşa mea până la teatru, de acolo până în strada Saint-Honoré şi de acolo până în strada Rivoli.

Aici te-a văzut urcându-te în trăsură împreună cu Andreevici pe care l-ai lăsat la bariera Tronului, în casa amicei dumitale Smarald.

— Dar asta e teribil! murmură contesa uimită.

— Doamnă, răspunse cu răceală omul cu ochelari albaştri, să dăm cărţile pe faţă; vrei pace sau război?

— Pacea! zise ea, căci văd că nu sunt în stare să lupt cu dumneata.

— Eşti sinceră?

— Interesul meu mă sileşte să fiu.

— Astfel vei deveni instrumentul meu?

— Da, dacă te vei ţine de făgăduiala pe care mi-ai făcut-o la Belle-Isle.

— Mă voi ţine.

— Deci trebuie să-l sacrific pe vicontele de la Morlière?

— Adică trebuie să fii braţul meu drept, mâna răzbunătoare care îl va lovi.

— Cum?

— Îţi voi spune la timpul potrivit, doamnă.

Omul de pe strada Michodière se sculă.

— Cum, pleci deja! zice contesa. Fără să îmi dai nici o altă instrucţiune?

— Voi reveni să te văd.

— Când?

— Diseară, pe la orele opt.

— Dar ce îi voi spune vicontelui?

— Te voi vedea înainte de sosirea lui. Cred că ai face bine ca mâine dimineaţă să te întorci, la domiciliul conjugal.

— De ce?

— Am planul meu de luptă.

— Ciudat om! zise contesa.

— Ah! încă un cuvânt…

— Care?

— Îţi interzic să ieşi astăzi.

— Nici chiar să mă duc să o văd pe Smarald? I-am făgăduit că mă duc să o văd.

— Scrie-i că eşti bolnavă.

— Deci vrei să devin sclavă? zise ea cu nerăbdare.

— Până îl vei vedea pe vicontele de la Morlière.

— Dar, Andreevici…

— Te va aştepta.

Omul din strada Michodière plecă după ce îi sărută respectuos mâna contesei d’Estournelle. El venise pe jos, a plecat tot aşa şi s-a dus în strada Saint-Lazare la Saphire.

Portarul văzându-l că sună la acea uşă, îi zise surâzând:

— Dacă crezi că această doamnă se scoală aşa devreme, te

înşeli…

— Ea se va scula pentru mine, răspunse el sunând cu siguranţa unui om care are obiceiul de a vedea toate uşile deschizându-se în faţa lui.

Într-adevăr, servitoarea veni să deschidă.

— Dar, domnule, zise ea, abia sunt orele opt dimineaţa.

— E adevărat.

— Şi doamna…

— Doamna mă va primi îndată, dacă îi spui numele meu.

— Dar doarme.

— Trezeşte-o!

Tonul lui Rocambole era poruncitor. Servitoarea îl pofti în salon. Apoi, înainte de a pătrunde în odaia stăpânei sale, întrebă:

— Numele domnului?

— John.

Servitoarea stătu mirată şi îl întrebă pe vizitator.

— Dar acesta e un nume de grom, zise ea muşcându-şi buzele.

— Prea puţin contează asta! Anunţă-mă.

După trei minute, servitoarea redeschise uşa.

— Intră, zise ea.

Rocambole intră în dormitor şi o zări pe Saphire încă în pat. Ea se uită la dânsul speriată.

— Ce vrei de la mine? zise dânsa. Trebuie să mă întorc în închisoarea mea din foburgul Saint-Germain?

— Nu, draga mea.

Şi Rocambole se aşeză la căpătâiul patului, luând-o de mână.

— Mititico, zise el, tu ştii ce ne înţeleseserăm la Chamerie?

— Ştiu, răspunse Saphire, că eşti sufletul oamenilor care îl urmăresc pe tatăl scumpului meu Paul… şi că mi-ai jurat că niciodată nu i se va întâmpla vreo nenorocire lui Paul dacă te voi asculta…

— Aşa e.

— Ce vii să îmi ordoni? întrebă ea.

— Timp de trei luni, am voit să te ascunzi de toate privirile pentru ca vicontele să-ţi piardă urma. Apoi într-o zi ţi-am redat libertatea şi ai revenit aici.

— Şi vicontele a venit a doua zi.

— Ştiu. Ieri la orele cinci. E exact?

— Dar de unde ştii?

— După cum ştiu toate lucrurile.

— Ei bine! Trebuie să fug din nou?

— Din contra.

— Ce?

Şi Saphire îl privi din nou pe vizitatorul ei cu curiozitate.

— Cum? zise ea, explică-te, căci nu mai pricep nimic.

— Vei pricepe. Ascultă. Astă seară vei fi gata să ieşi la ora opt fix.

— Apoi?

— Îţi vei pune o toaletă seducătoare. Să fii la fel de frumoasă ca şi când ar trebui să-l vezi pe scumpul tău Paul.

— Apoi?

— La ora opt voi veni să te iau şi vei merge cu mine.

— Unde?

— La doi paşi de aici, la o văduvă, doamna Durocher. E amică a vicontelui de la Morlière.

— Şi vicontele va veni?

— Da.

— Şi ce să-i spun? zise ea.

— Vei face tot ce îţi va cere doamna Durocher, este o prietenă a noastră.

El apăsă tonul pe acest din urmă cuvânt.

— Bine, murmură Saphire, mă voi supune.

Omul cu ochelari albaştri plecă.

— Ah! zise el când ajunse pe pragul uşii, am uitat să-ţi fac o recomandaţie.

— Vorbeşte…

— Paul va veni să te vadă, fără îndoială, ca ieri…

— Cum, ştii că el a venit la mine?

— Ştiu că era în acest cabinet, pe când tatăl său…

— Oh! acest om e un vrăjitor, strigă Saphire cu groază.

— Fie. Deci, dacă Paul vine să te vadă, iată ce te sfătuiesc. Nu-i vei spune nici un cuvânt despre vizita mea, te vei feri să-i spui că îl vei vedea pe tatăl lui astă seară. O indiscreţie din partea ta îi va putea aduce nenorocire…

Chipul în care omul cu ochelari albaştri pronunţă această frază o înfiora pe Saphire.

— Bine, zis ea. Îţi jur că voi fi mută.

— Bine. Pe diseară.

Şi Rocambole ieşi din dormitorul fetei.

Capitolul LV

Aproape în acelaşi moment în care omul cu ochelari albaştri ieşea de la Saphire şi se întorcea acasă, o trăsură venea de la gară.

Pe capra birjarului se aflau mai multe geamantane.

Înăuntru se aflau un om tânăr şi o femeie tânără, amândoi în costum de călătorie.

— Ei bine! scumpa mea amică, zicea baronul Gontran de Neubourg, căci era dânsul, sper că acum îmi vei reda libertatea?

— Nu încă, baroane.

— Cum, nu încă?

— Te voi duce mai întâi la mine, scumpul meu amic.

— Şi apoi?

— Apoi, mă voi mai gândi.

Gontran surâse cu totul enigmatic şi răspunse:

— Te chinuieşti prea mult spre a face un serviciu amicilor tăi.

Cântăreaţa tresări, şi-l privi fix.

— Ce vrei să spui?

— Oh, nimic!

— Cuvintele tale au totuşi un înţeles misterios.

— Dacă vrei. Deci, mergem la tine, scumpa mea?

— Da.

Gontran scoase o ţigară şi o aprinse liniştit. Trăsura ajunse în fine la casa cântăreţei. Poarta se deschise şi servitorii ieşiră înaintea stăpânei lor.

— Gontran, zise Granat, intră în salon şi aşteaptă-mă.

Pe când baronul de Neubourg urca scara, cântăreaţa şopti la urechea servitoarei sale:

— Doamna Olimpia a venit?

— Nu, doamnă.

— Ai scrisori pentru mine?

— Nici una.

— Atunci du-te în strada Blanche la nr. 15, întreabă de doamna Durocher şi spune-i că o aştept.

Servitoarea ieşi şi se întoarse peste un sfert de oră aducând o scrisoare de la contesă.

Scrisoarea pe care Granat o deschise era astfel concepută:

„Nu vreau să ies. Vino îndată, te aştept.

Topaz.”

— O fi bolnavă, se gândi cântăreaţa, ducându-se în salon unde se afla Gontran, care se uita într-un album.

— Amicul meu, îi zise ea, eşti prizonier pe cuvânt de onoare. Ies pentru un moment. Nu fi nerăbdător şi aşteaptă-mă la prânz.

— Bine, zise Gontran care continuă să se uite în album şi nu ridică nici capul.

Granat plecă la contesă. Aceasta se culcase din nou.

— Eşti deci bolnavă? zise cântăreaţa îmbrăţişând-o.

— Nu, dar mi s-a interzis să ies din casă, draga mea.

— De către cine?

— O persoană, care exercită asupra destinului meu o voinţă despotică.

Granat făcu ochii mari.

— Dar tu, zise ea, de unde vii? De ce te-ai întors?

— Mă întorc fiindcă mi-ai scris.

— Eşti nebună?

— N-ai memorie, draga mea. Iată-ţi scrisoarea.

Granat scoase un carnet pe care îl avea la dânsa şi luă dintr-însul o scrisoare pe care o întinse contesei d'Estournelle uimită.

Era scrierea contesei, şi pe adresă se afla scris:

„Doamnei Jeanne D… artistă dramatică,
hotelul Suediei, Bruxelles.”

Scrisoarea era concepută în termenii următori:

„Scumpul meu Granat,

Poţi să te întorci. Cred că nu mai e nevoie să-l ţii pe Gontran departe de Paris. Numai să nu-i dai drumul lui Gontran până nu mă vei vedea.”

Contesa luă această scrisoare, o citi, o întoarse pe toate părţile şi spuse:

— E scrierea mea, dar e opera unui falsificator.

— Dar e cu neputinţă.

— Priveşte data…

— Ei bine! draga mea, în ziua în care această scrisoare a fost pusă la poştă eram la 130 leghe depărtare de Paris.

— Unde?

— La Belle-Isle.

— Vasăzică nu ai scris-o tu?

— Nu.

— Totuşi, e scrierea ta.

— Foarte bine imitată.

— Cine a putut să scrie?

— Oh! ghicesc. Acela sau aceia care mă domină în acest moment.

— Ce vrei să spui?

— Aceia care mă împiedică să ies din casă.

— Explică-te, deci, Topaz.

— Nu, nu pot, zise contesa cu hotărâre.

— Prin urmare, nu poţi să-mi spui nimic?

— Nu.

— Poate că nu mai ai nevoie de noi?

— Pentru moment.

Cântăreaţa îşi muşcă cu necaz buzele ei roşii.

— Iată prima dată când ai un secret faţă de mine.

Contesa îi luă mâinile şi o privi cu dragoste.

— Sărmană Granat, zise ea, cum vrei să-ţi explic ce nu pricep eu însămi? Mă plec în acest moment sub o mână de fier, care poate să mă zdrobească dacă rezist şi care mă va servi dacă mă voi supune.

— Ah! care… te… va servi?

— Da, vino mâine, poate îţi voi putea spune ceva.

— Fie. Adio.

Granat plecă puţin cam supărată de mutismul contesei. Ea intră la dânsa şi îl găsi pe Gontran fumând liniştit şi citind un ziar.

— Amicul meu, îi zis ea, eşti liber; după masă, totuşi.

— Ah! zise Gontran, vrei să mâncăm împreună?

— Fără îndoială.

— Ei bine! dă ordine… căci mor de foame.

— Să vedem, zise ea surâzând şi aşezându-se lângă dânsul, asta nu te miră că-ţi redau libertatea?

— Deloc.

— Ce? zise ea privindu-l uimită.

Gontran începu să râdă.

— Eşti o femeie tare, Jeanne, dar nu există nici un bun general, care să nu fi fost învins…

Cântăreaţa tresări.

— Ce vrei să spui? întrebă ea neliniştită.

— Te-ai căznit mult să mă duci departe de Paris. Mai întâi

mi-ai spus că ai nevoie de mine, apoi mi-ai mărturisit că ţi-a revenit amorul pe care îl aveai pentru mine.

— E adevărat!

— Lasă, iubita mea, minţeai ca mama noastră, Eva, şi m-ai dus în Belgia numai spre a mă împiedica de mă bate cu contele d'Estournelle.

— Ştii asta?

— De opt zile.

— Şi n-ai căutat să scapi… să-ţi iei cuvântul dat?…

— Deloc. Îţi aminteşti că într-o seară, în faţa teatrului Momsaic, ne-a ieşit în cale un om prost îmbrăcat, care mi-a cerut voie să-şi aprindă ţigara.

— Da.

— Acest om mi-a strecurat în mână un bilet pe care iată-l.

Ea citi.

„Domnul baron de Neubourg poale să stea la Bruxelles atât cât îi va plăcea. Absenţa lui nu va împiedica cu nimic operaţiile C.N.”

Un R era semnătura acestui bilet.

— Dar amicul meu, zise Jeanne cu necaz, atunci ţi-ai bătut joc de mine?

— Puţin, draga mea. Şi dacă vrei să mai mă ţii… mă simt foarte bine la tine…

— Nu, poţi să pleci. Nu mă mai amestec în afacerile altora, murmură Jeanne cu necaz.

— Cum doreşti.

Gontran şi Jeanne prânziră amândoi.

Apoi Gontran îşi luă pălăria, trimise să i se aducă o trăsură şi se despărţi de fosta lui amantă.

Când el sosi acasă, un om ce trecea pe trotuarul opus se opri brusc.

Era contele d'Estournelle, roşu la faţă, şi în mod evident beat.

De când contesa plecase în misterioasa ei călătorie, fostul căpitan de cavalerie îşi reluase relele sale obiceiuri.

El juca în toate nopţile şi se îmbăta.

În acea zi el ieşea din cafeneaua Riche, unde prânzise şi unde raţiunea lui rămăsese pe fundul unei sticle.

Vederea lui Gontran îl înfurie peste măsură.

El uită înţeleptele recomandaţii ale contesei şi apropiindu-se de baron, îl luă cu bruscheţe de braţ.

— Ah! în fine, domnule, îi zise el, e o fericire că te văd.

Gontran făcu un pas înapoi.

— Oh! de astă dată nu îmi vei scăpa! strigă contele d’Estournelle.

Vocea lui era ameninţătoare.

— Domnule, îi zise cu răceală baronul, nu m-am gândit niciodată să-ţi scap, şi mâine de dimineaţă…

— Nu! exclamă contele furios, ci îndată!

— Cum doreşti! răspunse Gontran, care făcu reflecţia că poate amicii săi în lipsa lui, stabiliseră un alt plan de luptă.

„Cu atât mai rău! îşi zise el. Nu pot să mă las a fi insultat de acest beţiv.”

Şi făcu un pas spre conte, care luase o atitudine ameninţătoare.

— Domnule, îi zise el, voi fi la dispoziţia dumitale oricând vei voi.

— Atunci chiar acum.

— Fie, acum. Cred că îmi vei da timpul de a urca până la mine?

— Da, dar voi sta de santinelă la poartă.

Ultimele cuvinte îl exasperară pe Gontran.

— Domnule, zise contele, te consider drept un gentilom prost crescut şi voi încerca să te ucid pentru a scăpa societatea de un beţiv ca dumneata.

Şi întorcându-i spatele urcă la dânsul. Dintr-o întâmplare providenţială marchizul de Verne era la Gontran.

Marchizul fusese înştiinţat printr-o scrisoare a personajului din strada Michodière, cu o oră înainte de sosirea lui Gontran.

„Domnul de Neubourg se va întoarce probabil acasă, spunea biletul. *Împiedică-l să se întâlnească cu contele d’Estournelle.”*

Marchizul se dusese la Gontran, intrase în casă şi îi spusese servitorului:

— Stăpânul tău va sosi astăzi, îl voi aştepta.

— Ah! soseşti la timp, zise el văzându-l pe Gontran intrând, cred că este nevoie de tine.

— Unde?

— În strada Michodière.

— Din nenorocire, zise Gontran, nu voi avea timpul de a mă duce.

Şi-şi scoase haina de călătorie.

— De ce? întrebă marchizul.

— Fiindcă trebuie să mă bat peste o oră.

Marchizul de Verne îl privi mirat.

— Cu cine? întrebă el.

— Cu contele d'Estournelle, care stă de santinelă jos la poartă.

— Dar eu am venit tocmai pentru a te opri să te baţi!

— E cu neputinţă! El m-a provocat şi mă aşteaptă.

— Scumpul meu amic, răspunse marchizul de Verne, nu văd decât o ieşire şi anume să-l luăm ca al doilea martor al tău pe omul din strada Michodière.

— E drept, zise Gontran. În acest chip el va vedea că nu pot face altfel.

Şi scrise misteriosului personaj:

„Te aştept la mine, pentru o afacere urgentă… Vino!”

Servitorul lui Gontran duse scrisoarea, pe când stăpânul său îşi schimba costumul.

Marchizul de Verne se duse la fereastră şi îl văzu pe contele d'Estournelle plimbându-se în sus şi în jos prin faţa porţii.

Valetul îl găsi pe Rocambole în pragul casei sale. El tocmai se întorcea acasă.

Scrisoarea lui Gontran îl făcu să ghicească o parte din adevăr.

— De când a sosit stăpânul tău?

— De zece minute.

— Marchizul de Verne era la dânsul?

— Da, domnule.

— N-ai văzut nimic extraordinar în jurul casei?

— De când a sosit stăpânul tău?

— Ba da; e un domn gras şi roşcat care se plimbă prin faţa porţii.

Omul cu ochelari albaştri îşi încruntă sprâncenele şi ghici.

— Este contele. Îşi spuse el. Fără îndoială el era beat şi l-a întâlnit pe baron. Trebuie să se bată. Du-te de îmi adu o trăsură, îi zise el valetului.

După zece minute, ciudatul şi misteriosul personaj sosea la Gontran.

El îl văzuse în treacăt pe contele d'Estournelle, care se plimba nerăbdător, deoarece baronul îl făcea să aştepte.

— Am priceput totul, zise el intrând la baronul de Neubourg; e beat. Unde l-ai întâlnit?

— La uşă, când veneam acasă; şi m-a întâmpinat cu asemenea cuvinte încât n-am putut da înapoi.

— M-am gândit la asta, zise omul cu ochelari albaştri. De aceea am adus şi două spade.

— Atunci să coborâm…

— E supărător, murmură omul cu ochelari albaştri ieşind de la baron. E supărător… acest om mă pune într-o ciudată încurcătură… Dacă e ucis, pierd cel mai bun mijloc de a o ţine pe contesă în stăpânirea mea… şi am nevoie de dânsa, totuşi…

El îl luă pe baron şi îi zise la ureche:

— El se va bate foarte prost, căci e beat, menajează-l.

— De ce?

— Totul e pierdut, dacă îl ucizi… Caută să-l zgârii la braţ.

— Voi încerca.

Contele stătea la poartă cu mâinile în şolduri.

— Aceşti domni s-au lăsat aşteptaţi cam mult, zise el.

— Cu ei însă n-ai nimic de pierdut, domnule conte d'Estournelle.

— Vom vedea.

— Şi mi se pare, zise baronul, că sunt mai în regulă decât dumneata.

— Crezi?

— Am martori. Unde sunt ai dumitale?

— Îi voi lua, în trecere, de la cafeneaua Riche, domnule.

— Unde mergem?

— La Vincennes.

— Ce noroc! murmură omul cu ochelari albaştri.

Contele făcu semn unei trăsuri ce trecea, se urcă într-însa şi ordonă:

— Mai întâi la cafeneaua Riche şi de acolo la bariera Tronului.

Erau la cafeneaua Riche doi tineri, care se simţeau foarte onoraţi de prietenia contelui d'Estournelle.

Aceşti doi tineri aparţineau burgheziei şi îşi petreceau timpul cheltuind mulţi bani, pe care taţii lor i-au câştigat în comerţ, pariind la curse, jucând pe sume mari şi oferindu-şi serviciile ca martori în duel.

— Tinerii mei amici, le zise contele, urcaţi-vă în trăsură cu mine, trebuie să mă bat şi sunteţi martorii mei.

Cei doi tineri tresăriră de bucurie şi feţele lor se luminară.

— Mergem! ziseră ei.

După o jumătate de oră cele două trăsuri erau în pădurea Vincennes şi se opreau într-un luminiş.

Omul cu ochelari albaştri îl examina pe contele d'Estournelle când coborî din trăsură.

Contele avea o beţie lentă. Vinul lucra asupra lui în mod treptat, adică era cu mult mai beat decât cum plecase din strada Taitbout.

— Dacă nu va fi lovit de apoplexie, murmură el, vom avea mare noroc…

În acel luminiş solul era foarte prielnic pentru un duel.

Se luară spadele şi se arătară contelui d'Estournelle. El le examină şi spuse cu dispreţ.

— Sunt prea uşoare.

— Domnul conte ar fi preferat, fără îndoială, sabia? zise omul cu ochelari albaştri.

— Desigur.

— S-ar putea găsi la Vincennes.

— Oh! nu e nevoie… sunt grăbit… Trebui să sfârşim.

Şi contele îşi scoase sabia.

Contele se înroşise şi mai mult la faţă şi era plin de sudoare.

— Domnule, îi zise Gontran pe un ton batjocoritor, mi se pare că eşti indispus.

— Eu, domnule?

— Mi se pare că ai un pas inegal.

— Glumeşti, domnule!

Şi contele luând o spadă se puse în gardă.

— Îţi jur, domnule, stărui Gontran, că nu glumesc… şi dacă vrei să amâni cu o oră sau două acest duel.

— Eşti un laş! ripostă contele.

Gontran se întoarse spre martorii săi şi le spuse:

— Dar acest om este beat!

— Drace!

— Şi e un asasin.

— Aş, răspunse omul cu ochelari albaştri. El se va trezi. Continuaţi, domnilor.

Gontran se puse în gardă şi contele se repezi la dânsul cu furie, descoperindu-se cu o temeritate nemaivăzută. Gontran se mulţumea să pareze liniştit.

Spada contelui întâlnea întruna spada lui Gontran, şi furia beţivului se mărea pe măsură ce el căpăta convingerea că adversarul său îl menaja.

Deodată el scoase un ţipăt sălbatic şi fandă.

Marchizul de Verne şi omul cu ochelari albaştri închiseră

ochii; ei crezură că se terminase cu Gontran.

Dar baronul de Neubourg făcuse o săritură la o parte şi spada contelui lunecă în vid, şi acesta, beat cum era, căzu cu faţa la pământ.

— E fericire asta, se gândi omul cu ochelari albaştri. Dacă e un Dumnezeu pentru beţivi, mai e unul care îi împiedică să facă prea multe prostii.

Contele se sculă furios şi luându-şi spada se puse din nou în gardă.

— Desigur, domnule, îi zise Gontran, cred că eşti beat…

— Domnule!

— Şi am face bine dacă ne-am opri.

— Ah! ah! strigă contele, ţi-e frică.

— Cum vrei… murmură contele punându-se în gardă. Contele atacă din nou cu înverşunare. El fanda de trei ori la rând. Primele două atacuri Gontran le pară liniştit, dar la al treilea, care a fost cu totul neprevăzut, Gontran s-a lăsat furat de instinctul de conservare.

El pară lovitura, întinse braţul şi contele se găsi în spada lui, care pătrunse până la mâner.

— Iată un om mort! strigă marchizul de Verne.

Gontran scoase spada şi contele căzu pe spate, vărsând sânge.

Omul cu ochelari albaştri sări atunci la dânsul şi scoase din buzunar o trusă de doctor.

— Drace! murmură el, oare s-a sfârşit totul?

El examina rana cu siguranţa unui chirurg experimentat.

Apoi întorcându-se spre Gontran, zise:

— Rana s-ar putea să nu fie mortală. Nu se moare dintr-o lovitură de spadă care îţi străpunge corpul.

Contele se rostogolea la pământ şi avea o privire rătăcită.

Faţa lui era acum palidă şi la buze avea spume de sânge.

Omul cu ochelari albaştri puse pe rană un pansament chirurgical.

— Trebuie să-l transportăm de aici.

— Dar unde? întrebă Gontran.

Omul cu ochelari albaştri clipi din ochi în chip misterios.

Contele fu pus într-o trăsură.

Se dădu ordin birjarului de a relua drumul Parisului şi de a merge la pas.

Chirurgul improvizat se urcase alături de rănit şi îi ţinea capul pe genunchi.

Contele nu-şi pierduse cunoştinţa.

— Domnule, îi spuse Rocambole, dacă te vom transporta la Paris, se poate ca să mori pe drum. Trebuie deci să mergem undeva mai aproape.

Privirea rănitului părea că întreabă unde, căci el nu putea vorbi.

— Ştiu o casă la barieră, unde vei avea parte de toate îngrijirile.

Casa de care vorbea omul cu ochelari albaştri nu era alta decât aceea unde, în ajun, seara, contesa îl condusese pe Andreevici.

Birjarul, care primise indicaţiile necesare, se oprise la barieră.

Marchizul de Verne, Gontran şi cei doi tineri, care îi serviră de martori contelui, îi urmau în a doua birjă.

Rocambole scoase capul pe fereastră şi îi făcu semn lui Gontran.

Acesta coborî din trăsură şi se apropie.

Omul cu ochelari albaştri îi zise câteva vorbe la ureche.

Atunci acesta se întoarse la cei doi tineri şi le spuse.

— Domnilor, amicul meu este medic. El locuieşte aici foarte aproape şi crede că poate răspunde de viaţa rănitului, dacă e lăsat ca să-l ducă la dânsul acasă.

Cum cei doi tineri ezitau, Gontran adăugă:

— Mă numesc baronul Gontran de Neubourg, domnul pe care îl vedeţi este marchizul de Verne. Numele nostru, mi se pare că pune la adăpost responsabilitatea dumneavoastră.

— Ai dreptate, zise unul din tineri.

Gontran făcu un semn birjarului şi se urcă din nou în trăsură.

Birja coborî foburgul Saint-Antoine, pe când aceea în care se afla rănitul luă drumul de la barieră şi se opri în faţa casei Smaraldului.

Andreevici petrecuse noaptea în această casă misterioasă unde el se afla la adăpostul tentativelor criminale ale soţului ei. El avusese numai visuri frumoase şi nu se deşteptă decât la zgomotul produs de uşa ce se deschidea.

Inima tânărului începuse să bală; el sperase că însăşi contesa venea la dânsul să-i facă o vizită matinală.

Andreevici se înşela. Era servitoarea Smaraldului.

Cum el o privea cu uimire, ea îi spuse:

— Stăpâna mea mi-a spus să vin şi să mă pun la dispoziţia

dumneavoastră. Am însărcinarea de a pregăti masa pentru domnul.

— Dar stăpâna ta, zise Andreevici, care credea că e vorba de contesă, când va veni?

— Nu ştiu, domnule.

Andreevici petrecu o parte din zi în prada unei mari nerăbdări.

El o aşteptă pe contesă.

Ascuns după perdea el examina drumul, care mereu era pustiu.

Pe la orele trei, simţi că-i bate inima, căci o trăsură apăru pe drum.

Trăsura mergea încet şi se opri la poarta casei.

— E dânsa! se gândi Andreevici.

Dar fu foarte dezamăgit văzând că din trăsură coborî un om care sună.

Servitoarea Smaraldului se duse să deschidă. Omul cu ochelari albaştri întrebă:

— Domnul Andreevici e aici? Trebuie să-i vorbesc îndată.

Şi intră în coridor.

Servitoarea vroia să-l oprească, dar el adăugă:

— Sunt din partea contesei.

La aceste cuvinte Andreevici alergă şi la început nu-l recunoscu deloc pe falsul pilot de la Belle-Isle. Acesta se grăbi să-i spună:

— Sunt eu.

— Dumneata, zise Andreevici.

— Şi astăzi a fost o zi bună pentru dumneata. Apoi întorcându-se spre servitoarea Smaraldului zise:

— Haide, mititico, mă vei ajuta ca să transport în casă pe contele d'Estournelle, care e pe moarte în urma unei lovituri de spadă…

Andreevici îşi înăbuşi un ţipăt.

Capitolul LVI

La ora cinci seara, Saphire îşi aranja toaleta sa, când Paul de la Morlière sosi.

— Draga mea, îi zise el, te-am părăsit cam brusc ieri, dar aveam o întâlnire cu vărul meu Victor.

— M-am gândit, îi spuse Saphire, că aveai treabă şi nu sunt

supărată pe tine.

— Vei face cu atât mai rău, dacă te vei supăra cu mine, draga mea Saphire, zise Paul surâzând, mai ales că vin să-mi repar greşeala.

— Cum asta?

— Vin să te iau ca să mâncăm împreună la cafeneaua Anglais. Ştii că odinioară… când mă iubeai…

— Ingratule! murmură Saphire încercând să surâdă.

— Buna mea Saphire, urmă Paul, ne vom aduce aminte de timpul de odinioară… Vei vedea cât voi fi de gentil…

— Adică, răspunse Saphire cu amărăciune, îmi vei vorbi de dânsa…

Paul îşi încruntă sprâncenele.

— Nu, zise el, vom vorbi de tine… Am suferit prea mult, vreau să uit…

— Bine, reluă Paul, iată-te îmbrăcată, haide să mergem.

— Nu, zise Saphire.

— Cum, nu?

— Nu pot să mănânc cu tine, Paul.

— De ce?

— Fiindcă… cinez în oraş.

Paul se uită la dânsa…

— Minţi! zise el.

— Eu? murmură Saphire tulburată, dar îţi jur, Paul.

Tânărul o luă de mână.

— Ascultă, dragă Saphire, zise el, te-am înşelat, te-am părăsit şi am acum ce merit… Ghicesc totul şi nu vreau să ştiu nimic… Adio.

El o sărută pe frunte şi plecă, aşa de repede încât Saphire n-avu nici timpul să iasă din zăpăceala ei. Paul era deja departe.

— Oh! zise dânsa, izbucnind în hohote de plâns, asta e oribil.

Şi se trânti pe un scaun plângând.

Nu se gândise niciodată că Paul şi-ar putea închipui că un altul îi luase locul în inima ei.

La rândul său Paul plecând avusese un sentiment de gelozie ciudată, dacă te gândeşti că el nu o mai iubea pe Saphire şi purta în adâncul inimii sale o dragoste puternică pentru Daniela.

Paul redeveni deci gelos ca pe vremea când o iubea pe Saphire şi cum gelozia e o rea sfătuitoare, se supuse unei

inspiraţii nedemne de un gentilom.
Când fu în stradă el se ascunse sub o poartă.
„Vreau să ştiu unde se duce dânsa”, îşi zise el.
După câteva minute o trăsură se opri la poarta casei locuită de Saphire. Un om coborî.
„Asta e poate acela pe care-l aşteaptă”, îşi zise Paul.
Omul care coborâse din trăsură era îmbrăcat cu o redingotă încheiată de sus până jos, avea nişte favoriţi mari roşii, o pălărie cu boruri mari şi, după mersul lui, Paul crezu că recunoaşte într-însul pe acel englez care asistase la duelul său cu Gontran de Neubourg şi îl îngrijise ca medic chirurg.
Atunci mii de amintiri îi trecură repede prin creier, cu iuţeala fulgerului.
Paul îşi aminti că Saphire venise adesea să stea la căpătâiul său şi chirurgul englez a trebuit să se poarte atent cu ea în acest timp.
Şi omul cu favoriţii roşii nu intrase încă pe poartă când Paul îl înhăţase de braţ.
— Un cuvânt, îi zise el..
Omul cu favoriţii roşii scoase o exclamaţie englezească.
— Ah! zise el, e domnul Paul de la Morlière.
— Sir John? zise Paul.
— Ah! exclamă englezul.
— Trebuie să-ţi vorbesc, continuă tânărul cu însufleţire.
— Cum vei dori, răspunse englezul.
Şi-l urmă pe Paul pe trotuarul celălalt, în aşa chip încât se puteau vedea ferestrele de la apartamentul fetei.
— Unde te duci, sir John? îl întrebă Paul pe un ton brusc.
Englezul întinse mâna.
— Acolo, zise el.
— La cine?
Un surâs fericit trecu pe buzele englezului.
— Oh! zise el, eşti curios să ştii?
— Dar răspunde.
— La o doamnă.
— La Saphire! strigă Paul.
— Da, răspunsul englezul.
Paul îi strânse braţul cu putere.
— Eşti amantul ei? zise el.
— Nu, răspunse englezul.
— Îmi juri?
— Pe toată Anglia şi pe toţi gentilomii ei, răspunse omul cu

favoriţii roşii.

— Atunci de ce te duci la dânsa?

— Pentru afaceri.

Paul era palid.

Pretinsul chirurg se uită la dânsul cu nepăsare.

— Dumneata eşti tânăr şi gelos.

— E adevărat.

— Dar eu nu sunt amantul acelei femei.

— Însă ce afaceri ai cu dânsa? stărui Paul.

— Oh! asta mă priveşte.

— Vasăzică, nu vrei să-mi spui?

— Nu.

Paul se simţea cuprins de o surdă disperare. Deodată el îl privi fix pe englez şi-i spuse:

— Domnule, m-ai îngrijit, mi-ai salvat poate viaţa; deci nu mă pot bate cu dumneata… şi totuşi trebuie să ştiu.

— Taci! zise englezul, ducând un deget la buze.

Apoi îl duse mai la o parte şi îi zise fără nici un accent englezesc şi în cea mai curată limbă franceză.

— Domnule Paul, vrei să dăm cărţile pe faţă?

Paul tresări şi-l privi cu un fel de uimire.

— Nu eşti deci englez?

— Uneori.

— Cum asta?

— Sunt din toate ţările şi vorbesc toate limbile.

— Prin urmare…

— Şi sunt vrăjitor.

— Domnule, zise Paul cu răceală, îţi voi fi recunoscător dacă vei binevoi să te explici.

— Vrei să ştii pentru ce mă duc la Saphire?

— Da.

— Vreau să-i dau mijlocul de a-ţi procura informaţiile pe care le cauţi.

Paul se dădu înapoi cu un pas.

— Privitoare la tatăl dumitale…

Tânărul păli. Omul cu favoriţii roşii continuă:

— Erai ieri la dânsa.

— E adevărat.

— A venit tatăl dumitale… şi te-ai ascuns…

— Domnule, zise Paul, gândeşte-te că vorbeşti de tatăl meu.

— Domnule Paul, răspunse omul cu favoriţii roşii, e un

proverb care spune că: „trebuie să laşi justiţia lui Dumnezeu să-şi urmeze cursul”. Dacă vrei explicaţii fii diseară pe la orele unsprezece la cafeneaua Anglais. Poate voi putea să îţi dau ceva informaţii. La revedere...

El făcu un pas spre poarta casei tinerei Saphire.

Paul îl mai reţinu.

— Vei veni, nu-i aşa?

— Da, dacă îmi făgăduieşti ceva, domnule.

— Vorbeşte...

— Vei pleca şi îmi vei da cuvântul de onoare că n-o să vii la Saphire.

— Îţi dau cuvântul de onoare.

— Mă vei vedea ieşind cu dânsa poate şi nu mă vei urmări.

— Fie.

— Atunci, pe diseară.

Şi falsul englez urcă la Saphire.

Aceasta plângea şi nu văzuse când intrase vizitatorul ei. Acesta se apropie şi-i luă în mod afectuos mâna.

— Draga mea, zise el, ghicesc de ce plângi. Paul a plecat de aici.

— Da.

— Şi crede că-l înşeli. Dar linişteşte-te că i-am scos eu acest gând din minte.

— L-ai văzut?

— Acum m-am despărţit de dânsul.

— Şi te-a crezut?

— Da.

Saphire îşi şterse lacrimile şi surâse întocmai cum razele soarelui apar după o ploaie torenţială de primăvară.

— Haide! spuse ciudatul personaj, în loc să plângi vino cu mine, şi gândeşte-te că mă însoţeşti pentru scumpul tău Paul.

— Sunt gata, spuse Saphire.

Ea se sculă, îşi aranjă toaleta la oglindă, se şterse cu batista la ochi şi luă braţul falsului englez.

Paul se ţinuse de cuvânt, plecase. Tovarăşul fetei se convinse de aceasta când se urcă cu dânsa în trăsură.

— Strada Blanche nr. 15, zise el birjarului.

Văduva Durocher, sau mai bine zis contesa d’Estournelle, aştepta cu nerăbdare venirea acestui om, care o îngenunchease cu voinţa lui de fier, după cum uraganul îndoaie un plop.

Omul cu ochelari albaştri intră în salonul contesei, împreună

cu Saphire.

Capitolul LVII

— Doamnă, zise omul cu ochelari albaştri intrând, dă-mi voie să o las pe doamna aici şi să trec cu dumneata într-o altă odaie. Avem de vorbit ceva.

Contesa redeveni o doamnă la vederea fetei; ea o numi domnişoară şi o rugă să stea jos cu o familiaritate protectoare.

Apoi ea îi spuse falsului englez:

— Binevoieşte să mă urmezi, domnule.

Ea deschise o uşă şi-l pofti în dormitorul ei.

— După câte îmi aduc aminte, zise Rocambole, ştii limba engleză?

— Da.

— Atunci să vorbim englezeşte. Poate că uşa nu-i destul de groasă.

— Fie, zise contesa.

— Ai veşti de la Andreevici? o întrebă Rocambole.

— De unde să am? Nu m-ai oprit să ies?

— Da, dar nu de la a nu primi pe nimeni. Smarald ţi-a dat-o pe servitoarea ei spre a-l servi pe scumpul dumitale Andreevici.

— Cum! ştii şi asta! îl întrerupse contesa.

— Drace! L-am găsit acolo în casă.

— Te-ai dus acolo?

— De acolo chiar vin.

— L-ai văzut pe Andreevici?

— L-am făcut chiar infirmier.

— Al cui?

— Al unui om care s-a bătut în duel acum trei ore, în pădurea Vincennes, care a primit o lovitură de spadă şi pe care, din motive personale, l-am transportat în casa Smaraldului.

— Dar asta e o mare îndrăzneală! strigă contesa.

— Nu, căci rănitul se numeşte contele d’Estournelle, doamnă!

— Bărbatul meu!

— El s-a bătut cu Gontran de Neubourg pe care l-a găsit pe stradă când se întorcea acasă. Bărbatul dumitale era beat şi ştii că e un fanfaron la beţie. A trebuit să se bată îndată.

— Dar, domnule, zise contesa, această rană… este…

— Asta depinde de dumneata.

Contesa tresări.

— Ah! zise ea, dumneata eşti geniul răului!

Rocambole surâse.

Apoi inspectă odaia în care se găseau.

— Ce faci? îl întrebă contesa.

— Vreau să văd dacă ne putem ascunde pe aici…

El intră după o oglindă mare.

— A te ascunde, dar pentru ce, Dumnezeul meu?

— Ca să asist pe ascuns la întrevederea dumitale cu contele de la Morlière.

Şi omul cu ochelari albaştri ieşi din ascunzătoarea lui, spunând:

— Deci, ne-am înţeles că vom fi cuminţi.

— Da, zise contesa.

— Şi mă vei asculta punct cu punct?

— Fără îndoială.

— În mod sincer?

Contesa suspină.

— Iată un suspin care îmi garantează că te vei ţine de cuvânt zise el. Acum să vorbim!

. . . .

Ce se petrecu între omul cu favoriţii roşii, adică omul cu ochelari albaştri şi între contesă? Asta a fost un mister.

Dar, când vicontele de la Morlière sosi, el o găsi pe contesă surâzând şi ţinând în mâinile sale una din mâinile lui Saphire.

Omul cu ochelari albaştri dispăruse.

. . . .

Vicontele de la Morlière fu punctual ca un cronometru la întâlnirea pe care i-o dăduse contesa d’Estournelle.

La vederea lui Saphire, bătrânul simţi o tulburare fără margini.

— Bună seara, viconte, îi zise Saphire întinzându-i mâna.

Ea surâdea cu drăgălăşenie.

— Vezi, amicul meu, zise contesa, m-am ţinut de cuvânt.

Vicontele de la Morlière stătea la doi paşi nemişcat şi le privea pe rând pe cele două femei.

— M-am dus la domnişoara, continuă contesa, şi i-am spus tot ce se poate spune în favoarea unui gentilom ca dumneata.

Saphire îşi apleca cu modestie ochii. Vicontele simţi o mare bucurie şi spuse la rândul său:

— Această scumpă copilă ştie cât de mult o iubesc.

— Adevărat! zise Saphire.

— Haide, murmură contesa surâzând, vino de-i sărută mâna, amicul meu.

Saphire întinse mâna cu un gest de regină: vicontele, o luă şi o sărută.

— Deci, spuse Saphire, mă iubeşti cu adevărat?

— Oh! zise bătrânul.

— Dar ştii că sunt despotică, am un caracter oribil... Sunt uneori rea... şi voi putea să te fac nenorocit? spuse surâzând. Şi apoi, continuă Saphire, sunt fantastică!

— Oh! ştiu...

— Sunt în stare să-ţi cer lucruri imposibile...

— Le voi face.

— Dacă îmi va fi vreodată milă de dumneata, continuă Saphire, vreau să te fac sclav.

Vicontele întinse mâinile surâzând şi zise:

— Aştept să mi se pună fiarele.

— Vei face tot ce voiesc?

— Tot.

— Dacă voi avea fantezia de a te sechestra în vreun loc, la Paris sau în altă parte, mă vei urma?

— Până la capătul lumii.

— Adevărat?

— Pe onoarea mea.

Contesa şi Saphire schimbară repede o privire pe furiş.

— Da unde vrei să mă conduci? întrebă vicontele.

— Asta e secretul meu.

— Ah! sărmanul meu amic, zise contesa, mă tem să nu redevii copil...

Vicontele se aşezase cu timiditate lângă Saphire. Aceasta, din surâzătoare deveni deodată gravă.

— Domnule viconte, zise ea, ştii că fiul dumitale mă iubeşte?

Vicontele îşi încruntă sprâncenele.

— Dacă consimt să suport asiduităţile dumitale, asta o voi face numai cu o condiţie.

— Care?

— Aceea de a te duce undeva unde Paul nu va putea să te găsească.

Vicontele avu un acces de gelozie.

— O să primeşti? întrebă ea.

— Da.

— Chiar dacă ţi-aş propune să plecăm astă-seară?

— Chiar acum.

— Fără să te mai întorci pe acasă?

— Dacă ceri, voi face şi asta.

— Şi dacă te voi opri să scrii spre a înştiinţa despre absenţa dumitale?

— Nu voi scrie.

— Ah! draga mea, zise contesa râzând, iată un om devotat.

— Astfel trebuie să fie cineva când mă iubeşte pe mine, zise ea.

Apoi adăugă:

— Atunci ne-am înţeles; plecăm astă-seară.

— Unde mergem?

Ea luă atitudinea unei femei de teatru şi răspunse:

— Acesta e un mister.

— Viconte, zise la rândul ei contesa, vei cina cu mine.

Vicontele o privi pe Saphire.

— Şi ea de asemenea, adăugă contesa d'Estournelle.

Apoi sună şi dădu ordine.

Apartamentul văduvei Durocher era simplu şi modest, după cum am spus deja. Sufrageria era mică, dar bine aranjată şi vicontele fu foarte încântat când intră la braţul contesei în acea cameră.

Omul cu ochelari albaştri aranjase bine lucrurile. El comandase o cină copioasă şi aceasta sosise fix la ora şapte.

Vicontele, aşezându-se la masă, zări în faţa lui un flacon cu vin galben ca aurul.

— Ce e ăsta? întrebă el.

— Asta se numeşte vinul amorezaţilor, amicul meu, răspunse contesa.

— Atunci voi bea.

Şi apucă paharul.

Era un spectacol deprimant comportarea acelui om îmbătrânit, pe care crima îl însemnase pe frunte cu un stigmat şi pe care îl cuprinsese dintr-o dată o pasiune fatală ca pedeapsă a lui Dumnezeu. Era lucru trist să-l vezi stând între aceste două femei tinere, care jucau primul act al unei teribile comedii.

Vinul galben ca aurul pe care contesa îl turnă în paharul

vicontelui de la Morlière avea fără îndoială nişte proprietăţi generoase, căci pe măsură ce bea, bătrânul părea că întinereşte şi privirea lui strălucea.

Timp de o oră, el întineri cu treizeci de ani. Timp de o oră uită cele mai grave preocupări ale sale, ura misterioasă de care era urmărit, dispreţul fiului său, şi acest pericol, încă nedefinit, care părea că planează deasupra capului său.

Când sunau orele nouă se auzi uruitul unei trăsuri.

— Vine după noi, zise Saphire.

— După noi! spuse vicontele uimit. Dar cine vine?

— Vizitiul meu.

— Chiar la moment.

— Adio, dragă viconte, zise contesa d'Estournelle.

Sau mai bine zis, la revedere.

Vicontele de la Morlière se sculă de la masă clătinându-se, căci vinul i se urcase la cap.

— Încheie-te la haină, dragul meu, îi spuse Saphire, căci afară e frig.

Un cupeu era într-adevăr la poartă.

Ea se urcă împreună cu vicontele şi apoi lăsă perdelele.

— Nu trebuie să ştii unde mergem, zise ea.

Trăsura plecă în trapul cailor.

Beat de bucurie şi de vin, vicontele de la Morlière nu observă lungimea drumului străbătut.

El stătu o oră în trăsură ţinând în mâinile sale mâna Saphirei şi murmurând cuvintele cele mai neînţelese.

În fine, cupeul se opri.

— Am ajuns, spuse Saphire.

Ea deschise uşa cupeului şi coborî prima. Atunci vicontele privi.

El se afla în curtea unei case vechi, având aerul unui hotel din foburgul Saint-Germain.

Saphire îl luă pe viconte de mână şi îl conduse pe o scară cu vreo douăzeci de trepte. Ea sună la o uşă de la catul întâi.

O servitoare veni şi deschise.

Vicontele recunoscu într-însa o fostă servitoare a tinerei Saphire.

Ea îl introduse într-un apartament pe care Rocambole îl mobilase şi unde ea se ascunsese timp de trei luni.

— Iată închisoarea dumitale, zise ea vicontelui.

Vicontele de la Morlière se clătină din ce în ce mai mult. El abia putea vorbi.

Saphire îl conduse pe viconte lângă foc şi îl puse să stea într-un mare fotoliu.

— Ai aerul foarte obosit, îi zise ea.

El se uită la dânsa şi zise:

— Te iubesc.

— Bine. Ştiu…

Ea surâse.

— Acum, zise ea, să-ţi pun condiţiile mele.

— Ce vrei să spui?

— Pricepi bine, zise Saphire, că nu pot să te iubesc aşa dintr-o dată; îmi trebuie timp de gândire.

— Ah! zise vicontele, a cărui limbă se îngreuna. Ah!… îţi trebuie… timp!

— Fără îndoială.

— Cât timp?

— Asta depinde de supunerea dumitale.

— Ştii bine că sunt sclavul dumitale. Ordonă şi mă voi supune.

— Mai întâi vei sta aici.

— Voi sta.

— Nu vei ieşi.

— Fie.

— Şi mă vei aştepta.

— Cum! zise vicontele, pleci?

— Da.

— Dar… asta e cu neputinţă.

— Mâine dimineaţă voi veni să te văd.

Şi ea se sculă luându-şi haina pe care o trântise pe canapea.

Atunci vicontele de la Morlière fu cuprins de un fel de turbare. El se sculă, clătinându-se şi strigă:

— Nu, nu! Nu vei pleca.

Voi să facă un pas spre dânsa, să o ia în braţe spre a o reţine pe loc, dar beţia stranie care îl domina îl împiedică.

El căzu din nou fără putere în fotoliul său.

— Adio… fii cuminte, îi zise Saphire.

Şi plecă.

Vicontele încercă pentru a doua oară să se scoale şi să alerge după dânsa.

Beţia fu mai tare decât voinţa lui. Un fel de paralizie îi cuprinse toate membrele sale, capul i se clătină, ochii i se închiseră şi adormi într-un somn adânc.

Atunci, pe uşa prin care ieşise Saphire intră un om.
Era Rocambole.

Capitolul LVIII

Omul cu ochelari albaştri veni până în mijlocul odăii şi se opri în faţa fotoliului în care dormea vicontele de la Morlière.
El îl contemplă un moment, ascultând cum sforăie.
Apoi se apropie de dânsul şi-i puse mâna pe frunte. Vicontele nici nu se mişcă.
— Bine, îşi zise omul cu ochelari albaştri, vinul galben şi-a făcut efectul.
El se deschise la haină şi puse pe sobă un mic flacon pe care îl avea în buzunar.
Apoi deschise o uşă ce se afla în capătul odăii şi făcu un gest.
Îndată două femei intrară: erau contesa d'Estournelle şi Saphire.
— Ştii, zise cea dintâi, că nu mai pricep nimic din toate aceste mistere?
Acest om era solemn şi grav ca un judecător. El arătă flaconul cu degetul şi le spuse:
— Vedeţi lichidul alb din această sticlă?
— Da, zise contesa.
— Ştiţi care e proprietatea sa?
— Nu.
— El are o proprietate ciudată: aceea de a paraliza corpul, de a-l pune în letargie completă, fără să afecteze auzul şi să întunece inteligenţa.
— Proprietate ciudată într-adevăr, murmură contesa d'Estournelle.
— Ceva mai mult, reluă omul cu ochelari albaştri, aceluia căruia i s-au frecat tâmplele cu această apă, capătă un fel de a doua vedere.
— Cum asta?
— Adică, cu ochii închişi, el vede ce se petrece în jurul său.
— Şi nu se poate mişca?
— E ca o statuie.
— Iată ceva foarte romantic, observă contesa.
— E cu putinţă: dar mâine, când vicontele se va deştepta, îşi va aminti.

— Ah!

— Şi atunci va începe adevăratul rol al dumitale, Saphire.

Aceasta îi privea pe rând pe omul cu ochelari albaştri şi pe contesă.

Privirea ei avea o expresie de teroare şi neîncredere.

— Dar, zise ea, acest om a comis crime mari?

— Crime nemaiauzite. El a asasinat o femeie şi a jefuit o sărmană orfană.

Vorbind astfel, omul cu ochelari albaştri o privi pe contesă.

— Oh! ştiu bine, zise el, că în vremea noastră a despuia un copil de moştenirea sa e un lucru vulgar.

Contesa se uită la dânsul cu răceală.

— Vorbeşte-ne de acel lichid, domnule! zise contesa.

— Voi face ceva mai mult, mă voi servi de dânsul.

— Ah!

— Şi după ce voi termina operaţia necesară va trebui să discuţi aşa cum ne-am înţeles.

— Bine, adăugă Saphire. Fac totul pentru viaţa scumpului meu Paul.

Atunci, straniul personaj se apropie de viconte, care continua să doarmă.

El destupă sticluţa, vărsă lichidul în mână şi frecă tâmplele vicontelui.

Deodată acesta făcu o mişcare bruscă pe scaunul său şi, cele două femei se dădură înapoi.

Un surâs flutură pe buzele omului cu ochelari albaştri.

— Să nu vă fie frică, zise el.

Şi într-adevăr, după această mişcare bruscă, vicontele îşi reluă imobilitatea de mai înainte. Doar că el nu mai sforăia, şi s-ar fi putut crede că se deşteptase.

Omul cu ochelari albaştri astupă sticluţa, o puse la loc în buzunar, merse în vârful picioarelor până lângă contesă şi-i spuse la ureche:

— Îţi ştii acum rolul?

— Da.

— Atunci, la revedere.

— Voi veni aici peste o oră.

El ieşi mergând în vârful picioarelor. În antecameră o găsi pe servitoare, căreia îi spuse:

— Vino cu mine.

Tânăra fată se obişnuise, în aceste trei luni, să-l vadă pe acest om exercitând o voinţă puternică asupra stăpânei sale.

Ea se înfăşură într-un şal şi-l urmă. Cupeul, care o adusese pe Saphire, staţiona încă în curte. Omul cu ochelari albaştri o urcă pe servitoare şi luă şi dânsul loc lângă ea, spunând vizitiului:

— Bulevardul Italienilor, la cafeneaua Anglais.

Trăsura plecă cu iuţeală, căci Saphire avea cai buni şi după zece minute sosi pe bulevard.

Atunci Rocambole coborî şi spuse servitoarei:

— Trăsura te va conduce la vechiul apartament al stăpânei tale.

— Strada Saint-Lazare?

— Da.

— Şi ce voi face acolo?

— Te vei culca liniştită. N-avem nevoie de tine.

Apoi îi zise vizitiului:

— Te vei întoarce să mă aştepţi în faţa cafenelei Anglais.

Erau atunci orele unsprezece.

Sala restaurantului era aproape goală când intră omul cu favoriţii roşii.

Un om stătea într-un colţ citind un ziar şi bând un pahar de vin.

Era Paul de la Morlière.

La vederea lui sir John, el făcu o mişcare şi vru să se scoale.

Sir John se duse la dânsul şi se aşeză cu familiaritate la masă.

— Te aşteptam, zise tânărul, şi încă cu mare nerăbdare.

Sir John devenise grav.

— Domnule, zise el tânărului, ţi-am făgăduit că vin şi am venit.

— Contam pe cuvântul dumitale, domnule, zise Paul.

— Am venit, reluă sir John, însă cu ezitare.

— De ce?

— Fiindcă eşti un tânăr bun şi leal şi că, poate, peste o oră vei plânge cu lacrimi de sânge.

Paul se înfioră.

— Îndoiala, domnule, continuă sir John, e mai bună decât siguranţa.

— Ce vrei să spui?

— Dumnezeul meu, dacă ai ţinut să ai o explicaţie, ştiai prea bine că ea nu va fi privitoare la Saphire, decât în mod indirect.

— Da, zise Paul cu tristeţe, ştiam că trebuie să-mi vorbeşti

despre tatăl meu.

— Mai ai timp să renunţi, domnule. Gândeşte-te…

— Nu, vreau să ştiu!

— Ia seama!

— Domnule, zise Paul cu hotărâre, am o părere cu totul opusă aceleia a dumitale.

— Cum asta?

— Socotesc că îndoiala e de o mie de ori mai crudă decât siguranţa.

— Prin urmare, vrei să ştii?

— Totul.

— Şi dacă îţi dovedesc că omul al cărui nume îl porţi e nedemn de a-ţi fi tată.

— Domnule!

— Vezi? niciodată nu mă vei putea asculta cu sânge rece.

Paul făcu asupra lui o violentă sforţare.

— Iartă-mă, zise el, am greşit; te voi asculta.

— Până la capăt?

— Da.

— Atunci, vino cu mine.

— Unde?

— Într-un loc unde îl vei găsi pe tatăl dumitale.

— Niciodată. Nu vreau să-l văd, strigă Paul de la Morlière.

— Îl vei vedea, dar el nu te va vedea.

— Ce înseamnă aceste cuvinte?

— Le vei înţelege mai târziu; vino…

Paul se sculă. Sir John părea că exercită asupra lui o mare influenţă.

Dar în momentul în care ei voiau să iasă, intră un nou personaj.

Era Victor de Passe-Croix.

Victor sosea având speranţa de a-l întâlni pe vărul său la cafenea.

El întinse mâna lui Paul, apoi, la vederea lui sir John tresări.

Falsul englez nu semăna deloc cu pilotul de la Belle-Isle, dar el nu avusese grijă să-şi ascundă vocea, aşa că Victor auzise ultimele cuvinte pe care el le pronunţase. Fiul baronului de Passe-Croix se uită la dânsul, apoi îi zise lui Paul de la Morlière:

— Îl cunoşti pe domnul?

— Da, zise Paul.

— E ciudat, murmură Victor, domnul are o voce care…

— O voce, îl întrerupse sir John, care îţi aminteşte vocea unui oarecare pilot.

Victor făcu un pas înapoi.

— Sunt eu, răspunse simplu omul cu ochelari albaştri.

— Ah! dumneata eşti, zise Victor, cel care ai ordonat să mă lege?

— Da, domnule.

— Atunci presupun, zise tânărul cu o voce furioasă, că ne vom explica?

— Nu aici.

— Oh! trebuie.

Sir John îşi încrucişa braţele pe piept şi prin ochelarii lui albaştri se uită liniştit la Victor.

— Domnule Victor de Passe-Croix, zise el, mă prind că ai da bucuros zece ani din viaţa dumitale spre a şti care e legătura misterioasă care îi uneşte pe tatăl dumitale şi unchiul dumitale, vicontele de la Morlière.

— Da, domnule, răspunse Victor cu tristeţe.

— Ei bine, nu depinde decât de dumneata de a afla asta chiar acum.

— Cum?

— N-ai decât să vii cu noi, adăugă sir John.

Victor îl privi pe Paul.

— Da, îi zise acesta din urmă, căci mă vei împiedica poate să-mi zbor creierii.

— Fie, murmură Victor.

Apoi privindu-l pe sir John:

— Te voi urma, zise el, dar pe urmă îmi vei da explicaţii.

— Dacă nu le vei socoti zadarnice, răspunse omul cu ochelari albaştri.

Şi ieşi cel dintâi.

Cupeul, după ce o lăsase pe servitoare, staţiona la uşa cafenelei.

— Urcaţi-vă, domnilor, zise sir John, eu voi sta lângă vizitiu. Strada Michodière, adăugă el.

Ajuns la poarta casei unde misteriosul personaj îşi avea biroul său de informaţii, coborî şi spuse celor doi tineri:

— Vă cer numai câteva minute, domnilor, pentru a-mi schimba hainele.

Cei doi veri aşteptară fără să zică nici un cuvânt. Trişti, amândoi păreau că le e frică să-şi comunice gândurile.

Trecură zece minute. După acest timp se deschise uşa şi

văzură ieşind un servitor.

Era un vizitiu englez care părea încă tânăr şi care sa apropie de cupeu şi spuse celor doi tineri:

— Nu vă miraţi, sunt tot eu.

Paul şi Victor îi recunoscură vocea lui sir John; asta era tot ce mai rămăsese dintr-însul, chiar şi ochelarii albaştri dispăruseră.

— Întoarce-ne de unde am plecat, zise el luând din nou loc lângă vizitiu.

. . . .

În acest timp iată senzaţiile în prada cărora se afla vicontele de la Morlière.

El adormise pe fotoliul de lângă sobă, în odaia în care intrase Saphire.

Acest somn, care era rezultatul beţiei, făcuse loc deodată unei dureri stranii.

Vicontelui i se părea că i se sparg tâmplele cu lovituri de ciocan.

Atunci încercase să se scoale spre a scăpa de acest chin; dar simţise în trupul său o mare greutate.

— Visez, îşi spuse el. Sunt în prada unui vis urât.

Şi din acest moment iată ce văzuse, simţise şi auzise:

Mai întâi, o lumină vie izbi pleoapele lui închise, şi văzu salonul în care se afla. În acelaşi timp auzi pe cineva umblând în spatele lui şi făcu o sforţare supraomenească spre a se întoarce…

Dar greutatea care apăsa asupra lui nu-i permise să facă nici o mişcare.

Concomitent el auzi nişte şoapte, confuze la început, dar care în curând deveniră distincte.

Erau două femei care vorbeau pe şoptite.

Vicontele recunoscu vocea lui Saphire şi a contesei.

Atunci, tot nemişcat, tot paralizat, asemenea acelor oameni loviţi de paralizie şi care sunt îngropaţi de vii şi care aud totul, fără să poată face o mişcare, atunci, spuneam, contele ascultase, în prada unei mari spaime.

Cele două femei erau la doi paşi de dânsul, în spatele fotoliului său.

Contesa spunea:

— Dar, în realitate, draga mea, nu pricep această aversiune pe care o simţi pentru viconte.

— Ah! doamnă! răspunse Saphire.

— E un om în vârstă, urmă contesa, dar din cea mai bună lume, foarte bogat, şi care va face cele mai mari nebunii, te asigur.

— Îmi face oroare.

Accentul lui Saphire l-ar fi făcut pe viconte să sară de pe scaun dacă el n-ar fi fost în acea letargie.

— Îţi face oroare? întrebă contesa cu naivitate.

— Oh, da.

— Pentru ce?

— Fiindcă cred că îi sunt mâinile pline de sânge, doamnă.

— Cerule! strigă contesa.

— Nu ştiu ce crimă oribilă a comis, continuă Saphire, ce avere a furat, dar fiul său fuge de dânsul aşa cum se fuge de un călău sau de un ciumat.

La aceste cuvinte, vicontelui i se păru că un pumnal îi pătrunde în inimă.

— Oh! ce vis oribil! îşi zise el.

Desigur, dacă ar fi putut să se scuture de această teribilă paralizie, vicontele ar fi fugit.

Contesa reluă:

— Dar eşti sigură de ceea ce spui, draga mea?

— Oh! foarte sigură.

— Nu este victima vreunei teribile calomnii?

— Ascultă, îţi voi spune tot ce ştiu.

— Să vedem!

— Acum trei luni, vicontele sosi într-o dimineaţă în apartamentul meu din strada Saint-Lazare. Copilul meu, mi-a spus el, îl iubeşti pe fiul meu, nu-i aşa? Oh! din tot sufletul, i-am răspuns. Ei bine, dacă îl iubeşti astfel, trebuie să renunţi la dânsul, nu trebuie să-i zdrobeşti viitorul. Atunci el mi-a povestit că Paul trebuia să se însoare cu vara lui, că dacă continuam să-l văd, voi strica această căsătorie şi avusei naivitatea de a-l crede. El m-a dus în Normandia şi, închizându-mă cu dânsul într-o casă de ţară numită Charmerie, el s-a amorezat de mine ca un nebun. Atunci am fugit.

— Dar, observă contesa, până aici nu văd nici o umbră de crimă, mititico.

— Aşteaptă! Paul nu s-a căsătorit. Din contră, amorezat de o femeie necunoscută, el venise pe lângă Charmerie. Acolo s-a întâlnit cu tatăl său, care avea pistolul în mână, într-o

odaie întunecată şi când se făcu deodată lumină, vicontele de la Morlière a căzut în genunchi ca trăsnit. El credea că mă va găsi în acea odaie, dar femeia care apăruse deodată şi care ţinea o lumânare în mână nu era alta decât aceea pe care o iubea Paul şi această femeie îl făcuse să scoată un ţipăt teribil. El a căzut în genunchi, a cerut iertare crezând că vede o fantomă ieşind din mormânt.

— De la cine ai aceste amănunte, mititico? întrebă contesa.

Vicontele asculta şi, dacă n-ar fi fost cu totul paralizat, s-ar fi auzit bătăile inimii sale.

— Ce vis oribil, se gândea dânsul. Ah! Dacă n-aş visa, dacă asta ar fi adevărat, Saphire m-ar dispreţui ca pe un criminal ce sunt.

Încă o dată el încercă să-şi întoarcă capul.

„Mă voi deştepta! se gândi el, sunt desigur în patul meu.”

În acest moment el auzi clopotul sunând şi apoi un zgomot de paşi. Contesa şi Saphire se ridicară.

Ele trecură prin faţa lui, şi cum el vedea ca un somnambul, cu ochii închişi, le zări pe amândouă. Când fură în pragul uşii pe unde ieşise omul cu ochelari albaştri, Saphire se opri, se întoarse spre viconte, întinse mâna spre dânsul spunând:

— Iată, doamnă, priveşte-l pe acest om, el este un asasin.

Apoi deschise uşa şi amândouă dispărură.

— Dumnezeul meu! se gândea vicontele de la Morlière, sunt un mare vinovat, dar pedeapsa pe care mi-o dai e la înălţimea crimelor mele. Oh! de-aş putea să mă trezesc.

Odaia rămase goală un moment. Apoi, uşa se deschise din nou şi vicontele, care credea că tot visează, văzu un om pe care îl recunoscu îndată.

Era John, gromul englez, servitorul, pe care el îl luase la Charmerie.

John se apropie şi luă un scaun pe care se aşeză călare, la doi paşi de viconte.

— Dar e oribil! se gândea acesta.

— Bună seara viconte, zise gromul, bună seara, scumpul meu stăpân. Eşti tot aşa de nemişcat ca şi o statuie. Dar vezi şi auzi... Deci, putem vorbi... Oh! am multe lucruri să-ţi spun, viconte...

Şi gromul râdea, iar râsul lui satanic îl făcu pe viconte să se întrebe dacă nu cumva era deja mort şi în prada chinurilor infernului.

John îi părea ca un demon.

— Crezi că dormi, viconte, urmă gromul, dar nu dormi. N-ai crezut mai adineauri că ţi se zdrobeau tâmplele cu lovituri de ciocan? Ei bine, eram eu care te frecam cu o otravă indiană, care are puterea de a pietrifica, dar care lasă auzului şi văzului toată fineţea lui. Deci, eu sunt viconte şi am să-ţi spun multe lucruri. Dar mai întâi să o luăm în ordine... Saphire te dispreţuieşte, fiul dumitale te detestă. Şi cu toate acestea nici Saphire nici fiul dumitale nu cunosc crimele dumitale. Ei le-au ghicit, iată totul. Dar răbdare: le vor şti.

Atunci gromul bătu din palme.

Îndată uşa se deschise şi Saphire intră.

Ea îl ţinea de mână pe Paul de la Morlière.

În spatele lor mergea Victor de Passe-Croix.

Câteştrei stăteau în picioare lângă fotoliul vicontelui.

— Domnule Paul, zise atunci gromul, mai e timp încă, pleacă dacă vrei...

— Nu, murmură Paul, vreau să ştiu.

— Şi eu, zise Victor, căci nu vreau să mă îndoiesc fără motiv de onoarea tatălui meu.

— Oh! ce vis! ce vis! se gândea vicontele.

Gromul scoase atunci un sul de hârtie din buzunar. Era manuscrisul pe care cu şase luni în urmă Daniela îl dăduse celor patru Cavaleri ai Nopţii.

Era MANUSCRISUL DOMINOULUI.

Paul îl opri pe grom de la primul cuvânt, punându-i mâna pe braţ:

— Domnule, zise el, te voi asculta până la capăt. Îţi jur că nu te voi întrerupe; dar, în schimb, îmi vei face o făgăduială: îmi vei jura că îmi vei dovedi faptele pe care le vei spune.

— Da, domnule...

Şi gromul citi.

Această lectură dură aproape două ore. A fost un chin fără nume pentru viconte, un supliciu din cele mai oribile pentru cei doi tineri.

Când Rocambole întoarse cea din urmă foaie a manuscrisului, Victor şi Paul, cu fruntea udată de sudoare, cu faţa palidă de ruşine, ştiau că vicontele de la Morlière, baronul de Passe-Croix şi cavalerul de Morfontaine îl asasinaseră pe contele de Main-Hardye, pe nenorocita Diane şi furaseră moştenirea Danielei. Vicontele se gândea:

— Dacă n-aş visa, n-aş avea decât să-mi zbor creierii!

— Domnule, zise atunci Paul de la Morlière, mi-ai făgăduit

dovezi, îmi trebuie, sau dacă nu te ucid!

Şi scoase un stilet pe care îl purta întotdeauna la dânsul.

— Domnule, răspunse gromul liniştit, vrei dovezi, iată-le!

Şi el bătu din nou din palme şi uşa se redeschise. Un bărbat şi o femeie intrară.

— Daniela! strigă Paul.

— Femeia din Sologne! exclamă Victor.

— Fiica Dianei, răspunse tânăra fată cu un ton grav şi trist.

Apoi ea se uită cu ochii săi mari albaştri la cei doi tineri şi le spuse:

— Priviţi-mă bine şi vedeţi dacă mint.

Apoi ea întinse mâna spre viconte care era tot nemişcat în fotoliul său:

— Acest om este asasinul tatălui şi al mamei mele.

Victor scoase un ţipăt scurt. Paul se clătină.

Dar deodată, Paul întrebă arătând pe omul care intrase:

— Cine e acest om?

— Este Ambroise, valetul şi complicele tatălui dumitale, răspunse Rocambole.

— Şi, adăugă Ambroise, sunt gata să mărturisesc în faţa justiţiei că tot ceea ce aţi auzit este adevărat.

Îndoiala nu mai este permisă.

Victor luă mâna lui Paul şi îi spuse:

— Suntem fraţi acum, fraţi prin nenorocire, prin infamie. Vino frate, vom pleca în Africa, unde focul purifică, în mijlocul unei ploi de gloanţe, sub haina simplului soldat, trebuie să mergem spre a cuceri dreptul de a cere autorizaţia de a ne schimba numele.

Amândoi se închinară în faţa Danielei, palidă şi tristă şi amândoi ieşiră cu capul plecat şi cu disperarea în inimă...

Atunci vicontele încercă să zdrobească greutatea invizibilă ce-l apăsa, şi sforţarea pe care o făcu fu supraomenească, încât reuşi să-şi mişte braţele şi buzele.

Dar, în acel moment, luminile se stinseră, un râs batjocoritor se pierdu în obscuritate şi totul reintră în tăcere.

Apoi judecata vicontelui se întunecă, i se păru că i se sfărâmă tâmplele, se simţi târât de un vârtej fantastic şi beţia, un moment risipită de otrava indiană, îl cuprinse din nou...

. . . .

Când se făcu ziuă, vicontele de la Morlière deschise din nou ochii.

El nu mai era în fotoliul său, ci întins pe parchet. Razele soarelui pătrundeau printre perdele. Vicontele abia se sculă, stătu un moment nemişcat în mijlocul salonului, apoi făcu un pas spre o uşă deschisă.

— Unde sunt? se întreba el, unde sunt?

Uşa deschisă dădea într-un dormitor.

Patul era făcut şi pe noptieră ardea o lumânare.

Amintirile bătrânului erau încă confuze, dar în curând ele se limpeziră.

Mai întâi el îşi aminti că Saphire îl condusese în acel loc, în ajun, seara, apoi ea plecase, apoi... Voalul care întuneca mintea lui se ridică şi ceea ce credea că e visul său îi reveni în minte cu toate amănuntele sale.

El simţi atunci că se înăbuşe.

— Oh! cât am suferit, îşi zise el, Dumnezeul meu, cât am suferit!...

El deschise o fereastră care dădea în curtea acelei case. Curtea era pustie.

Vicontele stătu cu faţa în aerul rece al dimineţii şi-şi punea cu spaimă această întrebare:

— A fost un vis?

Mii de argumente pentru şi contra acestei păreri se încrucişau atunci în creierul lui turmentat.

Ceea ce pleda mai mult în favoarea visului său, era acea paralizie stranie în prada căreia fusese şi în plus această defilare de personaje, printre care se afla Ambroise, singurul om în care el avea o încredere oarbă. Dar în acelaşi timp el se gândi la cuvintele lui John:

— Crezi că visezi, dar nu visezi.

El părăsi fereastra, străbătu salonul, intră în dormitor, umblând astfel prin tot apartamentul.

Peste tot nu găsi pe nimeni. Pe masa din sufragerie era o scrisoare.

Pe plic era adresa lui. El o deschise şi citi:

„Ora zece seara.

Dragă viconte,

Eşti beat; mă întorc în strada Saint-Lazare. Voi reveni să te văd mâine de dimineaţă.

Saphire”

Pe când vicontele termina de citit această scrisoare, auzi o

cheie ce deschidea uşa.

El se repezi la uşă şi scoase un ţipăt de bucurie. Era Saphire.

Aceasta era liniştită şi surâzătoare; îl salută pe viconte cu toată drăgălăşenia de care era în stare.

— Ah! Dumnezeul meu! zise ea, ce palid eşti!

Şi văzându-l cu scrisoarea în mână adăugă:

— Cum! n-ai citit-o aseară?

Vicontele murmură câteva cuvinte.

Saphire intră în dormitor şi observă că patul era neatins.

— Cum! zise ea, nu te-ai culcat?

— Am petrecut noaptea în fotoliul în care m-ai lăsat.

— Dar asta e absurd! Ştii că erai beat aseară?

— E adevărat... acel vin galben... Ce ciudat vin!

— Dar cum mă priveşti, Dumnezeul meu! Ce ai.

— Nu ştiu...

— Se doarme aşa de rău în fotoliu... vei fi avut vreun vis urât...

Vicontele tresări.

— E adevărat, drăguţă, am avut nişte vise ciudate.

Saphire se aşeză pe un scaun şi reluă râzând:

— Poate ai visat că eşti ghilotinat!

Vicontele se înfioră.

— Nu, zise el.

— Atunci poate ai visat asasinate, e tot una.

Vicontele de la Morlière se înfioră din nou şi privirea lui păru că vrea să pătrundă până în adâncul sufletului lui Saphire.

— Nu ştiu ce am visat, zise el, dar era oribil!

— Adevărat!

— Şi apoi am văzut trecând prin faţa mea o mulţime de personaje.

— Aş!

— Dumneata, mai întâi...

— Nu e de mirare, fiindcă mă iubeşti.

— Apoi, pe contesă.

— Ai prânzit cu dânsa.

— Şi apoi, pe fiul meu...

— Eu l-am văzut aseară pe Paul, şi l-am visat de asemenea. Apoi?

Vicontele îşi încruntă sprâncenele.

— Ah! l-ai văzut.

— Da.

— Şi… fără îndoială…

— Ah! dragul meu, zise Saphire, şi eu am avut un vis ciudat! în acest vis îl vedeam pe Paul care îmi spunea: „Dacă ai şti ce a făcut tatăl meu, ai avea oroare de dânsul!”

O sudoare ca gheaţa apăru pe fruntea vicontelui.

— În numele cerului, murmură el, în numele cerului, taci!

— Fie. Să vedem urmarea visului dumitale. După mine, după contesă şi după Paul pe cine ai mai văzut?

— Pe un fost valet al meu, un om care trebuie să fie mort.

— Şi apoi?

— Apoi pe John.

— Servitorul nostru de la Charmerie?

— Tocmai.

— Şi asta e tot?

Vicontele ezită.

— Mă prind, zise Saphire, că mai era cineva.

— Da, o femeie blondă, o necunoscută… Nu ştiu numele ei…

— Nu cumva e aceea pe care fiul dumitale… Ah! ştii că Paul mi-a povestit aseară o istorie ciudată…

Vicontele de la Morlière se clătină.

— Dumnezeul meu! îşi repetă el, dacă toate acestea ar fi adevărate… şi dacă n-au fost un vis…

Dar Saphire surâzând reluă:

— Acum de dimineaţă ţi-am făcut o mică vizită… dar diseară voi veni să cinez cu dumneata; numai, că am oroare de oameni care nu rezistă la băutură şi deci îţi voi da de băut apă… doar apă…

— Da, se gândea vicontele, trebuie să fi visat desigur. Altfel ea nu mi-ar mai surâde astfel?

El veni de se aşeză lângă dânsa şi-o luă de mână.

— Ştii, scumpul meu amic, care sunt condiţiile noastre, îi zise ea.

— Dar… mi se pare…

— Vreau să te ţin ca prizonier…

— Aici.

— Şi dacă ieşi nu mă vei mai vedea niciodată!

— Dar n-aş putea să mă duc până acasă?

— Asta e cu neputinţă. Dacă ieşi afară din casă nu mă mai vezi. Acum, la revedere…

— Cum! Pleci deja?

— Sunt grăbită. Va veni servitoarea şi-ţi va servi dejunul. Pe

diseară.
El vru să o reţină, dar ea se strecură ca o căprioară. După ce plecă, vicontele murmură suspinând:
— Desigur am visat… dar dacă se mai repetă un asemenea vis, simt că voi înnebuni..
Pe când făcea această reflecţie, trecu cu mâna pe tâmple, apoi, fără voie o duse la buze.
Deodată scoase un ţipăt teribil. Mâna lui era udă cu un acid care îi ardea buzele ca un fier roşu.
Şi vicontele îşi aminti strania convorbire din cursul nopţii şi-şi aminti cuvintele lui John:
„Ţi-am frecat tâmplele cu o otravă indiană care paralizează corpul”.
Deci el nu visase!…

Capitolul LIX

Pe când vicontele de la Morlière era în prada unei nelinişti imposibil de descris, o scenă de cu totul altă natură se petrecea la baronul de Passe-Croix.
Baronul şi soţia sa, vorbeau pe şoptite într-un colţ al salonului, aruncând din când în când câte o privire neliniştită asupra fetei lor.
Flavia se aşezase la pian şi executa o polcă într-un ritm vertiginos, care arăta că nenorocita copilă era nebună.
— Sărmana Flavia! murmură baroana de Passe-Croix, ai cărei ochi erau plini de lacrimi.
Flavia părăsi deodată pianul şi se ridică.
— Mamă, zise ea, bărbatul meu nu s-a întors încă?
Tatăl şi mama se priviră consternaţi.
— E ciudat! zise tânăra fată, de câte ori vă vorbesc de bărbatul meu, aveţi aerul că nu pricepeţi ce vă vorbesc.
Baronul şi baroneasa tăceau şi ţineau ochii plecaţi în pământ.
— Ştiţi totul, reluă ea, că m-am măritat acum cinsprezece zile cu Albert Morel, un gentilom perfect… pe care îl iubesc. Ah! scumpul meu Albert…
— Copila mea, zise baroneasa, eşti puţin cam suferindă, trebuie să ai friguri… Dacă te-ai odihni?…
— Dar unde s-a dus bărbatul meu? reluă Flavia.
Şi cum nu i se răspunse nimic ea izbucni în hohote de

plâns.

Mama sa o luă în braţe.

— Haide, zise ea, să mergem în grădină… aerul îţi va face bine…

Şi ea o scoase afară din salon, lăsându-l pe baronul de Passe-Croix foarte abătut.

Abia plecaseră cele două femei şi intră un servitor aducând o scrisoare pe o tavă de argint.

Baronul îşi aruncă ochii pe plic şi tresări recunoscând scrisul fiului său.

Era într-adevăr o scrisoare de la Victor, concepută astfel:

„Tată,

Aş mai avea de făcut un an la Saint-Cyr spre a ieşi ofiţer, însă motive grave mă împiedică să aştept această dată. Vărul meu Paul şi cu mine ne-am angajat într-un regiment de vânători din Africa.

Adio, tată.

Fiul dumitale Victor”

Terminând citirea acestei scrisori, baronul de Passe-Croix scoase un ţipăt înăbuşit.

— Oh! sunt blestemat, murmură el.

Se auzi sunând clopotul în momentul când el pronunţa aceste cuvinte.

Valetul reapăru după două minute. De astă dată el aducea o carte de vizită.

— Ce vrea acest domn? întrebă baronul cu nerăbdare.

El aruncă ochii pe cartea de vizită şi citi:

SIR JOHN,
MEDIC ANGLO-INDIAN

— Domnule, zise valetul, acest domn stăruie pentru a fi primit.

— Ei bine, pofteşte-l, zise baronul.

Medicul anglo-indian, sir John, cititorii noştri l-au cunoscut deja, era îmbrăcat în negru de sus până jos. El îl salută pe baron după moda engleză şi spuse:

— Vă cer de o mie de ori iertare, domnule baron, de a mă prezenta astfel fără să am onoarea de a fi personal cunoscut de dumneata.

— Domnule, răspunse baronul, cartea dumitale de vizită arată că eşti medic.

— Medic psihiatru, domnule baron, răspunse sir John.

Baronul tresări.

— Eu, continuă sir John, practic medicina numai de amorul artei, fiindcă am câştigat de la rajahul din Singapore o avere imensă. Am venit la Paris spre a studia nebunia, după cum am studiat-o în India, unde am obţinut nişte vindecări miraculoase.

— Ah! domnule, zise baronul, dacă o vindeci pe fiica mea… jumătate din averea mea…

— Domnule, îl întrerupse sir John, am avut onoarea de a vă spune că nu practic medicina pentru bani, dar deoarece cred c-o voi putea vindeca pe domnişoara de Passe-Croix mi-am luat libertatea de a mă prezenta.

Baronul luă mâinile lui sir John şi le strânse cu căldură.

— Adevărat, zise el, o vei vindeca?

— Da!

— Cu totul?

— În câteva zile, dacă nebunia ei este aşa după cum mi s-a zugrăvit.

— Ah! zise baronul, ţi s-a zugrăvit nebunia ei, domnule?

— Da.

— De către cine?

— De fiul dumitale.

Baronul păli.

— Îl cunoşti pe fiul meu?

— Sunt unul din prietenii lui.

Baronul de Passe-Croix simţi că inima îi bate cu putere.

— Într-adevăr, zise el, fiul meu ar fi putut să te aducă, domnule.

— Fiul dumitale a plecat astăzi de dimineaţă la Marsilia, domnule.

Un nor trecu pe fruntea baronului, dar nu răspunse nici un cuvânt.

Doctorul continuă:

— Noi, oamenii de la tropice, avem o medicină cu totul specială, medicina otrăvurilor. Noi ne servim de ceea ce ucide spre a vindeca. Domnul Victor mi-a dat asupra nebuniei surorii sale unele amănunte, care îmi erau indispensabile…

Baronul îşi încruntă sprâncenele.

— Oh! fii liniştit domnule, se grăbi să adauge sir John, medicul este un duhovnic; inima lui e tăcută ca un mormânt. El ştie să păstreze cele mai teribile secrete.

— Astfel, zise baronul cu o voce tremurătoare, ştii…

— Ştiu că domnişoara Flavia de Passe-Croix a fost încântată de un mizerabil… ea e deci prada unei nebunii din amor.

Baronul îşi aplecă fruntea.

— Deci, urmă sir John, singurul mijloc de a vindeca această nebunie este uitarea.

— Cum?

— Trebuie să se instaleze un vid în spiritul domnişoarei Flavia, între ajunul zilei în care ea l-a întâlnit pe Albert Morel…

— Ştii numele său?

— Fiul dumitale mi l-a spus.

— Te ascult, domnule, murmură baronul suspinând.

— Îţi spuneam, deci, reluă sir John, că e necesar ca să uite cu totul ceea ce s-a petrecut între acea zi şi astăzi.

— Şi vei obţine acest rezultat?

— Voi obţine, răspunse sir John cu convingere.

— Şi fiica mea îşi va regăsi raţiunea?

— Raţiunea şi veselia. Ea nu-şi va mai aduce aminte de acest om.

— Dar în fine, ea se va mira cel puţin?

— Va fi uşor de convins că a avut o senzaţie violentă, o mare spaimă şi că, în urma acestei spaime, şi-a pierdut raţiunea.

— Şi prin otravă speri să obţii acest rezultat, domnule? întrebă baronul.

— Da. Dar linişteşte-te, aceste otrăvuri sunt întrebuinţate în doze foarte mici.

— Ah!

— Şi nu ai a te teme de nimic.

— Şi tratamentul va fi lung?

— Trei sau patru zile.

— Cum! în trei sau patru zile, vei putea să-mi vindeci copila?

— Da domnule.

Sir John vorbea cu o convingere care pătrunse în sufletul baronului de Passe-Croix.

— Vom începe tratamentul când vei dori, domnule, adăugă el.

— Dar, îndată, domnule, îndată! strigă baronul.

Sir John surâse.

— Nu, zise el, dar diseară… eu întotdeauna seara încep să operez.

— Ei bine! astă-seară…

— Aş avea nevoie s-o văd pe domnişoara de Passe-Croix cel puţin o oră înainte.

— Domnule, zise baronul, dacă aş îndrăzni să te rog să pofteşti la masă.

— Primesc, răspunse sir John.

El îşi luă pălăria şi se sculă.

— Astă-seară, domnule, începem operaţia. La revedere.

Baronul de Passe-Croix rămase puţin cam zăpăcit, după plecarea lui sir John.

Scrisoarea fiului său, care părea că-i spune un adio veşnic, apoi sosirea acestui necunoscut, care spunea că e prietenul lui Victor, care exersa gratuit medicina şi garanta vindecarea Flaviei, toate acestea se petrecură aşa de repede şi pe neaşteptate, încât ei se întreba dacă nu era în prada unui vis.

Baroneasa se întoarse.

Ea era singură…

— Am obţinut, zise ea, ca această nenorocită copilă să se urce în pat. Acum ea e mai liniştită. Oh! Doamne! Ce încercare teribilă ne-ai trimis.

Baronul o luă pe nevasta lui de mână.

— Şi dacă ea s-ar vindeca?…

Sărmana mamă scoase un ţipăt.

— Da, dragă, ea va fi vindecată.

— Dar de cine?

— De un doctor englez, care a plecat acum şi se va întoarce diseară.

— Vai! suspină baroneasa, sunt atâţia medici, care pretind că vindecă nebunia!…

— Oh! acesta nu se laudă, are convingerea.

— Dar cine ţi-a vorbit de dânsul? Tu l-ai chemat?

— La trimis Victor.

— Victor!… zise baroneasa tresărind.

Apoi ea adăugă cu tristeţe:

— Ştii, iubitul meu, că de la nenorocirea noastră, purtarea lui Victor este stranie.

— Ah! găseşti?

— El fuge de casă.

— E adevărat.

— Şi iată două zile de când nu l-am văzut, murmură baroneasa.

Baronul de Passe-Croix suspină, dar tăcu.

— Ultima oară când el a intrat în odaia mea, era palid şi atitudinea lui trăda o ciudată emoţie.

„— Ce ai copilul meu? l-am întrebat.”

„— Nimic mamă.”

„— Eşti trist…”

„— Nu.”

„— Oh! nu poţi să mă înşeli, i-am spus. Crezi că se poate înşela ochiul unei mame?”

„— Ei bine! mi-a spus el cu un accent disperat, sufăr! Adio, mamă…”

M-a sărutat şi a fugit. De atunci nu l-am mai văzut.

Baronul de Passe-Croix tăcu.

Baroneasa continuă:

— Valetul tău mi-a spus ieri că ai avut o scenă violentă cu Victor.

— Ah!

— E adevărat?

— Da.

— Dar, pentru ce?

— Fiindcă nu mai vrea să urmeze şcoala lui Saint-Cyr.

— Oh! asta e cu neputinţă, strigă baroneasa. Victor iubeşte prea mult cariera militară…

— Da, dar vrea să se înroleze ca simplu soldat.

Baroneasa scoase un ţipăt.

— Dar e nebun! zise ea.

Atunci baronul luă scrisoarea de pe sobă şi o dădu baronesei, zicându-i:

— Iată, citeşte.

Şi când baroneasa scoase un al doilea ţipăt, baronul adăugă:

— El a plecat astăzi dimineaţă la Marsilia şi nu-l vom mai revedea.

— Oh! Dumnezeul meu! murmură baroneasa, căzând în genunchi, ce crimă am comis de ne loveşti astfel?

După câteva ore, medicul psihiatru sir John, stătea la masa baronului de Passe-Croix, în faţa sărmanei nebune. Flavia era de o mare veselie.

— Domnule, îi spunea lui sir John, vii din Havre?

— Da.

— L-ai întâlnit pe bărbatul meu. Îl cunoşti?

— Da.

— Se va întoarce în curând?

— Peste două zile.

Flavia bătu din palme cu bucuria unui copil.

— Nu-i aşa că e drăguţ, bărbatul meu? întrebă ea.

— Da, desigur. Şi, zise doctorul, mi-a dat ceva pentru dumneata.

— Ah! adevărat?

— Da, un flacon cu parfum.

Medicul scoase din buzunar un flacon de argint şi-l întinse Flaviei.

— Miroase acest parfum, zise el.

Flavia luă flaconul şi-l apropie de nas.

— Oh! ce frumos miroase! zise ea.

Când, deodată ea îşi răsturnă puţin capul pe spate şi apoi ochii ei se închiseră.

— Dumnezeul meu! strigă baroneasa speriată, ce-ai făcut domnule?

Sir John surâse.

— Nu te teme de nimic, doamnă. Acum începe tratamentul meu.

Flavia fu cuprinsă de un fel de toropeală.

— Mamă, zise ea, dacă ne-am plimba puţin prin grădină?…

Baroneasa îl consultă pe sir John cu privirea.

— E prea cald aici, adăugă Flavia de Passe-Croix.

Baroneasa se sculă şi o luă pe fata ei de mână.

— Duceţi-vă, doamnă, murmură doctorul, plimbaţi-o puţin prin grădină, apoi conduceţi-o în odaia ei şi siliţi-o să se culce în pat. Atunci veţi veni să mă anunţaţi.

Baroneasa ieşi cu fata ei.

Baronul de Passe-Croix şi sir John rămaseră singuri.

— Domnule baron, zise atunci sir John, am avut ca profesor de psihiatrie un om care a făcut oarecare vâlvă.

— Ah!

— Pe doctorul negru, adăugă sir John, un om, care a făcut la Paris, acum douăzeci de ani nişte adevărate minuni.

Baronul tresări.

— Nu l-ai cunoscut?

— Ba da… puţin… am auzit vorbindu-se de dânsul…

— Victor mi-a povestit, urmă sir John, că el a îngrijit o femeie din familia dumitale.

— Da, e adevărat, zise baronul, pe vara mea Diane…

— Care s-a sinucis în castelul Bellombre, la Poitou…

— E adevărat…

Baronul de Passe-Croix era palid.

— Se pare, continuă sir John, că acest funest eveniment s-a petrecut tocmai când doctorul încerca o experienţă...

Şi sir John se uită la baron cu o privire pătrunzătoare şi rece.

— Cred că îmi aduc aminte, într-adevăr.

— Doamna Diane de Morfontaine, urmă sir John, stătea la balconul odăii sale şi îşi ţinea copilul în braţe, când un zgomot îndepărtat...

— Domnule, îl întrerupse brusc baronul a cărui frunte era scăldată de o sudoare rece ca gheaţa, mă mir că fiul meu Victor a putut să-ţi dea astfel de amănunte.

— Aşteaptă, domnule baron... când un zgomot îndepărtat, care trebuia să-i amintească semnalul pe care i-l dădea odinioară contele de Main-Hardye, se auzi. Diane se repezi cu copilul în braţe. Parapetul balconului se rupse şi mama cu copilul căzură de la o înălţime de douăzeci de picioare.

— Toate acestea sunt adevărate, domnule.

— Ei bine! termină sir John, doctorul negru a avut întotdeauna o convingere.

— Ah!

— O convingere nestrămutată.

— Care?

— Că se tăiase balustrada balconului.

Baronul de Passe-Croix îşi înăbuşi un strigăt şi se sculă palid.

Capitolul LX

Ultimele cuvinte ale doctorului anglo-indian îl zăpăciră eu totul pe baronul de Passe-Croix.

Cine era acest om, care, sub pretextul de a-i vindeca fata, avea un astfel de limbaj?

Sir John spuse atunci baronului.

— Domnule, îi zise el, nu te-am minţit, o voi vindeca pe fata dumitale în câteva zile. Dar îţi voi pune condiţiile mele.

Baronul sesiză o anume îndrăzneală.

— Mi se pare că mi-ai spus astăzi de dimineaţă că profesezi medicina gratuit.

— Cu oamenii cinstiţi, da, domnule.

Aceste cuvinte îl făcură pe baron să se înfurie.

— Domnule, zise el, cred că mă insulţi!

— Taci! murmură sir John, suntem aici singuri şi nu serveşte la nimic dacă ţipi.

Accentul lui sir John era rece. Un surâs batjocoritor flutura pe buzele lui, şi baronul de Passe-Croix pricepu că acest om îl cunoştea perfect.

— În fine, domnule, zise el, ce vrei?

— Să vindec pe fata dumitale, mai întâi… şi apoi…

Sir John se opri şi fixă din nou cu privirea pe baronul de Passe-Croix.

— Astăzi de dimineaţă, spuse el, mi-ai oferit jumătate din averea dumitale…

Baronul surâse dispreţuitor.

Sir John continuă:

— Cred că am date foarte sigure asupra averii dumitale…

— Dar, domnule…

— Taci. Ascultă-mă până la capăt, domnule baron. Aveai la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, din averea dumitale personală, un venit de nouăsprezece mii de livre. Doamna baroneasă ţi-a adus ca zestre treizeci şi trei, ceea ce face un total, dacă nu mă înşel, de cincizeci şi două de mii de livre. La moartea generalului marchiz de Morfontaine ai moştenit, vei vedea că cifrele mele sunt exacte, ai moştenit, zic, nouăzeci şi şase mii de livre venit.

— Domnule, zise cu ironie baronul de Passe-Croix, ai fost poate vreun impiegat al notarului meu.

— Se poate, răspunse batjocoritor sir John. Continuăm: nouăzeci şi şase şi cu cincizeci şi doi trebuie să facă o sută patruzeci şi opt, nu-i aşa?

— E adevărat.

— Ei bine, domnule, dacă o vindec pe fata dumitale, îmi vei da nouăzeci şi şase de mii livre venit.

Baronul sări din nou de pe scaunul său.

— Ăsta e preţul meu, zise cu răceală medicul anglo-indian.

Baronul era palid ca ceara.

— Cine eşti, zise el, în fine, de unde vii să îmi dictezi condiţii?

— Mi-ar plăcea să nu vă spun, domnule, răspunse sir John, căci identitatea mea, îţi va produce multă emoţie.

— Nu, vreau să ştiu… vorbeşte!

— Vrei?

— Da.

— Ei bine! sunt executorul testamentar al verişoarei dumitale Diane de Morfontaine.

Baronul de Passe-Croix scoase un ţipăt.

— Tăcere! zise sir John strângându-l de braţ, s-ar putea crede că te asasinez.

O sudoare rece ca gheaţa inundă faţa baronului de Passe-Croix.

— Acum, domnule, reluă sir John, trebuie să fi ghicit multe lucruri şi putem da cărţile pe faţă. Ai fost complicele celor doi veri ai dumitale, vicontele şi cavalerul şi există oameni care au în mâinile lor probele crimelor dumneavoastră. Taci! fără zgomot… am putea să fim auziţi.

Şi sir John continuă:

— Dacă există grade în crimă, sunt şi la pedeapsă. Erai cel mai tânăr, ai fost cel mai puţin vinovat, vei fi cel mai puţin pedepsit. Restituie moştenirea furată şi părul dumitale alb nu va fi dezonorat; fiul dumitale îşi va putea purta numele, fata dumitale va fi vindecată şi se va putea căsători.

Baronul îşi rezemă capul în mâini şi păru că nu mai ascultă ce îi spunea sir John.

— Observă, domnule, continuă acesta din urmă, că-ţi ofer un târg de aur. Toţi psihiatri din Paris şi din Londra întruniţi nu o vor putea vindeca pe fata dumitale.

Baronul tresări, ridică capul şi îl privi pe sir John.

— Apoi, cum nu sunt încă treizeci de ani de când Diane Morfontaine a fost asasinată şi cum am în mână un martor care va vorbi…

— Oh! te desfid, strigă baronul de Passe-Croix.

— El se numeşte Ambroise, adăugă liniştit sir John.

Baronul se înfiora până în măduva oaselor şi se uită la sir John cu mirare.

Dar sir John n-avu timpul să continue.

Se auziră ţipete pe scară.

— E soţia mea! strigă baronul de Passe-Croix, care recunoscuse vocea baronesei.

Baronul se repezi la uşă şi ieşi înaintea nevestei sale. Baroneasa plângea, era cu părul în dezordine şi ţipa.

— Oh! Dumnezeu meu! Dumnezeul meu! strigă ea, sărmana mea copilă!

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă baronul.

— Nu ştiu, nu ştiu, răspunse sărmana mamă disperată.

Sir John era tot liniştit.

Baroneasa de Passe-Croix alergă la dânsul.

— Ah zise ea, în numele cerului, dacă eşti medic, dacă e adevărat…

— Doamnă, zise sir John, te alarmezi degeaba.

— Dar ce s-a întâmplat? strigă baronul de Passe-Croix la care durerea de tată domina orice alt sentiment.

— Nu ştiu dacă ea a leşinat… nu ştiu dacă e moartă… Oh! vino, vino, domnule.

Ea îl luă pe sir John de mână şi-l târî plângând şi scoţând ţipete sfâşietoare.

Baronul îi urma clătinându-se.

Camera Flaviei era aproape de salon, la capătul unui vast coridor.

Baronul de Passe-Croix se opri în prag înfiorându-se. Fiica sa era lungită pe pat, nemişcată. Ochii ei erau închişi şi s-ar fi spus că e moartă.

Baroneasa se repezi la dânsa şi o acoperi de sărutări.

— Dumnezeul meu! zise ea, dar inima ei nu mai bate, fruntea ei e rece şi mâinile îi sunt îngheţate.

— Fiica mea e moartă! exclamă baronul cu o voce teribilă.

În acest moment, acest mare culpabil, care îndrăznise să ucidă o femeie, încercă, în spaţiul unei secunde, toată energia iubirii de părinte.

El îşi ridică fruntea, ochii săi deveniră ameninţători, se injectară de sânge şi păreau că vor să-l trăsnească pe sir John.

Acesta era tot liniştit. Baronul înainta spre dânsul cu pumnii strânşi.

— Oh! dumneata ai ucis-o?

Baroneasa îngenuncheată, luă în mâinile ei, mâinile îngheţate ale fetei şi le udă cu lacrimi.

— Eram în grădină, spune ea, Flavia se plimba… era liniştită… şi surâdea. Deodată mi-a spus: „Mi-e frig!…” şi apoi s-a clătinat… am adus-o aici… a căzut pe pat… şi apoi…

Plânsetul o opri de a mai continua.

Atunci sir John mişcat fără îndoială de această elocventă şi teribilă durere, înaintă spre dânsa.

— Doamnă, o întrerupse el, fiica dumitale nu e moartă, şi leşinul ei, pe care îl prevăzusem, este primul pas spre o vindecare apropiată.

Sărmana mamă se uită la dânsul.

— Oh! nu mă înşeli? zise ea.

— Pe onoarea mea, zise sir John punând o mână pe piept.

— Dar mâna ei e rece…

— Aşa trebuie să fie…

— Fruntea ei e îngheţată…

Sir John scoase din buzunar o cutie, în care se aflau mai multe flacoane cu diferite lichide.

El puse cutia pe masă, luă unul din aceste flacoane şi îl destupă.

— Vei vedea, doamnă, zise el cu accentul lui englezesc, dacă am spus adevărul.

Baroneasa avea o batistă în mână, el o luă şi înmuie unul din colţuri cu două picături din lichidul ce se afla în flacon.

Apoi duse batista la nările Flaviei.

Deodată, tânăra fată, care părea moartă, se scutură din tot corpul şi suspină.

În acelaşi timp, tatăl şi mama scoaseră un ţipăt de bucurie supremă. Dar Flavia recăzuse în imobilitatea de mai înainte.

Atunci sir John o luă de mână pe baroneasă şi îi apuse:

— Vezi doamnă că n-am minţit?

— Ah! domnule.

— Dar dacă vrei să o vindec pe fata dumitale, trebuie să ai încredere în mine.

— Oh! domnule! murmură sărmana mamă, vindec-o pe fiica mea şi voi fi sclava dumitale.

— Nu cer asta, doamnă, dar starea dumitale nervoasă ar putea, în acest moment, să mă deranjeze mult. Deci lasă-mă aici singur cu domnul baron.

— Domnule!

— Trebuie! zise sir John cu un accent de autoritate misterioasă care nu aparţine decât oamenilor de ştiinţă.

Şi-l privi pe baron.

Acesta se supuse privirii, după cum furtuna îndoaie un arbore. El pricepu că acest om avea în mâini viaţa fiicei sale.

Baronul de Passe-Croix îşi iubea mult fata.

— Da, dragă, zise el baronesei, doctorul are dreptate. Lasă-ne!

— Oh! dar mă voi întoarce în curând, nu-i aşa? zise ea rugătoare.

— Peste zece minute, doamnă, răspunse sir John; fără asta, nu răspund de nimic.

— Oh! salveaz-o pe fată, strigă ea cu o voce disperată.

Şi plecă.

Atunci sir John închise uşa.

— Între noi doi! îi zise baronului.

Acesta tremura şi se uita disperat la fata lui.

Sir John după ce închise uşa, deschise fereastra. Aceasta dădea în stradă şi nu era departe de pământ. Strada era goală şi se înnoptase.

— Domnule, zise sir John, aşezându-se pe marginea ferestrei, ştii acum că fata dumitale nu e moartă. Doamna baroneasă nu se va întoarce decât peste zece minute.

— Salveaz-o pe fiica mea! murmură baronul.

— Aşteaptă şi ascultă-mă.

Sir John întinse mâna şi arătă cu degetul cutia cu flacoane.

— Sunt acolo, zise el, otrăvuri care ucid şi otrăvuri care salvează. Adu toţi chimiştii din univers şi nu vor putea să-ţi spună care e otrava care va da viaţă fetei dumitale, nici pe aceea care îi va reda raţiunea. Deci, ascultă-mă: dacă nu te aşezi la acea masă, dacă nu iei un condei şi scrii tot ceea ce îţi voi dicta, sar pe această fereastră, nu mă vei mai vedea şi fata dumitale va fi moartă mâine dimineaţă.

Baronul de Passe-Croix, care se afla la doi paşi de sir John, scoase un ţipăt şi vru să se repeadă la dânsul spre a-l reţine.

Dar un gest şi o privire a acestuia din urmă îl opriră.

— Dacă faci un pas, zise el, fata dumitale e pierdută fără speranţă.

Baronul de Passe-Croix se opri.

Sir John atunci îi arătă masa şi reluă cu autoritate:

— Scrie!

Baronul încins, se aşeză la masă, luă tocul şi privindu-l pe sir John, zise:

— Dictează!

Sir John dictă:

„Astăzi, 27 noiembrie anul 18... declar prin prezenta că mă recunosc dator cu capitalul necesar spre a constitui o rentă anuală de nouăzeci şi şase mii livre către doctorul englez sir John în cazul în care el îi va reda raţiunea fetei mele, Flavia, astăzi nebună.”

Baronul scrise cu mâna tremurândă şi-o privea mereu pe fata sa.

Când trebui să iscălească, el vru să se scoale.

— Mai stai, zise sir John, n-ai terminat.

Şi dictă din nou:

„Eu, baronul de Passe-Croix, nepotul generalului marchiz de

Morfontaine, înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, atest că baroneasa Rupert, vara mea, n-a murit din accident, ci a fost asasinată de mine şi de verii mei, vicontele de la Morlière şi cavalerul de Morfontaine.”

— Oh! strigă baronul, asta nu voi scrie niciodată!

— Atunci poţi să te îmbraci în doliu după fata dumitale, zise sir John.

Şi încalecă pe fereastră.

Baronul de Passe-Croix, învins din nou, luă condeiul şi, cu fruntea udă de sudoare, scrise şi iscăli.

Rocambole se repezi la masă şi luând acea hârtie, zise:

— Acum, când te pot trimite la eşafod, sper că nu vei lăsa să ţi se conteste obligaţia pe care ai semnat-o.

Şi luă un flacon din cutie, înmuie din nou batista baronesei şi începu să frece tâmplele fetei.

În curând corpul fetei se scutură, ea deschise ochii şi se sculă din pat.

În acest moment, baronul de Passe-Croix uitase că scrisese condamnarea sa, se repezi la fiica sa şi o strânse cu dragoste în braţe.

După o oră îl regăsim pe sir John, medicul anglo-indian în cabinetul său din strada Michodière.

Aşezat în fotoliul său, el dădea audienţă altor trei persoane.

Aceştia erau baronul Gontran de Neubourg, lordul Blakstone şi marchizul de Verne.

Dacă ne amintim de rana căpătată de vicontele de Chenevières în duelul său cu Victor de Passe-Croix, nu ne vom mira că el lipsea de la această întâlnire a *Cavalerilor Nopţii*.

— Domnilor, zise omul cu ochelari albaştri, iertaţi-mă că v-am convocat extraordinar.

— Ai deci ceva foarte important să ne comunici? întrebă baronul.

— Da, domnule.

— Să vedem.

— Am îndeplinit rolul unui judecător de instrucţie, reluă omul cu ochelari albaştri, am complicat acest rol punând mâna pe vinovat, dar aplicarea pedepsei vă este rezervată.

— Ce vrei să spui?

— Vinovaţii sunt în număr de trei; vorbesc de asasinii baroanei Rupert.

— Da, trei, zise baronul.

— Şeful complotului, sufletul, infernal a fost vicontele de la Morlière.

— E adevărat!

— Ei bine, domnilor, cum se apropie ora pedepsei pentru dânsul, vă cer o sentinţă: nebunia? sau moartea?

Cei trei tineri se priviră, apoi înfiorându-se se uitară la acest om care părea că-şi luase rolul destinului.

Rocambole reluă:

— Vicontele le-a făcut pe nevasta şi fiica sa nenorocite; a fost în casă un tiran aspru pentru fiul său până la cruzime. Acest om merită să trăiască? şi gândiţi-vă că dacă într-o zi el e găsit mort în afara casei lui, în urma unui exces înjositor, familia sa întreagă n-ar considera această moarte ca o reabilitare a numelui pe care l-a purtat acest om?

— Da, zise Gontran.

— Da, zise marchizul de Verne.

— Da, zise lordul Blakstone.

Nici unul din ei nu ezitase în a afirma această părere.

— Domnilor, zise atunci Rocambole, aţi pronunţat o sentinţă de moarte.

— Bine, zise Gontran mişcat, dar această sentinţă cine o va executa?

— Eu!

— Un lucru, observă marchizul de Verne. Dacă moare vicontele, cum se va restitui averea furată de dânsul?

Omul cu ochelari albaştri se sculă, deschise sertarul unui birou şi scoase o scrisoare închisă. Ea era adresată Danielei.

— Domnilor, zise Rocambole. Paul are o soră. Averea mamei sale e tot aşa de mare ca şi a tatălui său. Paul a renunţat prin această scrisoare la toată averea sa în favoarea Danielei.

— Iată o inimă nobilă! murmură baronul de Neubourg.

— Domnilor, reluă omul cu ochelari albaştri, e târziu şi am mult de lucru astă-seară. Permiteţi-mi să continui. Trecând la al doilea vinovat, adică la cavalerul de Morfontaine, azi marchiz, la acest om care a fost braţul drept al vicontelui, la acest tată fără inimă care a persecutat-o pe fiica sa, la acest soţ nedemn care s-a căsătorit, fără voia ei, cu cea mai nobilă fiinţă.

— Oh! pe acesta, zise marchizul de Verne, ţi-l lăsăm: căci nu e demn de nici o milă.

— Da, dar spre a-i lovi, voi avea nevoie de dumneavoastră,

domnilor. Marchizul e încă tânăr, e tare şi îndrăzneţ şi n-are într-însul nimic care să-l poată reţine, amorul părintesc e un stejar mândru, şi vor fi necesare toate eforturile noastre unite spre a-l dezrădăcina.

— Fie! zise Gontran.

— În fine, să trecem la baron. Acesta a fost cel mai puţin vinovat. El a trăit în prada remuşcărilor, şi-a crescut copiii pe calea cea dreaptă… îl veţi condamna?

— Să trăiască! murmurară cei trei Cavaleri ai Nopţii. Fiul său îl scapă!…

Capitolul LXI

Saphire fusese punctuală la întâlnirea pe care i-o dăduse vicontelui de la Morlière.

Ea îl găsi pe viconte intr-o stare de nelinişte completă.

— Dar ce ai? îi zise ea, parcă suferi, viconte.

Surâsul fetei şi accentul ei vesel îl azvârliră din nou pe bătrân în plasa îndoielilor.

— Nu ştiu, zise el, e probabil din cauza nopţii rele pe care am petrecut-o…

— Ei bine! zise Saphire, eu îţi voi fi doctor.

— Adevărat? zise el cu bucuria naivă a unui copil.

— Da, şi te voi face ca mâine să fii ca un trandafir.

— Cum asta?

— Vei mânca puţin şi vei bea ceai în loc de vin. Apoi te vei culca devreme, adăugă ea, căci nimic nu poate mai bine să te învioreze decât douăsprezece ore de somn.

Saphire sună.

Servitorul pe care sir John îl gonise în ajun pe strada Saint-Lazare apăru, aducând o masă deja pregătită.

— Vezi, zise tânăra femeie tot surâzând, postul vine după carnaval.

Masa era într-adevăr acoperită cu mâncăruri uşoare, în mijlocul cărora se afla un mare ceainic.

Saphire pregăti ceaiul cu frumoasele ei mâini. Vicontele o privea cu admiraţie.

„Nu, nu, îşi spunea el, e cu neputinţă să nu fi visat.”

— Să vedem, reluă Saphire turnându-i ceaiul, să vorbim puţin de viitor.

— Viitor? zise el, de care viitor?

— De al nostru.

— Ah!

— Ce vom face în iarna asta?

— Tot ce vei voi.

— Căci ştii, te iau cu mine. Nu vreau să te întorci acasă; îi vei scrie intendentului şi-ţi va trimite bani. Ah! drace! am o idee!…

— Care, drăguţă? întrebă vicontele, care abia mânca şi bea ceaiul.

— Parisul e trist iarna, pentru nişte oameni sătui de viaţă ca noi, şi cărora nu le plac nici balurile, nici spectacolele. Cerul este întunecat şi totul e trist. Nu-i aceasta şi părerea dumitale?

— Da, drăguţă.

— Dacă am merge să trăim într-o ţară plină de soare, pe marginea mării, în Italia!… Ce crezi!…

Faţa slăbită a vicontelui deveni strălucitoare. A călători cu Saphire era un vis încântător.

— Vom pleca mâine seară cu trenul de ora opt. A doua zi vom vedea soarele apunând la Marsilia, urmă Saphire al cărei surâs îl învăluia pe viconte ca într-o pânză de păianjen, şi în ziua următoare ne vom îmbarca… Oh! marea albastră… şi cerul albastru… Ce vis!…

Vicontele de la Morlière era fermecat.

Saphire continua să-i toarne ceai.

Timp de o oră ea îl fermecă cu privirea şi cu vorba, îl îmbătă cu surâsul său.

După o oră vicontele se simţi în prada unei mari toropeli.

— Iată viconte, zise Saphire, a sosit momentul să fii cuminte.

— Cum?

— Trebuie să te culci în pat şi să dormi.

— Vei pleca iarăşi tot ca ieri?

— Nu, voi sta aici, am de scris nişte scrisori.

Ea sună.

— Condu-l pe domnul în odaia sa, zise ea servitoarei.

Vicontele nu mai avu puterea să reziste.

Nevoia de somn începuse să-l cucerească cu totul. El se sculă, clătinându-se puţin, şi se rezemă de umărul servitoarei.

— E ciudat! zise el, şi n-am băut totuşi decât ceaiul…

După o jumătate de oră vicontele de la Morlière dormea adânc.

Atunci se aprinse lumina în odaia care până atunci era cufundată în întuneric şi intră un om, având o lumânare în mână.

Acel om era bătrân; el avea o faţă lungă şi palidă şi nişte ochi cu o privire rea şi falsă.

Costumul său era cel al unui ţăran din Normandia. El îşi ţinea pantofii în mână.

L-aţi recunoscut fără îndoială pe Ambroise, fostul valet din Bellombre.

Ambroise se opri un moment în faţa patului unde dormea vicontele.

— Sărmanul bătrân! zise el, toţi oamenii ăştia vor să-l chinuiască… şi asta îmi va aduce câştig… voi putea să-mi mai cumpăr vechiul castel al tânărului baron care e aproape ruinat.

Vorbind astfel, Ambroise puse lumânarea pe masă, pantofii într-un colţ al odăii şi căută prin buzunare.

— Stăpânul mi-a spus, zise el scoţând din buzunar flaconul de care se servise în ajun sir John, că îndată ce-l voi freca cu această apă pe tâmple, el va vedea, va auzi şi nu se va putea mişca.

Şi tot ca sir John, Ambroise vărsă câteva picături din flacon în mâna sa, se apropie de pat şi-i frecă tâmplele celui care dormea.

Deodată acesta se deşteptă în prada acelei teribile senzaţii din ajun, şi se cutremură în pat.

Dar căzu deodată inert şi paralizia începu.

— Oh! se gândi el, iată că mi se zdrobesc tâmplele. Visul meu reîncepe.

Îşi regăsi toată luciditatea sa de spirit şi în acelaşi timp începuse să vadă printre pleoapele-i închise.

Vicontele zări atunci o fiinţă ce stătea lângă patul lui ca un demon.

El îl recunoscu pe Ambroise.

— Bună seara, stăpâne, zise Ambroise, sunt eu… mă recunoşti?

Şi urmă batjocoritor:

— Îmi pare rău că am trecut la inamic, domnule viconte; şi drept e că te venerez… Dar, vezi, aceşti oameni sunt mai tari decât noi… Şi contra forţei, ştii proverbul, nu e rezistenţă.

„Ah! se gândi vicontele, în toate nopţile voi visa astfel? Atunci voi muri după trei zile.”

Ambroise continuă:

— Trebuie să-ţi spun că văzând că partida e pierdută, mi-am făcut acest raţionament: domnul viconte a îmbătrânit, nu mai e în stare să se apere, şi, dacă îi rămân credincios, sunt un om pierdut. Am familie, ştii... Şi apoi îţi voi spune cum s-au petrecut lucrurile. Într-o dimineaţă am văzut sosind la mine un grom. El trebuie să fie un om foarte tare. El ştia totul... şi la uşa casei mele era o trăsură în care se aflau doi jandarmi. Asta m-a emoţionat, pricepi?

„— Omule, mi-a zis gromul, aş vrea să vorbesc puţin cu tine, într-un loc unde nu sunt nici ziduri, căci şi zidurile au urechi.”

L-am dus în grădină, unde se afla o bancă sub un pom.

„— Iată-mă, a spus el atunci privindu-mă drept în ochi. Ai fost amestecat în uciderea contelui de Main-Hardye şi a baroanei Rupert; am venit să te caut...”

Poţi să-ţi închipui ce frică am avut.

„— Te voi duce la Havre la judecătorul de instrucţie, a continuat el, şi peste două luni afacerea dumitale va fi tranşată...”

Domnule viconte, din momentul când am auzit aceste cuvinte, am făcut tot ceea ce a vrut... M-a adus în casă şi m-a pus să semnez un proces verbal în care spuneam tot ce s-a petrecut la Bellombre acum douăzeci de ani... Atunci mi-a spus:

„— Vrem să-i tăiem capul domnului viconte de la Morlière, dar ţie nu-ţi vom face nici un rău.”

Ambroise se întrerupse spre a râde.

— Mi-e egal, zise el, dar sufăr puţin părăsindu-te astfel, căci mi se pare că ei te vor ghilotina.

Ambroise se aşezase pe patul vicontelui şi punându-şi picior peste picior râdea.

Vicontele suferea în mod oribil.

Desigur, dacă s-ar fi putut mişca, dacă ar fi avut puterea din tinereţe, l-ar fi strâns de gât pe Ambroise.

Dar paralizia îl ţintui pe loc şi fu nevoit să-l asculte până la capăt pe fostul său valet, complicele crimelor sale.

Ambroise continuă.

Inima contelui bătea cu putere.

El auzi un zgomot uşor, uşa pe unde Ambroise venise se deschise din nou şi intră falsul chirurg-englez, adică sir John.

El nu mai era îmbrăcat ca în ajun, ca grom, ci îşi reluase

hainele pe care le avea cu patru luni înainte, când Paul de la Morlière, rănit, fusese transportat în casa părintească.

Între sir John chirurgul şi John gromul era o aşa de mare diferenţă încât vicontele fu înşelat.

El crezu că-i venea un salvator.

Sir John puse, intrând, un deget pe buze spre a-i recomanda lui Ambroise tăcere.

Vicontele nu putuse surprinde acest semn.

— Ah! domnule, zise Ambroise, ai făcut bine că ai venit; stăpânul meu cel bun este poate mort…

El luase o înfăţişare consternată.

Sir John se apropie şi păru că-l priveşte pe viconte ca pe un mort.

Îşi reluă vocea de odinioară şi zise brusc:

— Ce are stăpânul tău? Mi se pare că doarme.

— Cred că e mort, domnule.

— Crezi?

— Drace! Este o oră de când îl zgudui.

Inima vicontelui bătea cu putere, dar paralizia era aşa de mare încât bătăile inimii nu puteau fi auzite de cei din jurul său.

Atunci sir John îl dezbrăcă pe viconte până la brâu şt îşi puse urechea pe inima lui.

— Inima nu mai bate, zise el.

Vicontele se înfioră.

„Vor să mă treacă drept mort” se gândi cu spaimă vicontele de la Morlière.

Şi sir John, cu mâna când pe faţă, când pe inima vicontelui, se uita la ceasornic. Şi strigă:

— Saphire!

Aceasta, care petrecuse o parte din noapte în salon, sosi.

— Fata mea, îi zise sir John punându-şi peruca şi ochelarii albaştri, cred că poţi să renunţi la averea pe care ţi-o oferea vicontele.

— De ce?

— Fiindcă e mort.

Saphire scoase un ţipăt, vicontele îşi pierdu orice speranţă, ca şi cum ar fi intrat în iad.

Capitolul LXII

Ultimele cuvinte ale lui sir John fură o lovitură de teatru.

Saphire avea oroare de viconte; Saphire servise ca instrument pentru această pedeapsă teribilă dată asasinului; dar Saphire era femeie, avea inimă slabă şi crezu cuvintele lui sir John.

Acesta o văzu palidă şi clătinându-se.

— Fata mea, îi zise el, vei deschide fereastra şi îl vei chema pe portar.

— De ce?

— Portarul va veni, îi vei deschide uşa, vei începe să plângi şi îi vei spune că bătrânul care îţi era amant a murit.

Sir John avea un chip de a porunci încât nimeni nu-i putea rezista.

El însoţea frazele cele mai dulci cu o privire ce te făcea să tremuri.

Saphire deschise fereastra şi strigă:

— Domnule Gullaume.

Portarul tocmai voia să se culce şi auzind-o, veni.

Saphire zăpăcită îi deschise.

— Ce ţi s-a întâmplat doamnă? o întrebă el.

— O nenorocire teribilă... Ştii, domnul acela bătrân?

— Da, zise portarul clipind din ochi; ei bine?

— A murit.

— Murit! zise portarul, e cu neputinţă.

— Vino să vezi, zise Saphire deschizând uşa dormitorului.

Sir John era în picioare, grav şi solemn în faţa patului; într-un colţ Ambroise plângea.

— Ah! scumpul meu stăpân!... sărmanul meu stăpân!... murmura el.

Portarul îi privi pe rând pe Saphire, pe sir John şi pe vicontele nemişcat.

— Dar de ce a murit? zise el adresându-se fetei.

— A mâncat cam mult. S-a urcat în pat... S-a simţit cam rău... Atunci l-am chemat pe domnul care e doctor...

Sir John se înclină.

— Şi apoi, zise Saphire, a venit şi servitorul său...

— Sărmanul meu stăpân... bunul meu stăpân... plângea Ambroise.

— Doamnă, zise sir John, nu poţi să rămâi.

Saphire voia să reziste. Ea era în prada unei mari emoţii.

— Amicul meu, zise sir John portarului, acest om va petrece noaptea la căpătâiul stăpânului său. Vei aduce o trăsură

pentru doamna.
Portarul puse mâna pe viconte.
Acesta era rece.
— A murit! zise el.
Şi plecă.
— Draga mea, zise atunci sir John, n-ai nevoie de mine spre a te duce în strada Saint-Lazare?
— Dar, murmură Saphire, nu voi fi acuzată?
— Eşti nebună! Du-te.
Gestul lui sir John era poruncitor.
Saphire pricepu că trebuia să se supună. Ea îşi luă pălăria şi plecă din acea odaie…
Atunci sir John puse o lumânare pe masa de noapte şi spuse batjocoritor:
— Oh! fii liniştit domnule viconte, vei fi înmormântat cu toată pompa cuvenită.
Vicontele de la Morlière se gândi: „De astă dată un lucru e sigur, nu mai visez; aceşti oameni mă vor îngropa de viu!…” Vicontele suferea oribil.
Liniştea lui sir John, râsul sarcastic al lui Ambroise nu-i lăsau nici o speranţă. Portarul urcă din nou.
El se dusese la preot, care îi dăduse două lumânări şi apă binecuvântată.
Aceste accesorii ale morţii îl speriară şi mai mult pe vicontele de la Morlière, care îşi repetă cu disperare:
„Voi fi îngropat de viu.”
— Prietene, îi zise sir John portarului, defunctul aparţine unei familii bogate. Vei fi recompensat cu generozitate pentru ostenelile dumitale.
Portarul se înclină.
Sir John reluă:
— Sunt medic şi nu mă pot înşela asupra cauzelor morţii. Vicontele a sucombat în urma unui atac de apoplexie nervoasă. Va trebui mâine să te duci şi să declari decesul.
Vorbind astfel, sir John aprinse cele două lumânări. Apoi cu un cearceaf acoperi faţa pretinsului mort. Din acest moment vicontele nu mai văzu nimic, dar auzi totul.
— Ah! zise Ambroise, vei lăsa să fie îngropat?
— Da.
Ambroise se înfioră şi adăugă:
— Oh! atunci oamenii care o răzbună pe doamna Diane nu vor să-şi umple mâinile de sânge.

Un surâs misterios flutură pe buzele lui sir John. Ambroise se simţi emoţionat, dar asta dură puţin, căci sir John adăugă:

— Vei avea în curând cei o sută cincizeci de mii de franci, care ţi s-au făgăduit.

Faţa lui Ambroise se lumină.

— O sută cincizeci de mii de franci în bilete noi de bancă, adăugă sir John.

— Nu-mi mai spune nici un cuvânt domnule, zise Ambroise, căci aş fi în stare să înnebunesc.

„Oh! sceleratul, se gândi vicontele, dacă ar vrea să mă salveze i-aş da toată averea mea...”

După ce luă o lumânare, sir John zise:

— Bună seara Ambroise, mă duc să mă culc pe canapeaua din salon şi să dorm până dimineaţă. Tu veghează lângă mort.

Ambroise făcu un semn afirmativ, din cap şi se aşeză comod în fotoliul său.

Sir John trecu în salon, încuie uşile, se culcă pe canapea şi adormi, cu câte un pistol în fiecare mână, spunându-şi:

„Trebuie să... Ambroise ar fi în stare să mă asasineze...”

. . . .

Când se făcu ziuă, medicul anglo-indian, sir John, se deşteptă.

El era tot cu pistoalele în mână, dar uitându-se prin odaie constată că nimeni nu-l deranjase... Se sculă şi trecu în camera mortuară. Aici îl găsi pe Ambroise dormind şi sforăind. Sir John îl deşteptă.

— Prietene, îi zise el, oamenii cinstiţi n-au decât un cuvânt. Iată cei o sută cincizeci de mii de franci ai tăi.

Ambroise simţi o bucurie sălbatică.

Sir John îşi scoase portofelul şi desfăcu o poliţă pentru această sumă cu scadenţa pentru 29 curent, adică a doua zi, la bancherul Rotschild.

— Nu poţi să iei decât mâine această poliţă; prin urmare vei păzi mortul şi astăzi.

— Oh! fac tot ce doreşti, zise Ambroise.

Sir John plecă, adăugând:

— Va fi cu atât mai bine să stai aici, zise el, căci dacă vicontele îşi va reveni în fire până mâine, nu vei mai lua nici un ban.

— Fii liniştit, răspunse Ambroise.

Sir John plecă lăsându-l pe Ambroise la căpătâiul mortului.

Ambroise luă o carte de rugăciuni şi portarul, când veni puţin mai târziu, îl găsi citind o rugăciune.

Capitolul LXIII

Vă amintiţi că sir John îl lăsase pe vicontele de la Morlière în prada letargiei sale şi îl instalase pe Ambroise la căpătâiul lui.

După cincisprezece ore el reveni. Era miezul nopţii.

Ambroise îşi ţinuse făgăduiala, se afla tot la căpătâiul mortului.

Numai că el dormea.

O sticlă goală se afla pe o masă vecină.

Un pahar pe jumătate gol dovedea că cel ce dormea băuse din acel vin.

„Ah! Ah! zise sir John râzând, dobitocul a căzut în cursă.”

Ambroise găsise sticla într-un dulap în sufragerie. Pe eticheta ei scria: *Vin vechi de Bordeaux*. Ambroise băuse; apoi beţia îşi făcuse efectul şi el dormise.

„Drace! îşi zise sir John, îmi vine o frumoasă inspiraţie. Acest dobitoc nu merită cei o sută cincizeci de mii de franci”.

Îl zgudui pe cel ce dormea. Acesta nu se deşteptă.

Atunci sir John apropie fotoliul de noptieră şi spuse contelui, care se afla tot în stare de catalepsie.

— Nu poţi să fii singur înmormântat, dragul meu, trebuie ca şi credinciosul tău servitor să te însoţească.

Şi apropiind flacăra unei lumânări de perdelele patului le dădu foc.

. . . .

A doua zi se putea citi în ziare următoarele:

„Încă o nenorocire produsă de beţie.

Vicontele de la Morlière a murit alaltăieri în urma unui atac de apoplexie.

Vicontele avea un servitor bătrân, care n-a vrut să-l părăsească nici după moarte. Valetul Ambroise a dorit să-l vegheze şi a petrecut noaptea lângă cadavrul stăpânului său.

Dar se vede că nenorocitul avea obiceiul de a se îmbăta.

A băut o sticlă de vin lângă cadavru şi căzând peste pat, a răsturnat una din lumânările aprinse. Când s-a venit în ajutor, s-a găsit şi servitorul în agonie.

El şi-a dat sufletul după câteva momente.

Se spune că familia vicontelui, lovită de acest teribil eveniment, a hotărât să-l îngroape pe servitor lângă stăpânul său.”

Aceste rânduri erau scrise în ziarul de seară, după în-mormântarea vicontelui de la Morlière, care, după cum constataseră medicii, murise în urma unui atac de apoplexie.

Să ne întoarcem acum în căsuţa de lângă bariera Tronului, în momentul în care sir John sosea cu trăsura în care se afla contele d’Estournelle, rănit.

Andreevici scosese un ţipăt auzind pronunţându-se numele spoliatorului său.

Sir John alergă la dânsul şi, luându-l de braţ, îi zise:

— Îţi aduc averea!

Contele era leşinat.

Ajutat de servitoarea Smaraldului şi de tânărul om, sir John îl transportă pe rănit în camera unde Andreevici îşi petrecuse noaptea.

El îl dezbrăcă şi îl aşeză în pat. Apoi aplică un nou pansament pe rană.

Andreevici urmărea cu privirea toate mişcările acestui om care se substituise în chirurg.

— Rana este gravă? întrebă el.

— Da şi nu.

— Răspunsul sună foarte ciudat, murmură Andreevici fixându-l pe sir John.

Un surâs enigmatic flutură pe buzele acestuia.

— Prietene, zise el, totul în lumea asta, mai ales viaţa unui om, e supusă evenimentelor ce nu se pot prevedea.

Rănitul începuse să se agite în pat.

Sir John îl duse pe Andreevici în odaia vecină.

— Contele te-a văzut de mai multe ori? întrebă el.

— Numai de două ori.

— Crezi că te-ar recunoaşte?

— Oh! zise Andreevici, este aproape sigur. Faţa mea trebuie să-i fi rămas întipărită în memorie. Are prea mult interes ca să nu mă uite.

— Ai simţi vreun inconvenient dacă te-ai deghiza?

— Cum să procedăm?

— Am un plan, zise sir John, de care, dacă va reuşi, depinde, poate, averea şi viitorul dumitale.

— Ei bine?

— Potrivit planului meu, trebuie să te aşezi la căpătâiul rănitului, să-i dai îngrijiri.

— Dar mă va recunoaşte?

— Tocmai de aceea îţi propun să te deghizezi.

— Cum?

— Ai părul blond, ţi-l voi face negru pentru opt zile.

— Dar…

— Eşti alb la faţă ca o fată tânără şi mustaţa abia-ţi mijeşte.

— Ei bine?

— Te voi face galben la faţă ca să semeni cu un spaniol sau cu un mexican, şi-ţi voi pune o pereche de mustăţi negre.

— Şi contele nu mă va recunoaşte?

— Va fi cu neputinţă.

— Dar, observă Andreevici, sub ce titlu voi sta la căpătâiul lui?

— Te voi învăţa. Haide…

Sir John şi Andreevici se închiseră în cabinetul de toaletă unde chirurgul îl metamorfoză pe prizonierul rus.

. . . .

Când contele d’Estournelle îşi reveni din leşin, care durase mai bine de o oră, el se pomeni culcat într-o odaie care îi era necunoscută.

Se făcuse noapte, o semiobscuritate domnea în încăpere.

Doi oameni stăteau în picioare lângă dânsul.

În unul din ei contele îl recunoscu pe acela din martorii baronului de Neubourg, care se dăduse drept medic.

Celălalt personaj îi era cu totul necunoscut.

— Domnule conte, îi zise sir John, sunt, după cum cu siguranţă m-ai recunoscut, unul din martorii adversarului dumitale. Sunt doctor şi am găsit rana dumitale aşa de gravă, încât a trebuit să te transport aici la domnul, care e unul din amicii mei.

Contele se uită la tânărul bărbat.

Andreevici susţinu privirea puţin cam încurcat; dar în curând se convinse că, aşa cum era de aşteptat, contele era departe de a-l recunoaşte.

— Ai fi murit pe drum, urmă sir John, dacă am fi încercat să te transportăm la Paris..

Contele nu mai era beat şi situaţia lui îl făcu să se încrunte.

— Sunt rănit de moarte? întrebă el.

— Nu mă pot pronunţa încă, domnule.

Din palid cum era, acest om cu temperament violent deveni roşu şi strigă:

— Dar nu vreau să mor!

— Crede-mă, domnule, voi depune toate eforturile ca să trăieşti.

— Vasăzică nu răspunzi de viaţa mea?

— Încă nu. Numai mâine mă voi putea pronunţa.

— Drace! murmură contele înfuriat, dar nu ştii că trebuie să moştenesc patru până la cinci sute de mii de livre?

— Da, ştiu.

— Vezi bine, deci, că nu trebuie să mor.

Un surâs alunecă pe buzele lui sir John.

— Moartea, zise el, nu se preocupă de averea clienţilor ei.

Apoi adăugă:

— Eşti însurat?

— Da, însă soţia mea aleargă pe nu ştiu unde, şi de cincisprezece zile n-am mai auzit vorbindu-se de ea.

— Aveţi şi o fată?

La acest cuvânt contele tresări.

— Da, zise el, am o fată, o copilă drăguţă, care e la bunica ei… Aş vrea să o văd…

— Poţi să scrii?

— Cred că voi avea puterea.

Sir John îi făcu un semn lui Andreevici.

Acesta aduse un pupitru pe care îl puse pe patul rănitului.

Cu ajutorul lui sir John şi al lui Andreevici contele, reuşi să se ridice puţin în pat.

El luă condeiul şi privindu-l pe doctor, întrebă:

— Ce vrei să scriu?

— Un cuvânt către persoana la care se află fata dumitale, pentru ca să o aducă aici… dacă vrei să o vezi, zise sir John.

Contele scrise:

„Doamnă, şi scumpă bunică,

M-am bătut în duel. Sunt rănit. Starea mea, deşi gravă, nu inspiră serioase îngrijorări, dar aş dori s-o văd pe mica mea Blanche. Trimite-o cu bona ei şi-ţi va aduce veşti despre mine”.

Şi iscăli.

— Mă însărcinez să duc această scrisoare, zise John.

— Cum, zise contele cu spaimă, mă părăseşti, doctore?

— Da.

— Dar fiindcă starea mea ţi se pare…

— Preferi să-l trimit pe domnul?

Şi-l arătă pe Andreevici.

— Da, da, zise contele.

Sir John şi Andreevici schimbară o privire.

— Ia trăsura mea de jos, zise sir John tânărului.

Andreevici ieşi.

— Ah! uitam… zise sir John.

— Ce? întrebă contele surprins, privindu-l pe sir John.

— O recomandare de făcut. Mă întorc îndată.

Şi alergă după Andreevici.

— Tânărul meu prieten, zise el, scoate-ţi repede părul negru.

— Dar…

— O vei vedea pe bunica dumitale şi trebuie ca ea să regăsească în dumneata trăsăturile feţei fiului său. E o ocazie unică, de care trebuie să profit.

Sir John îl împinse pe tânăr în cabinetul de toaletă unde, cu o oră înainte, el îl metamorfozase în brazilian.

— Iată, zise el vărsând câteva picături dintr-un flacon într-un vas plin cu apă… iată ce-ţi va reda albeaţa.

Într-adevăr, în câteva minute Andreevici deveni alb.

— Acum, pleacă, zise sir John.

— Dar voi fi primit? întrebă tânărul, care era în prada unei mari emoţii.

— Da dacă te anunţi în numele contelui.

Andreevici urcă în trăsură şi plecă. Inima îi bătea cu putere.

El sosi în strada Saint-Dominique după trei sferturi de oră.

Când sună, emoţia lui era aşa de mare, încât atunci când portarul îl întrebă ce doreşte, abia putu bolborosi numele contelui d’Estournelle.

— Domnul conte nu locuieşte aici, i se răspunse.

Atunci Andreevici îi arătă scrisoarea.

Portarul vru să i-o ia.

— Nu, zise tânărul, care putu în fine să vorbească, această scrisoare este a contelui şi trebuie, potrivit ordinelor sale, să o remit chiar eu baroanei René.

Portarul îl privi pe Andreevici cu o scrupuloasă atenţie.

— Doamna baroană, zise el, nu primeşte niciodată pe nimeni.

Andreevici stărui.

— Bine, zise portarul, te voi conduce.

Andreevici îl urmă.

Străbătând această curte, urcând peronul, străbătând acele săli triste, tânărul fu cucerit de o sumedenie de gânduri. Acolo se născuse tatăl său, acolo petrecuse tinereţea, acolo, desigur, ar fi trăit şi dânsul, fără infernalele uneltiri ale contelui.

Baroana stătea lângă foc.

Ea o ţinea pe Blanche pe genunchi.

Auzind uşa deschizându-se întoarse repede capul.

— Ce e? întrebă ea.

— Doamnă, spuse portarul, e un tânăr care aduce o scrisoare din partea domnului conte d'Estournelle.

Andreevici stătea în spatele portarului.

Inima îi bătea cu putere.

— Unde e tânărul? reluă baroneasa.

Şi se ridică puţin.

Andreevici înainta clătinându-se. Avea scrisoarea în mână.

Odaia era slab luminat. Faţa lui Andreevici era în umbră.

— Vii din partea nepotului meu, contele d'Estournelle? întrebă baroneasa.

— Da, doamnă.

La sunetul vocii tânărului tresări.

— Şi îmi aduci o scrisoare?

— Da, doamnă.

Baroneasa se uită la el cu atenţie.

„Unde am mai auzit această voce?" se întrebă ea.

Luă scrisoarea pe care Andreevici i-o întindea. Apoi îi zise portarului:

— Aprinde o lumânare.

Andreevici tremura.

După ce lumânarea fu aprinsă, baroana luă scrisoarea şi o deschise.

Dar înainte de a citi, ea se uită din nou la Andreevici. În acel moment lumina cădea drept pe faţa tânărului.

Deodată baroana scoase un ţipăt şi se ridică: mergând spre tânăr, îi zise:

— Cine eşti?

Era foarte emoţionată şi îl privea pe Andreevici cu o mare curiozitate.

— Cine eşti? repetă ea.

Şi cum Andreevici abia putu murmura câteva cuvinte, ea întinse o mână spre un portret care era atârnat de perete.

Era portretul unui elev al şcolii politehnice.

Andreevici, la rândul său, scoase un ţipăt. Credea că-şi vede propriul portret.

Căzu în genunchi, îşi împreună mâinile şi-o privi pe baroană un aer rugător.

— Ah! strigă ea deodată, ghicesc totul acum… Am fost înşelată… Tu eşti fiul fiului meu!

Şi îl luă în braţele sale…

— Mamă! murmură Andreevici, zdrobit de emoţie. Şi acoperi cu sărutări mâinile bunicii sale.

Portarul care stătea nemişcat în prag, murmură:

— Doamne! E adevărat… Este curat portretul defunctului baron!

Capitolul LXIV

Cele mai infernale combinaţii ale omului cu ochelari albaştri n-ar fi reuşit mai bine decât această întâlnire neaşteptată între bunică şi nepot.

Tot meritul acestui lucru revenea de altfel contelui d’Estournelle şi asta dovedeşte cât de adevărată e zicătoarea că un om pe care îl părăseşte norocul face prostii peste prostii.

Contele ceruse să-şi vadă fata şi sir John, care nu prevăzuse această împrejurare, se grăbise să profite spre a-l trimite pe Andreevici la baroana René.

Dacă vreodată un copil a semănat cu tatăl său, desigur că acesta era prizonierul rus. În afară de uniforma şcolii politehnice, ai fi jurat că acel portret era al lui Andreevici.

Acelaşi păr blond, aceeaşi mustaţă, aceeaşi atitudine, acelaşi surâs.

Andreevici avea şi vocea tatălui său, căci baroana tresărise auzindu-l vorbind, chiar înainte de a se uita la faţa lui.

Sărmana femeie încercă o emoţie aşa de puternică, căci ar fi putut-o ucide.

Andreevici îi acoperi mâna de sărutări şi de lacrimi şi era tot în genunchi.

În fine ea îl ridică.

— Vino, zise ea, vino lângă inima mea, copilul meu; tu eşti întru-adevăr fiul meu. Vocea sângelui nu poate să mintă.

Şi pe când Andreevici se ridică, baroneasa, cu ochii scăldaţi

în lacrimi, întoarse capul şi îl zări pe portar.

Bătrânul servitor, nemişcat în prag, abia îşi ţinea răsuflarea şi nu îndrăznea să plece.

Deodată baroneasa îşi aminti că îl gonise pe Baptistin, valetul ei, care susţinea că baronul René, mort în Rusia sub numele de colonelul Yermeloff, lăsase un copil, Baptistin, pe care contele d'Estournelle îl acuzase că urzise toate acestea împreună cu cazacul Andrei Petrovici spre a pune mâna pe averea baronesei.

Portarul începu să tremure sub privirea baronesei, dar ea îi spuse:

— Ştii unde e Baptistin?

— Da, doamnă, răspunse portarul tresărind de bucurie.

— Unde anume?

— Are o odaie închiriată în apropiere, pe strada Taranne.

— Du-te de-l cheamă.

Ordinul era scurt. Portarul plecă cu toată iuţeala picioarelor sale şi nu se opri decât la al cincilea cat al unei case modeste, unde se retrăsese bătrânul servitor concediat.

Baptistin era acasă.

Portarul n-avu timpul să-i mai dea vreo explicaţie.

— Vino! zise el. Doamna baroană te cheamă.

Baptistin scoase un ţipăt şi îl urmă pe portar alergând. Pe drum, tovarăşul său îi spuse repede:

— Fiul este regăsit... El se află la baroană. Doamne! Ce bucurie! Am crezut că ea va muri.

Baptistin intră ca o bombă în odaia stăpânei sale. El îl văzu pe Andreevici lângă dânsa şi scoase un ţipăt.

— Baptistin!

— Domnul Gaston!

Acestea fură explicaţiile pe care le auzi baroana, al căror accent o convinsese cu totul, dacă în inima ei ar mai fi fost o urmă de îndoială.

Fetiţa, pe care cu un moment mai înainte baroneasa o ţinea pe genunchi, se refugiase tremurând într-un colţ şi se uita mirată la Andreevici.

Baroana René, cu toată vârsta ei, păstrase o mare energie.

Copilă fiind, ea trecuse prin terorile Revoluţiei ca femeie, îl văzuse pe bărbatul ei înfruntând moartea pe douăzeci de câmpuri de luptă; şi în fine, ca mamă, fusese foarte greu încercată.

După ce trecu prima emoţie, baroana îşi regăsi toată

prezenţa de spirit.

Îi făcu semn portarului şi-i spuse:

— Du-o pe această copilă la bona ei.

Portarul luă fata de mână şi ea îl urmă docilă.

Apoi baroana îl privi fix pe Baptistin şi îi zise:

— Am fost înşelată şi văd că eşti cel mai credincios dintre servitorii mei.

— Ah! doamnă…

— Dar ora scuzelor a trecut, reluă baroana. Trebuie să ştiu tot adevărul.

— Doamnă baroană, răspunse Baptistin, adevărul se poate rezuma într-un singur cuvânt: contele d'Estournelle e un mizerabil!

— Ei! răspunse baroana, care se gândi de îndată la fetiţa drăguţă pe care cu un moment înainte o ţinuse pe genunchi.

— Dânsul, repetă Baptistin cu convingere.

Baroana îl contempla pe nepotul ei.

— Cât de mult seamă cu sărmanul meu Gaston! murmură ea.

— Şi când te gândeşti, zise Baptistin, că au vrut să-l treacă drept fiul cazacului.

— Dar, în fine, zise baroana, explică-mi, Baptistin, istoria acestui act de deces.

— E foarte simplu, doamnă.

— Ah!

— De acum zece ani contele d'Estournelle se gândea la moştenirea dumitale. De acum zece ani îl câştigase de partea lui pe Andrei Petrovici. Acesta îşi ucisese fiul şi, în declaraţia de deces, a pus numele domnului baron în loc de acel al mortului.

Baroana ridică mâinile spre cer şi strigă cu durere:

— Dar acest om e un monstru. Baptistin!

— Da, doamnă.

— Şi Dumnezeu îl va pedepsi cu severitate.

— Cred, zise Andreevici, care tăcuse până atunci, cred că e deja pedepsit.

— Ce vrei să spui, copilul meu? zise baroana îmbrăţişându-l pe tânăr.

—Vreau să spun că deja contele e pe moarte.

— Pe moarte!

Şi baroana îşi aruncă ochii pe scrisoarea contelui, pe care o deschisese fără s-o citească.

— Citiţi, zise Andreevici.

Baroana citi şi-şi înăbuşi un ţipăt.

— Nenorocitul e rănit… va muri, fără îndoială…

— Aceasta e părerea chirurgului care l-a pansat.

— Dar unde e?

— Într-o căsuţă unde locuiam.

— Unde?

— La bariera Tronului.

— Vasăzică l-ai văzut? întrebă Baptistin.

— Da.

— Şi ţi-a dat această scrisoare?

— Da.

— Nu cumva te-a recunoscut?

— Nu.

— Oh! ce ciudat, zise Baptistin.

Andreevici socoti că ar fi zadarnic să mărturisească cum se deghizase când vorbise cu contele. În acel moment se auzi o bătaie în uşă. Era fetiţa care sosea plângând.

— Mamă, bona vrea să mă culce… şi eu nu vreau.

Baroana luă copila pe genunchi şi o sărută.

— Doamnă, zise Andreevici, privindu-l pe Baptistin aş vrea să-ţi vorbesc ceva în particular.

Baptistin plecă.

Atunci Andreevici căzu din nou în genunchi în faţa baroanei şi îi spuse:

— Dumneata, pe care nu îndrăznesc încă să te numesc mamă, te rog să fii clementă.

— Ce vrei să spui, copilul meu? zise ea.

— Această copilă, zise Andreevici, nu e vinovată…

— E adevărat!

— Şi… nici mama ei…

— Mama ei? zise baroneasa. O cunoşti dar?

— Da… mamă.

— Şi… crezi…

— Ea a fost bună cu mine…

— Dar… unde… ai văzut-o? întrebă baroneasa.

— La Belle-Isle.

Atunci Andreevici îi povesti cum fusese răpit din Paris, despre încorporarea sa într-un regiment rusesc, cum fusese făcut prizonier şi internat la Belle-Isle şi cum o întâlnise pe contesa d’Estournelle. Baroana îl ascultă cu atenţie.

Septuagenara avea o mare luciditate în spirit. Ea pricepea

repede şi bine şi ghici îndată dragostea nepotului ei pentru contesă.

— Copilul meu, zise ea, o iubeşti pe contesa d'Estournelle.

Andreevici roşi ca un şcolar.

— O iubeşti! repetă baroana, şi iubirea e plină de încredere…

— Mamă!

— Ea e oarbă.

Accentul baroanei era îngheţat şi îngheţă şi inima tânărului.

Baroneasa se sculă, luă dintr-un sertar o scrisoare şi o întinse lui Andreevici.

— Citeşte, zise ea.

Era acea scrisoare prin care se anunţa baroanei plecarea grăbită a contesei, care se ducea să o vadă pe mama ei, grav bolnavă.

Impresia pe care această scrisoare o produse asupra lui Andreevici fu stranie.

Baroana urmă:

— În ce zi ai văzut-o pe contesă prima oară?

— Pe 19.

Baroneasa calculă.

— Ea a plecat în ajun, zise dânsa, deci nu s-a dus la mama ei. S-a dus la Belle-Isle, ştiind că eşti acolo… Ce voia dânsa? Nu ştiu…

Andreevici îşi spuse: „Asta e ciudat! Contesa minţea. De ce?"

Baroana devenise gânditoare şi-o privea cu tristeţe pe copilă.

— Sărmana, zise ea în fine, e un înger al lui Dumnezeu…. ea e inocentă; străină de toate aceste infamii… de toate aceste crime…

Andreevici luă copila în braţe şi o sărută pe frunte.

— Dar mama, reluă baroana, este complicea bărbatului ei.

Andreevici simţi că sângele îi îngheţă.

Baroana urmă:

— Ascultă-mă, copilul meu. Sunt bogată şi vreau să asigur soarta acestei copile, care nu e vinovată de crimele părinţilor ei; pentru ei însă n-am nici o milă.

— Vai mamă, murmură Andreevici, contele moare.

— Cât despre dânsa…

Andreevici păli.

— Ah! tu o iubeşti, reluă baroana… O iubeşti, nenorocitule.

Andreevici îşi plecă fruntea şi tăcu.

Baroana îi luă mâinile şi i le strânse cu căldură.

— Sărman copil! zise ea. Suferi, nu-i aşa?

— Da, mamă.

Copila asculta şi privea mirată.

Dar ea îşi reluase locul pe genunchii baroanei şi tăcea.

Baroana continuă:

— De altfel contesa e la Paris… Ai văzut-o?

— Ea m-a instalat în acea căsuţă la bariera Tronului.

— Şi tot acolo a fost transportat şi bărbatul ei rănit?

— Da, mamă.

— Şi… acel… chirurg?

— Este pilotul din Belle-Isle.

— Oh! toate acestea sunt stranii; murmură baroana.

— Stranii, într-adevăr mamă, răspunse Andreevici.

— Dar cine sunt aceşti oameni, care au venit în ajutorul tău? întrebă baroana René.

— Nu-i cunosc.

— Cine e acest căpitan Grain-de-Sel?

— Un ofiţer francez, pe care l-am cunoscut la Sevastopol, şi căruia i-am remis manuscrisul istoriei mele.

— Şi crezi că aceşti oameni…

— Sunt amicii căpitanului.

— Dar… acest pilot… acest chirurg… acest om care îşi schimbă costumul şi faţa?

Andreevici n-avu timp să răspundă. Uşa odăii se deschise şi… un om intră.

— Iată-l, zise el…

Acest nou personaj era sir John, chirurgul.

. . . .

Ce se petrecu atunci între sir John. Andreevici şi baroana René? Nimeni nu poate şti.

Capitolul LXV

După patruzeci şi opt de ore îl regăsim pe chirurgul englez, sir John, la căpătâiul contelui d’Estournelle.

De două zile rănitul avusese momente de linişte şi de agitaţie, momente în care răul se agrava şi făcea să pară că viaţa lui e în primejdie şi momente bune, care păreau că

făgăduiesc vindecarea.

Andreevici îşi reluase culoarea lui brună.

Noaptea şi ziua la căpătâiul contelui, el împlinea de minune sarcina de infirmier.

În momentul în care îl regăsim pe sir John la căpătâiul contelui, acesta se simţea mai bine.

El îşi recăpătase prezenţa de spirit şi îl asculta pe chirurg, care îi spunea:

— Încep să am speranţe, domnule.

Cu toate acestea, o privire rapidă pe care sir John o schimbă cu Andreevici, părea că-i spune:

„Dau speranţe zadarnice rănitului”.

Sir John continuă:

— Vei avea curând o criză nervoasă; poate chiar vei delira din nou; dar nu trebuie să te sperii, căci asta nu înseamnă nimic.

Contele îi întinse mâna lui sir John şi îi spuse:

— Îţi mulţumesc că m-aţi salvat. Cum pot să-ţi arăt recunoştinţa mea?

Şi, privindu-l pe tânăr, adăugă:

— Şi faţă de dumneata, zise el, care mă îngrijeşti aşa de bine, voi putea vreodată să mă achit?

— Da, zise sir John.

— Cum? strigă repede contele într-un elan de recunoştinţă.

Sir John făcu un semn şi Andreevici ieşi.

— Domnule conte, zise chirurgul pipăind pulsul bolnavului şi uitându-se la ceasornic, accesul dumitale de delir nu te va cuprinde înainte de douăzeci de minute, deci putem să vorbim.

Aerul grav şi solemn al lui sir John îl impresionă puternic pe contele d’Estournelle. Chirurgul reluă:

— Un medic este ca un duhovnic; i se poate spune totul.

— Dar, murmură contele cuprins de o subită emoţie, n-am nimic de ascuns, domnule.

— Nimic?

Şi tonul cu care sir John pronunţă acest cuvânt, fu foarte expresiv.

Contele îl privi cu un aer surprins şi aproape alarmat…

— Mai mult încă; un medic uneori ştie mai mult decât i se spune.

— Un medic nu e totuşi un vrăjitor, îmi închipui, zise contele.

— Uneori, da.

Contele ar fi pălit dacă suferinţa n-ar fi decolorat de două zile faţa lui.

— Uiţi că sunt un prieten al baronului Gontran de Neubourg, urmă cu răceală sir John.

Trăsăturile feţei contelui se contractară în chip îngrozitor.

— Ia seama, zise sir John, îţi vei face rău.

Contele se linişti.

— Deci, ştiu totul.

— Ştii totul?

— Da.

Contele d'Estournelle încercă să fie îndrăzneţ şi reluă:

— Atunci ştii mai multe decât mine, căci eu nu ştiu nimic.

— Adevărat! zise sir John cu o ironie care îl informă pe conte. Oare n-ai fost ofiţer?

— Căpitan de dragoni.

— Pus în retragere?

— Da, pentru datorii.

— Nu erai jucător de cărţi?

— Asta nu e o crimă.

— N-ai întâlnit adesea în nopţile dumitale de orgie pe un oarecare Petrovici, rus de origine?

Buzele contelui deveniră palide şi un tremur nervos îl cuprinse.

— Şi, continuă sir John, nu i-ai propus un oarecare pact?

— Niciodată.

— O declaraţie mincinoasă despre un act de stare civilă?

Contele se agită nervos în pat.

— Bagă de seamă, domnule conte, repetă acesta. Rana dumitale se va redeschide şi atunci într-o oră vei fi mort.

Această teribilă ameninţare, spusă cu linişte, stăpâni orice emoţie a contelui. El tăcu.

Chirurgul englez reluă:

— Ştiu, ca şi baronul de Neubourg, tot ce s-a petrecut. Fiul lui Petrovici mort a fost declarat la primărie sub numele de Gaston René şi adevăratul fiu al colonelului René a fost încorporat în armata rusească, sub numele de Andreevici.

Contele asculta respirând agitat.

— Vezi, domnule conte, adăugă sir John, Dumnezeu face bine tot ceea ce face. Andreevici, a cărui moştenire vrei s-o iei, ar fi putut să fie ucis la Sevastopol. Dumnezeu n-a vrut însă asta. Andreevici este în viaţă, s-a întors în Franţa şi se

află la Paris.
— Ah! zise contele.
— Iată, zise sir John, în fine te trădezi.
Contele era palid ca ceara.
— El se află la Paris, termină sir John, şi dumneata singur ai avut grijă să-i deschizi poarta casei bunicii sale, ceea ce e foarte bine, căci îi datorezi recunoştinţă.
La aceasta sir John bătu de trei ori din palme.
Andreevici apăru cu tenul său alb şi părul blond.
— Domnule conte, zise sir John, iată-ţi infirmierul. Până acum el a fost deghizat. El te-a îngrijit în cursul acestor două zile.
Contele d'Estournelle făcu spume la gură.
— Fata mea, şopti el.
Andreevici pricepu.
— Domnule, zise el, linişteşte-te, fata dumitale va avea o parte din moştenirea baroanei René.
Contele se uită la dânsul cu îndoială.
— Şi, adăugă Andreevici, dacă vei muri, voi îngriji de dânsa şi o voi iubi ca şi cum ar fi copila mea.
Contele privea cu ochii rătăciţi.
— Prietene, i se adresă sir John lui Andreevici, lasă-mă un moment singur cu domnul.
Andreevici ieşi.
— Oh! murmură contele, sunt deci condamnat să mor?
— Nu, fiindcă răspund eu de dumneata, zise sir John.
— Dar atunci, dacă trăiesc… voi fi sărac?
— Andreevici va face poate ceva pentru dumneata.
— A trăi pentru a recădea în sărăcie, zise contele, mai bine să mori.
— Iată ceea ce ar fi foarte plăcut doamnei contese d'Estournelle.
— Ce?
— Moartea dumitale.
Privirea contelui scânteia.
— De unde ştii? zise el.
— Ce-ţi pasă.
— Dar… ea mă iubeşte!
— Ea aşteaptă moartea dumitale spre a se căsători din nou. Dar ia seama! Nu te ridica aşa, căci ţi se redeschide rana.
— Să se recăsătorească! Să se recăsătorească! murmură contele, dar cu cine?

— Cu acela care a ieşit de aici.
— Andreevici?
— Da.
— Oh! asta e cu neputinţă! Eşti nebun, doctore.
— Ştii unde e contesa?
— La Nantes.
— Te înşeli, e la Paris. Ceva mai mult, adăugă sir John, peste zece minute va fi aici.
— Va veni deci să mă vadă?
— Da, spre a se asigura că nu mai ai mult de trăit.
— Dar ceea ce spui e oribil, doctore!
— O fi, dar e adevărat.
— Oh! infama!
— Vei şti totul peste câteva minute.
Sir John se sculă şi se apropie de o masă pe care se aflau diferite flacoane. Luă unul şi se întoarse lângă bolnav.
— Ce faci? întrebă acesta văzându-l că varsă câteva picături în podul palmei.
— Eşti violent, răspunse sir John, şi vreau să previn la dumneata orice acces de mânie.
Şi-l frecă pe frunte, pe tâmple şi pe la nări. Deodată contele fu cuprins de o totală prostraţie.
— Vei auzi totul, îi zise sir John, o vei vedea chiar pe femeia dumitale ca prin nori, căci privirea dumitale se va întuneca, şi după cele ce vei auzi şi vedea, cred că nu-ţi vei mai face mari iluzii asupra doamnei contese.
Contele încercă să se bată împotriva acestei stări, dar sir John adăugă:
— Domnule conte, dacă te vei lupta îţi vei face rău. Stai deci liniştit.
Se auzi zgomotul unei trăsuri pe stradă.
— E dânsa, zise sir John.
Şi se repezi afară.
Andreevici era în odaia alăturată celei a bolnavului.
— Prietene, zise sir John, tot o mai iubeşti pe contesă?
— Mă mai întrebi? răspunse tânărul.
— Dacă contele moare, te-ai însura cu dânsa?
— Fără îndoială.
Sir John surâse în chip misterios: apoi împinse uşa cabinetului negru, care nu era despărţit de odaia bolnavului decât printr-un perete foarte subţire, în care se afla o gaură.
— Stai acolo, zise John, vei putea să vezi şi să auzi totul. Şi

să nu te mişti, adăugă el.

— Dar de ce acest mister?

— E secretul meu…

Andreevici se obişnuise să-l asculte orbeşte pe acest om.

— Cum porunceşti, zise el.

Sir John închise uşa şi se repezi pe scară. O trăsură se oprise la poarta casei şi o femeie coborî. Era contesa.

Sir John îi ieşi în întâmpinare.

— Vino, doamnă, zise el, te aştept cu nerăbdare.

— Îi e rău?

— Foarte rău.

— Şi… Andreevici?

— L-am trimis la o farmacie foarte depărtată, să-mi aducă o doctorie.

— Ah! zise contesa, muşcându-şi buzele de necaz. Şi când se va întoarce?

— Peste o oră.

El îi oferi mâna, o conduse la primul etaj şi o introduse în odaia unde se afla rănitul.

Contele părea pe jumătate mort.

Contesa se aşeză la căpătâiul bărbatului ei şi îl privi cu atenţie:

— Contele este, zise sir John, într-o stare de prostraţie completă. Putem să vorbim, căci el nu aude nimic.

— Crezi?

— Drace. Dacă te îndoieşti, zguduie-l! Vorbeşte-i! Vei vedea.

Contesa luă braţul contelui. Braţul recăzu inert. Ea îl strigă şi el nici nu-şi întoarse ochii.

— Dar, va muri astfel? întrebă ea.

— Peste o jumătate de oră va ieşi din letargie.

— Şi apoi?

— O să delireze.

— Şi?

În vocea contesei nu era nici un pic de emoţie.

— Şi apoi va muri, zise sir John. Până mâine dimineaţă totul va fi sfârşit.

— Ah! zise contesa liniştită şi rece.

— Scumpa mea amică, zise sir John pe un ton familiar, am aranjat aşa de bine lucrurile cu baroana, încât nu mă îndoiesc că vei fi cea mai fericită femeie în viitor.

Faţa contesei se coloră şi inima ei bătu cu putere.

— Crezi că mă iubeşte… mult? întrebă ea mişcată.

— Cu pasiune.

— Şi… baroana?

— Baroana ar fi fericită să se facă această căsătorie.

— Scumpul meu Andreevici! murmură contesa.

Sir John surâse.

— N-ai vorbit totdeauna astfel, zise el.

— E adevărat!

— Şi când ai părăsit Parisul cu Smarald?

— Oh! mărturisesc, zise contesa surâzând, că nu mă duceam la Belle-Isle să-l iubesc pe Andreevici.

— Ci să te scapi de dânsul, nu-i aşa?

— Drace! răspunse contesa. Pricepi, dragul meu, că niciodată n-am fost o sentimentală.

— Oh! ştiu!

— Înainte de orice, vroiam să moştenesc.

— Fii sinceră, doamnă, zise sir John. Presupunem că nu l-ai fi iubit pe Andreevici.

— Dar, zise cu răceală contesa, ştii că aranjasem lucrurile ca el să fie ucis de Victor?

— E drept; numai că în ultimul moment n-ai mai avut curaj…

— Vai!

— Ceea ce dovedeşte că totul merge de minune, căci bărbatul dumitale va muri şi te vei căsători cu Andreevici.

— Nu încă, zise o voce mişcată în pragul uşii.

Contesa scoase un ţipăt întorcându-se.

Andreevici, palid ca un spectru, era în prag.

— Doamnă, zise el, am auzit, am ghicit şi am priceput totul.

El o zdrobi cu o privire plină de dispreţ şi ieşi afară fără să pronunţe un cuvânt mai mult.

Contesa disperată îşi ascunse faţa în mâini.

Sir John luă un al doilea flacon şi îl frecţionă din nou pe rănit. Domnul conte ieşi din prostraţia sa şi membrele sale se agitară.

El se ridică în sus pe pat şi zise:

— Nu sunt încă mort!

— Nu, desigur, zise sir John, şi răspund mai mult decât oricând de viaţa dumitale.

Şi sir John adăugă cu un hohot de râs satanic.

— Ocnaşilor! Reluaţi-vă lanţurile. Ora pedepsei a venit. Veţi trăi săraci şi mizerabili unul lângă altul, cu ura şi dispreţul în

inimă. Contesa căzu jos leşinată.

EPILOG
CASTELUL DIN BELLOMBRE

I – Furtuna

La fel ca în primele pagini ale acestei istorii, într-o seară de toamnă vechiul castel din Bellombre era cuprins de uragan. Ploaia biciuia geamurile şi vântul făcea să trosnească crengile arborilor din parc.

Ca şi cu treizeci de ani în urmă, servitorii se aflau adunaţi în bucătărie. Unii erau tineri, alţii bătrâni. Cei dintâi, de curând veniţi, nu ştiau nimic din trecutul acestui vechi castel şi din dramele întunecate ce s-au desfăşurat aici. Ceilalţi îşi aminteau cu teroare şi cu respect de nenorocirile care îl loviseră pe bătrânul general la sfârşitul vieţii sale şi păstrau o tristă tăcere asupra noului lor stăpân.

Noul stăpân se numea marchizul de Morfontaine.

Iată ce se spunea în acea seară în bucătărie.

Un maestru de vânătoare, tânăr şi viguros, tocmai se întorsese acasă şi îşi pusese puşca într-un colţ al odăii.

— Ştii, spunea el, că domnul marchiz a avut ideea ciudată de a veni la Bellombre în această stagiune? El nu e vânător, totuşi...

— Şi asta e bine, observă o servitoare, căci de cincisprezece zile de când e stăpânul aici, plouă într-una.

Un băiat de vreo cincisprezece ani, care păzea vacile,

adăugă:

— Stăpânul a adus ploaia… asta e sigur.

— Taci, dobitocule! zise un bătrân servitor. Vrei să fii dat afară?

— N-are de ce.

Un alt servitor, cu părul alb, încruntându-şi sprâncenele, zise:

— Stăpânul e rău, ştiţi…

— Tu, Guillaume, ai limba prea ascuţită, observă bucătăreasa.

— Oh! mie, zise bătrânul, nu mi-e frică să fiu dat afară.

— De ce?

— Mă duc la sora mea, soţia fermierului Bernard. Ea mă va primi şi mă va hrăni… apoi am micile mele economii… Dar voi, care mai aveţi nevoie să munciţi, ţineţi-vă limbile.

Păzitorul de vaci dădu din umeri şi spuse:

— Cred că stăpânul nu se gândeşte niciodată la noi…

— E adevărat.

— Şi de cincisprezece zile de când se află aici e foarte posac.

— Niciodată nu vorbeşte cu nimeni, observă bucătăreasa. Mănâncă tot ce i se dă… şi dacă nu i s-ar servi masa, mă prind că nici nu s-ar gândi la asta.

— Asta e adevărat!

— Cred, răspunse maestrul de vânătoare, că domnul marchiz e foarte trist şi tristeţea lui îl împiedică să bea, să mănânce şi să doarmă.

Într-un colţ al bucătăriei era un tânăr servitor în livrea roşie.

— Oh! Eu, zise el, ştiu care e cauza acestei tristeţi.

— Ştii tu, Antoine?

— Da.

Toţi se uitară la valet cu curiozitate. Antoine era de acolo, născut la Bellombre şi, cu toate că era valetul marchizului, toţi se încredeau într-însul.

— Ei bine, povesteşte-ne şi nouă.

— Domnul marchiz e supărat cu doamna.

— Ah!

— Şi cu fiica sa.

— Domnişoara Victoria?

— Da.

— Dar ea e măritată de trei luni.

— Din cauza asta e supărarea. Se pare că această căsătorie

l-a întristat pe domnul marchiz pentru că domnul de Pierrefeu — aşa se numeşte soţul — n-avea nici un ban.

— Aş! zise bucătăreasa, nu e dânsul destul de bogat?

Un servitor murmură printre dinţi:

— Banul rău câştigat nu foloseşte la nimic.

Aceste cuvinte îi mirară pe toţi servitorii castelului de Bellombre, care se înfiorară.

— De, dragul meu, zise bucătăreasa, vrei să ne faci să fim daţi afară din serviciu?

Bătrânul servitor nu răspunse, căci un nou personaj, cu o barbă lungă care intră în acel moment în bucătărie, atrase atenţia tuturor.

Era un om de aproape şaizeci de ani, înalt, cu o barbă lungă.

Avea o trompetă legată de umeri şi un cuţit la brâu. Acest personaj era picherul castelului.

Cu toate că el nu vâna niciodată, marchizul de Morfontaine avea tot personalul complet.

Hubert Voisin, acesta era numele picherului, exercita la Bellombre un fel de autoritate asupra celorlalţi servitori.

Nu se temea nimeni de dânsul, dar toţi aveau pentru el un fel de respect amestecat cu afecţiune.

— He! he! zise el intrând, cred că aici se vorbeşte de rău stăpânul.

Servitorii tăcură ca nişte şcolari prinşi cu o greşeală.

— Dar liniştiţi-vă, continuă Hubert surâzând, stăpânul n-a auzit nimic.

— El e în odaia sa, zise Antoine. Scrie scrisori.

— Te înşeli, răspunse Hubert. Domnul marchiz e în parc.

— Pe vremea asta?

— Da.

— Trebuie să fie nebun.

— Se poate, zise Hubert. Aţi aflat noutatea?

— Care? întrebară toţi.

— Ştiţi că de trei zile am fost trimis…

— Da. Ai fost să dai ajutor domnului baron de Tenailles să distrugă lupii. Şi te-ai întors pe timp frumos.

— Nu ploua, când am plecat de acolo, dar ploaia mă cunoaşte.

— Şi spui că e ceva nou?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Ştiţi castelul de Main-Hardye?

— Drace, răspunse un bătrân servitor. S-a vorbit destul de acest castel acum treizeci de ani. Sărmanul domnul Hector!…

— Taci! zise bucătăreasa, nu pronunţa acest nume!

Hubert Voisin dădu din umeri ca un om cu totul independent.

— Ei bine, ce e nou la Main-Hardye? Acest castel e în ruină şi plouă înăuntru.

— Se vor cultiva câmpiile.

— Ah!

— Şi castelul e locuit.

Servitorii se priviră neîncrezători.

— E aşa cum vă spun, adăugă Hubert.

— Dar cine îl locuieşte?

— Nişte domni frumoşi din Paris, care l-au cumpărat.

— Atunci ei o să restaureze castelul?

— Desigur.

— Vor trebui să cheltuiască mult pentru asta.

— Sunt bogaţi.

— Le ştii numele?

— E un baron şi un marchiz, iată tot ce ştiu…

— Au avut o idee ciudată să vină să locuiască în castelul Main-Hardye, murmură păzitorul de vaci; castelul e în mijlocul pădurii şi n-are vecini.

— Tocmai pentru asta au venit aici. Ei sunt vânători şi castelul e foarte bine situat pentru aşa ceva.

Picherul îşi aprinse luleaua şi continuă:

— Sunt numai de trei zile şi deja vânează mult.

— De aceea am auzit cornul sunând noaptea.

— Ei sunt.

— Se pare că aceşti domni nu se tem de ploaie.

— Sunt tineri.

În acelaşi moment prin zgomotul uraganului, care zgâlţâa cu putere geamurile, se auzi răsunând o fanfară.

— Ah! asta e prea de tot, sunt ceasurile opt seara… şi dacă aceşti domni sună acum atacul…

Hubert se sculă şi deschise o fereastră, trăgând cu urechea.

— Crezi că sunt domnii din castelul Main-Hardye?

— Se poate, răspunse Hubert. Au alergat azi după un cerb şi după câte mi-a spus un cărbunar, cerbul i-a dus cam departe.

— Drace! zise bucătăreasa, dacă l-au prins pe pământul

castelului de Bellombre…

Hubert asculta fanfara care părea a fi la o distanţă de un sfert de leghe de castel.

— Drace! Cred că s-au pierdut.

— E întuneric beznă, zise păzitorul de vaci şi dacă picherul nu e din partea locului.

— Sunt în stare, adăugă Marton, să vină aici, dacă văd luminile castelului.

— Ei bine, vor fi primiţi! adăugă Hubert.

Şi el continua să asculte. Ca şi cum ar fi vrut să dea dreptate spuselor bucătăresei, fanfara se apropia.

— Bun! zise Hubert, desigur că vin aici… m-aş prinde că au intrat pe marea alee a vicontelui.

Astfel se numea una din principalele alei care străbătea vasta pădure ce se întindea între Bellombre şi Main-Hardye.

— Ei bine! zise bătrânul Jacquet, stăpânul e bine dispus, vor fi primiţi ca şi câinele cu pisica.

Servitorii începură să râdă. Dar Hubert închise fereastra şi spuse:

— Acum e sigur, vin aici şi domnul marchiz, cu vremea care este, nu se poate să nu-i primească. Mă duc să-l caut.

— Unde?

— Drace! Era în parc mai adineauri; mă duc să văd.

Şi Hubert ieşi.

Cele câteva cuvinte schimbate de servitorii din Bellombre dovedeau în mod evident că ei nu aveau pentru marchizul de Morfontaine acea respectuoasă afecţiune de care fusese înconjurat bătrânul general, tatăl nenorocitei baroane Rupert. Cu toate că nimeni la Bellombre nu îndrăznise a formula o acuzare contra stăpânului, totuşi zvonuri vagi circulau, de mai mulţi ani, prin acele locuri şi toţi găseau foarte ciudat că fata baroanei Rupert se înecase.

În douăzeci şi opt de ani, marchizul nu venise de zece ori la Bellombre.

De obicei, când imperioase motive îl chemau acolo, el sosea noaptea şi pleca după două trei zile fără să se întâlnească cu cineva.

De astă dată, însă, spre mirarea tuturor, marchizul se afla de cincisprezece zile la Bellombre.

El sosise într-o seară, trist şi tăcut, cu vreo 12 cufere pline cu veşminte, şi îi anunţase pe servitorii săi uimiţi că va sta două sau trei luni la castel.

Cum de luase această hotărâre?

Vom explica aceasta în câteva rânduri.

Într-o dimineaţă, marchizul de Morfontaine, care fusese înştiinţat cu trei zile înainte că o asociaţie misterioasă îl urmăreau, pe el şi pe cei doi complici ai săi, într-o dimineaţă, spunem, marchizul de Morfontaine aflase că vicontele de la Morlière murise în urma unui atac de apoplexie, într-un apartament din foburgul Saint-Germain, la o femeie de moravuri uşoare, care era amanta lui.

Această moarte subită şi misterioasă îl umpluse de spaimă.

Alergase imediat la baronul de Passe-Croix. Acolo o ştire tot aşa de uimitoare îl aştepta. Baronul era nebun, nebun de legat şi fusese dus într-o casă de sănătate.

Teribil de înspăimântat, marchizul plecase din Paris şi se refugiase la Bellombre.

În timpul primei săptămâni a şederii sale, fusese în prada celei mai mari nelinişti.

Nu visa decât jandarmi, procurori şi judecători de instrucţie. Dar cum după opt zile nu se petrecuse nici un eveniment, la Bellombre domnea un calm desăvârşit, el se liniştise.

Cu toate acestea, nopţile îi erau agitate, întrerupte de lungi insomnii şi de multe ori pe noapte se scula spre a se plimba prin parc.

În această zi, după ce luase masa în odaia sa, marchizul era foarte neliniştit.

Un gând teribil îl cuprinse deodată:

„Cine ştie, îşi spunea dânsul, dacă aceşti oameni, al căror nume nu-l cunoscuse, aceşti oameni care s-au erijat în răzbunătorii lui Dumnezeu, nu-mi pregătesc în umbră vreo pedeapsă teribilă?... Această tăcere şi această linişte, care e în jurul meu, mă înspăimântă...”

Şi atunci, cuprins de o spaimă nebună, cu toată ploaia ce cădea, cu tot vântul care sufla, marchizul ieşise cu capul gol, pradă unui fel de delir.

Hubert Voisin, picherul, trecuse pe lângă dânsul călare. Marchizul abia îl văzuse.

Când picherul ieşi din bucătărie spre a-l căuta, l-a găsit stând pe o bancă.

El se pusese la adăpost de ploaie, supunându-se mai mult unui instinct primitiv decât judecăţii.

Hubert se prezentă respectuos în faţa lui şi-i spuse:

— Domnule marchiz, iartă-mă că te supăr.

Marchizul de Morfontaine tresări, apoi îl privi pe Hubert.

— Ce vrei? întrebă el.

— Domnule marchiz, reluă picherul, nu sunt de ieri la Bellombre.

La aceste cuvinte, marchizul se încruntă.

— M-am născut pe vremea defunctului general, unchiul dumitale, şi îmi amintesc că în tinereţea mea niciodată nu se refuza ospitalitatea la castel.

Marchizul crezu că e vorba de vreun cerşetor surprins de ploaie.

— Dacă vreun om sărman cere ospitalitate, zise el, dă-i de mâncare.

— Iertaţi-mă…

— Ce vrei să spui?

— Nu este vorba de un om sărman, domnule marchiz.

Acesta se înfiora fără voia lui. Numai numele unui străin îl făcea să tresară.

— N-aţi auzit, desigur? zise Hubert Voisin.

— Ce?

— Ascultaţi, atunci…

Marchizul trase cu urechea şi auzi, într-adevăr, sunetul fanfarelor ce se apropiau.

— Sunt nişte vânători, care vin drept la castel, domnule marchiz.

— Nişte… vânători?

— Plouă, vântul suflă cu putere, domnule marchiz. Peste cinci minute ei vor fi la poartă; trebuie să le spun să-şi vadă de drum?

Marchizul reuşi să-şi stăpânească spaima pe care orice vizită i-o provoca.

— Nu, desigur, zise el, Bellombre a fost întotdeauna o locuinţă ospitalieră. Primeşte-i pe aceşti domni, Hubert.

— Dar… dumneata… domnule marchiz…

— Pe mine mă vei scuza. Eu sunt bolnav şi am nevoie de aer…

— Să le oferim de mâncare?

— Desigur.

— Să le pregătim paturi?

— Fără îndoială. Du-te.

Şi marchizul recăzu în tristeţea lui. Hubert îl părăsi şi se îndreptă spre poarta parcului. Fanfarele răsunau foarte aproape.

Ajungând în faţa castelului, picherul strigă:

— Aduce-ţi torţe!

Doi servitori alergară şi Hubert deschise amândouă porţile.

Trei vânători călări erau urmaţi de un picher, care avea atârnat de calul său un frumos cerb, ucis printr-o lovitură dată cu cuţitul.

Cei trei vânători salutară.

— Amice, zise unul dintre ei, cred că oamenii acestui castel sunt ospitalieri.

— Da, domnule baron, zise Hubert scoţându-şi pălăria.

— Ce, mă cunoşti?

— Nu, domnule, dar presupun că sunteţi unul din oamenii care au cumpărat castelul de Main-Hardye.

— Da.

— Şi cum mi s-a spus că erau un baron şi un marchiz…

— Eu sunt baronul, zise călăreţul intrând pe poartă. Al cui este acest castel, amice? Suntem foarte departe de Main-Hardye şi plouă torenţial.

— Domnul marchiz, stăpânul meu, răspunse Hubert, m-a însărcinat să vă primesc şi să vă rog să vă consideraţi ca la dumneavoastră.

— Foarte bine, zise baronul schimbând o privire cu cei doi tovarăşi ai săi.

II – Vânătorii

Vânătorul care schimbase aceste câteva cuvinte cu Hubert Voisin, picherul din Bellombre, îndreptă calul spre castel.

Tovarăşii săi îl urmară. Alţi doi valeţi, având torţe, se aflau la peron.

La lumina lor se putură vedea vânătorii descălecând.

Primul era acela căruia picherul se adresase cu titlul de baron. Era un om de 30—32 de ani, cu o figură energică şi frumoasă, baronul Gontran de Neubourg, căci cititorii l-au recunoscut desigur.

Al doilea era lordul Blakstone şi al treilea marchizul de Verne.

La Bellombre toţi se supuneau ordinelor lui Hubert Voisin, care, pe lângă slujba de picher, o avea şi pe aceea de majordom, aşa că valeţii îi conduseră pe vânători în sufragerie. Se aprinsese un foc bun şi într-o clipă masa fu

pusă.

— Ah! zise baronul privindu-l pe Hubert, unde suntem aici prietene?

Şi baronul, care îşi usca cizmele la foc, luase tonul cel mai naiv rostind aceste cuvinte.

— Sunteţi la castelul de Bellombre, domnule baron, răspunse Hubert Voisin.

— Ah!

— La domnul marchiz de Morfontaine.

— Foarte bine!

— Dar, zise marchizul de Verne, stăpânul tău nu e aici? Altfel l-am fi văzut.

— Stăpânul meu e la castel.

— Ah!

— Şi dacă n-ar fi suferind…

— E bolnav?

— Puţin.

Cei trei vânători părură că se mulţumesc cu această explicaţie.

— Atunci, zise marchizul de Verne, prezintă-i scuzele noastre.

După o jumătate de oră, cei trei vânători erau la masă.

— Domnilor, zise baronul pe şoptite, după ce se asigură că erau singuri şi că nici un valet nu putea să-i audă, domnilor, absenţa marchizului sau, mai bine zis, grija pe care o are de a se ascunde, îmi dovedeşte că spaima lui persistă şi că la Bellombre nu s-a liniştit deloc.

— E gata totul? întrebă marchizul de Verne.

— Da. Trăsura va sosi pe la miezul nopţii, în pădure lângă parc.

— Atunci să mâncăm.

— Eu, zise lordul Blakstone, mă prind că marchizul de Morfontaine îşi va face apariţia printre noi.

— Asta e foarte puţin probabil, adăugă Gontran, dar ar fi foarte bine pentru planurile noastre.

Hubert Voisin intră. El se îmbrăcase cu livreaua de ceremonie şi ţinea cu mândrie un şervet sub braţ.

— Domnilor, zise el, picherul dumneavoastră întreabă dacă trebuie să se întoarcă la Main-Hardye astă-seară.

— Tot mai plouă?

— Toarnă cu găleata.

— Ei bine, prietene, culcă-l aici… A mâncat?

— Nu, mănâncă la bucătărie.

— Îi comunici, adăugă baronul, să fie gata de plecare mâine cum se va face ziuă.

— Da, domnule baron.

Picherul voia să iasă când se auzi sunând clopotul.

— Iată, zise el, e domnul marchiz. Scuzaţi-mă, domnilor.

Era într-adevăr clopotul din dormitorul marchizului. Acesta intrase fără zgomot pe o scară de serviciu şi se închisese în odaia sa.

Tot absorbit, tot neliniştit el se întreba cine puteau fi aceşti străini care veneau astfel să-i ceară ospitalitate fără ceremonie.

În momentul în care picherul Hubert Voisin voia să iasă din sufragerie, Gontran îl opri cu un gest:

— Fiindcă te duci la stăpânul tău, zise el, dă-i şi cărţile noastre de vizită spre a şti numele oaspeţilor săi. Şi îi dădură picherului trei cărţi de vizită.

Marchizul sunase cedând spaimei sale.

Vecinii erau rari pe lângă Bellombre şi el nu avea relaţii de prietenie cu nici un castelan din împrejurimi.

Inima îi bătea cu putere când intră picherul aducând pe o tavă cărţile de vizită ale celor trei vânători.

— Cine sunt aceşti domni? întrebă marchizul, îi cunoşti?

— Iată cărţile lor de vizită.

Marchizul luă una după alta cărţile de vizită şi le citi. Baronul Gontran de Neubourg, marchizul de Verne şi lordul Blakstone nu puteau fi pentru dânsul necunoscuţi.

Ei aparţineau lumii sportului şi aveau cai înscrişi la curse.

Marchizul de Morfontaine respiră uşurat. Renumele acestor oameni îl liniştea.

— Dar, zise el picherului, cum de se găsesc aceşti domni în Poitou?

— Au cumpărat pădurea şi castelul Main-Hardye.

Marchizul tresări.

— Ştii domnule, adăugă Hubert, că a trecut anul de când aşezămintele care au luat bunurile lui Main-Hardye, în virtutea nu ştiu cărui testament, au fost puse în vânzare. Numai nişte oameni pasionaţi de vânătoare îşi puteau permite acest lux.

Aceste ultime cuvinte descreţiră fruntea marchizului un moment întunecată la numele de Main-Hardye.

— Desigur, murmură el, nu pot să nu cobor şi să salut pe aceşti domni. Ar fi o necuviinţă fără margini!

Apoi adresându-se picherului, zise:

— Trimite-mi pe valetul meu, căci vreau să mă îmbrac.

Hubert coborî în bucătărie.

Picherul celor trei vânători refugiaţi la Bellombre mânca liniştit la o măsuţă ce fusese pusă lângă foc, şi vorbea cu servitorii din Bellombre.

Picherul era un englez; băiat bine făcut, având o barbă roşie şi faţa ciupită, vorbea destul de bine limba franceză, cu toate că avea un accent englezesc.

Servitorii îi puneau întrebări asupra felului cum se vânează în Anglia şi el le povestea multe cu bunăvoinţă.

Hubert Voisin intră.

— Antoine, zise el, du-te la domnul marchiz, care are nevoie de tine.

Antoine se sculă cu părere de rău.

Marton, bucătăreasa, îi zise cu naivitate lui Hubert:

— Iată, văd un englez pentru prima oară în viaţa mea, şi nu mi-aş fi închipuit niciodată ca ei să fie astfel.

— Proasto! răspunse Hubert, dar ce, îţi închipuiai că englezii merg în patru picioare?

Picherul lui Gontran râse în hohot.

— Are poftă de mâncare, zise un păstor.

— Şi bea bine!

— Adică, zise Hubert, aţi vrea şi voi să beţi.

— Drace! Hubert surâse.

— La Bellombre, zise el, când e unul care bea, toată lumea bea.

Câteva priviri străluciră.

— Marton, urmă Hubert, adu câteva sticle cu vin. Vom bea în sănătatea domnului.

— Ah! zise englezul.

Marton coborî în pivniţă.

În bucătărie nu mai erau decât cinci sau şase servitori. Ceilalţi se culcaseră demult.

Marton se întoarse cu un vas de vin şi-l puse pe masă picherului. În acest moment uraganul devenise şi mai violent şi una din ferestrele bucătăriei se deschise.

— Ce timp oribil! murmură unul dintre servitori, pe când toate privirile se îndreptară, timp de o secundă, spre acea fereastră pe care Hubert voia s-o închidă.

Asta dură o clipă, dar picherul avu timp să lase să cadă în vasul cu vin un hap pe care îl avea în mână de câteva minute.

Nimeni nu observă aceasta.
Marton aducea pahare. Ea le punea unul câte unul pe masă şi englezul le umplea.
— În sănătatea englezilor, zise un servitor.
— În sănătatea francezilor! răspunse picherul şi-şi goli paharul.
Atunci se întoarse şi valetul.
— Bea un pahar, îi zise Hubert.
— Nu pot să refuz, zise Antoine la rândul său.
Apoi el adăugă:
— Se pare că ploaia l-a înveselit pe stăpânul nostru.
— Ce? zise Marton.
— Când m-am dus la dânsul, era ud până la piele şi se usca la foc ca un câine.
— Curioasă ideea de a se plimba prin ploaie! Îmbracă-mă, mi-a zis dânsul.
— Ah! şi s-a îmbrăcat?
— Ca la Paris.
— Ce, vrea să se plimbe iar pe ploaie?
— Nu, a coborât unde sunt acei domni.
— Ei bine, zise Marton, dacă le va face aceeaşi figură ca şi nouă, nu vor mai putea să mănânce, bieţii oameni.
Hubert Voisin o fulgeră pe bucătăreasă cu o privire şi îi spuse:
— Taci, palavragioaico! du-te mai bine de mai adu un vas cu vin.
Apoi Hubert, adresându-se picherului englez, care continua să umple paharele, îl întrebă:
— Ai mâncat bine, amice?
— Foarte bine.
— Trebuie să fi umblat mult.
— Am călărit douăsprezece ore, răspunse cu răceală picherul.

. . . .
Marchizul de Morfontaine coborâse, într-adevăr în sufragerie şi, după cum spusese valetul său Antoine, se îmbrăcase ca la Paris.
Adică îşi pusese o redingotă neagră şi la butonieră avea o panglică multicoloră.
Marchizul de Morfontaine era cavaler al mai multor ordine.
Era un om înalt, cu umeri largi, şi care se ţinea bine cu toţi

cei 60 de ani ai săi.

El simţi că inima îi bate din nou când trecu pragul odăii şi fu iar cuprins timp de o secundă de temerile sale. Dar când îi văzu pe cei trei tineri sculându-se cu respect şi salutându-l surâzând, temerile lui dispărură. Redeveni omul de societate şi, înaintând spre dânşii, le spuse cu familiaritate.

— Vă rog, domnilor, reluaţi-vă locurile şi continuaţi modesta cină ce vi s-a oferit.

Cei trei tineri salutară din nou şi se aşezară pe scaune.

Marchizul continuă:

— Aş fi neiertat, domnilor, că nu v-am ieşit chiar eu în întâmpinare, fără scuzele pe care am avut onoarea să vi le trimit.

Tonul marchizului era foarte curtenitor.

— Închipuiţi-vă, urmă el, că n-am vecini prin aceste locuri; mici gentilomi săraci, comercianţi bogaţi retraşi din afaceri şi care fac pe castelanii, iată ce este în jurul meu. Anul trecut, doamna marchiză de Morfontaine şi fiica sa abia s-au putut apăra de vizitele acestor domni. Am luat deci hotărârea de a nu primi pe nimeni.

— Hotărâre foarte înţeleaptă, zise Gontran.

— Când am auzit fanfarele dumneavoastră, reluă marchizul, m-am gândit că erau unii din acei domni şi am dat ordinul de a-i primi, scuzându-mă că eram indispus. Dar când mi s-au adus cărţile dumneavoastră de vizită, am priceput că făcusem o stângăcie.

— Ah! domnule, zise Gontran.

— Şi, termină marchizul surâzând, vă prezint scuzele mele.

Cei trei tineri se înclinară; marchizul se aşeză lângă dânşii şi începură să converseze cu familiaritate.

— Ce ciudată idee, domnilor, zise în fine marchizul de Morfontaine, căci această întrebare îi stătea în minte de multă vreme, ce ciudată idee aţi avut de a vă instala în castelul de Main-Hardye! E o ruină izolată de lume.

— Ce vrei să facem? zise Gontran cu o voce care-l fermeca pe marchiz, nu mai ştim unde să vânăm în Franţa.

— E adevărat.

— Pădurile cad, proprietăţile se dezmembrează; pădurile de la Main-Hardye n-au o valoare mare, dar sunt pline de vânat… Am restaurat castelul şi vom petrece acolo iarna.

— Toată iarna?

— Da.

Lordul Blakstone adăugă surâzând:

— Vrem să fondăm o mănăstire.

— Oh!

— Mănăstirea călugărilor din Saint-Hubert. Pentru a deveni călugăr trebuie să ai un oarecare venit, să tragi bine cu puşca şi să te hotărăşti să rămâi… celibatar.

— Ah!… zise marchizul, ultima condiţie e cam aspră…

— Suntem ucişi de amor, răspunse marchizul de Verne.

Marchizul se gândi: „Aceşti trei tineri au supărări de amor. Nu trebuie să mă tem de dânşii.”

— Dar, se grăbi să adauge Gontran, călugării din Saint-Hubert vor fi tot aşa de ospitalieri ca şi dumneata, domnule marchiz…

— Oh! sunt sigur.

— Şi ne vei permite de a te invita la vânătoare cu noi.

Marchizul se înclină.

— Mâine, zise lordul Blakstone, vânăm un mistreţ.

Şi cum marchizul făcu o mişcare:

— Ah! fără scuze, zise Gontran, ne-am înţeles, te luăm cu noi.

Marchizul de Morfontaine nu îndrăzni să refuze. De altfel, în trista stare în care se afla, el se temea de izolare.

Mai vorbiră câtva timp, apoi pendula sună orele unsprezece. Atunci Gontran se ridică.

— Suntem aşa de obosiţi, încât vă cerem voie să ne retragem.

— Domnilor, zise marchizul, întotdeauna au existat la Bellombre odăi ale vânătorilor. Sunt trei, care dau pe acelaşi coridor, în aripa stingă a castelului. E zadarnic să vă repet că sunteţi ca la dumneavoastră acasă.

Marchizul sună.

După un moment, Hubert Voisin şi picherul englez apărură cu lumânări.

— Condu-i pe aceşti domni în apartamentul lor, ordonă marchizul.

Apoi le spuse noapte bună oaspeţilor săi şi se întoarse în odaia sa.

Toţi servitorii castelului se culcaseră. Hubert şi picherul englez erau încă în picioare. Acesta din urmă era lângă Gontran, care îi spuse lui Hubert Voisin:

— Poţi să te retragi, prietene. Picherul meu îmi serveşte de valet la vânătoare şi el mă va dezbrăca.

După ce plecă Hubert, marchizul de Verne şi lordul Blakstone intrară în odaia lui Gontran. Atunci picherul englez încuie uşa.

— Ei bine! zise Gontran.

— Avem un mare noroc, răspunse picherul.

— Cum asta?

— Peste o oră, graţie unui hap de narcotic căzut din mâna mea într-un vas cu vin, toţi servitorii vor dormi aşa de adânc, încât vom fi stăpâni la castel.

— Bravo!

— Acum, ştiţi că am un plan al castelului.

— Da.

— Nici unul din aceşti dobitoci nu a recunoscut în mine pe vânzătorul ambulant care a venit, acum trei zile şi le-a vândut tot soiul de lucruri, şi care a dormit aici. Cunosc Bellombre ca pe buzunarul meu.

— Şi spui că peste o oră toată lumea va dormi?

— Ah! de asta sunt sigur.

Picherul deschise fereastra şi se uită afară.

Ploaia mai încetinise puţin şi vântul nu mai bătea cu aceeaşi putere.

El trase cu urechea şi, întorcându-se spre cei trei vânători, le zise:

— Aud un zgomot îndepărtat, zgomotul unei trăsuri.

— Este dânsa! zise Gontran.

— Am studiat bine personajul meu, urmă picherul. Veţi vedea dacă nu semăn cu dânsul.

Aceste cuvinte misterioase nu-i uimiră pe cei trei cavaleri ai noştri. Picherul urmă:

— Lăsaţi fereastra tot deschisă şi trageţi cu urechea. Mă duc la grajd să îmi iau geamantanul în care se află obiectele necesare pentru metamorfoza mea.

Şi ieşi.

— Ce om! murmură Gontran privindu-şi tovarăşii.

— A avut dreptate, zise marchizul de Verne, nu eram în stare singuri să ieşim învingători.

— Ceea ce mă miră întotdeauna, zise baronul Blakstone, e minunata iuţeală cu care ia toate costumele, toate fizionomiile şi toate vârstele.

— E sigur, reluă Gontran, că are cincizeci de ani când e cu ochelarii albaştri, patruzeci în costumul medicului sir John, treizeci astăzi în costumul său de picher.

— Şi, sfârşi baronul, veţi vedea în curând că va avea 16 ani, ca Grain-de-Sel pe timpul Dianei şi al contelui de Main-Hardye.

Trecură zece minute de când Cavalerii Nopţii discutau. Deodată uşa odăii lui Gontran se deschise şi cei trei tineri scoaseră un strigăt de uimire. Un tânăr care era în prag spunea:

— Scuzaţi-mă, credeam că generalul e aici.

Acest tânăr, care părea că are 16-l7 ani, era îmbrăcat ca un ţăran din Bocage. Avea pe cap o pălărie mare, de sub care cădea pe umerii săi un păr blond.

Accentul îi era acel al oamenilor din Vest.

— Trebuie să fim avertizaţi că eşti dumneata, căci altfel nu te-am recunoaşte, zise Gontran.

— Scuzele mele, domnilor, continuă el. Domnul general nu e aici?

— Iată Grain-de-Sel, aşa cum ni l-a zugrăvit, strigă lordul Blakstone cu o sinceră şi naivă admiraţie.

— Yes! zise tânărul râzând. Apoi adăugă: picherul doarme deja, este o mare fericire.

— Ah!

Falsul Grain-de-Sel se dusese din nou la fereastră.

Deodată se auzi un fluierat.

— De astă dată, murmură baronul de Neubourg, nu ne mai putem înşela.

— Mă duc înaintea ei, zise tânărul. Şi dumneavoastră, tăcere şi stingeţi lumânările.

Şi zicând aceste vorbe se aplecă pe fereastră şi zise:

— Marchizul nu s-a culcat încă!

Într-adevăr, fereastra marchizului de Morfontaine era luminată.

Falsul Grain-de-Sel închise fereastra şi plecă.

Aşa cum spusese, el cunoştea castelul de Bellombre amănunţit.

El se duse la o scară de serviciu ce dădea în curte şi merse pe o alee singuratică, ce ducea la locul unde odinioară, nenorocitul conte de Main-Hardye căzuse victimă. Acolo sări gardul şi se găsi în faţa unei trăsuri la care era înhămat un cal. Deschise uşa cupeului spunând:

— Nu te teme, sunt eu!

Atunci o femeie înfăşurată într-o lungă manta coborî. Falsul Grain-de-Sel îi zise vizitiului:

— Du-te de te odihneşte, ştii unde… şi aşteaptă.

După aceea, îi oferi femeii braţul.

III – Viziunea

Între timp marchizul de Morfontaine intrase în camera sa.

Ca şi cei mai mari criminali care reuşesc să se distreze în mijlocul unei aglomeraţii, dar pe care singurătatea îi sperie, marchizul, un moment liniştit de veselia oaspeţilor săi, fu cuprins din nou de temerile sale când se regăsi singur.

Aceşti oameni, cu toate numele lor aristocratice, nu erau oare agenţii misterioşi care îl loviseră deja pe vicontele de la Morlière şi pe baronul de Passe-Croix?

Marchizul îşi puse această întrebare înfiorându-se:

El se aşeză mai întâi la fereastră dar, cum îi era frig, se întoarse lângă foc.

Aici spiritul lui agitat îi arăta pe cei trei oameni cu surâsul pe buze, ca pe nişte răzbunători; aci, din contră, dădea din umeri spunându-şi: „Sunt nebun.”

Timp de o oră, se plimbă în sus şi în jos prin odaie.

După aceea se hotărî să se urce în pat.

Dar somnul nu-l prindea.

Luă o carte şi vru să citească. Doar ochii lui citeau, căci gândul îi era în altă parte.

„De ce, se întreba dânsul, m-au invitat să merg cu dânşii mâine la vânătoare? Nu-mi întind oare o cursă?”

Marchizul de Morfontaine avea obiceiul să bea o ceaşcă de ceai înainte de a se culca. În fiecare seară ceainicul se afla pe masa lui de noapte. Când fu în pat bău acea ceaşcă. Apoi încercă să doarmă.

Câtva timp încă fu pradă agitaţiei sale obişnuite, apoi, puţin câte puţin îl cuprinse un fel de toropeală fizică şi morală.

Ceea ce simţi era foarte straniu.

Ochii i se închiseră, corpul îi căzu într-un fel de amorţeală. Dar spiritul său îşi păstră toată luciditatea. Dormea? Visa? I-ar fi fost cu neputinţă să precizeze.

Deodată auzi un zgomot care îl făcu să tresară.

Era un strigăt de pasăre nocturnă.

Senzaţia pe care o simţi fu aşa de puternică, încât îl făcu să iasă din toropeală.

Sări din pat, deschise fereastra şi se uită afară.

Nu mai ploua şi razele lunii străluceau printre nori. Noaptea

era liniştită.

„Am visat, îşi zise marchizul de Morfontaine” şi se culcă din nou.

Curând toropeala îl cuprinse din nou şi el închise ochii. După un sfert de oră acelaşi zgomot se auzi iarăşi.

Marchizul mai făcu o săritură, dar toropeala fizică era aşa de mare încât nu se putea scula.

„Visez” îşi zise.

Curând se auziră paşi pe coridor.

Marchizul trase cu urechea şi sesiză zgomotul. Apoi cineva bătu la uşa lui.

Încă o dată încercă să se scoale, dar nu putu. Vru să deschidă gura şi să rostească: „Intră!”

Nu putea însă să pronunţe nici un cuvânt. Marchizul deschise ochii.

„Visez”, zise din nou.

Se bătu din nou, apoi uşa se deschise şi un val de lumină pătrunse în odaie.

Atunci, printr-o sforţare supraomenească, marchizul deschise ochii.

Apăru un tânăr. El avea lumânare în mână şi părea că umblă cu precauţie.

Această vedenie îl aruncă pe marchiz cu treizeci de ani în urmă şi printr-o nouă şi violentă sforţare, întredeschise gura şi murmură cu o voce plină de spaimă:

— Grain-de-Sel!

Falsul Grain-de-Sel ţinea lumânarea mai în spate, spre a-şi lăsa faţa în penumbră.

— Iartă-mă că te deştept din somn, domnule cavaler, zise el.

„Domnule cavaler!...” Erau treizeci de ani de când, în urma morţii unchiului său, el era marchiz.

„Haide, se gândi marchizul de Morfontaine, a cărui frunte era udată de sudoare, e un vis urât.”

Şi, printr-o sforţare supremă, voi să se întoarcă cu faţa spre perete. Dar, de astă-dată toropeala fizică fu mai tare decât voinţa lui. Stătu nemişcat, cu ochii fixaţi pe acela pe care îl lua drept Grain-de-Sel.

Falsul Grain-de-Sel reluă:

— Generalul, unchiul dumitale, mă trimite la dumneata, domnule cavaler.

Marchizul viu să vorbească. Vocea însă i se înăbuşi în gât.

Grain-de-Sel continuă:

— S-au bătut toată ziua şi toată noaptea înspre Pouzanges… Albaştrii au câştigat teren.

„Visez… visez… se gândi marchizul de Morfontaine. Sunt douăzeci de ani de când unchiul meu a murit şi acum nu mai există nici albi nici albaştri.”

— Generalul, ştii, domnule cavaler, generalul ştie perfect de bine că domnul conte de Main-Hardye şi doamna Diana…

Falsul Grain-de-Sel începu să vorbească cu o voce înăbuşită.

— Trebuie să-l salvăm pe contele Main-Hardye; trebuie să-l salvăm… şi pe cei doi veri ai dumitale…

Marchizul se lupta ca un disperat contra straniei toropeli care, împreună cu acea apariţie şi mai stranie, îl făcea să creadă că visează.

— Generalul, domnule cavaler, s-a gândit că te vei duce în noaptea asta până la Main-Hardye. Trebuie să-l încaleci pe Tobby, ştii calul acela…

Tobby murise de douăzeci de ani în grajdurile din Bellombre.

„Haide! se gândi marchizul, e un vis”.

Grain-de-Sel continuă:

— Generalul te roagă deci, domnule cavaler, să te scoli îndată, să alergi la Main-Hardye şi să-l aduci pe conte… Mă duc să pun şaua pe Tobby… Nu adormi până atunci!

Falsul Grain-de-Sel luă lumânarea şi plecă.

Focul se stinsese, aşa că odaia marchizului era cufundată în întuneric.

Marchizul de Morfontaine închise ochii îndată şi, printr-o sforţare supremă, îşi putu duce mâna la frunte, care era udă de sudoare.

„Am visat… mă deştept…” îşi zise el, încercând să se scoale puţin.

Dar toropeala îl cuprinse din nou.

În acelaşi timp auzi un zgomot uşor, acela al unui pas pe coridor.

Apoi uşa se deschise fără zgomot, o lumină nesigură, ce venea de la o lanternă, se împrăştie prin odaie.

La lumina acestei lanterne marchizul redeschise ochii.

Un om veni şi se rezemă de patul său.

Marchizul vru să scoată un ţipăt de spaimă. Acest om, acest nou venit, era Ambroise, valetul vicontelui de la Morlière.

Ambroise avea una din acele figuri care n-au vârstă şi cărora li se pot tot aşa de bine da treizeci şi cinci, ca şi cincizeci de ani.

Ambroise era îmbrăcat în livreaua sa de valet. El îşi puse un deget pe buze cu un aer misterios.

— Domnule cavaler… zise el.

„Dar visez! se gândi din nou marchizul, nu mai sunt totuşi în 1832.”

— Domnule cavaler, zise Ambroise, vicontele, vărul dumitale, m-a trimis să-ţi spun că totul e gata… Cursa e în şanţ… husarii sunt la Bellombre… contele va veni… va cădea în cursă. Adio căsătorie… el va fi împuşcat! Poţi să dormi liniştit… Noapte bună, domnule cavaler!…

Ambroise îşi luă lanterna şi plecă mergând în vârful picioarelor.

Întunericul cuprinse din nou camera marchizului. Lucru ciudat, când întunericul domnea în jurul marchizului se părea că toropeala îl părăseşte.

Încă o dată îşi duse mâna la frunte şi-şi puse această întrebare: „Morţii învie?”

Marchizul nu fusese niciodată superstiţios. El nu credea în nimic. Totuşi era Grain-de-Sel cel pe care îl văzuse, Grain-de-Sel care venise să-i vorbească de general.

De asemenea, Ambroise, care venise să se rezeme de patul său, vorbindu-i de contele de Main-Hardye, mort de douăzeci de ani, şi de detaşamentul husarilor comandat de căpitanul Aubin, care fusese ucis la asediul din Constantine.

Cu toate acestea, luciditatea marchizului era aşa de mare încât el încetă să mai creadă că visa.

Un singur lucru putea să-şi explice până la un punct oarecare, această situaţie ciudată.

Evident, sunt visuri pe care deşteptarea le întrerupe şi care continuă îndată ce omul adoarme, la fel ca o piesă de teatru. Antractul este deşteptarea.

Dar ceea ce încurca această explicaţie, era toropeala pe care el o simţea în toate membrele sale.

Cu toate acestea, marchizul, care voia cu orice chip să fie tare, socoti că această toropeală era din cauza furtunii.

Şi închise ochii, spunându-şi: „Să încercăm să dormim!”

Mai trecură câteva momente.

Deodată marchizul ascultă din nou. El auzi nişte gemete înăbuşite… plânsete… şi suspine… în zadar încercă din nou să

iasă din toropeala sa, căci nu putu.

Încă o dată uşa se deschise, de astă-dată brusc.

Din nou un val de lumină pătrunse în odaie şi o femeie îmbrăcată în negru, cu părul pe umeri, cu faţa palidă, intră repede în odaie.

De astă dată emoţia pe care o simţi marchizul fu aşa de violentă, încât se ridică şi scoase un ţipăt teribil.

— Diane! zise el.

Era într-adevăr Diane de Morfontaine, purtând doliu după baronul Rupert, soţul ei; Diane palidă, cu părul despletit şi cu mâinile împreunate, care se ruga cu o voce întretăiată de suspine: „În numele cerului, vărule, în numele mătuşii, mamei dumitale, în numele lui Dumnezeu care ne vede... salvează-l”.

Ea se apropie de dânsul şi îşi puse mâna pe mâna lui.

Deodată marchizul scoase un ţipăt, un ţipăt teribil, care făcu să răsune tot castelul şi care ar fi deşteptat desigur toată lumea, dacă picherul englez nu le-ar fi dat acel narcotic.

Mâna pe care Diane de Morfontaine o pusese pe mâna marchizului era ca de gheaţă. Era mâna unei moarte.

În acelaşi timp, lumânarea pe care Diane o pusese pe masă se stinse şi întunericul cuprinse odaia.

După câteva minute el reuşi să-şi mişte braţele şi picioarele şi coborî din pat.

„Oh! acest vis e oribil!” murmură el. Merse clătinându-se până lângă sobă. Focul era stins. Apoi se târî la fereastră, o deschise şi aerul rece al nopţii veni să-i răcorească fruntea.

„Nu, nu, îşi zise el, morţii sunt în sicriu. Am visat!... Şi totuşi era Diane... Oh! acest vis este oribil...”

Aerul răcoros al nopţii părea că risipeşte puţin câte puţin toropeala lui.

„Ar fi frumos, îşi zise el, dacă aş fi superstiţios până într-atât încât să cred că morţii învie!...”

Îşi întinse braţele şi picioarele.

„Voi coborî în parc, îşi zise el. În curând se va face ziuă... Oh! nu mă mai culc!”

Căută chibriturile şi nu le găsi.

Picherul dormea într-o odaie la celălalt capăt al coridorului.

„Hubert îmi va da chibrituri!” îşi zise el.

Deschise uşa pe pipăite şi porni prin întuneric.

Dar deodată el se opri... sudoarea îi năpădi fruntea... El zări o rază de lumină trecând pe sub o uşă.

Uşa era de la odaia generalului marchiz de Morfontaine şi,

de când generalul murise, nimeni nu locuise în acea încăpere.

Deodată un geamăt, care până atunci nu venise încă, străbătu prin creierul său tulburat.

„Oh! îşi zise el, sunt jucăria unei teribile comedii.”

Şi alergă la acea uşă pe care o deschise cu o lovitură de umăr. Dar deodată se opri în prag tremurând, căci iată ce văzu:

Diane de Morfontaine stătea lângă sobă şi un bărbat îi ţinea mâinile într-ale lui. Acest bărbat era un bătrân îmbrăcat într-un costum de casă. El avea părul alb şi o barbă căruntă. Era generalul marchiz de Morfontaine.

De astă-dată asemănarea era aşa de mare, încât marchizul scoase un ţipăt şi căzu pe spate, murmurând: „Morţii învie!” Marchizul leşinase.

. . . .

Când marchizul de Morfontaine îşi veni în fire, se făcuse ziuă şi în castel se auzeau voci.

Putea fi ora şase de dimineaţă.

Marchizul, în cămaşă şi în picioarele goale, era întins pe coridor lângă acea uşă pe care în cursul nopţii o deschisese cu o lovitură de umăr, dar acum uşa era închisă. Se sculă, încercă să-şi adune gândurile şi începu să tremure.

Toate acestea erau adevărate sau era vis?

Dar atunci cum se afla el culcat pe coridor?

Instinctul îl sfătui pe marchiz să se refugieze în odaia lui. Fereastra pe care el o lăsase deschisă era închisă. Apoi el îşi aminti că în zadar căutase chibriturile şi acum se afla o cutie întreagă pe masa lui de noapte.

Nimic în cameră nu era în dezordine.

Marchizul se îmbrăcă într-un costum de dimineaţă şi se reîntoarse pe coridor.

Uşa odăii generalului era încuiată cu cheia.

Cheia, îşi aminti marchizul, trebuia să fie agăţată împreună cu altele într-un dulap din odaia lui. Se întoarse, deschise dulapul, găsi cheia şi se duse să deschidă uşa.

Nici o urmă de spargere nu era pe uşă, şi el văzu odaia generalului aşa cum fusese lăsată la moartea lui. Fiecare mobilă era la locul ei.

„Dar am văzut totuşi foc în sobă!” strigă marchizul, alergând la sobă.

Aici nu se afla nici urmă de cenuşă.

Zgomotul unei uşi ce se deschidea, îl atrase din nou pe marchiz pe coridor.

Era Hubert Voisin, care se sculase.

— Ah! iată-te, zise marchizul.

— Da, domnule.

— Ai dormit noaptea asta?

— Perfect, domnule. Eram aşa de obosit…

— Şi n-ai auzit nimic?

— Nu, domnule. S-a petrecut ceva extraordinar la castel? întrebă cu naivitate Hubert.

— Nu, zise cu bruscheţe marchizul. Furtuna, iată totul.

— Când e cineva obosit cum eram eu, nu aude nici furtuna.

— Şi aceşti domni?

— Nu i-am auzit încă…

Marchizul fu cuprins din nou de spaimă.

„Nu vor fi dânşii”, îşi spuse el…

Dar nu putu să-şi termine cugetarea; îşi aminti de imaginea Dianei şi de aceea a generalului.

„Nu, nu, îşi spuse el, sau am fost victima unei teribile halucinaţii, sau morţii revin spre a ni se prezenta.”

Palid şi înfiorat, marchizul închise uşa odăii unchiului său. El voia tocmai să intre în odaia lui, când o voce clară şi sonoră intona la celălalt capăt al coridorului cântecul de vânătoare al mistreţului:

Mistreţul fuge de noi
Să-l întâmpinăm cu curaj
Cu noi nu e de glumit
În curând îl vom ucide.

În acelaşi timp, uşa odăii ocupată de Gontran de Neubourg se deschise şi marchizul îl văzu apărând pe baron îmbrăcat în costumul său roşu de vânătoare.

— Bună dimineaţa, domnule marchiz, zise el mergând spre dânsul. Am dormit cât se poate de bine. Paturile din castelul dumitale sunt foarte confortabile.

Şi Gontran, ridicând asupra marchizului o privire sinceră, îi întinse mâna. Marchizul i-o strânse. Gontran urmă:

— Mă prind că leneşii mei amici dorm încă…

— Într-adevăr! zise marchizul, a cărui voce era mişcată.

— Ah! continuă Gontran, asta dovedeşte că oamenii de vârsta noastră, dacă rezistă la oboseală, au somnul greoi. Am vânat ieri toată ziua, am fost udaţi de ploaie până la oase şi, fără gentila dumitale ospitalitate, am fi rătăcit o parte a nopţii

prin aceste păduri nesfârşite ce despart Bellombre de Main-Hardye.

Pe când el termina aceste gentile cuvinte, uşa odăii lordului Blakstone se deschise.

La fel ca şi Gontran, tânărul baron era îmbrăcat în costumul său de vânătoare.

— De Verne doarme încă, zise Gontran ducându-se să bată la uşa lui.

Tânărul marchiz, în cămaşă, veni să deschidă.

— Cum, zise el, baroane, este ora de plecare?

— În curând.

Şi, întorcându-se spre marchizul de Morfontaine, Gontran adăugă:

— Ah! ştii că te luăm cu noi?

— Dar… murmură marchizul.

— Oh! fără scuze! un gentilom n-are decât cuvântul său, domnule.

— E adevărat.

— Şi ne-aţi făgăduit.

— Mă învoiesc.

— Deci trebuie să te execuţi. Întâlnirea este la luminişul numit Duc, la două leghe de aici, la ora 10 fix. Valeţii noştri cu câinii vor fi acolo la orele nouă şi jumătate.

Marchizul mai voia să se apere, dar o reflecţie îl opri.

„Evident! îşi zise el, am fost victima unei halucinaţii, care trebuie să provină dintr-o surescitare nervoasă. Dacă alerg călare o zi întreagă, voi dormi la noapte fără vise.”

Cu toate acestea, el îi puse următoarea întrebare lui Gontran:

— Nu vom merge până la castelul Main-Hardye, dacă locul de întâlnire este la mijlocul drumului?

— Nu, desigur.

Marchizul de Morfontaine respiră.

— Dacă mistreţul, reluă Gontran, va alerga spre Bellombre, vom veni să luăm masa tot la dumneata…

— Bravo!

— Dacă, din contră, ia drumul opus, vei prânzi la Main-Hardye.

Marchizul nu îndrăzni să refuze. Şi, întorcându-se spre Hubert, îi zise:

— Ai un cal potrivit?

— Da, am unul care fuge ca vântul.

— Pune şaua pe el şi dă ordin să se pregătească masa.

La ora opt fix, marchizul de Morfontaine era îmbrăcat în costumul de vânătoare şi lua masa cu oaspeţii săi.

Hubert şi picherul englez erau deja pe cai.

În momentul în care marchizul de Morfontaine se urca pe cal şi lua loc alături de lordul Blakstone, auzi doi servitori vorbind cu jumătate de voce în curte.

Unul spunea:

— Niciodată n-am dormit ca azi noapte. Am visat că eram legat de mâini şi de picioare.

Marchizul tresări şi se gândi la acea toropeală care îl cuprinse.

Celălalt servitor răspunse:

— Tot aşa şi eu. Am visat că eram legat într-un sac.

Un moment marchizul avu pofta să descalece. Dar Gontran ieşise deja în curte şi suna trompeta pentru plecare.

Atunci marchizul îi zise lordului Blakstone, care tocmai îşi aprindea o ţigară:

— Eşti superstiţios, milord.

— Depinde.

Şi englezul se uită liniştit la marchiz.

— De ce mă întrebi asta?

— Crezi că morţii învie?

Marchizul articulă această întrebare cu un fel de spaimă. Englezul tăcu un moment şi faţa lui se întunecă.

— Da, zise el.

— Cum! admiţi că un om mort şi îngropat de multă vreme poate să iasă din mormântul lui şi să revină în locurile pe care le-a locuit?

— Aşa ceva s-a văzut de multe ori, răspunse englezul cu atâta convingere, încât îl sperie pe marchiz.

IV – Portretul

Cavalerii mergeau doi câte doi.

Înainte erau cei doi picheri. În spatele lor, Gontran şi marchizul de Verne.

Lordul Blakstone şi marchizul de Morfontaine rămăseseră puţin mai în urmă.

Cortegiul se afla pe marea alee a parcului din Bellombre.

Lordul Blakstone reluă:

— Da, asta s-a văzut adeseori, morţii revin… sunt unii care ies din mormântul lor spre a veni să termine pe pământ unele afaceri pe care moartea lor subită i-a împiedicat să le termine.

Marchizul încercă să surâdă a neîncredere.

— Râzi? zise lordul Blakstone.

— Drace! murmură marchizul cu o emoţie rău ascunsă.

— Ei bine! îţi voi cita un exemplu, şi încă un exemplu teribil! …

— Adevărat? răspunse marchizul.

— Am fost martor.

— Ai văzut un mort ieşind din mormântul său, milord?

— Da.

— Ah!… dă-mi acel exemplu…

— Asta s-a petrecut acum 10 ani. În satul Westmorely, în ţinutul Sussex.

— Şi… dumneata… erai acolo?

— La Westmorely unde se află castelul meu, iar această apariţie a avut loc în castelul meu.

— Şi dumneata… ai văzut-o?

— Desigur…

O sudoare rece umezi tâmplele marchizului. Totuşi el încercă să surâdă şi, întorcându-se pe jumătate în şa, zise:

— Ascult, milord.

Englezul reluă:

— Castelul Westmorely este o veche locuinţă istorică. El a rezistat asediilor şi Iacob al II-lea s-a culcat în el. Acest pretendent la tron a venit într-o seară, când îl urmăreau organiştii, să bată la poarta castelului. Fostul său proprietar era un unchi al meu sau, mai bine zis, un văr primar al tatălui meu.

— Adică un unchi după moda bretonă, observă marchizul.

— Întocmai.

Şi englezul continuă:

— Lordul Galwy, acesta era numele său, avea un nepot, un stricat, care trăia în Franţa, fiind forţat de creditorii săi să părăsească Anglia. Acest nepot se numea Ralph. El era cel mai apropiat moştenitor al lordului Galwy, dar lordul spusese la toată lumea: „Nepotul meu este un stricat, care nu va avea nici un ban din moştenirea mea. Voi lua ca moştenitor pe lordul Blakstone, văr cu mine”.

S-a întâmplat ca într-o dimineaţă lordul Galwy să fie găsit mort în patul său.

Un medic a declarat că el a murit de apoplexie…

Lordul Blakstone se întrerupse spre a face această reflecţie:

— E ştiut, marchize, că apoplexia este moartea unui om bine hrănit. Un perfect gentilom, care are de moştenit, trebuie întotdeauna să conteze pe apoplexie…

— Moarte fulgerătoare! adăugă marchizul, încercând să surâdă.

Lordul Blakstone reluă:

— Un al doctor, din contră, a pretins că mortul încetase din viaţă în urma unui anevrism. Un al treilea s-a pronunţat pentru aortă. Trei medici în consult mi-au dat întotdeauna impresia unei lumânări pusă într-un curent de aer. Lumânarea se stinge şi se face îndată întuneric. Un om al legii constată decesul printr-un proces verbal şi lordul Galwy fu înmormântat.

După moarte servitorii, care ştiau intenţiile defunctului, răscoliră castelul spre a găsi un testament, dar fără succes. Cu toate acestea, ei aveau convingerea că acest testament există.

Dar s-a căutat în zadar, nu s-a găsit nimic şi Ralph sosi spre a-şi lua în primire moştenirea.

Venisem la Westmorly şi mă aflam încă acolo când sosi Ralph.

El mă privi cu răceală şi îmi spuse:

„— Rumoarea publică te dădea ca moştenitor al unchiului meu; dar nu mă vei acuza, cred, că am făcut să dispară un testament. Sosesc din Franţa şi erai aici înaintea mea.”

„— Bine, i-am răspuns cu aceeaşi răceală, voi pleca mâine.”

Într-adevăr, am ordonat servitorilor mei să-mi facă bagajul şi, după ce am mâncat în odaia mea, m-am urcat în pat, hotărât să iau trenul expres ce venea din Edinburg. Mă culcasem de o oră şi începeam să adorm, când auzii un zgomot uşor care mă făcu să deschid ochii. În acelaşi timp o mare lumină năvăli în odaia mea, lumină supranaturală şi care nu venea nici de la o lumânare, nici de la o lampă.

Atunci o uşă se deschise fără zgomot şi intră un om, care mă făcu să scot un ţipăt.

Era lordul Galwy sau, mai bine zis, fantoma lui.

Fantoma era foarte palidă şi mergea încet.

Veni la mine şi, surâzând, mă privi cu dragoste.

Apoi îmi făcu semn să-l urmez şi o forţă necunoscută, misterioasă mă constrânse să mă supun lui.

M-am sculat deci şi am urmat-o, îmbrăcat numai în cămaşă.

Mergeam la o distanţă de doi paşi.

Ea mă conduse astfel până la uşa odăii ocupate de Ralph şi, tot ca celelalte, această uşă se deschise. Deodată sir Ralph, care dormea, se sculă, zări fantoma, scoase un strigăt teribil şi căzu în genunchi.

„— Iertare! iertare! murmură el, iertare, unchiule!”

Fantoma îl ţintuise sub privirea sa.

El se apropie de sobă, în care se afla o grămadă de cenuşă, luă un pumn şi o risipi pe masă.

Atunci se petrecu un lucru straniu şi mai supranatural decât tot ceea ce văzusem.

Cenuşa albi puţin câte puţin, se împreună şi formă o foaie de hârtie acoperită de o scriitură mare.

Fantoma îmi făcu semn, mă aplecai pe masă şi citii:

„Cum pot să mor dintr-un moment într-altul, scriu aici ultimele dorinţe. Numesc ca legator universal pe vărul meu, lordul Blackstone, marchiz de Galwy.

Lordul Galwy.”

Am priceput că testamentul fusese ars.

Sir Ralph era în genunchi, tremurând sub privirea fantomei ca un condamnat care aşteaptă cuţitul ghilotinei.

În acest timp hârtia păli, literele dispărură încetul cu încetul şi, în curând, nu mai fu pe masă decât o grămadă de cenuşă.

Atunci fantoma îi făcu un semn lui Ralph şi, sub imperiul acestei voinţe suverane, sir Ralph se sculă, se apropie de un birou, pe care îl deschise.

În acest birou era toc şi hârtie.

Fantoma puse un deget pe hârtie şi, deschizând uşa, zise:

„— Scrie, asasinule!”

Sir Ralph luă condeiul, tot dominat de această voce de dincolo de mormânt.

Fantoma dictă:

„Astăzi 17 septembrie 184..., hotărât a mă sinucide, sunt bolnav de pleen, îmi fac testamentul, instituind pe vărul meu, lordul Blackstone ca legatar universal.”

Şi oricât de mare fu sforţarea pe care o făcu, sir Ralph se văzu constrâns să se supună, scrise şi iscăli.

Fantoma trase atunci sertarul unei mese în care se aflau două pistoale încărcate, le luă şi le puse în tăcere pe masă.

După aceea îmi făcu din nou semn să-l urmez şi ieşirăm din odaie, lăsându-l pe sir Ralph înnebunit de spaimă.

Lumina supranaturală se afla mereu în faţa noastră.

Fantoma mă făcu să cobor la catul de jos al castelului, să străbat curtea şi ajunserăm la capelă.

Acolo fantoma se opri pe piatra ce acoperea mormântul său, îmi făcu un semn de adio cu mâna, apoi lumina supranaturală se stinse şi fantoma dispăru.

Am ieşit din capelă pe pipăite şi m-am dus în odaia mea, unde am fost cuprins de un somn letargic.

La răsăritul soarelui, detunătura unei arme de foc mă deşteptă. Am sărit din pat şi am auzit mare zarvă în castel.

Sir Ralph îşi zburase creierii, lăsând o scrisoare către mine, însoţită de testamentul pe care îl dictase fantoma.

Scrisoarea cuprinde această destăinuire:

„Am sosit la Westmorely, într-o seară, deghizat ca vânzător ambulant. Mi s-a dat ospitalitate. În cursul nopţii l-am asasinat pe unchiul meu în aşa fel ca să nu las urme despre crimă.”

După ce termină, lordul Blakstone îl privi pe marchiz.

Acesta era palid ca un spectru şi se clătina în şaua lui.

— Dumnezeule, zise lordul, povestirea mea te-a impresionat aşa de mult, marchize?

— Ah! murmură marchizul de Morfontaine, povesteşti de minune istoriile fantastice, dar…

— Dar nu crezi?

— E greu!

— Cu atât mai bine pentru dumneata, răspunse lordul. Ah! lasă-mă să gonesc aceste amintiri, căci iată cel mai radios soare de noiembrie ce se poate vedea şi iată-ne ajunşi la întâlnire.

Într-adevăr, caii intrau într-un luminiş numit Duc. Gontran şi cei doi camarazi schimbară o privire rapidă, desemnându-l pe marchiz.

Marchizul de Morfontaine era palid şi continua să se foiască pe şa. Desigur că, dacă ar fi îndrăznit, ar fi dat pinteni calului şi ar fi plecat în galop. Numai respectul omenesc l-a reţinut.

Vânătoarea începu.

Mistreţul era ascuns într-un tufiş din pădure. Câinii l-au atacat cu furie şi l-au pus pe goană.

Părerea pe care Gontran de Neubourg o emisese dimineaţă, că vânatul va fugi înspre Bellombre nu se confirmă deloc. Mistreţul porni înspre Main-Hardye şi marchizul alerga condus de calul său, fără a se gândi prea mult la situaţia sa.

Mistreţul era tare înverşunat şi-i alergă timp de cinci ore.

Marchizul de Morfontaine avea aproape 60 de ani şi era un excelent călăreţ.

Acea furie franceză, care-l cuprinde pe vânătorul cel mai liniştit, îl cuprinse şi pe dânsul.

El asistă la atac, fără să se mai gândească la teribilele halucinaţii din cursul nopţii şi la oribila povestire a lordului Blakstone. Numai după ce animalul fu ucis printr-o lovitură cu cuţitul, marchizul se dezmetici puţin.

— Ei bine, marchize, îi zise Gontran, cum găseşti câinii noştri?

— Foarte buni, baroane.

— Şi picherul meu?

— De asemenea. A ucis mistreţul cu o precizie minunată.

După atac, vânătorii descălecară.

Lordul Blakstone scoase din sacul său o sticlă şi o dădu pe rând la toţi.

— Haide, domnilor! zise Gontran, pe cai. Suntem la cinci leghe depărtare de Main-Hardye şi ştii că nu se mănâncă bine decât dacă ne aşezăm devreme la masă.

Cuvântul de Main-Hardye îi aminti marchizului de toate spaimele sale, dar el se stăpâni şi, cum nu găsea nici un pretext spre a refuza invitaţia, se urcă pe cal suspinând.

Cu toate acestea povestirea lordului Blakstone îl urmărea.

El făcu drumul în tăcere şi *Cavalerii Nopţii* păreau că respectă reveria lui.

După trei ore se zări castelul de Main-Hardye printre arborii pădurii. Soarele dispărea.

— Domnule marchiz, zise Gontran întinzând mâna, am restaurat puţin castelul, adică l-am făcut pe jumătate în stare de locuit, dar lordul Blakstone este un mare amator de pictură şi a vrut să lase faţada aşa cum e, găurită de gloanţe.

— Lordul Blakstone a făcut foarte bine, răspunse marchizul. Castelul de Main-Hardye a susţinut un asediul memorabil în 1832.

— Asta ni s-a spus şi nouă.

— Un asediu de care se va vorbi multă vreme în ţară.

— Îţi aminteşti de el?

— Eram atunci la Bellombre, la unchiul meu, generalul.

— Domnul de Main-Hardye n-a fost ucis atunci? întrebă Gontran cu o naivitate care îl linişti pe marchiz.

— Nu, răspunse marchizul de Morfontaine, el a murit în închisoare, în ajunul zilei în care trebuia să fie executat.

— Iartă-mă, domnule marchiz, adăugă lordul Blakstone, dacă nu ştiu istoria precedentului proprietar al castelului de Main-Hardye; dar am sosit numai de trei zile şi intendentul baronului s-a însărcinat cu cumpărarea şi restaurarea castelului.

— Ah! zise marchizul de Morfontaine respirând.

Apoi marchizul făcu această reflecţie:

„Desigur aceşti oameni nu cunosc nimic şi n-am de ce să mă tem de dânşii”.

Nu se mai afla la Main-Hardye nici unul din vechii servitori. Aceia pe care marchizul îi găsi în curte veniseră din Paris.

Masa era pusă şi toţi patru luară loc.

Era ora şase.

Liniştit cu totul, marchizul de Morfontaine discută cu aprindere. El mâncă şi bău cu mare poftă.

Niciodată, timp de mai multe secole de când dura ura dintre Main-Hardye şi Morfontaine, un Main-Hardye nu venise la Bellombre, nici un Morfontaine la Main-Hardye.

Marchizul nu cunoştea deci castelul decât că-l văzuse de departe, trecând prin pădure.

Astfel, când după masa, care se prelungi până la ora zece, graţie cafelelor, lichiorurilor şi ţigărilor, Gontran îi spuse: „Te voi conduce în apartamentul dumitale”, marchizul nu avu nici o obiecţie.

El se sculă clătinându-se puţin, căci vinurile pe care le băuse din abundenţă începuseră să i se urce la cap, şi-l urmă pe Gontran care luă o lumânare de pe masă şi deschise uşa sufragerie. Ei urcară astfel pe scara cea mare, până la primul etaj.

Gontran deschise uşa.

— Iată-te la dumneata, zise el.

Marchizul se afla în pragul unei mari odăi. Patul de stejar era pus chiar în faţa sobei, iar alături de sobă marchizul zări un obiect care îl făcu să tresară.

Era un mare portret în picioare, în mărime naturală.

Acest portret era acel al unui tânăr de 27—28 ani. O batistă stropită de câteva picături de sânge îi acoperea fruntea…

El avea puşca atârnată de umeri şi pistoalele la brâu.

Era portretul contelui de Main-Hardye, aşa cum era îmbrăcat în noaptea când venise la Bellombre s-o vadă pe scumpa lui Diane.

Vederea acestui portret îl făcu pe marchiz să tresară.

— Ah! îi zise Gontran, acesta este portretul contelui de Main-Hardye. Îl cunoşteai, marchize?

— L-am văzut o dată…

— Seamănă?

— Foarte mult.

— Bună seara, marchize.

Gontran puse lumânarea pe sobă şi plecă.

Marchizul, palid şi tulburat, stătea în picioare cu ochii aţintiţi asupra acelui portret.

Spaima îl cuprinse din nou şi vru să fugă.

Dar oboseala şi beţia, triumfară asupra spaimei. El se trânti îmbrăcat pe pat şi încercă să adoarmă.

Timp de o oră somnul nu se lipi de el.

Stinsese lumânarea, dar flacăra focului lumina vag portretul şi uneori marchizului i se părea că pânza învia şi se agita, uitându-se cu o privire ameninţătoare la dânsul.

În fine, oboseala învinse şi marchizul adormi.

. . . .

În castelul de Main-Hardye, la capătul scării, se afla un ceasornic care suna orele cu un zgomot lugubru. Acest ceasornic se afla lângă odaia ocupată de marchiz.

La miezul nopţii vibraţiile ceasornicului îl deşteptară pe marchizul de Morfontaine. Focul tot mai ardea.

Marchizul tresări auzind că sună miezul nopţii şi-şi zise că aceasta e ora fantomelor.

În acelaşi timp, ochii lui se uitară la portret şi-şi înăbuşi un ţipăt de spaimă. Portretul dispăruse şi nu rămăsese agăţată pe zid decât rama..

În acelaşi timp, un zgomot uşor se auzi într-un colţ al odăii.

Marchizul speriat se întoarse.

Un om cu faţa la fel cu aceea din portret stătea la o distanţă de doi paşi de pat, cu braţele încrucişate pe piept, şi uitându-se provocator la marchiz.

Acest om nu avea însă nici puşca pe umăr, nici pistoalele la brâu, dar avea capul învăluit într-o batistă însângerată şi sub braţ ţinea două spade.

V – Duelul

Sir Ralph, asasinul lordului Galwy, nu simţise desigur o

spaimă mai mare la vederea fantomei victimei sale, decât aceea pe care o simţi marchizul de Morfontaine în acest moment.

Timp de un minut, cel ce semăna atât de bine cu defunctul conte de Main-Hardye stătu nemişcat, fulgerându-l pe marchiz cu privirea. Apoi făcu un pas înainte şi marchizul disperat scoase un nou ţipăt.

Apariţia deschise atunci gura.

— Cavalerule de Morfontaine, zise ea, dacă morţii pot uneori să iasă din mormântul lor, nu le e permis să meargă peste tot locul. Astfel eu nu puteam să revin în fiecare noapte decât în acest castel şi de aceea te aştept de douăzeci de ani…

Accentul cu care apariţia pronunţă cuvântul „aştept” îngheţă inima marchizului. Apariţia mai făcu un pas.

— Asasinule! zise ea, tu mi-ai dat lovitura de pumnal, în ajunul execuţiei mele, atunci când ştiai că generalul obţinuse graţierea mea! Asasinule! tu ai pilit balustrada balconului de unde a căzut Diane şi copilul ei. Hoţule! continuă apariţia, tu ai făcut-o pe fata mea să dispară spre a-i lua moştenirea.

Apariţia întinse apoi mâna şi făcu un gest imperios.

— Scoală-te! zise ea.

Marchizul, stăpânit de această voinţă supraomenească, se sculă şi coborî din pat.

Apariţia aruncă una din spade la picioarele sale.

— Ia această armă, zise ea, va fi prima dată în viaţa ta când vei avea o luptă leală.

Dinţii marchizului clănţăneau.

— Dar ia această spadă! strigă apariţia cu putere.

Şi mai făcu un pas, apropiind vârful spadei sale de faţa marchizului.

Se petrecu atunci un lucru care, cu toate că era natural în altă împrejurare, devenea straniu acum, căci marchizul era convins că avea în faţa sa un om ieşit din mormânt. Şi în loc să fugă, să cadă în genunchi şi să ceară iertare, marchizul, simţind pe obrazul lui vârful spadei, se aplecă, luă spada şi strigă:

— A muri pentru a muri! Mă voi apăra, cel puţin!

Atunci, regăsind un fel de energie, făcu un pas înapoi şi se puse în gardă.

— Ah! zise apariţia, ai mai multă inimă decât credeam, marchize.

Şi armele se încrucişară.

Apariţia continuă:

— Dumnezeu mi-a permis să-mi reiau corpul pentru o oră, să redevin om ca şi tine, un om cum am fost, înainte de a face tu din mine un cadavru. Timp de o oră sunt om şi mi-e sete de sângele tău. Îmi trebuie până la cea din urmă picătură.

Şi apariţia îl atacă pe marchizul de Morfontaine cu furie şi, de două ori, în câteva secunde, vârful spadei sale atinse umărul marchizului.

Acesta din urmă începu să se retragă.

Camera era vastă. Era una din acele odăi feudale în care membrii familiei Main-Hardye făcuseră scrimă de atâtea ori.

— Ah! te dai înapoi, marchize, zise fantoma.

El se bătea cu furie.

Şi fantoma continuă:

— Dacă spada ta îmi va străpunge corpul, voi cădea, şi ora pe care Dumnezeu mi-a acordat-o va fi scurtă. Asta e tot ce am de pierdut, marchize. Dar pe tine, dacă te ucid, şi te voi ucide, pe tine care ai asasinat, ai furat, care ai negat pe Dumnezeu, te aşteaptă chinurile iadului...

Şi ca şi cum aceste cuvinte ar fi fost o invocare, o mare lumină năvăli în odaie.

Zidul în faţa căruia se afla marchizul se deschise şi o flacără palidă apăru.

Marchizul se retrase palid şi cu privirea rătăcită. Dar spada răzbunătoare îl urmărea.

În acel moment marchizul auzi un zgomot de vase ce se loveau.

— Iată demonii care vin să-mi ia sufletul.

Brusc îl cuprinse o spaimă teribilă şi, azvârlind spada, căzu în genunchi, împreunându-şi mâinile şi murmurând:

— Graţie! graţie!

Fantoma avu un râs sarcastic.

— Îmi ceri iertare? zise fantoma. Dar tu m-ai iertat pe mine? Ai avut tu milă de amorul meu, de lealitatea mea, de bravura mea? Ai fost tu mişcat de cavalereasca lealitate a acelui gentilom care murea pentru regele său? Şi dacă aş fi singura victimă!

— Iertare, iertare! murmură bătrânul.

— Iertare, zise batjocoritor fantoma, ai iertat-o tu pe Diane! N-ai asasinat-o tu?

— Oh! îmi pare rău! îmi pare rău! murmură marchizul.

— Ai iertat-o tu pe fata mea? mai spuse fantoma. Haide, ia spada şi apără-te, căci acela care s-a numit Main-Hardye nu poate ucide un om dezarmat.

Dar marchizul continua să se târască în genunchi, cu ochii fixaţi la flăcările palide ce năvăleau în odaie, cu urechea aţintită spre zgomotele ce se auzeau.

— Oh! îmi pare rău!... spunea el, mă căiesc... voi reda averea furată...

Fantoma se dădu un pas înapoi.

— Vei reda averea furată dacă te las să trăieşti? întrebă fantoma.

— Da... da... jur!

— Scoală-te atunci.

Şi stăpânit de aceea voinţă superioară, marchizul se sculă.

Apoi fantoma îi arătă cu un deget o masă pusă într-un colţ. Pe această masă se afla un toc, cerneală şi o foaie de hârtie.

— Iscăleşte acest act dacă vrei să trăieşti! ordonă fantoma.

Şi marchizul, învins, se apropie de masă, luă condeiul şi iscăli fără să citească. Deodată flăcările se stinseră şi zidul se închise la loc. În acelaşi timp se deschise o uşă, lăsând să se vadă o lumină albă şi în această lumină apăru Diane de Morfontaine spunând;

— Cavalerule de Morfontaine, dacă vrei ca şi Dumnezeu să te ierte după cum te iertăm noi, căieşte-te, căinţa conduce la cer şi la virtute.

Apoi lumina se stinse, Diane dispăru şi totul reintră în întuneric!

. . . .

Când se făcu ziuă, marchizul de Morfontaine era tot în genunchi.

Căinţa atinsese această inimă de bronz, el se ruga. Portretul îşi reluase locul în rama sa; dar hârtia pe care marchizul o iscălise dispăruse.

Nu mai rămăseseră ca dovadă a luptei pe care o avusese decât cele două spade, din care una era înroşită în sângele lui.

După care acest om se sculă şi ieşi din odaie. Pe scară îl întâlni pe Gontran, care îi spuse:

— Unde te duci, căci abia s-a făcut ziuă?

— Mă duc la mănăstire să aştept ora morţii mele, răspunse marchizul, al cărui păr cărunt devenise alb ca zăpada!...

* * *

A doua zi după lupta de la Solferino, adică după doi ani de la evenimentele pe care le-am povestit, doi ofiţeri discutau în cortul lor. Era ora opt seara.

Unul dintre ei purta uniforma de husari, celălalt era căpitan de vânători pedeştri.

Primul se numea Victor de Passe-Croix, celălalt se numea Paul de la Morlière.

Sergentul major din lagăr veni în cortul lor.

— Ah! strigă Victor, iată ştiri din Franţa!

Şi numele iubite ale mamei şi surorii sale îi reveniră pe buze.

— Domnilor, zise sergentul major, este câte o scrisoare pentru fiecare.

Aceea pe care o primi Victor venea din Sologne.

Baroneasa de Passe-Croix scria fiului ei:

„Scumpul meu copil,

Îţi anunţ căsătoria scumpei noastre Flavia, sora ta, cu baronului René...”

Victor scoase un ţipăt.

— Iată, îi zise el lui Paul, citeşte!...

Dar Paul nu auzi nimic, el era absorbit de citirea scrisorii pe care o deschise şi mâinile lui tremurau. Această scrisoare era din Paris şi iscălită de baronul Gontran de Neubourg. Baronul scria:

„Scumpul meu Paul,

Lasă-mă mai întâi să te felicit de avansare şi să-ţi anunţ cel dintâi că eşti numit cavaler al Legiunii de onoare. Apoi lasă-mă să-ţi dau veşti din Paris.

În urma evenimentelor peste care voi trece, scumpul meu Paul, căci nu vreau să-ţi tulbur bucuria ce ţi-o va produce scrisoarea mea, amicii mei şi eu am făcut jurământul de a călători timp de doi ani.

Avem nevoie să ne vindecăm, căci cu toţii iubeam şi ghiceşti, fără îndoială, iubeam aceeaşi femeie.

Fiecare din noi, s-a întors acum cincisprezece zile.

Lordul Blakstone s-a căsătorit cu vara sa, lady Durfort.

Marchizul de Verne s-a căsătorit cu vara sa, domnişoara

d'Angelissel.

Chenevières a găsit o provincială foarte drăguţă şi eu, prietene, am descoperit această perlă rară, care se numeşte o orfelină.

Închipuieşte-ţi că aveam în adâncul inimii mele un secret pe care-l surprinsesem, că această femeie pe care toţi o iubeam, nu iubea decât pe unul din noi, şi că de mult inima ei părăsise Parisul, căci dânsul nu mai era acolo. A doua zi după sosirea mea, m-am dus s-o văd.

Ştii că ea locuieşte împreună cu Grain-de-Sel. Trăieşte foarte retrasă, nu iese decât dimineaţa.

Văzându-mă mi-a întins mâna şi mi-a spus:

— Ei bine! ai ştiri despre dânsul? Vocea îi tremura şi faţa i se roşi.

— A fost numit căpitan, i-am răspuns.

Privirea ei străluci.

— Deja! zise ea cu entuziasm.

— Va fi decorat peste câteva zile...

Ea îşi împreună mâinile:

— Dumnezeu e bun! zise dânsa.

Şi apoi am văzut fruntea ei întunecându-se şi faţa ei arătând o vie nelinişte.

— Dar, îmi spuse ea, acest război e teribil!

— Da.

— Dacă va fi ucis?

Şi vocea ei era aşa de tremurătoare, încât am priceput cât de mult te iubea.

Era momentul de a da lovitura cea mare.

— Asta caută şi dânsul! răspunsei.

— Oh! Dumnezeule! zise ea pălind. Dar de ce vrea să moară? Greşelile părinteşti sunt oare şi ale sale? Nu e dânsul generos, brav, nobil şi bun?

— Oh! fără îndoială... dar... are în adâncul inimii... o durere care va fi poate eternă... şi de care numai moartea îl va vindeca.

— Domnule de Neubourg!

Ea mă luă atunci de mâini şi îmi spuse foarte mişcată:

— Crezi asta?

— Cred că el te iubeşte, am răspuns.

Ea scoase un ţipăt şi îşi ascunse faţa în mâini. Două lacrimi curseră pe faţa ei.

Timp de câteva minute stătu nemişcată şi tăcu, ca şi cum

ar fi fost cufundată într-o reverie dureroasă.

Apoi ea îmi spuse:

— Domnule baron, de doi ani plâng şi mă rog. Mult timp am fost fără speranţă, căci mi se părea că era între noi o prăpastie.

Dar, într-o noapte, mama mi-a apărut în vis... am văzut-o cum te văd... şi ea îl ţinea de mână.

„Iubiţi-vă, mi-a spus dânsa, vă dau voie”. „Dar...” i-am spus atunci, „Te rog, domnişoară...”

— Ei bine! să se întoarcă!... scrie-i!...

Ai priceput acum, scumpul meu Paul, această femeie care iubeşte, este Daniela; acest om care o iubeşte şi care vrea să moară, eşti dumneata Deci, fiindcă ea vrea, întoarce-te! Fericirea vă aşteaptă, în fine...

Prietenul dumitale

Baronul Gontran de Neubourg.”

* * *

Trei săptămâni după pacea de la Villafranca, un tânăr ofiţer se căsătorea în biserica Saint-Thomas-d’Aquin.

Era căpitanul Paul de la Morlière, care se căsătorea cu Daniela, vara sa.

Martorii ginerelui erau baronul Gontran de Neubourg şi vicontele Arthur de Chenevières.

Martorii Danielei erau lordul Blakstone şi căpitanul invalid Grain-de-Sel.

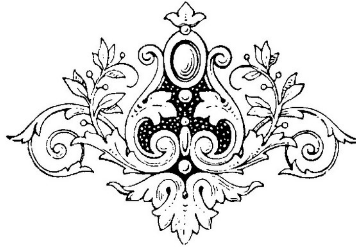
Cu două zile înainte, Andreevici, adică baronul Gaston René, se căsătorise în aceeaşi biserică cu domnişoara Flavia de Passe-Croix.

Victor era căpitan şi va fi curând înaintat maior.

Dar Rocambole?

A murit sau trăieşte? Nimeni nu ştie... El a vrut să sfârşească tot aşa cum începuse, în mister...

Rocambole e, de aici înainte, o legendă.

Sfârşitul episodului „Testamentul lui Grain-de-Sel”
din seria „CAVALERII NOPŢII”

STRUCTURA SERIEI
CAVALERII NOPŢII

1. Manuscrisul unei măşti (Le manuscrit du domino)
2. Ultima apariţie a lui Rocambole (La dernière incarnation de Rocambole)
3. Testamentul lui Grain-de-Sel (Le testament de Grain-de-Sel)

INDEX NUME PERSOANE ŞI LOCURI

NUME PERSOANE FRECVENŢĂ MARE

NUME PERSOANE FRECVENŢĂ MICĂ

. d'Estournelle – conte
. Durocher văduva – pseudonim contesa d'Estournelle
. Hector, conte de Main-Hardye
. John
. Paul de la Morlière – fiul lui vicontele de la Morlière
. Perckoff
. Pithiviers
. Raymond de Luz, Blanche de Luz – sora lui Raymond
. Renaud, baronul Renaud – martor duel
. Roger de Bellecombe

NUME ANIMALE

. Fanchette – căţeaua lui Victor
. Neptun – calul lui Victor
. Petit-Gris – armăsar valetului Bertrand.

NUME LOCURI: STRĂZI – CARTIERE - MAHALALE

. Donzy – sat
. Martinière, Martinièrei – domeniu
. Michodière (strada) biroul lui Rocambole
. Nantes – oraş
. Poitou – domeniu
. Rigoles – domeniu
. Rolland (pădurea)
. Rousselière
. Saint-Antoine – mahala, cartier
. Saint-Cyr – academie militară
. Saint-Germain (foburgul)
. Saint-Honoré – mahala, cartier
. Saint-Lazare (strada)
. Sologne – ţinut, regiune
. Taitbout (strada)

NUME LOCURI FRECVENŢĂ MICĂ

. Belle-Isle
. Bellombre (castelul marchizului Morfontaine)
. Berri
. Chambord
. Loire
. Motte-Beuvron
. Nouan,
. Orléans, d'Orléans,

. Saint-Guillaume (strada)
. Vierzon

NOTE

. saint-cyrien – absolvent de Saint-Cyr

CUPRINSUL

****